

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

IRON WILLED WARRIOR

HANNAH SHIELD

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Demir İradeli Savaşçı

SON SİĞİNAK KORUYUCULARI
KİTAP 5

HANNAH SHIELD

Telif hakkı © 2024 Hannah Shield

DEMİR İRADELİ SAVAŞÇI (Son Sığınak Koruyucuları Kitap 5)

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu eser kurgusal bir eserdir ve gerçek olaylar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Kapak Fotoğrafı: Wander Aguiar Kapak

Tasarımı: Angela Haddon

Diana Road Books tarafından üretilmiştir

Contents

1. [Brynn](#)
2. [Cole](#)
3. [Brynn](#)
4. [Brynn](#)
5. [Cole](#)
6. [Brynn](#)
7. [Cole](#)
8. [Cole](#)
9. [Brynn](#)
10. [Cole](#)
11. [Brynn](#)
12. [Cole](#)
13. [Cole](#)
14. [Brynn](#)
15. [Brynn](#)
16. [Cole](#)
17. [Brynn](#)
18. [Cole](#)
19. [Brynn](#)
20. [Cole](#)
21. [Brynn](#)
22. [Cole](#)
23. [Brynn](#)
24. [Cole](#)
25. [Brynn](#)
26. [Cole](#)
27. [Brynn](#)
28. [Brynn](#)
29. [Cole](#)
30. [Brynn](#)
31. [Cole](#)

[Epilog](#)

[Hannah'dan Bir Not](#)

[Hannah Shield'in Diğer](#)

[Eserleri Yazar Hakkında](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Brynn

"GEÇ KALDIN, Ajan Somerton. Neredeydin?"

Kabine kayarak oturdum ve Sorumlu Özel Ajan Michael Stanford'un yoğun, koyu renkli gözlerine baktım. Patronum.

Durun, eski patronum diyelim. Bugünden itibaren.

Acele etmeden, kafamdaki bereyi çıkardım ve saçlarımı geriye tarayarak benim imzası haline gelen yüksek at kuyruğumu yaptım. "Alınmayın ama artık size hesap vermem. *Efendim.*"

Stanford, ağzının köşelerini kıvrıran derin bir kaş çatışıyla bana baktı. Yıllardır onunla çalışıyordum ve bu ifadeyi çok iyi tanıyordum. Bu adam bekletilmeyi sevmezdi. Yine de ben de aynı güçle ona bakışımı karşıladım.

"Doğru," dedi. "Sanırım bu, sana Brynn demem gerektiği anlamına geliyor.

Ve madem bu kadar ileri gidiyoruz, sen de bana Michael desin." "*Bu* hiç de tuhaf değil."

Birbirimize baktık. Ama göğsümde kahkaha kabardı ve onu içimde tutamadım. Sonra Stanford'un alaycı gülümsemesi belirdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu. "Hazır mısınız?"

Şimdiden sorulara mı başladı? Bu, kendinden emin olmadığı anlamına geliyordu. Ve bu benim hiç hoşuma gitmedi. Hiç de bile. Bu, midemde rahatsız edici bir dansa neden oldu ve bu görevde kendinden şüphe duymak için henüz çok erkendi.

Kabarık montumu çıkardım ve menüye göz gezdirirken koltuğuma oturdum. "Beni sorguya çekmeden önce en azından öğle yemeğini sipariş edebilir miyim? Burada ne tavsiye edersiniz?"

"Steak burgeri al. Harika bir şey."

Burnumu kırıştırdım. "Onu yersem, uykuya dalmak zorunda kalırım." "Gitmeden önce Marie'yi görmeye uğrayabilirsin."

Bu kulağa hoş geliyordu, ama bugün önümde uzun bir yol vardı.

Denver'da büyümüşüm ve son beş yıldır federal kompleksinde çalışıyordum. SAC Stanford'un en sevdiği mekanları şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi, ama adam hala beni şaşırtabiliyordu. Bugünkü toplantımız için bu kafeyi önermişti. Burası ana yoldan uzaktaydı ve federal ajanlar veya kolluk kuvvetleri tarafından pek popüler değildi. Bu da bizim amacımıza uygundu. Görölmek istemiyorduk.

Denver'a gelince, ben buradan ayrılmıştım. Eşyalarımı evimden çıkarmış ve ev sahibime haber vermişim. Stanford ile bu toplantı, şehirden ayrılmadan önceki son durağımdı.

Stanford ekstra karamelize soğanlı hamburger sipariş ederken, ben somon salatası tercih ettim. "Soğuk bir günde soğuk yemek," diye espri yaptı ve başını salladı. "Bunu asla anlayamayacağım."

"Beni zinde tutacağını umuyorum."

Garson mutfağa döndüğünde, dirseklerimi masaya dayadım. "Hazırım efendim. Yani, Michael." Kafamı salladım. Bu gerçekten tuhaftı. "Aslında başlamak için sabırsızlanıyorum. O pislikler mahvolacak ve neyin geldiğini hiç anlamayacaklar."

"Bu hevesini takdir ediyorum. Ama kendini beğenmişlik yapmamalısın. Bilinmeyen çok şey var. Çok fazla şey ters gidebilir."

Garson bir sepet ekmek getirdiğinde ikimiz de arkamıza yaslandık. Ona teşekkür ettim, ama ses tonumda hissedilen hayal kırıklığını gizleyemedim. O gider gitmez, somurtkan yüz ifademi ortaya çıkardım.

"Efendim, bunu daha önce konuştuk. Kendimi kanıtladım. Cesaretle söyleyebilirim ki, bunu hak ettim. Bu görevi yerine getirebileceğime inanmıyorsanız, o zaman..."

Başını eğdi. "Öyle mi dedim? Sana güveniyorum, Brynn. Bundan şüphe etme. Bir saniye bile. Ama aynı zamanda başarılı olmanı da istiyorum."

Yavaşça nefes almak beni sakinleştirdi. Bir an için, kafamda Stanford'un sesi yerine amcamın sesini duydum. *Bunu yapabileceğini*

bunu yapabileceğini düşündürten nedir, Brynn? Sen zayıfsın. Tüm kadınlar gibi zayıfsın. Annen gibi zayıfsın.

Stanford amcam gibi değildi. Öncelikle, o beni gerçekten önemsiyordu.

"Bu iş için en uygun kişi benim," diye ısrar ettim.

"Öylesin. Buna inanmasaydım, bunu yapmana asla izin vermezdim."

Bugün, şimdiye kadar üstlendiğim en büyük gizli göreve başlayacaktım. Bu görev, FBI kayıtlarında görünmeyecek, tamamen gayri resmi bir görevdi. Stanford'un önderliğinde aylarca süren araştırma ve çabaların sonucuydu.

Bir kaynak yakın zamanda yeni bilgiler sağlamıştı ve biz de zaman çizelgemizi hızlandırmıştık. İşler birdenbire hızlanmıştı. Stanford'un süregelen endişeleri göz önüne alındığında, belki de çok hızlıydı. Ama ben bunu yapabilirdim. Nihayet soruşturmamızı eyleme geçirecektik.

Bu dava benim için kişisel bir meseleydi. Kararımı etkileyecek şekilde değil, ama başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar beni motive eden bir şekilde.

"Güvenmediğim diğer insanlar," dedi Stanford fısıldayarak. "Bu... *Koruyucular.*"

Son kelimeyi olabildiğince alaycı ve şüpheli bir tonla söyledi.

Son Sığınak Koruyucuları, Colorado'nun Hart County bölgesinde faaliyet gösteren bir grup kanunsuzdu. Hepsi benim gibi askeri eğitim almıştı. Ama benim aksime, FBI'dan çekiniyorlardı. Onlarla olan ortaklığımız, en azından alışılmadık bir ortaklıktı.

FBI tarafında, bağlantılarım ve mevcut koşullar göz önüne alındığında, bu gizli görev için doğal seçim bendim. Ama yine de SAC Stanford'u beni bu göreve almaya ikna etmek kolay olmamıştı. Gizli görevlerde pek fazla deneyimim yoktu. Kesinlikle bu kadar derin ve tehlikeli bir görevde yoktu. Deniz piyadesi olarak savaşta görev yapmıştım, ama o zaman bile görevler sırasında güvenebileceğim birimim vardı. Hava desteğinden bahsetmiyorum bile.

Ancak Koruyucular olmasaydı bu görev hiç var olmazdı. Onların da kendi kaynakları vardı. Ekipman, silahlar, teknoloji, istihbarat.

Gerçek şu ki, bu görevi gerçekleştirmek için Koruyuculara *ihtiyacımız vardı*. Stanford da benim kadar bunun farkındaydı.

"Ben de bundan pek memnun değilim," dedim. "Karar verildi ve geri dönüş yok. Senin sık sık bana söylediğin gibi."

"Ve sen bunu duymaktan her zaman nefret edersin."

"Evet. En azından River Kwon'un güvenilir olduğunu biliyoruz. Tanrı aşkına, o vali yardımcısıyla evli. En iyi arkadaşım. Başta ondan emin değildim, ama o iyi bir adam ve bu da diğer Koruyucuların da güvenilir olduğuna inanmamı sağlıyor."

"Kwon bu görevde senin ortağın değil ama. Cole Bailey denen adamla daha tanışmadın bile."

Bu hatırlatma üzerine inledim. Cole Bailey hakkında henüz ne düşüneceğimi bilmiyordum.

İdeal bir dünyada, onu daha iyi tanımak için daha fazla zamanımız olurdu. Ancak zaman baskısı altında bu mümkün değildi. River, Bailey'nin en iyisi olduğunu ve bize yardım edeceğini garanti etmişti. Hiç şüphe yoktu. River beni sinir eden bir yanı vardı, ama mükemmel bir ajandı. Onun sözüne güveniyordum.

Bu geceden itibaren, Bailey'i tanımak ve kimin sorumlu olduğunu anlamasını sağlamak için bir haftam vardı, sonra birlikte aslanın inine girecektik.

Stanford ellerini masanın üzerinde birleştirdi, yüzünde sert bir ifade vardı. "Bailey'in hizmet kaydı ve şu anki mesleği dışında onun hakkında gerçekten ne biliyoruz? Çok az şey."

"*Bütün bunları* zaten konuştuk." Sesimi alçaltarak, garsonun veya diğer birkaç müşterinin dikkatini çekmek istemedim. Ama çok sinirliydim. "Neden şimdi tekrar gündeme getiriyorsun?"

"Çünkü benim için çok önemlisin, Brynn. Bu, seninle konuştuğumuz türden bir konu değil ve sanırım bu, ikimizin içindeki denizci ruhundan geliyor. Gerektiğinde çok gürültücü olabiliriz, ama diğer konularda stoik davranırız."

"Evet. Haklısın."

"Gerçek şu ki, sen Marie ve benim için bir kız evlat gibi oldun. Umarım bunun farkındasındır."

Masaya baktım, cildimin ısındığını hissettim. "Teşekkür ederim. Ben de aynı şekilde hissediyorum."

"Ve şimdi ben gidip ortamı garip hale getirdim."

Gölerek, "Hayır, sen yapabiliyorsan ben de duygular hakkında konuşabilirim. Tabii bunu alışkanlık haline getirmediğimiz sürece." dedim.

O göz kırptı. "Olmaz."

Garson ögle yemeğimizi getirdi. Çok aç olmasam da yedim. Midemde birçok duygu dolaşıyordu. Minnettarlık. Gerginlik. Belirsizlik.

Stanford ayaklarının yanındaki çantaya uzandı ve bir manila zarf çıkardı. Zarfı masanın üzerine koydu ve elini üzerine koydu. "Gizli kimliklerin için kimlik belgeleri. Bailey'nin ödöl avcısı lisansındaki en son fotoğrafını kullandık. Kayıtlı adresi Mexico City'de, ama orada resmi kanallardan daha fazla bilgi almak için risk alamazdım. Daha fazla zamanımız olsaydı..."

"Başaracağız." Zarfı aldım ve hızlıca içine baktım. Beklediğim gibi içinde birkaç belge vardı. Ayrıca, bu görev sırasında Stanford ile iletişim kurmanın tek yolu olacak bir kullan-at telefon da vardı. FBI ile olan tek bağım.

"Günlük olarak gelişmeleri bana bildirmeni istiyorum," dedi Stanford. Ona keskin bir bakış attım. "*Günlük mü?* Ciddi olamazsın."

Aramızda tam bir iletişim kesintisi olmasının daha iyi olacağını ona zaten söylemişim. Eğer biri görevimi FBI'ya kadar izlerse, her şey yüzümüze patlayabilirdi. Haftalık raporlar konusunda uzlaşmıştık. Şimdi yeniden müzakere mi istiyordu?

Günlük raporlar saçmalıktı. Riskliydi.

Ama Stanford'u yeterince iyi tanıyordum ve tartışmamam gerektiğini biliyordum. "Sizi bilgilendirmek için elimden geleni yapacağım."

"Her gün dedim, Brynn. Ciddiyim."

"Tamam, *baba*. Ben otuz üç yaşımdayım, on iki değil."

Kaşları kalktı, ama ağzının köşesi de yukarı doğru kıvrıldı. "Eğer bir şey olursa, sana destek göndermek için elimden geleni yaparım. Buna Son Sığınak Koruyucuları ile ilgili her türlü sorun da dahil. Eğer seni dışarıda bırakmaya çalışırlarsa, bizi *yakarlarsa*, hepsini tek tek ortadan kaldırırım. Ve Cole Bailey o listenin başında olur."

"Anladım." Başımı salladım ve manila zarfı ceketimin büyük cebine koydum.

"Sadece şunu unutma," dedi. "Koruyuculara ihtiyacımız olsa da, bu seni onlardan biri yapmaz. Gardını düşürmemelisin."

"Söz veriyorum efendim, böyle bir şeyin olması mümkün değil."

Denver'dan bir saat uzaklıkta, en sevdiğim şarkı listesine eşlik ederek kafamı sallıyordum ki telefonum çaldı. Eller serbest ayarını kullanarak cevap verdim. "Charlotte! Senden haber almayı umuyordum."

"Ben berbatım. Üzgünüm. Sen şehirden ayrılmadan önce seni tekrar görmek istiyordum, ama son birkaç gün çok yoğundu."

Gülerek, "Seni üzmemek istemedim. Anlıyorum. Vali yardımcısı bu günlerde çok yoğun." dedim.

"Maalesef. Ama benden bu kadar bahsetmeyelim. Artık makinenin bir dişlisi olmamak nasıl bir duygu?"

"Yani, eski güzel FBI'dan ayrılmak nasıl bir duygu?"

Ön camdan hızla geçen manzarayı seyrettim. Bahar fırtınası, dağlara ve görebildiğim kadarıyla her daim yeşil ağaçlara kar yağdırmıştı. Ama karın çamurlu kahverengi bir çamur haline geldiği Denver'ın aksine, burası tertemiz beyazdı.

"Bu... özgürleştirici," dedim sonunda.

Açık bir telefon hattındaydık, güvenli bir ortam değildi. Bu yüzden ikimiz de gizli görevimin niteliğini konuşamazdık. Charlotte tüm detaylar hakkında bilgilendirilmiş olsa da.

Stanford dışında, hayatımı seve seve emanet edebileceğim dünyadaki birkaç kişiden biriydi. Ve karşılığında benim de hayatımı onun için feda ederdim. Bir yıldan fazladır en iyi arkadaşlardık.

Charlotte aynı zamanda Last Refuge Protectors ile bağlantımdı.

Birkaç ay önce, vali yardımcısı gizli bir suç örgütü olan Stillwater tarafından saldırıya uğramıştı. River Kwon'un yardımıyla Charlotte, Stillwater hakkında çok önemli bilgiler ortaya çıkarmış ve bu bilgileri benimle ve SAC Stanford ile paylaşmıştı. FBI görev gücü soruşturmayı devralmıştı. Ancak yakın zamana kadar Stillwater'ın gerçekte kimler tarafından yönetildiğini bilmiyorduk.

Resmi hikayem, protesto amacıyla FBI'dan istifa ettiğimdi. Büro'nun Stillwater'ı alt etmek için gösterdiği başarısız çabadan tiksiniştim. Ve bir dereceye kadar bu doğruydı.

Gizli görevde çalışarak, en iyi arkadaşımı öldürmeye çalışan ve birçok insana zarar veren suçluları nihayet durdurma şansım olacaktı.

"Yani Hart County'ye mi gidiyorsun?" diye sordu Charlotte.

"Evet. Ama Hartley'e değil. Silver Ridge'e gidiyorum. Bir ara River'ı göreceğime eminim, ama kendi yoluma gitmeye karar verdim. Kendi işimi yapacağım."

Umarım ipucunu anlamıştır. Stillwater'dan biri burayı gözetliyor olabilir diye, Hartley'deki Koruyucuların karargahı olan Last Refuge'a gidemezdim.

"Vaktin varsa, yolda annemlerin evine uğrayabilirsin," dedi Charlotte. "Seni görmekten çok mutlu olurlar."

Bir an rahatsızlık hissettim, ardından çirkin bir kıskançlık duygusu. "Ben de onları görmek isterim. Ama belki daha sonra. Henüz planımı değiştirmeye hazır değilim."

"Tabii ki planını yapmışsındır. Tanıdığım en düzenli insansın."

"Belki de sadece rol yapmada çok iyiyimdir."

Charlotte'un harika bir ailesi vardı. Ailesi ona destek oluyordu ve kız kardeşleri, araları iyi olmasa bile onu eğlendirmekten hiç vazgeçmiyorlardı. Başka bir deyişle, o benim hep hayalini kurduğum türden bir aileye sahipti.

Benim büyüdüğüm ortamdan çok farklıydı. Gece ile gündüz kadar farklıydı.

Charlotte ile tanıştığımızda, ikimiz de son derece bekardık. Sonra River ortaya çıktı. Onun çocukluk arkadaşı ve eski sevgilisinin ağabeyi. Hayatları için kaçarken ve aşık olurken yaşadıkları fırtınalı bir dönemden sonra, kaçtılar. Arkadaşım için çok mutluydum. Gerçekten.

Keşke onun mutluluğu bana kaybettiğim her şeyi hatırlatmasaydı. Ya da aslında hiç sahip olmadığım şeyleri.

"Sen iyisin, değil mi?" diye sordu. "Buna hazır mısın? Endişelerin varsa fikrini değiştirebilirsin."

Harika. Önce Stanford şüphelerini dile getirmişti, şimdi de Charlotte endişeleniyordu. Sanki kötü bir şey olmasını *bekliyorlardı*.

olacağını bekliyorlardı sanki.

"Daha yeni başladım, uğursuzluk getirme." Bu gizli göreve ihtiyacım vardı. Sadece Stillwater'ı içeriden yok etmek için değil, hayatımda eksik olan her şeyi, en azından bir süreliğine unutmak için de. "Ne yaptığımı biliyorum. Ben..."

Bir virajı döndüğümde, önümdeki araba aniden fren yaptı. *Kahretsin.* Hızlı tepki verdim ve kendi fren pedalıma sertçe bastım.

Önümdeki tampona çarpmaktan kıl payı kurtuldum ve birkaç santim ötesinde durdum.

Uff. Çok yakındı.

"Hala orada mısın, Brynn? Merhaba?"

"Buradayım. Bir tür yavaşlama var. Bütün yol durmuş gibi görünüyor." Boynumu uzatıp önümü görmeye çalıştım. "Acil durum ışıkları görüyorum. Belki bir kaza olmuştur. Gitmeliyim Charlotte. Zaten yakında cep telefonu sinyali kaybolacaktı."

"İyi şanslar, tamam mı? Mümkünse beni haberdar et. Seni destekleyeceğim. Seni seviyorum, B."

"Ben de seni seviyorum."

Sonraki yirmi dakikayı dur-kalk trafiğinde geçirdim. Anladığım kadarıyla, ileride bir kamyonun karıştığı bir kaza olmuştu. Ve tabii ki, bu otoyol dağların arasından geçiyordu ve kolay bir alternatif yol yoktu. Daha küçük, iki şeritli bir otoyola sapmak zorunda kaldık.

Silver Ridge'e varmamın ne kadar süreceğini düşünerek iç geçirdim. Ama hey, uzun zaman önce hiçbir engelin beni durdurmasına izin vermemeyi öğrenmiştim. Bu yüzden çalma listemin sesini açtım ve şarkılara eşlik ettim.

Sonunda trafik rahatladı ve tekrar hızlanarak hedefime gittikçe yaklaşıyordum.

Ta ki yüksek bir patlama sesi duyulana kadar. Arabam sert bir şekilde sola saptı. Karşıdan gelen trafiğe doğru. Direksiyonu sıkıca tutarak, kornaların sesleri kulaklarımı sağır ederken, arabayı düzelttim. Sağ şeride, metal bir korkuluğa çarparak ulaştım. Onun ötesinde, bir yokuş aşağıya doğru akan bir dereye iniyordu.

Kapıyı itip dışarı atladım. Soğuk hava yüzüme çarptı. Denver'da olduğundan en az yirmi derece daha soğuktu.

Yolda hızla geçen arabalardan uzak durmak için yavaşça ilerleyerek n tampona ulaştım.

Sol n lastiğim patlamıştı. Lastik paramparça olmuştu. Jantı mahvetmek istemediğim sürece, o lastikle hiçbir yere gidemezdim. Ve —evet. Cep telefonumun sinyali kesilmişti. *Harika*.

Aklım hemen karanlık olasılıklara yöneldi, ama bu kötü niyetli bir komplonun kanıtı değildi. Sadece eski arabam ve kasabadan ayrılmadan önce halletmem gereken aşınmış lastiklerimdi.

Sen tanıdığım en düzenli insansın, demişti en iyi arkadaşım. Kariyerim söz konusu olduğunda, bu genellikle doğruydı. Ama gerçek Brynn Somerton çok daha dağınıktı. Sadece gün be gün idare ediyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

Cole

GİZLİ GÖREVLERDEN *NEFRET EDİYORDUM*. Yine de şu anda, o casusluk rutinlerinden biri için Colorado'nun Hart County'ye gidiyordum. Hepsi arkadaşlarımin her şeyi bırakıp bu işe girmeye yalvarması yüzündendi.

Zaten uzun bir gün olmuştu. İki zorlu uçuş ve kiralık araba kuyruğunda baş ağrısı çekmiştim. Lanet olası bir sigara içmek istiyordum, ama kendime günde sadece bir tane izin veriyordum ve bu zevki mümkün olduğunca geciktirmek niyetindeydim.

Ve şuna bakın! Yanıp sönen ışıklar ve yolu kapatan büyük turuncu bir bariyer. Tabii ki.

Başka seçeneğim olmadığı için, alternatif yola sapılan araç kuyruğuna katıldım. Yaklaşık on beş mil sonra, ileride yol kenarına çekilmiş birkaç araç gördüm. Yavaşladım, durumu inceledim ve yardıma ihtiyaçları olup olmadığını değerlendirdim.

İlk aracın yanında bir kadın duruyordu. Lastiği patlamıştı. Çok patlamıştı. Jantta duruyordu. Bir adam Land Cruiser'ını kadının arkasına park etmiş, ellerini beline koymuş duruyordu. Kadın savunma pozisyonundaydı. Vücut dillerinden anladığım şey hoşuma gitmedi.

Burada bir şeyler dönüyordu.

Bu benim işim değildi. Gerçekten değildi. Zaten yeterince sorunum yok muydu? Ama ben çoktan yolun kenarına çekmiştim.

Zor durumda olan insanlara karşı hafif bir takıntım vardı. Özellikle de zor durumda olan kadınlara. Bu içgüdüsel bir tepkiydi, görmezden gelemeyeceğim bir şeydi. Daha akıllıca olsa bile.

Ama kimse beni bir dahi olmakla suçlamamıştı.

Beremi takip arabamdan indim ve dikkatli bir şekilde yavaşça yaklaştım, sol bacağımdaki ağrıyı görmezden geldim. Çok küçük bir uçak koltuğunda çok uzun saatler geçirmiştım. Yaklaştıkça, geçen araçların gürültüsünün üstüne onların seslerini duydum.

"Kibirli olma tatlım. Ben durup sana yardım etmek için zahmete girdim. Bırak da sana yardım edeyim. Bana borçlu kalmaktan endişeleniyorsan, eminim bir çözüm bulabiliriz."

Omurgam düzeldi. Bu adam ciddi miydi?

O serseri yirmili yaşlarındaydı, mısırla beslenmiş bir futbolcu gibi yapılıydı. Pahalı spor ayakkabılar ve deri ceket giyiyordu. Kadın güzeldi. Hayır, daha doğrusu muhteşemdi. Model gibi muhteşem. Uzun siyah saçları tepesinde at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Uzaktan bile görebildiğim kalın kirpikli büyük gözleri vardı. Korkmuş ya da telaşlı görünmüyordu, ama bakışlarında bir ihtiyat vardı. Kollarını kavuşturdu, gözleri bana kaydı ve tekrar futbolcuya döndü.

Yaklaşık iki metre ötede durdum, bu durumu nasıl ele almam gerektiğine karar veremiyordum. Gereke medikçe müdahale etmemeyi tercih ettim. Çünkü işler kaçınılmaz olarak karışıyor. Sonunda olaya karıştım ve çok geçmeden kendimi derin bir şekilde buldum, sonunda her zaman zarar görsem de hayatımı ve uzuvlarımı riske atmaya kararlıyım.

Kahretsin. Burnumun köprüsünü sıktım. Neden kendimi bu tür durumlarda buluyordum?

Stillwater'a karşı gizli görevde olacaksın, dostum Aiden Shelborne demişti. Bunu yapabilecek senden başka kimse yok. Hadi ama Lynx. Hayır diyemezsin.

Ne zaman hayır demeyi öğrendim ki?

Ben, Amerika Birleşik Devletleri sınırının güneyinde faaliyet gösteren bir ödül avcısıydım. Ama kaçak seks suçlularını kılık değiştirerek ya da ayrıntılı örtbas hikayeleri uydurarak takip etmiyordum. Hayır, tabii ki. Benim olağan yöntemim, adamı takip etmek, onun saklandığı ucuz bara ya da pireli otele gitmek ve varlığını belli etmektir. Kaçak, Acapulco tatilini mahveden kişinin kim olduğu konusunda hiç şüphe duymazdı.

Ben. Cole Bailey, namı diğer Lynx.

Ama Aiden bir ordu kardeşi ve benim gibi

masum insanların dünyanın pislikleri tarafından mağdur edilmesini seyirci kalmayı reddeden bir grup adamdı. Ve görevin Stillwater'a karşı olduğunu duyduğumda? Hiç tereddüt etmedim.

Houston üzerinden bağlantılı ilk uçağa atladım ve Denver Uluslararası Havalimanı'na uçtum. O havalimanını seçtim çünkü büyük ve kalabalıktı. Stillwater'la bağlantılı biri izliyor olsa bile fark edilmeden geçmek daha kolaydı.

Houston'dan Denver'a giden uçuş doluydu. Bir bayanın on yaşındaki kızıyla oturabilmesi için koridor tarafındaki koltuğumu ona verdim. Kimse gönüllü olmak istememişti. Sonunda arka sıranın ortasındaki koltuğa oturdum. Yanımdaki pencere kenarındaki gürültücü adam üçüncü Jack ve Coke'unu kucağıma döktü. Sonra tuvalete gitmesi gerekti ve burnunun deliklerinde beyaz kalıntılarla ve kötü bir burun akıntısıyla geri geldi.

Yine kalkmak istediğinde, o gözlerini kaçırana kadar sessizce ona sert bir bakış attım. Bir daha sormadı.

Ve şimdi de bu. Yolun dışına çıkmak, yol kenarında bir kadını rahatsız eden tehditkar serseri. Sanki evren hayatımı olabildiğince karmaşık hale getirmekten zevk alıyormuş gibi. Her iyi davranışından dolayı cezalandırılan, ama yine de daha fazlasını isteyen Cole Bailey'e karşı kozmik bir şaka.

Bu şekilde evlendin, diye hatırlattım kendime. Ve sonra elinde boşanma belgeleriyle sokağa atıldın.

Ne zaman öğrenecektim?

O pislik futbolcu, siyah saçlı kadına doğru birkaç adım daha attı. Elini uzatıp kadının bileğini tuttu. Ve bu benim için bardağı taşıran son damla oldu. Cevap *asla* değildi. Asla öğrenemeyecektim. Beynim öyle programlandığı için, sürekli araya girip yardım etmeye çalışacaktım.

Kaşlarımı çatarak onlara doğru ilerlemeye başladım.

Yeterince hızlı değildim. O kadına dokunduğu anda, kadın saldırdı. Döndü ve en az onun iki katı büyüklüğündeki, süslü spor ayakkabılı futbolcu havada takla attı ve sırt üstü kirli karın üzerine düştü.

Vay canına. Bunu beklemiyordum.

O zamana kadar onlara ulaşmıştım. Durup ona baktım. Muhtemelen yüzümde şok ifadesi vardı, ama onun

Onun şaşkın ifadesinin yanında hiçbir şeydi. Tekrar hareket edebilmesi neredeyse bir dakika sürdü.

"Ne oluyor *lan*?" Futbolcu öfkeyle giysilerini silkelerek ayağa kalktı. "Seni kendini beğenmiş küçük..."

Onu omzundan tutup SUV'sine doğru ittim. "O cümleyi bitirmemen akıllıca olur. En iyisi yoluna devam et. Tabii onun sana tekrar saldırmasını istemiyorsan."

Kurtarmayı planladığım kadın ise arabasına geri döndü. Bana bir kez baktı ve bu adamın yaptığı hatayı tekrarlamam için sert bir bakış attı.

Futbolcunun yanakları daha da kızardı. Homurdanarak, adam arabasına doğru yürüdü. Yola çıkarken tekerlekleri patinaj yaptı ve başka bir arabaya çarpmak üzereydi.

İyi ki gitti.

Kadına baktım. Beni hafif bir merakla izliyordu, daha önce gördüğüm aynı ihtiyatla birlikte. Ve belki de onu alt ettiği için hak ettiği bir parça kendini beğenmişlikle.

Vay canına. Etkilendim.

Muhtemelen kesilmesi gereken sakalımı kaşımaya başladım. "O adamla ilgili yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüğüm için durdum. Belli ki ihtiyacınız yokmuş."

"Hayır. Ama düşünceniz için teşekkür ederim." O, bu konunun gerçekten kapanmasını istediği gibi, kesin bir şekilde bir kez başını salladı. Bagajına gidip bir kriko çıkardı. Yedek lastiği zaten tamponunun yanında duruyordu. "İyi günler," diye ekledi. "Dikkatli sürün."

Gitmem gerekiyordu. Yine de bir an daha oyalanarak gözlerimi ondan ayıramadım.

Bunlar bir tür hareketlerdi. Eğitim almıştı ve sadece temel savunma değil. Tüm kadınların çaresiz olduğunu düşündüğümünden değil. Tam tersine. Ama bu kadın farklıydı. Muhtemelen aşırı hevesli hayranları tarafından sürekli taciz ediliyordu ve onlara kimin patron olduğunu gösterdi.

Öyleyse neden kiralık arabama dönüp yoluma devam etmedim?

Krikoyu işaret ettim. "Umarım haddimi aşmıyorumdur. Ama madem buradayım, yardım etmezsem kendimi pislik gibi hissederim. Nezaketen. Başka bir şeyden değil."

Gülümsemesi keskin bir gülümsemeydi. "Zor işleri benim için yapacak bir erkeğe ihtiyacım yok."

"Öyle demedim. Ben sadece..."

"Teşekkürler, ama gerek yok." Sesi sakindi, ama mesajı açıktı. Çekil.

"Haklısın," dedim.

Hava soğuktu, nikotin çekiyordum ve uzun bir günün ardından çok huysuzdum. Dönüp arabama doğru yürüdüm. Yolda pes edip sigara paketimi ve çakmağımı çıkardım.

İlk nefesle içime çektiğim duman, anında bir sükunet dalgası yarattı. İşte oradaydı. Tam da ihtiyacım olan şey.

Burada durup sigara içebilirdim. Ne de olsa burası özgür bir ülkeydi.

Evet, kadın çok güzeldi. Karnımın derinliklerinde bir çekim hissettim ve bakışlarım sürekli ona kayıyordu. Zarif profili, kabarık montunun ve koyu renk kot pantolonunun altında gizli kalan güçlü vücudu. Ama arabamı sürmek yerine kapısına yaslanmamın sebebi bu değildi.

O lastiğini değiştirene kadar orada kalsam ne zararı olurdu ki? Kimsenin durup onu rahatsız etmeyeceğini bilirdim. O yoluna devam edince, ben de yoluma devam ederdim. Belki Hart County'ye varmadan önce biraz daha iyi bir ruh hali içinde olurdum.

Evet, bazı kötü alışkanlıklarım vardı. Henüz bunu açıkça belirtmemişimdir.

İlk görevimde sigara içmeye başlamıştım. Rangers'a katıldıktan sonra, günde neredeyse bir paket sigara içiyordum. Bu, zorlukları daha kolay atlatmama yardımcı oluyordu, böylece karşıma çıkan hiçbir şeyden çekinmiyordum. Karım Shelley bundan nefret ediyordu. Amerika'da olduğum zamanlarda sürekli koktuğumu söyleyip duruyordu.

Sonra yaralandım. Neredeyse her şeyimi kaybettim. Doktor, iyileşen vücuduma bir iyilik yapıp onu zehirlemeyi bırakmam gerektiğini söyledi. Ama Shelley beni terk edene kadar bunu başaramadım. Sırf inat için alışkanlığımı günde bir taneye indirdim. Eski karım

tek bacaklı bir kocaya mahkum olmak istemiyordu? Peki. Ona göstermek için her zamankinden daha iyi bir şekilde geri dönecektim.

Bu beş yıl önceydi. Ve hala günde bir tane içmeye devam ediyordum. Diğer kötü alışkanlığım mı? O çok açıktı.

Güzel esmer kız bana bakıp duruyordu. Gözlerimi yolun karşısındaki ormana çevirmeyi başardım.

Zor durumda olan birine hayır diyemezdin. Dünyadaki en kötü duygu, birinin bana ihtiyacı olduğunu bilmek ve ona yardım edememektir.

Bu alışkanlık bana nadiren tatmin duygusu verirdi. Ne yazık ki, görev başarılı olsa bile, sonlar asla filmlerdeki gibi mutlu olmazdı. Ordudaki günlerimde de durum böyleydi. Şimdi de ödül avcısı olduğum için aynıydı.

Kırık bir şeyi tamir etmeye çalışmaktansa, kötü adamları avlayıp kafalarını birbirine vurmaya tercih ederim. Lavabo giderini tamir edebilir ya da patlak lastiği değiştirebilirdim, ama önemli bir şeyi tamir etmekte *berbat* birisiydim. Kahramanlıklarım daha çok yıkıcı türden olurdu.

Güzel esmer kız krikoyla uğraşıyordu. Kendi kendine küfrediyordu.

Bakma, dedim kendime. *Bakma*.

Siktir. Baktım.

Aynı anda, metalik bir ses duyuldu. Bu sefer, yüksek sesle küfretti. Ayağa kalktı. Güç için dua ediyormuş gibi başını eğdi.

Sonra döndü ve elinde uzun metal çubukla bana doğru yürüdü.

Arabanın kapısına yaslanarak hareketsiz kaldım. Gülümsemedim, ama zaten doğal olarak kaşlarım çatılmıştı. Bir nefes daha aldım.

Boğazını temizledi. "Ee. Görünüşe göre ekipmanım eskisi kadar iyi değil. Kanca kırıldı."

"Fark ettim."

"Ve senden hiçbir şeye ihtiyacım olmadığını söyleyen o uzun konuşmayı yaptım. Bu da şu anda kendimi biraz aptal hissetmeme neden oluyor."

Neredeyse gülerek nefes verdim ve başparmağımla bagajımı işaret ettim. "İhtiyacın olan her şeyi ödünç alabilirsin."

"Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Yardıma ihtiyaç duymakta utanılacak bir şey olmadığını eklemek üzereydim. Fizik tedavide yeniden yürümeyi öğrenirken çok yardıma ihtiyacım olmuştu. Ama o zaten utanmış görünüyordu. Onu daha da utandırmak istemedim.

Ve içten içe, nikotinden aldığımdan daha derin bir tatmin hissettim.

Ben bagajdan kriko ve aletleri almak için giderken o kaputun yanında bekledi. Kiralama şirketinden ayrılmadan önce ekipmanı kontrol etmiştim.

Ona geri döndüm. "Kiralık araba mı kullanıyorsun? Bazen acenteler birkaç kuruş tasarruf etmek için hurda araçlar satın alırlar."

"Hayır, bu benim arabam." Yıpranmış Subaru'ya utangaçça el salladı. "Ama eski sevgilim arabamı sık sık ödünç alırdı. Ne yaptığını kim bilir. Yani, bazılarını biliyorum, ama..." Gözlerini sıktı. "Neden sana bunu anlattığımı bilmiyorum."

"Kötü bir gün geçirdiğin için mi?"

Omuzları çöktü. "Öyle görünüyor. Bu yüzden gururumu bir kenara bırakıp senden yardım isteyeceğim. İyi birine benziyorsun ve dört el iki elden daha hızlı çalışır. Gerçekten yola devam etmek istiyorum. Gitmem gereken bir yer var."

"Tabii." Sigaramın yarısı kalmıştı, ama botumun topuğuyla söndürdüm.

Bunu ne kadar çabuk halledersek, o kadar çabuk yolumuza devam edebiliriz. "Kibirlenmeyecek misin? 'Sana demiştim' demeyecek misin?"

"Sadece pislik gibi davranmıyorum. İyi adam olarak görülmek için tek gereken bu mu? Eski karım aynı fikirde olmazdı herhalde."

Esmer kadın güldü, göğsüme işleyen yumuşak bir sesle, ve gülüşü bittiğinde gülümsüyordu. Böyle güzel, minnettar bir gülümseme kan dolaşıma doğrudan bir darbe daha vurdu. Çok tahmin edilebilirdim. Utanç vericiydi.

Birlikte krikoyu yerine yerleştirip arabayı kaldırdık. "Tekrar teşekkür ederim," dedi. "Gitmediğin için mutluyum."

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

Onun yanında çömelmiş olmam, ona neredeyse dokunacak kadar yakın olduğum anlamına geliyordu. Benden daha gençti, ama ne kadar genç olduğunu anlayamıyordum. Boynunun arkasındaki derisi yumuşak görünüyordu, hafifçe eğimliydi.

Ceketinin yakası. Soluk teninde yanaklarında hafif bir pembe renk vardı. Soğuktan mıydı? Yoksa bana karşı bir tepki miydi? Kendimi övmedim.

Ama evet... O gerçekten özel biriydi.

Neredeyse adını soracaktım. Aslında, nereli olduğunu, nereye gittiğini sormak istedim. Ama ayrı yollara gideceğimizi düşününce bunun fazla samimi olacağını düşündüm.

Yine de, işimiz bittiğinde ona yaklaşmadan duramadım. Balın içine batırılmış çiçekler gibi tatlı bir kokusu vardı.

"İşte oldu," dedim. "Her şey hazır olmalı."

İkimiz de ayağa kalktık ve kirli eldivenlerimizi çıkardık. "Ekipmanını ödünç verdiğin için teşekkürler."

Sol uyluğuma vurdum. "İyi ekipmanın faydalarını biraz bilirim."

Bir anda, güzel gülümsemesi sertleşti. Sonra tamamen kayboldu. Gözleri vücudumu aşağıdan yukarıya doğru taradı, sonra tekrar yukarıya dönerek kısıldı.

"İyi ekipman, ha?" Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dur tahmin edeyim. Onu nasıl kullanacağını gerçekten biliyorsun, değil mi? Sıradaki repliğin bu muydu?"

Az önce söylediğim şeyi tekrar ettim. "Öyle demek istemedim."

"Tabii ki yapmadın. Bu yüzden kası klarına işaret ediyordun.

Çok ince bir jestti."

"Dur biraz, ben..." Protezimi kastetmiştim. Ama ona hayat hikayemi anlatmak zorunda değildim. "Yanlış anladın."

"Sanmıyorum. Beni nasıl süzdüğünü fark ettim."

Çenemi sıktım. Kesinlikle onu kesiyordum. "Rahat ol, sen benim tipim değilsin," yalan söyledim.

"Sen de benim tipim değilsin. Tatlı gibi davranan pisliklerden hoşlanmam."

"Hiçbir şey gibi davranmıyordum. En azından tatlı biri gibi."

"İyi, çünkü öyle olsaydın, rolün hiç de inandırıcı olmazdı."

"O zaman neden hâlâ burada duruyorsun? Araban tamir edildi. Kimse seni burada kalıp bana sızlanmaya zorlamıyor."

"Haklısın." Arabasına doğru yürüdü, bindi ve uzaklaştı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. İşler nasıl bu kadar çabuk tersine dönmüştü?

Yerdeki sigaramın diğer yarısına üzgün bir şekilde baktım ve onu ezdiğim için pişman oldum.

Hayır. İyi. İş.

Lanet olsun.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Brynn

YOLUNU DEĞİŞTİRMEME RAĞMEN, lastik patlaması felaketinden sonra Silver Ridge'e zamanında vardım. GPS'ime programlanan talimatları takip ettim ve Main Street'ten çok uzak olmayan şirin bir evde buldum kendimi.

Arabamı kaldırıma park ettim ve derin bir nefes aldım. Tanrıya şükür buradaydım.

Bu yılın başlarında, Protectors'ın genel merkezini ziyaret etmek için ilçe merkezi Hartley'e gitmiştim. Silver Ridge, Hartley'den yaklaşık yarım saat uzaklıktaydı ve mimarisi de en az Hartley kadar büyüleyiciydi. Batı, Viktorya ve daha yeni yapıların eklettik bir karışımı, tarihi sokak lambaları ve "*Colorado'nun Kalbine Hoş Geldiniz*" yazan tabelalarla birleşiyordu. Genelde sevimli kelime oyunları pek ilgimi çekmezdi. Ama Hart County'nin atmosferinin davetkar olduğunu ben bile kabul etmek zorundaydım.

Protectors gibi bir vigilante grubunun, buradan çok da uzak olmayan bir yerde Stillwater ile karşı karşıya geldiğini asla tahmin edemezsiniz. İdyllik bir ortamın altında barışın hakim olacağı garanti edilemezdi.

Çantamı alıp, bu yerin kime ait olduğunu bilmeden ön kapıya doğru yöneldim. Tek bildiğim, River'ın bana bu adresi gönderdiği idi. Ama bu onun evi değildi, çünkü River'ın dairesi Hartley'deydi. Ayrıca, bu ev onun için fazla sevimliydi. Neşeli bir mavi renge boyanmış, beyaz bir verandası vardı ve garaj yolu ile kaldırımları titizlikle kardan temizlenmişti. Verandanın merdivenlerinde el sallayan küçük bir cüce bile vardı.

Kapıyı çaldığımda River hemen kapıyı açtı. Çantamı aldı ve diğer elini yumruk tokuşturmak için uzattı. "Merhaba, içeri gel. Nasıl geçti?"

Yolculuk nasıl geçti?

Somurtkanlığımı gizleyemedim. "Küçük bir drama. Ama önemli bir şey değil." Ceketimi çıkardım. Yolculuk için yumuşak, uzun kollu bir Henley üst ve siyah bir kot pantolon giymiştim. Her zamanki FBI takım elbise pantolonum ve blazerimden çok daha rahattı.

"Uh oh. Eğer bu seni kötü bir ruh haline soktuysa, o zaman kesinlikle önemli bir şeydi.

Ne oldu?"

"Genelde beni sinirlendiren *sensin*," dedim. "Ama yine de üstesinden geliyorum."

"Aynen öyle. Ben olağanüstü biriyim. Bu yüzden, seni bu kadar üzen şeyin ne olduğunu duymaya değer."

"Mantığın korkutucu."

Dişlerini gösterdi.

"Teşekkürler."

River Kwon'u ilk tanıdığımda onun hayranı değildim. Adam Charlotte'u korumak için ortaya çıkmıştı ve ben de en iyi arkadaşımı korumaya çalışıyordum. Ayrıca River aşırı derecede kendini beğenmiş biriydi ve bu da beni rahatsız ediyordu.

Tamam, bazen ben de biraz kibirli olabilirdim. Ama durumu bilmek hoşuma gidiyordu. River ortaya çıktığında, onu nasıl değerlendireceğimi bilememiştim. O aylardan sonra, yakın bir arkadaşım olmuştu. Arkadaşımı bu kadar mutlu eden ve ona kraliçe gibi davranan bir adamı nasıl sevmeyebilirdim?

Ama bu, ona kendimi açıklamaya istekli olduğum anlamına gelmiyordu. Hayır, yol kenarında bana krikosunu ödünç veren adamı unutmak benim için daha iyiydi.

İçeri girdim, mutfakı gördüm ve doğruca oraya yöneldim. Orada beni bir sürpriz bekliyordu. Çok hoş bir sürpriz.

Keira Marsh, şerif yardımcısı üniformasıyla mutfak adasının arkasında durmuş, telefonunda parmaklarını kaydırıyordu. Sonra başını kaldırdı, telefonunu bir kenara koydu ve gülümsedi. "Brynn! Seni görmek ne güzel." Mutfak adasının etrafından dolaşarak kollarını açtı ve bana sarıldı.

"Burada olacağını bilmiyordum," dedim.

"Olmasam tuhaf olurdu. Burası benim evim."

"Cidden mi? Silver Ridge'de yaşadığını bilmiyordum."

Gururla şişti. "Yılbaşından sonra kapattık. Annem ve kardeşim dekorasyon konusunda bana çok yardımcı oluyorlar.

Sürekli biblolar ve mobilyalar getirip duruyorlar. Hart County'deki ikinci el mağazalarının raflarında hala bir şeyler kalmış olmasına şaşıyorum."

"Annene ve kız kardeşine, bu işi çok iyi yaptıklarını söyle." Etrafa göz gezdirdim. Ev, bol döşemeli mobilyalar, neşeli desenler ve çiftlik evi dokunuşlarıyla doluydu. Burada burada birkaç antika eşya, sıcaklık ve tarih hissi yaratıyordu.

"Biliyorum, değil mi? Onların burnunu sokmasına sinir oluyorum ama itiraf etmeliyim ki, bu konuda çok iyiler. Özellikle de küçük kardeşim Stephie. Benim tasarım konusunda hiç yeteneğim yok. Ama zamanlama çok iyi oldu. Owen ve River, Hartley dışında kalacak bir yere ihtiyacın olduğunu söylediklerinde, misafir odamı teklif ettim. Kendini evinde gibi hisset. Otelden daha iyi olur diye düşündüm."

"Çok daha iyi. Sen bir meleksin. Teşekkür ederim."

Keira ile Hartley'e yaptığım önceki gezilerimde tanışmıştım. Şerif Owen Douglas için çalışıyordu. Gördüğüm kadarıyla Keira, üniversiteden mezun olduktan birkaç yıl sonra iyi bir polis olmuştu. Benden daha gençti, ama akşam yemeği yiyip içki içerek, erkek egemen bir meslek olan kolluk kuvvetlerinde kadın olarak çalışmanın getirdiği ortak noktaları keşfetmiştik. Koruyuculara yardım etmek için kuralların dışına çıkmak zorunda kaldığında bile görevine olan bağlılığını takdir ediyordum. Bu kolay bir denge değildi.

Onu ne kadar saygı duysam da, böyle tehlikeli bir göreve kıdemsiz bir yardımcısını götürmek konusunda tereddüt ederdim. Ama Keira daha önce Stillwater ajanlarıyla uğraşmıştı. Ve cesaretini kaybetmemişti. Sırf bu yüzden bile ona hayranlık duyuyordum.

Tabii ki, gizli operasyonda Stillwater ile doğrudan o ilgilenmeyecekti. O kısmı tamamen Cole Bailey ve benim işimdi. Hazır lafı açılmışken... ortağımın ne zaman geleceğini merak ediyordum.

Keira bir dolabı açıp birkaç kupa çıkardı. "Bir şey içmek ister misin? Az önce meşhur chai'mi demleyecektim. Bal ve tarçın ağırlıklı."

"Evet, lütfen. Kulağa harika geliyor."

"Ne harika geliyor?" diye sordu River, mutfağa doğru yürürken.

Keira omzunun üzerinden gülümsedi. "Meşhur chai'm. Bir fincan ister misin?"

"Bana bir fincan hazırlasan iyi olur," dedi River, hiç tereddüt etmeden. "Ama buraya gelirken olan dramayı hala merak ediyorum."

"Olay mı?" diye sordu Keira, su ısıtıcısına su doldururken.

"Sen de mi?" diye mırıldandım. "Cole Bailey ne zaman geliyor? O da burada mı kalacak?"

River ellerini mutfak adasının kesme tahtasına dayadı. "Eminim yakında gelir, ve hayır, onu başka bir yerde kalacak. Bize ne olduğunu anlat, B."

O ve Keira ikisi de durup bana baktılar.

İnledim. "Tamam, anlatacağım. Ama o kadar heyecan verici bir şey değil. Sadece lastiğim patlamıştı. Ve bu adam. Aslında *iki* adam. Ayır ayrı durup lastiğimi değiştirmeme yardım ettiler, ama açıkça başka bir şeyle ilgileniyorlardı."

Keira kaşlarını çatı. "Hiç hoş değil."

River esprili bir şekilde, "Bu adamlar sakat mı ve yol kenarında mı yatıyorlar? Gizli bir ceset temizliği için Trace'i aramam mı gerekiyor?" dedi.

Gülerek at kuyruğumun ucunu omzumun üzerinden attım. "Gerek yok. Ama garipti. İlk önce genç bir adam yardım etmek için durdu ve kendim halledebileceğimi söylediğimde gücenmiş gibi davrandı. Hayır cevabını kabul etmedi. Kolumu tuttu."

River'ın gözleri karardı. "Adam *ne* yaptı?"

"Endişelenme. Onunla ben ilgilendim. Ama sonra ikinci adam ortaya çıktı. İlk başta oldukça iyi birine benziyordu. Kriko ödünç almam gerekiyordu ve o da bana kendi krikosunu ödünç verdi."

Askeri bir havası vardı. Yetkin ve sakindi, ama saçmalıklara tahammülü yoktu. Tecrübeli bir çavuş gibi. Saygı duyduğum türden bir adamdı.

Görünüğü de fena değildi. Klasik anlamda yakışıklı değildi. Daha çok sert hatlıydı. Saçını örten koyu renk bir bere, sakallı, alnında ve yanağında yara izleri vardı. Arabasına yaslanmış, dudaklarında sigara ile duruyordu. Örgü bere yerine kovboy şapkası takmış eski bir Western filminin kahramanı gibiydi.

"Ama sonra bana asıldı," dedim. "Ve bunu pek de akıllıca yapmadı. Bir erkeğin ilgilenmesi sorun değil. Neyse, bunu görmezden gelebilirim. Ama kaba davranmasına gerek yoktu."

"Ne dedi?" diye sordu River.

"Söz veriyorum, tekrarlananın bir anlamı yok. Olayları unutmayı tercih ederim."

Keira tiksinişmiş bir ifadeyle, "Erkekler neden böyle yapar? Savunmasız bir kadına nazik davranır gibi yaparlar, ama bir dakika sonra ona asılmaya çalışırlar." dedi.

İkimiz de River'a baktık ve o ellerini kaldırdı. "Benim türümü açıklamamı beklemeyin. Hepimiz öyle değiliz."

"Belli ki öyle değil." Benim kötü bir geçmişim vardı galiba. Hayatımdaki çok sayıda erkek, beni önemsediklerini, samimi olduklarını düşündürttükten sonra, bir anda altımdan halıyı çekip gitmişlerdi.

Keira tenceresine baharatlar ve birkaç çay poşeti ekledi, sonra ocağın üzerine koydu. "Sorun şu ki, tüm onurlu erkekler ya evli ya da ilgisiz." Son cümleyi, sanki aklında belirli biri varmış gibi, hüzünle söyledi. Daha sonra ona bunu sormayı unutmamam gerek. Romantik acılarımızla ilgili hikayelerimizi paylaşabiliriz. Ya da daha iyisi, ben sadece dinleyebilirim. Erkeklerle olan geçmişim çok iç karartıcıydı.

River omuz silkti. "Üzgünüm, herkese yetecek kadar ben yokum. Charlie çok talepkar bir kadın.

Ona neredeyse parmak hareketiyle cevap verecektim, ama Keira benden önce davrandı.

Birkaç dakika sonra, bize birer fincan chai ikram etti. Sıcak, tatlı ve baharatlıydı. İçimdeki gerginliği tamamen yok etmek için mükemmel bir şeydi.

"Peki, kim bana yeni ortağım hakkında içeriden bilgi vermek ister?" diye sordum. "Bailey'nin iyi adamlardan biri olduğunu varsayıyorum."

River mutfak tezgahına yaslandı. "Lynx sağlamdır. Yetenekli bir iz sürücü, harika bir nişancı ve her yönüyle güvenilir bir operatördür."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Keira. "Owen de onu çok seviyor." "O bir ödül avcısı, değil mi?"

River başını salladı. "Evet. Ordu komandolarından ayrıldığından beri son birkaç yıldır Meksika ve Orta Amerika'da çalışıyor. Kaçak seks suçlularını takip edip onları Amerika Birleşik Devletleri'ne geri getiriyor. Neyse ki, bu operasyona katılmak için her şeyi bırakmaya hazırdı. Ona tam bir brifing verme fırsatımız olmadı, ama o da bizim kadar Stillwater'ı yakalamaya hevesli. Birazdan burada olmalı..."

Dışarıda bir araba kapısının kapanma sesi duyuldu.

"Sanırım o geldi." River kapıya doğru yöneldi.

Ben onu takip edemedim, Keira elini koluna koydu. "Cole'un onurlu bir adam olup olmadığını merak ediyorsan, merak etmene gerek yok.

konuştuğum her seferinde harika davrandı. Çok profesyonel." "Bunu duyduğuma sevindim."

Bu güvence için minnettardım. SAC Stanford boşuna endişelenmişti. Koruyucuların hepsi iyi denizciler, iyi özel operasyoncular ya da iyi askerlerdi. Bu standartlara uymayan birini asla aralarına almazlardı.

Keira ve ben girişe vardığımızda kapı açıktı ve River başka bir adama sırtını sıvazlayarak sarılmaktaydı. İkiyi ayrılıp döndüler ve gözlerim yeni gelenle buluştu.

İkimiz de olduğumuz yerde donakaldık. Birbirimize baktık. Artık resmîydi. Bu görev mahvolmuştu.

"Olamaz. *Sen* Cole Bailey *misin*?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Brynn

COLE'UN DUDAĞI KIVRILDI. "SEN MİSİN?"

River ikimize de gözlerini kısarak baktı. "Tam olarak ne oluyor?"

"O adam. Lastik değiştirirken bana yardım eden ve sonra bana asılan adam."

Cole kaşlarını çattı. "Sana asılmadım."

"Kasığını işaret edip 'iyi donanımım var' dedin."

Keira'nın ağzı açık kaldı. River'ın başı yavaşça diğer adama doğru döndü. "Dostum. Ciddi misin?"

"Dur!" Cole ellerini kaldırdı ve hızlıca bir adım öne çıktı. "Öyle olmadı."

"Şimdi de bana yalancı mı diyorsun? Harika." Döndüm ve eve geri girdim.

Ayak sesleri peşimden geldi. "Bir dakika bekle." Cole beni mutfığa kadar takip etti. Hayattan daha büyük ve Keira'nın sevimli, sıcak dekoru arasında buraya hiç uymadığı için daha da heybetli görünüyordu. "Protectors için *yaptığın* bu gizli görevin *seninle* olduğunu mu söylüyorsun?"

"Benimle *birlikteydi*. Artık değil. Seninle çalışmıyorum."

Sonunda herkes gerçek yüzünü gösterdi. Ve bu öğleden sonra yol kenarında, Cole bana gerçek yüzünü gösterdi. Böyle bir adamla tehlikeli bir gizli göreve çıkmam mümkün değildi.

"Lanet olsun, *seninle* çalışacağımı hiç söylemedim," diye bağırdı. "Senin hakkımda tek bir şey bile bilmiyorum, sadece benim hakkımda yanlış bir fikrin olduğunu biliyorum."

"İlk izlenimler çok şey anlatır. Hayatımı emanet edebileceğim bir gizli görev ortağına ihtiyacım var. Beni elle taciz etmeye çalışacak birine değil."

River mutfağa girdi, Keira da hemen arkasındaydı. "Tamam çocuklar," dedi River. "Bir tür yanlış anlaşılma olmuş. Biraz nefes alalım."

Cole ve ben birbirimize öfkeyle baktık, göğüslerimiz inip kalkıyordu. Nefes almak sorun değildi.

"Brynn, bu Cole Bailey, Lynx olarak da bilinir. Cole, bu Özel Ajan Brynn Somerton. FBI."

Cole daha da tiksiniş görünüyordu. "Eski FBI," diye düzelttim. "Resmi olarak."

Cole, arkadaşına sert bir bakış attı. "Bu operasyonun FBI ile ilgili olduğunu söylememiştin."

River omuz silkti. "Stillwater'ı çökerteceğimizi söylemiştim. Sen de katılacağını söylemiştin. Detayları senin gelene kadar saklıyorduk."

"Atlanacak bir ayrıntı değil bu. FBI ajanı ile çalışmam. Başka birini bul."

Başımı salladım. "Bana uyar. Bana başka bir ortak bul. O değil."

River sinirlenerek ellerini havaya kaldırdı. "Başka kimse yok. Çalıştığımız programda yok."

"Belki ikiniz daha önce olanları konuşabilirsiniz?" Keira yumuşak bir sesle dedi. "Beş dakika. Zararı olmaz. *Sonra* FBI meselesini halledebiliriz."

Cole'a baktım. O da bana yan gözle baktı.

Arka kapıya gitti. Kapıyı açtı. Sanki benim önce gitmemi beklermiş gibi bana baktı.

"Önden buyurun," dedim.

Homurdanarak Keira'nın arka bahçesine girdi ve ben de çıkarken kapıyı hafifçe kapattım.

Cole bana dönerek, "Lanet olsun, ben kasıklarımı işaret etmedim," dedi.

"Gördüğümü gördüm."

"Ama sen bütün resmi görmedin." Eğilip bir bacağındaki kot pantolonunun paçasını kaldırdı ve protez bacağının metal çubuğunu gösterdi. "Bahsettiğim iyi ekipman bu."

Dudaklarım açıldı, ama sözcükler boğazımda düğümlendi.

Bunu... beklemiyordum.

Ama daha önceki olayı, onun söylediklerini hatırladığımda... Tamam, belki yanlış yorumlamıştım. Hareketi *doğrudan* kasıklarına yönelik değildi. Ama yine de.

"Bunu nereden bilebilirdim?" diye kekeledim.

"Bilmiyorum! Öylesine söylediğim bir sözdü. Hiçbir şey kastetmemiştim."

"Ama o anda açıklayabilirdin."

"Neden? Seni bir daha görmeyeceğimi düşünmüştüm. Bana kötü bir izlenim bırakıp giden ilk kadın sen değildin."

"Bu beni rahatlatacak mı?"

Boyunu uzatarak bana doğru yürüdü ve aramızda birkaç santim kalınca durdu. "Sadece bu konuyu açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum, böylece arkadaşlarım benim yardıma muhtaç kadınlara asılan bir sapık olduğumu düşünmesinler. Benim hakkımda ne düşündüğün önemli değil."

Sırtımı kamburlaştırdım, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum, bir cevap daha vermeye hazırdım.

Ama sonra lastiğimin patlamasında bana ne kadar yardımcı olduğunu hatırladım. "İyi ekipman" karışıklığından önce ne kadar nazik davrandığını. Beni kesiyordu, ama hayır, bu bir suç değildi.

Başka kimse yoktu, demişti River. Of, ne karmaşa.

Belki bunu kurtarabiliriz. Düşmanımız Stillwater'dı, birbirimiz değil. Keira, River ve diğer Koruyucular Cole'u takdir ediyorlarsa, ona kendini kanıtlama şansı vermeliyim.

En önemlisi? Bu operasyon daha başlamadan bozulmasına izin veremezdim.

Elimi gözlerimin üzerine koydum, sonra yüzümü sildim. "Tamam. Yani yanlış bir başlangıç yaptık."

Bir süre bana baktı.

"Bu bir şaka mıydı?" diye sordu sonunda.

"Şaka mı?" Sonra ne dediğimi fark ettim. "Bu bir gönderme değildi." Ayağın. Yani..."

O, başını sallayarak ve başka yere bakarak burnunu çekti. "Şaka yapıyorum. Ama yanlış bir şey söyleyip yanlış anlaşılmanın ne kadar kolay olduğunu görüyorsun, değil mi? Bak, bu öğleden sonra bir pisliğin sana

sana saldırmaya çalıştığını şahsen gördüm. Eminim bu tür şeyler başına sık sık geliyordur. Bu arada, onu nasıl alt ettiğin çok etkileyiciydi."

"Teşekkürler."

"Ama ben öyle dediğimde neden yanlış sonuca vardığını anlıyorum. İkimiz de savunmaya geçtik. Kendimizi koruduk."

"Evet, öyle yaptık. Ben yaptım." Bir şey gibi davranıp sonra tam tersi olduğunu kanıtlayan erkeklere karşı hassas olduğumu itiraf edebilirim. "Sen de istersen yeniden başlamak isterim."

"Deneyebiliriz," dedi sert bir sesle.

Elimi uzattım. "Ben Brynn Somerton." "*Ajan* Somerton."

"Eski ajan." Gözlerimi gökyüzüne çevirdim. *Lütfen bana sabır ver.* "İçeri girip ayrıntıları konuşabiliriz. Madem ikimiz de buraya kadar geldik."

"Öyle," dedi kaçamak bir cevapla.

"Zaten bu bizimle ilgili değil. Ortak düşmanımızla ilgili."

"Doğru."

Elimi salladım. Hâlâ elimi tutmamıştı.

Bir an daha açık avucuma baktı. Sonra o da aynı hareketi yaptı ve el sıkıştık. "Ben Cole Bailey. Seninle tanışmak... ilginçti, Brynn."

"Ben de."

Avuç içi büyüktü, parmakları kalın ve pürüzlüydü, neredeyse benimkini yutacaktı. Ellerimiz birbirinden ayrıldı ve boynumdan bir titreme geçti, sanki parmak uçlarıyla okşanıyormuşum gibi.

Şapka ve sakal yüzünden, daha önce gördüğüm fotoğraflarda onu tanıyamamıştım, ama şimdi tanıdım. Gözlerini kısarak oluşan kaz ayağı çizgileriyle çevrili mavi gözlerinin parlaklığı. Güçlü, kare çene hattı. Görünüşü fena değil. Hiç de fena değil.

Arka kapı açıldı. "İkiniz barıştınız mı?" diye sordu River.

O tuhaf trans benzeri an sona erdi. Ayrıldık. "Evet. Her şey yolunda," dedim. En azından şimdilik.

Birlikte çalışıp çalışamayacağımızı bilmiyordum. Ama Stillwater'la tek başıma yüzleşmek istemiyorsam, ona adil bir şans vermeliydim.

BÖLÜM BEŞ

Cole

BRYNN EVE DOĞRU YÜRÜDÜ. River yolundan çekilip onun geçmesine izin verdi. Sonra bana dönerek yolumu kesti. "Konuşmanın verimli geçtiğine inanıyorum," dedi.

Hâlâ orada duruyordum, dilim konuşacak kadar iyi çalışmıyordu.

Potansiyel bir takım arkadaşıyla el sıkışmak kanımı kaynatmamalıydı. Ama ondan mı? Kahretsin. İnce parmaklarının avucumu saran hissi beynimdeki tüm mantığı silip süpürmüştü.

Ona dokunduğumda, zihnimde istem dışı bir görüntü belirdi. Kafasının üstündeki at kuyruğunu tutup, ağzını benimkine mükemmel bir şekilde yaklaştırmak için çekiyordum.

Nngh.

Son derece uygunsuzdu. Daha önce yol kenarında ona benim tipim olmadığını söylemiştim, ama bu tamamen saçmalıktı.

Kendime, *bunu kafamdan atmam gerektiğini* söyledim. Onun görünüşü önemsizdi.

"Konuşmamız verimli geçti," dedim, River'ın sorusunu hatırlayarak. "Benim rastgele kadınları taciz etmediğimi belirledik. Eğer kastettiğin buysa. Bu bir yanlış anlaşılmaydı."

O güldü. "Yani eşlerimizi, yeğenlerimizi ve kızlarımızı senin yanına kilitlememize gerek yok mu?"

Öksürdüm, az önce Brynn hakkında düşündüğüm şehvetli düşünceler yüzünden midem bulanıyordu. Bu bir sorun değildi. Temel düzeyde bir çekicilik olsa bile, asla buna göre davranmazdım.

Kadınlarla birlikte görev yaptım. Onlarla çalıştım. Ben bir profesyonelim. Güzel bir yüz gibi sıradan bir şeyin dikkatimi dağıtmasına izin vermedim.

Ve buradaki sorun da bu değildi.

"İstediğin kadar şaka yap, ama ben yine de bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Bana neye bulaştığımı söylemeliydin." Hâlâ açık kapının önünde duruyorduk. Eve göz attım, ama Brynn ortadan kaybolmuştu. "Koruyucular FBI ile ne halt ediyorlar?"

"Bu uzun bir hikaye ve sen buraya geldiğinde her şeyi açıklamayı planlamıştım."

"Böyle bir ayrıntıyı *önceden* bilmek isteyeceğimi düşünmedin mi?"

"Oh, isteyeceğini biliyordum," dedi River rahat bir şekilde. "Trace ve ben,

senin çok sinirleneceğini düşündük. Bu yüzden geldiğinde sana bilgi vermeyi planladık."

Bir dizi küfür mırıldandım. "Çünkü hayır dememin daha zor olacağını biliyordun. Pislik."

Üzgünmüş gibi davranma nezaketini bile göstermedi. River ve Trace'den bu tür bir aldatmacayı beklemeliydim. Onlar eski CIA ajanlarıydı.

Ama dostum Aiden? *Solo*?

Aiden ile ordudaki günlerimizden beri çok yakındık. İkimiz de eğlenceyi seven, girişken tipler değildik ve ordudaki yollarımız ayrılmış olsa da birbirimizin bu yönünü takdir ediyorduk. Aiden mümkün olan en kısa sürede ordudan ayrılmıştı, ben ise emekli olana kadar kalmayı planlıyordum.

Tabii ki bu gerçekleşmedi. Ama yaralandıktan sonra, annesi ve kız kardeşleri bana bakım paketleri gönderdi.

Sonra geçen bahar, yaklaşık bir yıl önce, Aiden benden Hartley'e gelip Koruyuculara iz sürme yeteneğimi sunmamı istedi. Eski bir arkadaşıma yardım etmekten mutluluk duydum. Hatta, kız arkadaşı Jessi'nin doğum gününe gidip nişanlanmalarını izledim. Bana borcunu böyle mi ödedi?

"Aiden senin bu akıllıca planından haberdar mıydı?" diye sordum.

"Hepimiz anlaştık. Sana zaman çizelgemizin hızlandığını söylemiştim. Bu doğrudu. Seni buraya getirmeliydik. Koruyucuları temsil edecek başka birini bulabilseydik

bulabilseydik, senden istemezdik."

"Jee, teşekkürler." Kafamı salladım ve bahçedeki yarı erimiş karlara öfkeyle baktım.

Bir ödül avcısı olarak, sık sık kolluk kuvvetleriyle irtibat kurmak zorundaydım. Ama ABD hükümeti yetkilileriyle ilişkilerimi en aza indirmeye çalışıyordum. Alfabe isimleri olan tüm o kurumlar mı? Onlarla hiçbir ilgim olsun istemiyordum.

Bu neden neden çalışıyordum dışında dışarıda çalıştım Amerika dışında Daha az düzenleme. Daha az yalan. Elbette, diğer ülkelerdeki birçok yetkili de yozlaşmıştı, ama en azından ne bekleyeceğimi biliyordum. Benim tarafımda gibi davranıp, sonra da o güveni en kötü şekilde ihanet etmiyorlardı.

Sol bacağıma baktım, ancak protezim yine kot pantolonumun altında gizliydi. Yıllarca beynimi duyarsızlaştırıp yeniden eğittikten sonra, hayali uzuv ağrıları artık beni çok rahatsız etmiyordu. Ama bazen hala hissediyordum. Orada bile olmayan bir şeyin korkunç, içimi parçalayan acısını.

"Federallerin senin ve Koruyucular hakkında kirli bilgileri mi var?" diye sordum. "Bu yüzden mi onlarla işbirliği yapıyorsun?"

"FBI, hakkımızda tuttukları dosyaları silmeyi teklif etti. Evet. Ama Ajan Somerton bize bu teklifi getirmiş olmasaydı, onlara reddedip geri çevirirdik. Brynn, karımın en yakın arkadaşıdır. Ayrıca, geçen yaz Stillwater Charlie'yi hedef aldığı anda onunla yakın bir şekilde çalışmıştım. Brynn zeki ve yetenekli biridir. Federal ajan olmadan önce deniz piyadesiymiş."

"Denizci, ha?" Fikrimi değiştirmede ama yine de önemli bir bilgiydi. Ayrıca futbolcunun bileğini tuttuğunda onun nasıl tepki verdiğini de açıklıyordu. "Hâlâ emin değilim."

"Lynx, Stillwater'ın ne tür saçmalıklara karıştığını biliyorsun." "Tabii ki biliyorum," dedim sertçe. Bu kavga River, Owen, Trace ve Aiden için kişisel bir meseleydi. Ama son birkaç ayda benim için de kişisel bir mesele haline gelmişti. River bunu biliyordu. Ayrıca bu konuyu tartışmak istemediğimi de bilmeliydi.

Luciana. Kurtaramadığım kadın.

"Hepimiz geçmişte Stillwater'a darbeler indirdik," diye devam etti River. "Sen ve Brynn onu bitirenler olabilirsiniz."

Nefes verdim. Lanet olası CIA casusları ve manipölasyonları. Tabii ki Stillwater'ı bir kez ve sonsuza kadar bitirme şansını istiyordum. Tam da bu yüzden buradaydım. River ilk dakikadan itibaren beni oyuna getirmişti ve dürüst olmak gerekirse, onu suçlayamazdım bile.

"Ajan Somerton'ın söyleyeceklerini dinleyeceğim." Ama hiçbir söz vermiyordum.

Oturma odasına döndüğümüzde, Brynn ve Keira başlarını birbirine eğmiş, sessizce fısıldaşıyorlardı. Biz girdiğimizde başlarını kaldırdılar.

"Başlamaya hazırız," dedi River. "Brynn, sanırım bu onuru sen üstlenmek istersin. Lynx neler olup bittiğini öğrenmek için sabırsızlanıyor."

Keira, Brynn'in omzuna dokundu. "Öyleyse ben gidiyorum. Karakolda işim var." Çıkarken bana gülümsedi ve başını salladı. En azından ben de Şerif Yardımcısı Marsh'ın kara listesinde değildim.

Brynn şöminenin önünde durdu ve ellerini arkasında birleştirdi. Tamamen iş modundaydı.

"Başka kimse gelecek mi?" diye sordum.

River kanepeye oturdu, minder onun altında sıçradı. "Hayır. Sadece üçümüz. Böylesi daha ihtiyatlı ve zaten Stillwater konusunda en güncel bilgilere sahip olan benim." Bana baktı. "Kendi soruşturmamı sürdürüyorum ve FBI'ın soruşturmasıyla ilgili olarak Brynn ile yakın temas halindeyim. Bilmen gereken her şeyi Brynn veya ben sana söyleyebiliriz."

"Bir sürü sorum var. Öncelikle, bu operasyonun neden birdenbire bu kadar acil hale geldiğini bilmek istiyorum. Önemli bir şey öğrenmiş olmalısınız."

Bu tür görevler istihbarata bağlı olarak yaşar ya da ölür. Her şey buna bağlıdır. Bu da bana, ya Koruyucuların ya da FBI'ın Stillwater hakkında yeni istihbarat elde ettiğini ve bunun önemli olduğunu gösterdi.

Ama FBI gerçekten buradaki sorumluyorsa, bu benim için anlaşmayı bozacak bir durumdu. Bir şey ters giderse FBI'ın baltasını keskinleştirmesi için kendimi tehlikeye atmayacaktım.

"O konuya da geleceğiz," dedi Brynn. "Ama bu noktaya nasıl geldiğimizi açıklarsam daha mantıklı olur."

"O zaman dinliyorum." Kanepenin arkasına geçtim ve ellerimi kanepenin arkasına dayadım. Oturmak isteyebilirdim, ama zaten çok uzun saatler oturarak geçirmiştım. Bu sinir bozucu günün sonunda nihayet rahatladığımda, arkanıza yaslanıp yarın sabaha kadar kalkmamayı planladım.

Denver'a dönüp Meksiko'ya giden en erken uçağa binecek miydim? Bunu zaman gösterecekti.

Hala paltom üzerimdeydi, bu yüzden fermuarını açıp çıkardım ve kanepenin arkasına attım. Altında, en sevdiğim gri tişörtümü ve eskimiş kot pantolonumu giymiştım. Brynn'in gözleri hareketlerimi takip etti, ön kollarımdaki dövmelelere takıldı, sonra hızla yukarı kalktı.

Benim de gözlerimin onun üzerinde dolaşıp benzer bir değerlendirme yapmaması için büyük bir irade göstererek kendimi tuttum. Bu bana hiç de yarar sağlamazdı.

"Peki," dedi. "Stillwater. Ne kadar bilgisi olduğunu bilmiyorum."

"Stillwater'ın ne iş yaptığını biliyorum." Örgüt son derece gizliydi. Karanlık ağın gölgesinden faaliyet gösteriyordu. Küçük suç çetelerine, bir tür çarpık danışmanlık hizmeti sunuyordu. Büyük kartellerle ters düşmeden Oxy dağıtım kanallarınızı genişletmek mi istiyorsunuz? İnsan kaçakçılığı işine girmek için can atıyor musunuz? Katil tutmak ve yetkililere rüşvet vermekten bahsetmiyorum bile. Evet, Stillwater tüm bunlarda size yardımcı olabilir.

"Geçen yıl vali yardımcısına yaptıkları saldırıyı da duydum." River'a başımı eğdim, çünkü onun şu anki eşinden bahsediyordum. "River daha sonra, Charlotte ile birlikte bazı eyleme geçirilebilir istihbaratlar keşfettiklerini söyledi."

Brynn başını salladı. "Charlotte ve River, Stillwater'ın eyalet ve federal hükümetteki tüm köstebeklerinin şifreli listesine erişim sağladı. *Hainler*."

Tüylerim diken diken oldu. Gerçekten de eyleme geçirilebilir istihbarat. "O zaman neden bunu daha önce duymadım? Kamuoyuna açıklanması gereken bir konu gibi görünüyor."

"Bu yolu izlememeye karar verdik," dedi Brynn. "River şifreyi çözdükten sonra, Koruyucular listeyi Büro'daki patronum Michael Stanford ile paylaşmayı kabul etti."

River'a sert bir bakış attım. "Bu kadar değerli bir bilgiyi, hainleri saflarına kabul eden hükümete mi teslim ettin?"

"Bu sayede FBI içinde gizli bir görev gücü oluşturabildik," diye cevapladı Brynn, ama ben ona konuşmamıştım. "Patronum, ben ve birkaç kişi daha bunu bilen tek kişilerdi. Stillwater'ın bazı köstebeklerini bizim tarafımıza çevirdik. O aylardan beri bu kişiler bizim için çift taraflı ajan olarak çalışıyorlar. Stillwater'ın operasyonlarını ve hiyerarşisini anlamamıza yardımcı olacak önemli bilgileri bize aktardılar."

Kanepenin arkasını daha sıkı kavradım. "Yani, Stillwater'ın ajanlarının çalışmaya devam etmesine izin verdin. Zarar vermeye ve masum insanları mahvetmeye devam etmelerine izin verdin. Sanki o hayatlar önemsizmiş gibi."

Luciana ve kızı gibi. Karşı koyma şansları olmayan bir sistemin daha fazla kurbanı. Lanet olsun. Kanepeden kalkıp odada volta atmaya başladım. Öfke kalbimin hızla atmasına neden oluyordu.

Ancak Brynn, tipik bir hükümet yetkilisinin duygusuzluğuyla yanıt verdi. "Şu anki konumumuza gelmemiz için bu gerekliydi."

"Elbette, ilerlemek istiyorsan birilerini ezmek her zaman gereklidir. İkincil hasar. Savaşın bedeli. *Değil mi?*"

Bunlar, iktidardakilerin eylemlerini haklı çıkarmak için kullandıkları bahanelerdi. Bu tür saçmalıklar benim için son derece kişiseldi. Bacağımın bir kısmını kaybetmemin ve neredeyse hayatımı kaybetmemin sebebi buydu. Birimimdeki diğer bazıları o kadar şanslı değildi.

"Ben de gizliliği sevmiyorum," dedi Brynn yumuşak bir sesle. "Ama bunu yapmak zorundaydık."

River araya girdi. "Brynn bu ortaklığı Koruyuculara ilk kez önerdiğinde, listenin gizli tutulmasının anlaşmanın bir parçası olduğunu biliyorduk. Trace dahil hepimiz bunu kabul ettik."

"Ben *yapmadım*," diye homurdandım. "Bunu bana daha önce söyleyebilirdin. Söylememeyi tercih ettin." Kalp atışlarımı kontrol altına almaya çalıştım, ama vücudum beni dinlemiyordu. Aiden ve Trace geçen yıl bana resmi Koruyucu olmamı teklif etmişlerdi, ama ben reddetmiştim. Ama şu anda bu konunun önemi kalmamıştı.

"Bak," dedi River, "seni buraya getirdik çünkü Stillwater geri kalanımızı tanıyor. Beni, Trace'i, Aiden'ı, Owen'ı. Stillwater bizim hamle yapmamızı bekliyor

bir hamle yapmamızı bekliyor. Bir yabancıya ihtiyacımız vardı. Bu konuda güvenilebileceğimiz birine. Ve o *da sensin*. FBI kaynakları aracılığıyla senin onların radarında olmadığını doğruladık."

"Peki ya o?" Çenemi Brynn'e doğru kaldırdım. "Charlotte'un en iyi arkadaşı olduğunu söyledin. Ve o bir ajan. Stillwater'ın onu kilometrelerce öteden görmemesi nasıl mümkün olabilir?"

O, burnunu çektirdi. "Gizli kimliğimin bir parçası olarak kılık değiştireceğim. Ama Stillwater zaten beni izlemiyor. Onlar için ben, istifa etmiş, başarısız bir ajanım. Beni hafife alacaklar. Senin yaptığın gibi."

Çenemi sıkıca kapattım. Durup duvara yaslandım, parmaklarım sigara içmek için kaşınıyordu. "Demek gizli FBI görev gücünüz bu istihbaratla çalışıyormuş. Neden şimdi bu konu gündeme geldi? Geri kalanı ne?"

Brynn dudaklarını yaladı ve devam etti. "Çift taraflı ajanlarımızdan biri yeni bir istihbarat paylaştı. Tipik bir Stillwater ajanı veya teğmeninin bile bilmediği bir şey. *Gerçekte* kimin sorumlu olduğunu öğrendik. Hiyerarşinin en tepesindeki adamı."

Ona göz kırptım, bu bilgiyi kafamda sindirmeye çalıştım.

Stillwater, gerçekte iktidarı elinde tutanları korumak için merkezi olmayan bir organizasyona dayanarak işlerini gölgede yürütüyordu. Brynn'in görev gücü gerçek liderini keşfetmişse, bu haberin her şeyi değiştirmiş olması şaşırtıcı değildi.

Ve... belki de Koruyucuların buna uymayı seçmiş olmaları biraz daha anlaşılabilir bir durumdu. *Stillwater'ın başını yakalama şansı*. Bu, pişmanlık duymadan vazgeçebileceğim bir şey değildi. River'ın da çok iyi bildiği gibi.

"Emin misin?" diye sordum.

"Kesinlikle. Sadece bu da değil, bir hafta sonra nerede olacağını da biliyoruz. Arizona'da تنها bir tatil köyünde. Ona ulaşmak için en iyi şansımız bu ve bunu değerlendirmeliyiz."

Kanepenin etrafından dolaşıp ona doğru yürüdüm. "Kimin için çalışacağımı bilmem gerekiyor. Bu operasyondan kim sorumlu? Koruyucular mı? Yoksa hala FBI'ya mı bağlısın?"

Brynn çenesini kaldırdı ve ben yaklaşırken kollarını kavuşturdu. "Gerçek hedefimi sadece FBI görev gücü biliyor. Ve sana bu sabah

Bu sabah itibariyle FBI'dan istifa ettiğimi söylemiştim. Kendi kararlarımızı kendimiz veriyoruz." "Kimler *yani*?"

"Ben ve Koruyucular. Ve sen, bu işin bir parçası olduğunu varsayarsak." "Ama FBI'ya rapor veriyor musun? Evet mi, hayır mı?"

"Buna zaten cevap verdim."

Bir şeyleri dolambaçlı anlatıyor, net bir cevap vermekten kaçınıyordu. Bu numaraları bilirdim. Federal ajanlarla her uğraştığımda bunları görmüştüm. "Bakın, bu kadar belirsiz konuşmanız hoşuma gitmiyor. Herkesin eşit olduğu ve harika geçindiği mutlu ortaklıklara inanmıyorum. Sonunda, birisi üstün gelmek zorunda kalacak. Bu ya FBI operasyonu ya da Koruyucular operasyonu. O yüzden sorumu tekrar edeceğim. FBI içinde kimseye rapor veriyor musun? *Evet mi, hayır mı?*"

Kanım kaynamıştı. Yanaklarındaki kızarıklıktan, onun da öyle olduğu belliydi. Aramızda bir adımdan az mesafe vardı. Onun tatlı kokusunu aldım ve bu koku göğsümü ısıttı. Bana daha da yaklaşmak istememi sağladı.

Brynn başını eğdi ve bana sert bir bakış attı. Köşeye sıkışmış, sinirli bir askerin bakışı. Pardon, denizci diyelim. Denizciler asker olarak adlandırılmaktan nefret ederler. Benimle kavga etmeye devam edecek miydi, yoksa sonunda lanet soruyu cevaplayacak mıydı?

Sonra nefesini verdi.

"Hayır," dedi. "Bilmiyorum."

"Yani bu bir Koruyucular operasyonu mu? Onlar için çalışacak ve onlara hesap verecek miyiz? *Sadece* onlara mı?"

"Evet. Ama bu operasyonla ilgili olarak, komuta eden benim."

"Buna katılmaya hazır değilim." Hayal mi görüyordum, yoksa birbirimize daha da yaklaşmış mıydık? Hâlâ birbirimizi dik dik bakıyorduk.

"Stillwater hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için aylarca uğraştım," dedi. "İkimiz arasında, liderliği ben üstlenmeliyim. River ve Trace'in de buna katılacağından şüphem yok."

River öksürdü. Onun da odada olduğunu unutmuştum. Kafamı boşaltmak için kendimi zorlayarak bir adım geri attım. Sinirlenmenin bir faydası olmayacaktı.

"Detayları sonra halledebiliriz," dedi River. "Sadece kabul ettiğini söyle Lynx. Sana ihtiyacımız var."

Brynn, koyu kahverengi gözleriyle birkaç saniye daha bana sertçe baktı.

"Ben de katılmak istiyorum. Düşünüyorum. Ama biriyle, özellikle de gizli bir görevde, o kişinin beni koruyacağından emin olmadan göreve çıkamam." Bunu sakın ve mantıklı bir ses tonuyla söylediğimi sanıyordum. Ama Brynn alaycı bir şekilde ellerini havaya kaldırdı.

"Burada durup her şeyi açıklamaya çalışıyorum, mantıklı olmaya çalışıyorum, ama sen *FBI* dediğim anda dinlemeyi bıraktın. Bu görevin, kişisel çıkarları olan biri tarafından tehlikeye atılmasına izin vermeyeceğim."

"Bu iş ters giderse *FBI*'ın beni ilk bıçaklamayacağını mı varsayayım? Beş dakika öncesine kadar sen de ajandın, değil mi? Neden senden daha fazla sadakat beklemeliyim?"

"Biliyor musun?" dedi Brynn. "Bunu sensiz de yapabilirim. Tek başıma gizli göreve çıkacağım. Koruyucular destek ve acil durum yardımı sağlayabilir."

Ben gülererek bağırdım. "Bu inanılmaz derecede aptalca olur." "*Seninle* uğraşmaktan daha iyidir."

"Biliyor musun tatlım, ben de sana pek sıcak bakmıyorum."

Burun delikleri genişledi. Ben de aynı anda nefes aldım. O tatlı kokunun üzerine sinmiş öfkesini koklayabiliyordum ve bunu açıkça görebiliyordum. Göz bebekleri büyümüştü, şakaklarında minik ter damlacıkları belirmişti.

"Bana bir kez daha tatlım dersen," diye mırıldandı, "diğer bacağını da kaybedeceksin."

Brynn döndü ve odadan çıkıp evin başka bir bölümüne doğru yürüdü. Bir kapı çarptı.

River iç geçirdi ve gözlerini kapattı. "Ben bile bir denizciye *tatlım* diyecek kadar aptal değilim."

Belki de bu en iyi karar değildi. Sinirim bozulduğunda sözlerimi filtrelemekte zorlanıyordum.

Siktir. Şimdi de pislik olan *bendim*.

ALTINCI BÖLÜM

Brynn

BİRKAÇ SAAT SONRA, Silver Ridge tarihi iş bölgesinde dolaşıyordum. Yerel halk ve turistler dükkanlara ve restoranlara girip çıkıyorlardı. Eğlence dolu, sakın bir geceye hazırdım.

Ne yazık ki hala çok gergindim.

Silver Ridge, yakındaki bir dağda birkaç teleferiği olan küçük bir kayak merkezi açmıştı. Aspen ve Breck gibi ünlü yerler kadar büyük değildi, ama yine de hareketli bir yerdi. Koruyucuların Cole ve benim görevimizi başlatmak için neden bu kasabayı seçtiğini anlayabiliyordum. Bahar kayakları ve dağ manzarası için buraya gelen diğer tatilciler gibi kolayca karışabilirdik.

Elbette, Cole Bailey ile ilgili hiçbir şey şu ana kadar *kolay* olmamıştı. O öğleden sonra bana "tatlım" dediğinden beri onunla konuşmamıştım. Ve konuşmaya da niyetim yoktu. En azından temel nezaket kurallarını öğrenene kadar. Lastik patlamış bir genç kızken bana karşı oldukça nazikti, ama benim onun komutanı olduğum fikri? Hayır, bu onun için çok fazlaydı.

Önümdeki bardan neon ışıkları ve klasik rock müziği geliyordu. İçeri girdiğimde, masaların etrafında kaynaşan ve dart oynayan kayakçılar ve hipsterlar gördüm.

Keira'yı hemen fark ettim. Yüksek masadaki tabureden kalkıp bana el sallıyordu.

"Güzel, bulmuşsun," dedi müzik sesini bastırarak ve hızlıca sarılmak için eğildi. Şerif yardımcısı üniformasını çıkarmış, koyu renk kot pantolon, kalın balıkçı yaka kazak ve halka küpeler giymişti. Kıvrıkcık saçları başının üstünde topuz şeklinde toplanmıştı.

"Bulmak o kadar da zor değildi. Silver Ridge, New York gibi bir yer değil ki." "Ya da Denver gibi?"

Gülümseyerek ceketimi çıkardım ve oturmadan önce taburemin üzerine astım. "Şu ana kadar kasabayı sevdim. Temiz, soğuk hava kafamı berraklaştırdı. Buna ihtiyacım vardı."

"Uh oh. Bu, Cole ile öğleden sonraki toplantının iyi gitmediği anlamına mı geliyor?"

"Ha. Bu hafif bir ifade. O adamdan emin misin? Aynı yüze sahip ama tamamen farklı bir kişiliğe sahip başka bir Cole Bailey yok mu?"

"Kötü ikizi olmadığı sürece yok." Keira bara doğru başını salladı. "Sence hangisi? İyi olan mı, kötü olan mı?"

Taburede kayarak baktım. Ve inledim.

Cidden mi? Silver Ridge'de başka bir bar bulamadı mı?

Cole ceketini çıkarıyor ve barda bir sandalye çekiyordu. Benden hemen sonra içeri girmiş olmalıydı. Adam beni takip eden bir sapık mıydı? Ama sonra başını çevirip etrafı süzdü ve gözlerimiz buluştu. O da beni görünce şaşırdı. Kaşlarımın çatıldığını hissettim.

İlk o yüzünü çevirdi.

Biliyor musun tatlım, ben de sana pek sıcak bakmıyorum.

Keira ısıklık çaldı. "Şimdi de bir düşmanlık var. Vay canına. Odanın diğer ucundan bile hissedebiliyorum. İkinizin aranızdaki sorunları çözdüğünüzü sanıyordum."

"Öyle yaptık. Ama sen gittikten sonra yine sorunlar başladı." "Ne oldu?"

"Cole, benim FBI ajanı olmamdan hoşlanmıyor. Ya da... görünüşe göre benimle ilgili her şeyden hoşlanmıyor."

FBI görev gücünün çalışmaları olmasaydı bu görev bile olmazdı. Diğer Koruyucular benim FBI geçmişimle bir sorun yaşamıyorsa, Cole'un ne önemi vardı ki? Gizli görevimiz FBI'nın kayıtlarında yer almayacaktı. Dediğim gibi, bu bir Koruyucular görevi olacaktı.

Yani, aşağı yukarı.

Tamam, burada biraz yalan söyledim. Cole'a FBI içinde kimseye rapor vermeyeceğimi söylemiştim. SAC Stanford'a günlük raporlarımı verdiğimi söylememiştim. Ama Stanford'u bilgilendirmek, ona

ona hesap vermekle aynı şey değildi. Stanford emir vermeye çalışsa bile. Onları kabul etmek zorunda değildim.

Şu anda FBI ajanı değildim. Ama aynı zamanda Koruyucu da değildim. Stanford'a bu görev sırasında gardımı düşürmeyeceğime söz vermişim ve sözümü tutacaktım.

Bu ittifak zaten zayıftı. Cole Bailey de işin içine girince? İmkansız gibi geliyordu.

"O ateşli bir adam," dedim. "Daha da kötüsü, bir kadını kurtarmaktan mutluluk duyan, ama bir kadından emir almaktan çekinen türden bir alfa erkek."

"Huh. Cole'dan daha önce böyle bir izlenim almamıştım. Kadınlarla çalışmakta bir sorunu yokmuş gibi görünüyordu."

"Tek bildiğim, onunla çalışamayacağım."

"Koruyucuların onun yerine senin partnerin olacak başka kimseyi bulamadığını sanıyordum." Dirseklerini masaya dayadı. Ortam gürültülüydü ve sesimizi alçaltıyorduk, bu yüzden duyulacağımızdan endişelenmedim.

"Yok. Benim de aklımda kimse yok ve zaten başka birini getirecek zaman da yok." Üstelik, Cole'un kimliğini gizlemek için sahte kimlik belgeleri hazırlamıştık. Yenilerini almak kolay olmayacaktı. "Tek seçeneğim tek başıma gitmek."

"*Tek başıma* mı? Karşı..." Keira etrafımıza bakındı, sonra fısıldadı, "Stillwater?"

"Gerekirse öyle yaparım." Ama şu anda bunu düşünmek istemiyordum. Bu gece yeniden toparlanmam gerekiyordu. SAC Stanford ile iletişime geçip olanları anlatacak, sonra da ne yapacağıma karar verecektim. Yarın. "Bir şey içmek ister misin?" Keira'nın henüz bir şey içmediğini fark ettim.

"Dean bu gece barda çalışıyor. Masa servisi yapıyor. İşte geliyor."

Yakışıklı bir adam bize doğru geliyordu. Keira'yı kucakladı ve o kısa an için ona sarıldığında yüzünün hayalperest bir ifadeye büründüğünü fark ettim.

Sonra yumruğunu uzatıp benim yumruğumla tokuşturdu. "Demek sen Brynn'sin.

Hoş geldin."

"Ünüm benden önce mi geliyor?"

"Bir bakıma. Owen'ın arkadaşıyım." Dean'in kulaklarının üstünde ve ensesinde kıvrılmış saçları vardı, saçını kestirme zamanı gelmişti. Sakalları, rahat gülümsemesini çerçeveliyordu. Bize birkaç menü uzatarak göz kırptı.

"Dean da gayri resmi bir Koruyucu," diye açıkladı Keira, sesinde hayranlık dolu bir tonla.

Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi. "Tam olarak değil. Elimden geldiğince bazı konularda yardım ediyorum."

"O da senin gibi ABD Deniz Piyadesi'nde görev yaptı, Brynn."

Yüzümün aydınlandığını hissettim. Denizci arkadaşlarla tanışmaktan her zaman keyif almışımıdır. "Semper Fi. Nerede görev yapıyordun?"

Dean'in gülümsemesi devam etti, ama eskisi kadar kaygısız değildi. "Hikaye paylaşmak beklemek zorunda kalacak. Müşterilerim sabırsızlanmadan önce turumu yapmam lazım. İkinize ne getireyim?"

Birkaç bira ve nachos sipariş ettik. Dean gittikten sonra, Keira'ya anlamlı bir bakış attım. Dudaklarını ısıırıyordu.

"Buradan çabucak çıktı," dedim. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır, seninle alakası yok. O neredeyse her konuda rahat biridir, ama

Dean nadiren askerlik hizmetinin ayrıntılarına girer. Bu konuyu açarken düşünemedim."

"Ah." Daha fazla bilgiye gerek kalmadan anladım. Herkes görevlerini anlatamazdı. Kesinlikle kalabalık bir barda yeni tanıştıkları biriyle, hatta bir denizci arkadaşıyla bile.

Keira masanın üstüne bakıyordu, ben de elimi onun elinin üzerine koydum. "Senin de suçun yok," dedim. "Senin kötü bir niyetin olmadığını anlayacaktır."

"Evet, doğru. Dean harika biridir. Geçen yıl Owen'ın kız arkadaşı Genevieve'i bir katilden kurtarmaya yardım etti. Cole'u Hartley'e getiren olay da buydu."

"Doğru." River'dan her şeyi duymuştum. Bu, Koruyucular'ın Stillwater ile ilk karşılaşması olmuştu.

"Dean, kurtarma operasyonu sırasında onların şoförüydü. Owen onu tam bir Koruyucu yapmak istiyor, ama bu mümkün değil. Dean artık silaha dokunmuyor."

Şiddeti reddeden bir denizci mi? Boşlukları kendim doldurabilirdim. Ama geçmişinde gerçekten ne olmuş olursa olsun, bu Dean'in meselesiydi. Israr etmeyecektim.

Keira içini çekerek bara baktı. "Silver Ridge'e taşınacağımı söylediğimde, Dean da burada bir yer aradı. O bir snowboardcu ve buradaki yeni tatil köyü için çok heyecanlıydı. Gündüzleri ders veriyor, geceleri de barda çalışıyor. Ama o biraz göçebe gibi, anlarsın ya? Hart County'de ne kadar kalmayı planladığını hiç bilmiyorum."

Birayı başka bir garson getirdi. Dean değildi. Kıza teşekkür ettik, sonra tekrar öne eğildik. İçkimi uzun bir yudumla içtim, dilimde hop ve mayanın tadını çıkardım.

"Sen ve Dean yakın görünüyorsunuz," dedim.

"Olmak istediğim kadar yakın değiliz. Ona birçok ipucu verdim ama o beni nazikçe reddetti." Gözlerini devirdi. "Beni çok genç buluyor."

"Kaç yaşındasın?" Üniversiteden mezun olalı çok uzun zaman geçmediğini biliyordum, ama yaşını bilmiyordum.

"Yirmi altı. Dean otuz dört. Bana pek fark yok gibi geliyor, ama sanırım o benden çok daha fazla şey görmüş."

"Ah," dedim yine. Her şey daha netleşmeye başlamıştı. "Eğer o bir göçebe ise, o zaman belki de sana bir iyilik yapıyordur, öyle hissetmesen de. Birçok yaşlı erkek, genç bir kadının ilgisini geri çevirmez. Onu bir süre eğlenip sonra terk ederler."

Vay canına, bu çok acımasızca gelmişti.

Az önce söylediğim şeyin sertliğini hafifletmek için güldüm. "Üzgünüm. Benim alaycılığımın sana bulaşmasına gerek yok."

Keira birasını yudumladı. "Deneyimlerinden mi bahsediyordun?"

"Maalesef." Parmaklarım bardağımdaki buğu üzerinde kaydı. "Bana dünyaları vaat eden bir adamla birlikteydim. Tek istediğim onun sevgisiydi, ama o bile beklemek için çok fazlaydı." Zorla gülümsedim. "Bu yüzden alaycı biriyim. Ama sen benden çok daha ileridesin. Senden çok daha üstün bir adama aşıksın. Dean senin için doğru kişi olmasa bile, zevkin çok iyi."

"Bu olumlu bakış açısı. Dean harika bir adam." "O zaman senin arkadaşın olmasına sevindim."

"Hiç yoktan iyidir herhalde." Kadehini kaldırıp benimkine çarptı. "Dean barın yanındaki evi kiraladı,"

Cole onunla kalıyor."

Gözlerim yine Cole'a takıldı. Koltuğunda dönmüş, omzunun üzerinden beni izliyordu. İkimiz de başka yere baktık.

Boğazımı temizledim.

"Neden Silver Ridge'e taşındın?" diye sordum. "Şerif departmanı merkezinden çok daha uzaktasın."

"Devriyelerim beni ilçenin her yerine götürüyor. Ayrıca, ailem ve kız kardeşim buraya yakın bir yere taşındı. Son birkaç yılda Hartley çevresinde pek çok kötü olay yaşandı, biliyorsun. Ailem biraz uzaklaşmak istedi."

"Stillwater," diye fısıldadım.

O ciddiyetle başını salladı. "Ama kaçış yok. Stillwater yok olana kadar yok, ve sonra da savaşıacak yeni kötü adamlar çıkacak. Bu yüzden Koruyuculara katılmak istedim."

Gülümsedim. "Gerçekten mi? Aferin sana. Onların biraz kadınsı enerjiye ihtiyacı var."

Parlak dudaklarını büzdü. "Owen hayır dedi. Bana burada orada yardım etmeme izin veriyor, ama şerif yardımcısı olmaya odaklanmam gerektiğini söylüyor. Askeri itibarım olmadığını ve aynı eğitimi almadığımı biliyorum. Ama çok şey başardım. Kim olduğumla gurur duyuyorum. Akademide sınıfımın birincisiydim. Yine de bir kez daha, çok genç ve deneyimsiz olduğum söyleniyor. Bana bir şans vermedikçe bu durum nasıl değişecek? Bu saçmalık."

Son kelimeyi vurgulamak için bardağını masaya sertçe koydu.

"Hiç kimseyi öldürdün mü?" diye sordum.

"Evet. Geçen yıl. Şey... Owen ve ben aynı adamı vuruyorduk, bu yüzden emin olamıyorum, ama ben öldürmek için nişan aldım. Ve pişman değilim." Sesi yoğunlaştı. "Ben de senin kadar hassas değilim."

"Ama hayır cevabını duymak zor. Anlıyorum. Ben de o durumdaydım." "Gerçekten mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Birçok kez. Kendimi defalarca kanıtlamak zorunda kaldım. Denizci olarak, ajan olarak. Kendi ailemden bile duydum."

Zayıfsın, dedi amcam alaycı bir şekilde. *Asla başaramayacaksın.*

O sesi kafamdan çıkardım.

"Bugünlere gelmek yıllarımı aldı," diye devam ettim, "ve hala kolay değil. Şüphecileri yanıldıklarını kanıtlamaya devam etmelisin."

O inledi. "Ben de bunu yapmaya çalışıyorum. Çok yorucu."

"Olabilir. Ama buna değer. Ekstra eğitimlere kaydolmalısın. Departmanın sunduğu temel eğitimlerin ötesinde, yakın dövüş dersleri al. Bu seni daha iyi bir polis yapar ve Owen seni Koruyucular görevine gönderme konusunda fikrini değiştirebilir."

Dudaklarını ısırды, sonraki sözlerini tereddüt ederek söyledi. "Ya da *sen* bana öğretebilirsin. Daha önce gizli bir operasyonda görev almıştım. Güneydeki daha büyük bir departman, reşit olmayan kızlar gibi davranacak kadın memurlara ihtiyaç duyuyordu. O yırtıcı piçleri yakalayıp hapse göndermek çok hoşuma gitmişti. Stillwater görevinde senin ortağın olarak devreye girebilirim."

Masadan uzanıp elini sıktım. "Belki birkaç yıl sonra, teklifini kabul ederim. Henüz değil."

Keira iç geçirdi. "Bunu söyleyeceğini biliyordum. Yine de denemek zorundaydım."

"Ve bunun için sana hayranım. Kendini ortaya koymak cesaret ister."

"Cesaretimi daha verimli bir şekilde kullanmak isterim."

"Eminim fırsatın olacak. Eninde sonunda."

Gözümün ucuyla Cole'un bakışlarının yine üzerimde olduğunu hissettim. O adamı görmezden gelmek imkansızdı.

Ama bana söyleyecek bir şeyi varsa, bir sonraki adımı o atmalıydı.

Keira ve ben biraz daha konuştuk. Birkaç erkek sohbet etmek için yanımıza geldi, ama biz kibarca onları başımızdan savdık.

Ve şuna bakın! Cole yine bana bakıyordu.

O bakışıyla beni taş a mı çevirmeye çalışıyordu? Yoksa beynime bir tür mesaj mı göndermeye çalışıyordu?

Ayağa kalkmaya başladım. "Bir tur daha içki alayım."

"Hayır, zaten tuvalete gitmem gerekiyor. Hemen dönerim."
O yokken telefonumu çıkardım. Charlotte'a Silver Ridge'e vardığımı belirten kısa bir mesaj attım.

CHARLOTTE:

Riv, geldiğinde havai fişekler olduğunu söyledi mi?

BEN:

Hayal bile
edemezsin.

CHARLOTTE:

Ne kadar kötü?

BEN

Bir çaresine bakacağım.

CHARLOTTE:

Beni endişelendiriyorsun. River'ı da
endişelendiriyorsun.

BEN:

O sadece her şeyi kontrol edemediğinde hoşlanmıyor.

CHARLOTTE:

Eminim ki bu sensin.

Ha. Hepimiz kontrol delisiydik. Bu değişmeyecekti.
Karşımdaki tabure yere sürtündü. Ağır bir vücut oturdu.
Keira değildi.
Cole önüme bir bira koydu, sonra da kendi birasını koydu. "Özür
dilemek için buradayım."
Telefonumu cebime koydum. "Demek bu yüzden son bir saattir
bana bakıp duruyordun?"
"Ne diyeceğime karar veriyordum."
"Gerisini duymak için sabırsızlanıyorum." Birayı kendime doğru
çektim ve bir yudum aldım. Daha önce içtiğimle aynı biraydı.
Dur.
Bara baktım ve Keira'nın Dean'le birlikte durduğunu gördüm, ikisi
de bizi izliyordu. "Keira sana bir şey söyledi. Sana

buraya gelmeni istedim?" Cole ile konuştuğunu fark etmemiştim. Ben telefonumla meşgulken konuşmuş olmalı.

Sonuçta iyi bir ajan olacak, diye düşündüm. O kadın, benim sandığımdan daha kurnazdı.

"Öyle yaptı. Ama ben zaten özür dilemeyi planlamıştım. Sana 'tatlım' dememeliydim. Bu gereksizdi."

"Hemen konuya giriyoruz, değil mi?"

"Ben açık sözlü biriyim."

"O zaman ben de açık konuşacağım. Bir erkeğe *Tatlım*, sanırım benim kadın olmamla bir sorunun var.

O, masaya parmaklarıyla vurarak homurdandı. "Senin FBI ajanı olman konusunda geçerli endişelerim var. *Eski* ajan," diye düzeltti, ben düzeltmeden önce. "Bunun senin kadın olmanla hiçbir ilgisi yok."

"Ne büyük bir taviz."

"Ama Stillwater'ın özellikle kadınları mağdur etmekten zevk aldığını inkar edemezsin," dedi Cole. "Öyleyse sana bakıp bu gerçeğin farkında olmamak mümkün mü? Hayır, mümkün değil."

Omurgam gerilirken elim bardağı sıktı. "Gizli göreve çıkmamam gerektiğini mi söylüyorsun? Bunun için yeterince güçlü olmadığımı mı?"

"Hayır, tabii ki hayır. Öyle demiyorum. Seni iş başında gördüm, River da gördü. Ayrıca, deneyimin her şeyi anlatıyor. Yeteneklerini sorgulamıyorum. Tamam mı? Bunu açıklığa kavuşturalım."

Nefes verdim, omuzlarımin arasındaki gergin kaslar biraz gevşedi. "O zaman ne demek *istiyorsun*?"

"Tek başına gizli göreve çıkamazsın. Evet, bunun nedeni kısmen kadın olman. Çünkü Stillwater'ın hasta liderinin, kim olursa olsun, adamlarına sana zarar vermelerini emretmesi düşüncesine dayanamıyorum." Bütün bunları, arka plandaki müziğin sesini zar zor bastırarak kadar kaba bir fısıltıyla söyledi. Mavi gözleri benimkilere yoğun bir şekilde bakıyordu.

"Umursadığını sanmıyordum," dedim.

"Stillwater'ın yaptıkları mı? Kimsenin başına böyle bir şeyin gelmesini istemem."

"Ama sen *herhangi* birinden bahsetmiyorsun. Benden bahsediyorsun."

"Doğru. Öyleyim." Cole masanın diğer tarafındaydı, ama bana doğru eğildi, o kadar yakındı ki, tütün kokusu karışmış baharatlı kolonyasının kokusunu alabildim. Bu koku ciğerlerime ve daha aşağıya indi, midemin altında bir karıncalanma ve yayılan bir sıcaklık hissi yarattı.

Bu sefer ilk göz kırpan bendim. Bakışlarımı kaçırdım.

"Özrünüzü kabul ediyorum. Bunu tek başıma yapmak istemiyorum." Birincisi, SAC Stanford muhtemelen beni yarımsız bırakmadan önce kendisi ortağım olarak devreye girmeye çalışacaktı. Karısı Marie beni öldürürdü. "Ama bana güvenmiyorsunuz. Ben de size güvenmiyorum. Bir çıkmaza girdik."

"Baştan başlayabiliriz."

"Bir günde ikinci kez mi? Sence bu aşırı değil mi?"

Çenesindeki kaslar seğirdi. Bir başka bakışma daha başladı. Tanrım, neden gözleri bu kadar mavi olmak zorundaydı ki?

Barmen Dean masanın yanına geldi. Bir elinde birkaç shot bardağı, diğer elinde ise birinci sınıf bir viski şişesi vardı. "Mevcut," dedi. "Kadeh kaldırmaya ne dersiniz?"

"Neye?" diye
sordum. "Yeni
dostlar edinmeye."

Cole sessiz bir soru ile kaşlarını kaldırdı. *Daha önemli şeyler var,* diye kendime hatırlattım. Ve belki, sadece belki, onun hakkında tamamen yanılmıştım. Onun hakkında yanılmış olmak *istedim*. Böylece görevimize geri dönebilir ve birbirimizle değil, Stillwater ile savaşılabildik.

Başımı salladım.

Dean her iki bardağa da kehribar rengi sıvıyı döktü. Cole kadehini kaldırdı. Ben de aynısını yaptım, sonra bir dikişte içtim. Yumuşak bir yanma hissi mideye doğru indi ve arkasında sıcaklık bıraktı.

Cole daha yavaş hareket etti, gözleri benimkilerden ayrılmadan bardağı dudaklarına götürdü.

İkimiz de bardaklarımızı masaya koyduk.

Dean sırtıttı. "Burada kalıp sohbet mi edeceksin? Aralarındaki farklılıkları mı çözeceksin?"

"Başka bir seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum," dedim. "Bir komplo seziyorum."

"Haklısın. River bana sürekli güncelleme mesajları gönderiyor ve Keira, Owen'dan gerekirse sizi sabaha kadar bir odaya kilitlemesi emrini almış. Sıkı bir programınız olduğunu duydum. Sizin en iyi arkadaş olmanızı ve yarınki operasyona hazırlanmanızı istiyorlar."

"Bir çaresini buluruz," dedi

Cole. Kaşlarımı kaldırdım.

"Bulur muyuz?"

"Evet." Cole boş shot bardağının yanındaki masaya vurdu ve Dean bir tane daha doldurdu. "Şişeyi bırakmalısın."

Dean bana baktı.

Parmaklarımla bir işaret yaptım. "Kendine saygısı olan her denizci içki içebilir. Getir şunu."

Şişe masaya çarptı. "O zaman River'ın hesabına yazarım." Dean göz kırparak döndü ve bara geri döndü.

"Sanırım anlaşmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi Cole, bana bir shot daha doldururken.

"Ve bunu çabuk yapmalıyız." Hoşumuza gitse de gitmese de. Uzun bir gece olacaktı.

YEDİNCİ BÖLÜM

Cole

SONRAKİ YUDUM ilk ikisinden daha da yumuşak bir şekilde boğazımdan aşağı kaydı. Hâlâ sigara içmek istiyordum, ama viski en iyi ikinci seçimdi. Gerginliğimi yeterince giderdi.

Tabii ki, birkaç saat boyunca öfkemi yatıştırmak da buna yardımcı olmuştu.

Brynn karşımda oturmuş, boş shot bardağının kenarını parmağıyla okşuyordu. Konuşmalar ve kahkahalar devam ediyordu, barın geri kalanı ikimizi fark etmiyordu.

"Bir tane daha?" diye sordum.

Bardağını masanın üzerinde itti. Amber rengi sıvı sıçradı ve küçük bardağı ağızına kadar doldurdu.

Bir şekilde birbirimizi tanımamız gerekiyordu. Ama bu kadınla nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

"Orada oturup beni sarhoş mu edeceksin?" diye sordum. "En azından tartışmıyoruz."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bu doğru."

İçimizden biri ilk adımı atmalıydı. Görünüşe göre bu kişi ben olacaktım. İlk izlenimimizi yaratmak için iki felaket deneme yapmıştık. Şimdiye kadar, Brynn ve ben kimse sinirlenmeden bir sohbeti bile tamamlamamıştık. Ama belki de üçüncü sefer uğurlu gelirdi.

Brynn, Keira'nın evinden öfkeyle çıkıp gittikten sonra, River beni Dean'in evine götürmüş ve kesin talimatlar vermişti. *Bu durumu düzelt.* Sanki tüm bu felaket benim hatamış gibi. Onu *tatlım diye* çağırmak tamamen benim hatamdı. En iyi anım değildi.

Ama bütün öğleden sonra kafamda bir şey dönüp duruyordu.

Stillwater'ın patronunu bulmuşlardı.

Adını biliyorlardı. Luciana ve kızına olanların nihai sorumlusu olan adamı. Onu çok istiyordum. Elimden gelirse *ölmesini* istiyordum. Bu operasyon beni oraya götürecekti.

Ve söylediklerimde ciddiydim. Brynn'in Stillwater'ın başkanı karşısında tek başına gizli göreve çıkması çok kötü bir fikirdi. Bu tehlikeli bir görev olacaktı. Kimliklerimiz açığa çıkarsa ölümcül olacaktı. Ama Stillwater Brynn'i öylece ortadan kaldırmayacaktı. Önce ona acı çecktireceklerdi. Kimse yardım etmeyecekse, onu bu durumla tek başına baş başa bırakabilir miydim?

Hepimize birer shot daha doldururken, "*Haydi bakalım, başla*" diye düşündüm.

Ağzımı açtım ve konuşmaya başladım. "Afganistan'da yaralandım. Beş yıldan biraz fazla bir süre önce. Ranger birimim bir konvoyun yolunu açıyordu." Ayrıntıları gizli olduğu için belirsiz bıraktım. Ayrıca, yıllar sonra bile bu konuyu konuşmak hala kafamı karıştırıyordu. "Pusuya düşürüldük."

O hiçbir şey söylemedi. Ama dikkatini çekmişim. Brynn tamamen bana odaklanmıştı.

"Almanya'ya hava ambulansı ile nakledildim. Bir süre ilaçların etkisiyle bilinç kaybı yaşadım. Kendime geldiğimde sol bacağımın diz altından kesildiğini ve iki takım arkadaşımın şehit olduğunu öğrendim."

"Üzgünüm."

Başımı salladım. "İnan bana, en kötüsü bu değil. Birimim, yaklaşan saldırının işaretlerini gözden kaçırdığı için suçlandı. *Ölen arkadaşlarım* suçlandı, her şey saçmalık olmasına rağmen. İnsanlar kendilerini korumak için başkalarını suçluyorlardı. Bu yeterince acımasızdı. Ama iyileşme sürecindeyken, hayatımı yeniden düzene sokmaya çalışırken, gerçekte ne olduğu hakkında söylentiler duydum." Kadehimi bir dikişte içtim, bardağı sıktım, sonra kırmadan bir kenara koymaya zorladım. "Bizimle çalışan bir CIA ajanı vardı. *Lanet olası bir kaynağı* korumak için bölgedeki isyancılarla ilgili bilgileri saklamıştı. Bizi rüzgarda sallanmaya terk etti."

"CIA ajanı konvoyu neden geciktirmedi? Ya da yönünü değiştirmede? Kaynağını ifşa etmemek için bir bahane uydurabilirdi."

"Bunu kendime yüzlerce kez sordum. Anladığım kadarıyla, bu ona uygun gelmemiştir. Başarı şansımızın yüzde 50 olduğunu düşünmüş ve kendini zahmet etmek yerine riski göze almayı tercih etmişti. Sonra CIA ajanı başka bir göreve atandı, ama işini kaybetmedi."

Kadın derin bir nefes aldı. "Bu inanılmaz."

"Sen söyle. Ondan sonra işim bitti. Askerlikten terhis olmak için sabırsızlanıyordum." On beş yıl boyunca inşa ettiğim kariyerim buraya kadarmış. Kendimi ihanete uğramış hissettim. *Kırılmışım*.

Brynn ikimize de birer shot daha doldurdu. "Federalleri neden sevmediğini anlıyorum. River veya Trace'in eski CIA ajanı olmasını onlara karşı kullanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır, çünkü Trace kendi tarzında yanmıştı. Ve River ayrılmak için yeterince akıllıydı." Viski boğazımdan aşağı kayarken homurdandım. "Ben aptal değilim. İstihbarat kanallarını korumak için geçerli bir neden olduğunu anlıyorum. Ama bu duygusuzluk. Hayatlarını ülkelerine adanmış erkek ve kadınların hayatlarını tamamen hiçe saymak. Bu, kolayca unutabileceğim bir şey değil."

"Seni suçlayamam." Brynn dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi. "Bazı şeyler kutsal olmalı. Ve onların kutsal olmadığını, güvendiğin birinin sana ihanet ettiğini öğrendiğinde... Bu zor bir ders." Karanlık bir kahkaha attı. "FBI'dan istifa etmemin resmi gerekçesi ne bilmek ister misin? Stillwater'ı durduramamış olmalarından tiksindiğim için. Ama bu hikayenin arkasında çok fazla gerçek var."

Brynn devam etmeden önce dikkatlice etrafına baktı. Yakındaki masalarda oturanlar gitmiş ve arkalarında boş bardaklar bırakmışlardı. Bar ve dart tahtalarının yanında kalabalık vardı, ama bu bölge terk edilmişti.

Çenemi ovuşturarak, onun açıklamayı bitirmesini bekledim.

"Stillwater için çalıştığı ortaya çıkan FBI özel ajanlarından biriyle yakın arkadaşım."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Vali yardımcısını kaçırma girişimine karışmıştı. Bana defalarca yalan söyledi. Sevdiğim insanları incitti, kim bilir başka kaç kişiyi daha. Ben..." Sesi kırıldı ve yutkundu. "Senin yaşadıklarınla aynı olduğunu söylemiyorum. Ama ihanetin ne demek olduğunu bilirim."

Onu inceledim ve tanıştığımızdan beri ilk kez Brynn Somerton'ı gerçekten anladığımı hissettim.

Arka kot cebimden sigara paketimi çıkardım ve masanın üzerine koydum. Saat geç olmuştu, yani neredeyse yarın olmuştu. Yeterince yakındı. "Bir sigara içeyim bari."

"Bana uyar."

Ayağa kalktık, eşyalarımızı topladık ve viski şişesinin kalanını barın arkasında bıraktım.

Brynn'in yürüyüşü kararlı ve kendinden emindi. Benimle beş shot içtiğine dair hiçbir işaret yoktu. Yoksa altı mıydı? Bir de biraları vardı.

Lanet olası denizciler. Alkolü kesinlikle iyi kaldırıyorlardı.

Bana gelince, her zamankinden biraz daha dengesizdim. Belki de bugün protezimle uzun saatler geçirdiğim içindi. Bu, işler ciddileştiğinde beni yavaşlatmadı, ama ağrılarım arttı. Bu yüzden acele etmedim ve Brynn de benimle birlikte yavaş bir tempoda yürümekten memnun görünüyordu. Dışarı çıktığımızda, ikimiz de paltolarımızı giydik. Nefeslerimiz yüzümüzün önünde beyaz bulutlar oluşturuyordu. Brynn ellerini ovuşturdu

ellerini ovuşturdu, ben de çakmağımı açıp sigaramı yaktım.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. "Hoşuna gitti mi?" diye sordu.

"Tabii ki, çok hoşuma gidiyor. Günde sadece bir tane içebiliyorum. Tadını çıkarmam gerek."

Gözlerimi açtığımda, Brynn sigarayı dudaklarımdan aldı. Ağzına götürdü ve bir nefes çekti.

"Buyur," dedim.

O omuz silkti omzunu omzunu "Üzgünüm. Sen bunu bunu çok çok cazip

"Paylaşmak benim için sorun değil."

"Ayrıca, biraz sarhoş olabilirim."

Göğsümden bir kahkaha patladı, bu beni şaşırttı. "Tek kişi olmadığım için mutluyum."

Viski içtikten sonra zaten rahat ve keyifli hissediyordum. Sonra dudaklarımın az önce olduğu yerde onun dudaklarını görünce...

Kendime, "*Fikirler kurma*" dedim. Beni sevmemesi iyi olmuştu. Çünkü bu kadına direnmek çok zor olurdu.

Brynn sigarayı ağzından çıkardı ve havaya kaldırdı. Dudaklarımı araladım ve o sigarayı dudaklarımın arasına yerleştirdi. Parmaklarının bana değmemesi için dikkatliydi.

parmaklarının bana değmemesine dikkat etti.

"Hadi yürüyüşe çıkalım," dedi. "Operasyon hakkında daha fazla bilgi vereceğim." "İyi fikir." Konuşurken sigara sallanıyordu.

Bu, fırtınadan önceki sükûnet gibiydi. Bu ana kadar çok şey birikmişti ve ben bir aptal gibi, neredeyse öfkeme kapılacaktım. Stillwater'ın başını istiyorsam, Brynn ile bir bağlantı kurmanın bir yolunu bulmalıydım. *Ortaklar*.

Yaklaşan göreve girip hayatta kalabilmemizin tek yolu b u y du.

BÖLÜM SEKİZ

Cole

"NEDEN GÜNDE SADECE BİR TANESİ?" diye sordu Brynn.

Birkaç dakikadır yan sokakta yürüyorduk. Ana caddenin gürültüsü ve neon ışıkları hâlâ bize doğru geliyordu, ama buradaki sokak karanlıktı ve sadece birkaç sokak lambası vardı. Yine de ay, Brynn'in siyah saçlarını gümüş rengi bir parıltıyla boyuyordu. Yanımda duran silüetini seçebiliyordum.

Sigaramın ucu turuncu-kırmızı renkte yanıyordu.

"Eskiden günde bir paket sigara içerdim," dedim. "Yaralandıktan sonra hastanedeyken doktorlar sigarayı bırakmam gerektiğini söylediler. Ben de buna karar verdim." Hikayenin geri kalanına girmek istemedim. Karımın beni terk etmesi. Acının bana nasıl güç verdiği. O an hikaye anlatma zamanı değildi.

"Operasyon hakkında daha fazla bilgi verecektin," diye hatırlattım.

O da başını salladı. "Bir aydan az bir süre önce, görev gücü Stillwater'ın gerçek sorumlusunun kim olduğunu öğrendi. Tüm bu işin arkasındaki beyin. Adı Garon Westwick. Gizlice bir suç imparatorluğu kuran bir iş adamı ve yatırımcı."

O ismi beynimde sindirdim. *Westwick*. Bu kadar kaos ve acının sorumlusu olan adam.

"Onu hiç duymadım."

"Ben de duymamıştım. Görev gücü hemen onun profilini oluşturmaya başladı. Ona yaklaşmak için olası örtbas hikayeleri planladılar."

"Bir iki gün önce yeni istihbarat aldığını söylemiştin."

"Doğru. Westwick'in son birkaç yıldır Arizona'daki bir sağlık merkezine gittiğini zaten öğrenmiştik. Kısa bir süre önce

bu yılki seyahatini planladı. Tesiste bir grup girişimciye özel bir iş semineri verecek. Ve bizim iki biletimiz var."

"Bu tür şık etkinlikler genellikle aylar öncesinden rezerve edilmez mi?"

"Elbette, ama Westwick bu etkinliği aniden düzenlemeye karar vermiş. Seminer çok çabuk doldu. Yaklaşık yirmi küçük işletme sahibi katılacak. Ona yaklaşmak için mükemmel bir fırsat."

Ve ne yapacağız? Bilmek istedim, ama ona sonra gelecektik. Önce pratik hususlar ele alınmalıydı. Bir nefes daha çekip, burnumdan dumanı üfledim. "Senin kimliğin hazır mı? Peki ya benimki?"

"Koruyucular bize adını verdiği anda, görev gücü bu konu üzerinde çalışmaya başladı. Senin ve benim için kimlik belgeleri hazırladım. Sosyal medya hesapları, pasaport, ehliyetler. Arka kanallardan geçmek zorunda kaldık, bu yüzden kimlik belgeleri resmi tarayıcıları kandıracak kadar iyi değil."

Karaborsada bu kadar iyi sahte kimlikler pek bulunmazdı. "O zaman uçmayacağız, değil mi?"

"Hayır. Araba ile gidebiliriz."

"Doğru, Arizona. Bu iyi." Ellerimi ovuşturdum, keşke eldivenlerim olsaydı. "Idaho'da büyüdüm, ama artık soğuğa alışkın değilim."

Sokağın sonunda bir pub'ın tabelası vardı. Brynn başını o tarafa doğru eğdi. "Girmek ister misin? Şömineleri yanıyor gibi görünüyor ve geç saatlere kadar açıklar."

"Ben titrek bir çiçek değilim. Beni kurtarmana gerek yok." Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

Omzumu pub'ın kapısına doğru itti. "İçeri gir. Ben de üşüyorum. Beni sıcak tutacak sigaram yok."

Burası, Dean'in çalıştığı Main Street'teki hareketli mekandan çok daha sessizdi. Eski bir evden dönüştürülmüş gibi görünüyordu. Küçük odalardan oluşan bir labirent, gölgeli köşeler. Şöminede alevler çıtır çıtır yanıyordu. Masalarda mumlar titriyordu ve çiftler barda birbirlerine sokulmuş oturuyorlardı. Ortam tamamen romantikti.

Ona baktım. O da bana baktı.

Brynn, boş olan arka odayı seçti. İkimiz için bile zor sığacak kadar küçük, yuvarlak bir masaya oturdu. Bu da, yer açmak için manevra yaparken dizlerimiz birbirine çarpacak şekilde birbirimize sokulmamız anlamına geliyordu. Bacaklarından biri benim bacaklarımın arasına girdi.

Paltolarımızı çıkardık ve bir garson geldi. "Mutfak kapandı ama bar bir saat daha açık. Ne alırsınız?"

İkimiz de soda sipariş ettik. Yeterince viski içmiştik. Garson uzaklaşır uzaklaşmaz telefonumu çıkardım ve Geron Westwick'i aradım.

Arama sonuçlarının en üstünde onun fotoğrafı çıktı. Kırk yaşlarında, benim yaşımda, kumral saçlı ve sağlıklı bir gülümsemeye sahip bir adam, bir tarafında karısı, diğer tarafında iki genç kızı vardı. Westwick, borsada erken yaşta şansını deneyen ve bunu devasa bir yatırım portföyüne dönüştüren orta sınıf bir çocuktü. İş dünyasının yükselen yıldızıydı.

Wikipedia'daki biyografisinde "Yatırımlara daha nazik ve yumuşak bir bakış açısı getirmesi ile tanınır" yazıyordu. "Stillwater'ın başkanı bu mu? Karanlık web'de faaliyet gösteren ve çocuk kaçakçılarının para kazanmasına yardım eden bir organizasyonun başkanı mı?"

"Biliyorum, inanması zor." Brynn, benimle birlikte okuyabilmek için sandalyesini yaklaştırdı.

"Hayır, ben tam tersini düşünüyorum. Mükemmel bir adam gibi görünmesi normal. İkiyüzlülük beni şaşırtmıyor." Ama bu beni tiksindirdi. Bu adamın düşürölmesini görmek için daha da kararlı hale geldim.

Garson içeceklerimizi getirdiğinde neredeyse fark etmedim. İkimiz de içeceklerimize dokunmadık. Brynn de benim gibi ise, o viski artık midesinde pek iyi durmuyordu. Özellikle de sayfayı geri kaydırıp Westwick'in fotoğrafına tekrar baktığımda. Kızları. Güzel sarı saçları ve parlak gülümsemeleriyle, sanki dünya cömert bir yermiş ve önlerinde sadece mutluluklar varmış gibi.

Bu arada Westwick, başkalarının kızlarının ortadan kaybolmasına ve bir daha evlerine dönmemelerine yardımcı oluyordu.

Koltuğuma yaslanıp bir an tavana bakmak zorunda kaldım.

"Henüz çok tanınmış biri değil," dedi Brynn. "Ama anladığım kadarıyla, etkisi giderek artıyor. Aynı zamanda Stillwater da büyüyor. Bu bölgenin ötesine yayılmak istiyorlar. Halihazırda hükümet içinde daha geniş çapta köstebekler topluyorlar. Yabancı ülkelerde de."

Bunu zaten biliyordum. "Amerika dışında da faaliyet gösterdiklerini biliyorum."

"Görev gücünün topladığı diğer kanıtları size gösterebilirim. Eğer kendiniz değerlendirmek isterseniz."

"Gerek yok." River ve Koruyucuların bu operasyona onay vermeden önce kanıtları dikkatle incelediğinden hiç şüphem yoktu. Benim bilmek istediğim şey, ne zaman ve nerede olacağıydı.

Bu adamı yakalamak için ne kadar beklemem gerekecekti? Bir hafta yeterince kısa değildi. Ama aynı zamanda *çok da* kısıydı. Bu tür operasyonların hazırlanması zaman alırdı.

Telefonumu masanın üzerine koydum. "Yani tatil köyü misafiri gibi davranacağız? Bu seminere katılacak mıyız?"

"Aynen öyle. Westwick ile tanışmak ve onun başarısından ders almak isteyen girişimcileriz."

Ağzımda acı bir tat hissettim. "Plan nedir?"

"River bana bir tür virüs yüklü bir flash bellek verecek. Bunu Westwick'in cihazlarından birine yüklediğimizde, River ve hacker arkadaşları bunu kullanarak Stillwater'ın dijital operasyonuna girebilecekler."

Bilgisayar uzmanı değildim, ama bunun nasıl olacağını tahmin edebiliyordum. Stillwater merkezi olmayan bir yapıya sahipti. Operasyonlarının genelini çok az kişi anlayabiliyordu. Şefi olarak Westwick bu genel tabloya sahip olacaktı. Sınırsız erişim. Bunu parmaklarının ucunda istemekten başka bir seçeneği yoktu, bu yüzden cihazları anahtar rolünü üstlenecekti.

"Onun dijital dünyasına girdiklerinde," diye devam etti Brynn, "River'ın hacker ağı kontrolü ele geçirecek. İhtiyaç duydukları tüm kanıtları toplayacak ve Stillwater'ın organizasyonunu içeriden çökertecekler. River, daha önce de uyguladığı bir taktik olduğunu söylüyor, ancak bu ölçekte değil. Stillwater'ın önemli oyuncularını ve üst düzey yöneticilerini tutuklamak için tuzaklar kuracaklar. Ve medyaya ve kolluk kuvvetlerine, tümü anonim ve FBI ile hiçbir bağlantısı olmayan

medya ve kolluk kuvvetlerine atacaklar, hepsi anonim ve FBI ile hiçbir bağlantısı olmayacak."

"Peki tüm bunlar ne kadar sürecek?"

"Bu kısım bize bağlı değil. Nasıl olduğunu biliyorsun."

Elbette yaptım. Kaç kez sonuca ulaşmadan, ya da ne zaman ulaşacağını bilmeden emir alan adam oldum? Ama artık orduda değildim.

"Westwick'i ortadan kaldırmak daha hızlı olmaz mı?" diye sordum hafifçe. "Onu elimizde tuttuğumuz halde kaçmasına izin verme fikri hoşuma gitmiyor." Bu adamın yaptıklarının cezasını çekmesini istiyordum. Ve bunu görmek istiyordum.

Bana sert bir bakış attı. "Başka birinin onun yerini almasına izin vermek mi? Asla. Bu bir seçenek değil. İşimiz bittiğinde, Westwick'i rahat bırakıp yetkililerin onunla ilgilenmesine izin vereceğiz."

Sodamı aldım ve kendime yaklaştırdım. Buz gibi, şekerli içeceği yudumladım. "Kılığımız hakkında daha fazla bilgi ver. Kim gibi davranacağız?"

"Ben bir sosyal medya influencer'ıyım. Sen de benim menajerimsin." "Sosyal medya kullanıcılarının menajerleri mi var?"

"Kaç yaşındasın sen?"

"Influencer'lar ve menajerleri umursamayacak kadar yaşlıyım."

Brynn burnunu çektirdi. "Öyleyse, bunu çözsen iyi olur. Elimizdeki gizli kimlik bu."

Etkilenmemiştim. "Peki, River'ın virüsünü Westwick'in cihazlarına tam olarak nasıl yükleyeceğiz? Sanırım güvenliği olacaktır."

"Yaklaşacağım. Onu tatlı dille ikna et. Gardını indirmesini sağla."

"Sen bir tatlı tuzağısın." Kahretsin. Bunu nasıl fark edemedim? "Ve bunu gerçekten tek başına yapmayı mı düşündün?" Bu retorik bir soruydu, bu yüzden cevap vermeme gerek yoktu. Tek başına yapmayacaktı. Bu kesin ve kesindi. Bunun yerine, "Tam olarak ne kadar yaklaşmayı planlıyorsun?" diye sordum.

"Ne gerekiyorsa."

"Eğer o pisliğe yakınlaşırsan ve o sana zarar verirse, benim kenara çekilip izleyeceğimi bekleyemezsin."

"Bu operasyon için bir ortağa ihtiyacım var. Korumaya değil."

Arkanıza yaslanıp kollarımı kavuşturdum. "Peki ya bir erkek arkadaş?"

O kahkahayla güldü. "Pardon, *ne*? Benim erkek arkadaşım mı olmak istiyorsun, Bailey?"

Gözlerimi gökyüzüne kaldırdım. "Benim kimliğim senin erkek arkadaşın olmalı diyorum. O zaman sana yakın olmak için ihtiyacım olan tüm nedenlere sahip olacağım. Westwick ile yalnız kaldığında, herhangi bir sorun çıkarsa, kıskanç erkek arkadaş rolünü oynayarak araya gireceğim. Mükemmel bir dikkat dağıtıcı."

"Sanmıyorum. Sen destek için orada olacaksın, en ufak bir tehlike sezdiğinde kontrolü ele geçirmek için değil. Karar benim olmalı."

"İşte yine bu görevi yönetiyormuşsun gibi konuşuyorsun. Ben böyle bir şeye razı olmadım."

"Yine mi bu konuya döndük?" Yanaklarında pembe lekeler belirdi. Brynn, bir şeyi yapamayacağı söylendiğinde çok hassas davranırdı ve ben artık onu bu konuda anlıyordum. Benim onu zayıf biri olarak görmemi ve ona emirler yağdırmamı istemiyordu. Ama ben de bu günlerde emir almaktan hoşlanmıyordum.

"Trace, Koruyucuların lideri," dedi dişlerini sıkarak. "Operasyonu kimin yöneteceğine o karar verebilir."

"Hayır, bu seninle benim aramda. Bunu çözmenin tek bir yolu var bir

yo "Neymiş o?"

"Bunun için seninle bilek güreşi yapacağım."

Bana bakakaldı, ağzı açık kaldı. Sonra kahkaha attı. "

rü

yo

ru

m.

"

Ciddi olduğunu sanmıştım."

"Öyleyim."

"Tamam." İçkisini aldı ve pipeti dudaklarıyla ısırdı. "Ya sandığımdan daha komiksin Bailey, ya da sarhoşsun."

Ayılmıştım, ama işler ters giderse ve biri sorarsa, viskiyi suçlamayı planlıyordum. "Bunu çözmenin bir yolunu bulmalıyız. Hızlı olmalı."

"Ama ne zamandan beri komutanın en güçlü olması gerekiyor? Ben en zekisini tercih ederim. En kurnazını."

"Katılıyorum. Az önce o futbolcuyu, kaba kuvvet açısından ondan daha güçlü olduğun için devirmedin. Bence daha kurnazdın."

"O halde, komuta bende olmalı."

"Ama henüz *benimle* kafa kafaya gelmedin."

"Seni dışarı çıkarıp devirmemi mi istiyorsun?"

"Denemeni çok isterim."

Karanlık gözlerinde yaramazlık parladı. "Tek bacaklı bir adamı dövemem."

"Oh, şimdi beni kızdırdın." Dirseklerimi masaya dayadım, ellerimi açtım. "İki kolum da gayet iyi çalışıyor. Hadi bakalım, denizci. Beni yenebileceğini kanıtla. Deniz Piyadelerinin onuru söz konusu."

Bu işe yaradı. Hayır diyemezdi.

Brynn, somurtarak dirseğini masaya koyarak benim pozumu taklit etti. Elimi sıktı.

"Üç, iki, bir," dedim.

Başından beri sert ve hızlıydı. İlk birkaç saniyede beni güçle ezmeye çalışıyordu. Hedefe doğru koşan bir sprinter gibiydi. Stratejisini, satranç tahtasındaki taşlar gibi kafasında oynadığını görebiliyordum. Gücünü hafife alacağımı düşünüyordu. Ya da bir kadını fiziksel olarak ezmek konusunda içgüdüsel bir tereddütüm olacağı için ona karşı yumuşak davranacağımı düşünüyordu.

İkisi de doğru değildi.

Onun saldırısına hazırdım. Ama onun gücüne karşı kendi kas gücümle karşılık vermek yerine, elini bıraktım ve iki kolumla belinden tuttum. Onu sandalyesinden çekip kucağıma aldım. Şoktan nefesini tuttu. Kollarını sabitledim, vücudunu göğsüme yasladım. Hızlı bir hareketle bacaklarını bacaklarımin arasına sıkıştırdım.

"Seni pislik. Bırak beni." Brynn çılgınca mücadele ederek kurtulmaya çalıştı.

"Bırakacağım. Kazandığımı kabul ettiğin anda." "Kazanmadın!"

Garson kafasını odaya soktu, birbirimize nasıl dolandığımızı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Her şey yolunda mı?"

Brynn dişlerini sıkarak gülümser gibi yaptı, ama gözleri benden nefret ettiğini gösteriyordu. Tutuşumu biraz gevşetmişim ve Brynn dirseğiyle boşluğu buldu. Beni karnıma yumrukladığında öksürdüm. Ah!

"Bu bizim sevdiğimiz küçük bir oyun," dedim. "O benim kız arkadaşım." "*Hayatta değilim*," diye fısıldadı Brynn.

Garson ikna olmuş gibi görünmüyordu, ama bu işe karışmak da istemiyor gibiydi. "Yakında kapanıyoruz," diye uyardı.

"Sorun değil," dedi Brynn.

"Biz iyi olacağız," diye ekledim.

Brynn garson gidene kadar bekledi, sonra bana yine ölümcül bir bakış attı. "Sen kazanmadın. Hile yaptın. Herkes bilek güreşinin kurallarını bilir. Dirseğin masadan kalkmamalı. Ve kesinlikle... O her neyse onu yapmamalısın."

"Görüyorsun, hala FBI ajanı gibi düşünüyorsun. Garon Westwick adil oynamayacak. Kendini tehdit altında hissederse veya bir şey isterse, aklına gelen her türlü kirli numarayı kullanacaktır. İdealist kurallara bağlı kalamayız. Kazanmak istiyorsak olmaz."

"Anlıyorum," dedi sert bir sesle. "Şimdi bırak beni."

Bıraktım ve o sandalyesine geri kaydı. Gözlerime bakmıyordu. "Sanırım artık komuta sende. Tebrikler."

"Bu sarkastik bir ima mı?"

"Eğer yapmadıysanız, alaycı sözleri algılama yeteneğinizin ayarlanması gerekiyor."

Efendim."

Kıkırdadım. Elimin tersiyle koluna hafifçe vurdum. "Rahat ol. İkimizin de sorumlu olmasını istemiyorum. Bunu atlatacağsak, eşit şartlarda olmalıyız."

Sürpriz, yüz hatlarını yumuşattı. "Bugün eşit ortaklıkların işe yaramadığını söylediğini sanıyordum. Her zaman biri üstün çıkmak zorundadır."

Aklım hemen kötüye gitti ve bu sözlerin daha müstehcen yorumlarını düşündüm. Hayır. Bu yoldan gitmeyecektim.

"FBI ile Koruyucular arasında demek istedim. Tamamen farklı yöntemleri ve gündemleri olan gruplar. İkimiz arasında, diplomatik yollarla bir çözüm bulabileceğimizi düşünüyorum. Şu anda yaptığımız gibi."

"Az önce beni yere yatırıp hareket edememem için vücuduna bastırdın," dedi ciddi bir ifadeyle. "Bunun neresi diplomatikti?"

Alnımı kaşımaya başladım. "O sadece bir şeyi kanıtlamak içindi. Bundan sonra, her şeyi konuşarak halledeceğiz. Takım arkadaşları olarak. Eşitler olarak."

Kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. "Tamam. Anlaşamazsak, River veya Trace'e danışırız."

"Bana uyar."

Garon Westwick'in nihai kaderiyle ilgili olmadığı sürece, diye içimden ekledim. O bir kez önüme çıktığında, Brynn'in, Koruyucuların veya herhangi bir görev gücünün planladığı şey ne olursa olsun, o pisliği tekrar serbest bırakmaya niyetim yoktu.

Ama bu sorunu, karşılaştığımızda halletmemiz gerekecekti.

BÖLÜM DOKUZ

Brynn

"NASIL OLUR DA HANGOVER OLMAZ?" diye sordu Keira.

"Denizciler akşamdan kalmaz." Ona bir fincan kahve doldurup mutfak adasından ona uzattım.

"Dean da öyle diyor," diye mırıldandı, sonra fincanı geriye eğip büyük bir yudum aldı. "Dün gece Cole'la içtiğiniz tüm alkolü emmesi için sana büyük bir kahvaltı hazırlayacağımı düşünmüştüm. Bardan yürüyerek çıkabildiğine şaşırdım."

"Bu benim yeteneğimdir."

Keira yüzünü ovuşturdu ve esnedi. "O zaman bana kahvaltı hazırlayabilir misin? Çünkü hâlâ yarı uykuluyum."

Gülerek omlet tavası aramaya başladım. Buzdolabında yumurta ve pastırma olduğunu görmüştüm. "Merak etme. Birazdan karnın doyacak."

Geç yatmış olmama rağmen, sabah erkenden uyanmış ve dinlenmiş hissediyordum. Çıplak uyumayı tercih ediyordum, çarşaflar tenime değiyordu ve Keira'nın annesi ile kız kardeşine teşekkür etmem gerekiyordu. Misafir yatakları için harika bir iplik sayısı olan çarşaflar seçmişlerdi.

Bir tişört ve pamuklu şort giydim, sütyen takmadım ve saçlarımı toplamak yerine açık bıraktım. Bu sabah sadece biz kızlar vardık.

Tabii ki, Cole ve ben dün gece eşit şartlarda çalışmaya karar verdikten sonra ayrı yollara gitmiştik. Dün gece eve geldiğimde Keira beni sorguya çekti. Cole ile aramızın iyi olduğunu söyledim. Erkek arkadaşımı oynamakla ilgili fikirleri dışında. Şu anda bunu düşünmek istemiyordum.

Onun yaptığı o numaraya çok fazla tepki göstermemiştim. Bilek güreşi yapmak istedi, sonra da beni boyun eğdirme pozisyonuna soktu. Muhtemelen daha fazla sinirlenmeliydim. Ama dürüst olmak gerekirse, kolları ve bacağı bana dolandığında, bu hissi hiç umursamamıştım. Beni öpebilecek kadar yakındı. Sadece eğilip dudaklarını benimkilere değdirdi.

Bu düşünce de beni rahatsız etmemişti. Ki bu çok saçmaydı.

Ama sürekli homurdanmasına ve öfkeli mizacına rağmen bu adamı biraz çekici bulmamın bir önemi yoktu. Bu görevde benim partnerim olmayı kabul etmişti ve benim ihtiyacım olan da buydu. Daha fazlası değil.

Çekici bir erkeğin yanında gardımı tamamen indirdiğimde, her zaman pişman olmuşum. Bir daha asla o yolu izlemeyecektim.

Keira çamaşır yıkamak için odadan çıktı. Pastırma kızarıırken, misafir odasına gidip telefonumu aldım. Charlotte'tan birkaç mesaj gelmişti ve en yakın arkadaşıma her şeyin yoluna girdiğini söyledim.

Sonra *diğer* telefonumu hatırladım. Tek kullanımlık telefonu.

Kahretsin, dün gece Stanford'a son gelişmeleri yazmamıştım. Babacan tavırları göz önüne alındığında, muhtemelen sinirlenmişti. Tahmin ettiğim gibi, kullan-at telefonda üç mesaj bekliyordu. Numarasını baş harfi "S" ile kaydetmişti. Hızlıca bir cevap yazdım.

S:

Nasıl gidiyor? Haber

var mı, B?

Umarım Hart County'ye gitmem gerekmez. Marie bundan hoşlanmayacaktır.

BEN:

Üzgünüm baba, yoğun bir gece. Varışım biraz sarsıntılı başladı ama şimdi daha iyi.

S:

Nasıl zorlu? Partnerin mi?

ME:

Partnerim sorun olmaz.

S:

Öyle olmasa iyi olur.

Kendi kendime sessizce güldüm. Dün Cole ile olanları Stanford'a anlatsam, çılgına dönerdi.

BEN:

Ben hallederim. Bana güvenmen yardımcı olur.

S:

Güvenmediğim, senin birlikte çalıştığın diğerleri.

BEN:

Emekliliğe hazır mısın, ihtiyar? Kendini tekrar ediyorsun.

S:

Ve tehlikeli bir hayat sürüyorsun. Bunu tavsiye etmem.

BEN:

Ha. Sonra görüşürüz.
Hoşça kal.

S:

Bekle, görev gücü az önce hedefin profiliyle ilgili yeni bilgiler topladı. Durum endişe verici. Okuman ve değerlendirmen için sana gönderiyorum.

ME:

Anlaşıldı.
I.

S:

Tetikte olun.

ME:

Her zaman
yapın.

Telefonu bir kenara koyup gözlerimi devirdim. Neden her gün bu kadar huysuz erkeklerle uğraşmak zorundaydım? Neredeyse River'la daha fazla zaman geçirmek istememe neden oluyordu. *Neredeyse*. En azından o, beni sinir ederken gülümsüyor ve şakalar yapıyordu.

Birlikte geçirdiğimiz geceden sonra Cole'a güveniyor muydum? Tamamen değil. Ama ona güvenmediğim de söylenemezdi. Bir anlaşmaya varmıştık. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Yanık domuz pastırması kokusu burnuma ulaştı ve küfrettim. Unutmuştum.

Mutfağa koştum ve Cole'u ocak başında, tezgaha rahatça yaslanmış halde buldum. Bu sabah gri eşofman ve kapuşonlu sweatshirt giymişti. Ön cebinde sigara paketinin dikdörtgen şekli belirgindi.

"Yemek pişirdiğini unuttun mu?" diye sordu.

"Dikkatim dağıldı." Onu kalçamla kenara iterek, iyice kızarmış pastırmayı tabağa koydum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Dean ve ben bir fırına uğrayıp tarçınlı çörek aldık." "Ne kadar düşünceli."

"Onun fikriydi, benim değil. Bence bu, Keira ile bizim ilerlememizi kontrol etmek için bir bahaneydi. Yeni mi uyandın?"

"Aslında, saatlerdir uyanığım. Sabahın erken saatlerinde. Sen?"

"Ben her zaman erken kalkarım. Dean'in mutfağına bir fincan kahve içmeye gittim."

"Gidip mi?"

"Sabahları ilk iş olarak protez bacağımı takmak istemiyorum. Onsuz duş almayı tercih ediyorum. Dengem çok iyidir. Tahmin bile edemezsin." Cole, kapuşonlu sweatshirtinin üzerinden karnına vurdu. "Hepsi merkezde."

"Seni iş başında görmek isterdim."

"Bu görevde birbirimizi çok göreceğiz. Yani muhtemelen göreceksin."

Ona baktım ve onun da bana sırtarak baktığını gördüm. "Dün gece işe yaradı, ha?" diye sordu Dean.

İkimiz de döndük. Dean mutfak masasına bir kağıt torba koyuyordu. Keira onun yanında duruyordu. "Onları bir odaya kilitlemek zorunda bile kalmadın," dedi Dean ona.

Fırında ısıtmak için bıraktığım çırpılmış yumurta kasesini aldım ve onu ve pastırmayı masaya getirdim. "Hayır, Cole bilek güreşi yapmamızı istedi. Gerisi malum."

Dean ve Keira sessiz kaldılar, olayı anlamaya çalışıyorlardı ve ben sadece gülmekten başka bir şey yapamadım.

"O anda mantıklı geliyordu," dedi Cole savunmacı bir tavırla.

"Peki kim kazandı?" diye sordu Dean.

"Ben."

Cole'u parmakla işaret ettim. "Çünkü *hile* yaptın."

"Sadece bunu ilk önce sen düşünmediğin için kıskanıyorsun."

"Şüphelen olmasın, intikamımı alacağım." Ama birbirimize sırtıyorduk, bu da sözlerimin etkisini azaltıyordu.

"Aslında, şimdi yine endişelenmeye başladım," diye espri yaptı Keira. "İkiniz normal davranmıyorsunuz. Ya birdenbire en iyi arkadaş oldunuz ya da birbirinizi öldürmeyi planlıyorsunuz."

Cole masaya bir sandalye çekti. "Zaman gösterecek."

Kahvaltıdan sonra, Cole ve ben Keira ve Dean'i bakıcıya ihtiyacımız olmadığına ikna ettik. Gayet iyi anlaşıyorduk. Bu operasyona hazırlanmak için yapmamız gereken çok iş vardı ve sadece bir haftamız vardı.

Hayır, baskı yok. Hiç yok.

Cole'u oturma odasında bırakarak, odama gidip kot pantolon ve sweatshirt giydim. Kısa şortum görev planlaması için biraz fazla rahat görünüyordu. Odadan çıktığımda saçlarımı her zamanki gibi at kuyruğu şeklinde geriye taramıştım.

Cole kanepede oturuyordu. Ben de hemen yanına oturdum. Bu işte ortaklık ve birbirimize güvenmek zorundaydık. Bu da o adamın yanında bulunmaktan çekinmemek anlamına geliyordu. Bunun, dün gece benim erkek arkadaşımı oynamayı önermesiyle hiçbir ilgisi yoktu. O konuyu bir daha açmadığına göre, resmi olarak kapandığını varsaydım.

"Bugün kapak hikayelerimiz üzerinde çalışırız diye düşünmüştüm." Stanford'un bana verdiği manila zarfını sehpaye koydum. Zarfı eğdiğimde sahte kimlik belgelerimiz döküldü.

Cole yeni ehliyetimi aldı. "Brianna Waverley," diye okudu. "Sarışın mı?"

"Fotoğrafta peruk takıyorum ama Arizona'ya gittiğimizde gerçekten sarışın olacağım. Saç ve makyajla tanınmaz hale geleceğim."

"Evet, katılıyorum. Fotoğrafta sana pek benzemiyorsun."

"Ayrıca Westwick sarışınları tercih ediyor, o da var."

Cole duyulmayacak kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı ve kimliği sehpaye attı. "Onun hakkında başka ne bilmem gerekiyor?"

"Dün gece de bahsettiğim gibi, kendi yaşam tarzı markasını geliştiren bir sosyal medya influencer'ını canlandırıyorum. Brianna, işini büyütmek ve Westwick'in düzenlediği küçük seminerden bir şeyler öğrenmek için sabırsızlanıyor." Telefonumda sahte Instagram profilini açtım. "İşte burada, tüm hashtag'leriyle birlikte."

Cole, Brianna'nın Instagram sayfasını karıştırdı. Sayfa, sağlık, iç tasarım, bitkiler ve cilt ürünleri ile ilgili paylaşımlar ve videolarla doluydu. Açıkçası, bu tür şeyleri sevdiğim için videolarda heyecanımı taklit etmek zorunda kalmadım. Hesap, profesyonel görünecek kadar şık ama fazla dikkat çekmeyecek kadar da sıradan değildi.

"Bu çok ayrıntılı," dedi Cole. "Bunun üzerinde ne kadar süre çalıştın? Bu gönderiler aylar öncesine ait ve tonlarca beğeni ve yorum var."

"Hepsi sahte, River ve hacker ağı sayesinde. Hesabı haftalar yerine aylarca büyümüş gibi gösterdiler. Westwick meraklanırsa, bu benim örtbas hikayemi desteklemek için yeterli."

"Yüz tanıma ne olacak? Tersine fotoğraf araması yaparsa?"

"River'a da aynı şeyi sordum. O da bununla ilgileneceğini söyledi. Endişelenecek bir şey yok."

"Peki, Arizona'daki operasyon sırasında gerçek Brynn Somerton nerede olacak? Bunu hallettin mi?"

Böyle bir detayı unutacağımı mı sandı? "Uzak bir yerde kamp yapacağım ve FBI'dan ayrıldıktan sonra hayatımla ilgili kararlarımı düşüneceğim." Keira arabamı bir sırt çantalı yürüyüş parkurunun başlangıcına park edecekti. Böylece, biri sorarsa, resmi olarak Arizona'nın yakınlarında olmayacaktım. FBI için tam inkar. Ve Koruyucular için.

Cole geniş göğsünü kollarını kavuşturdu. "Peki, evde senin nerede olduğunu merak edecek kimse var mı?"

Telefonumun ekranını kapattım ve sehpaye koydum. "Önemli birisi var mı diye mi soruyorsun?"

"Ya da erkek kardeşin, meraklı komşun falan. Sadece kimliğiyle ilgili olası zayıflıklarını anlamaya çalışıyorum. Senin kaybolduğunla ilgili soru sorabilecek herhangi birini."

"O zaman cevap hayır, erkek arkadaşım yok. Ya da kocam, kız kardeşim ya da beni kontrol edecek başka biri. Sana gelince, benzer bir mazeret hazırlayacağız. Balık tutmaya falan çıkmış olabilirsin. Colorado, vahşi doğada ortadan kaybolmak için harika bir yer."

Cole parmaklarını kısa kestane rengi saçlarının arasından geçirdi. "Hayır, River'ın beni seçmesinin bir başka nedeni de, nerede olduğumu çok az kişinin umursamasıdır."

"Nasıl olduğunu bilirim." Bu planı bilen Charlotte ve Stanford dışında, benim gerçekten kimse yoktu.

İkimiz de kanepede yerimizi değiştirip, diğerinin meraklı bir soru sormasını beklerken, garip bir sessizlik oldu.

"Neyse." Yığından sahte ehliyetini aldım. "Sen Cameron Clay olacaksın. San Diego'daki menajerim."

Cole yine homurdandı. "Güney Kaliforniya hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Aiden de oradan değil mi? O senin arkadaşın olmalı. Ona sor. Ayrıca, YouTube diye harika bir şey var." O, ona sert bir bakış attı.

"Dün de söylediğim gibi, sen destek için orada olacaksın. Kimseye ne kadar az konuşursan o kadar iyi. Konuşmayı ben yapacağım."

"Peki ya güvenlik? Westwick'in korumaları var mı?"

"Donovan Ryker adında bir adam Westwick'in güvenlik ekibinin başında ve duruma göre diğer korumalar da dönüşümlü olarak görev yapıyor. Westwick'in tatil köyünde Ryker'in kendisi dışında en fazla iki kişi olacağını tahmin ediyoruz."

Ryker'in bir fotoğrafını çıkardım. Adamın askeri tarzda bir saç kesimi, kalın bir boynu ve sert yüz hatları vardı. Stillwater'ın birçok yordakçısı gibi, Ryker da bir paralı askerdi. Westwick'in kişisel güvenliğini üstlenmeden önce, birçok yabancı savaş ve uluslararası olayla bağlantılı olduğu söylentileri vardı. Ryker, kirli işleri halledip sorunları ortadan kaldıran türden biriydi.

FBI onu takip ediyordu, ancak Ryker aleyhindeki kanıtlar ve tanıklar ortadan kaybolma eğilimindeydi. Cole, görev gücünün hazırladığı raporda tüm bunları okuyabilirdi.

"Ryker'ı atlatmama yardım edeceksin, böylece Westwick'e yaklaşılabileceğim," dedim. "Onun hakkında hazırladığımız profile göre, o taraflı biri."

genç kadınlara. Bu yüzden ben de daha genç birini oynayacağım. Yirmi beş yaşında ve saf bir iyimser. Otuz üç yaşındaki alaycı halimden tamamen farklı, ama üniversitede oyunculuk dersleri almıştım. Ayrıca gözlerimin etrafındaki ince çizgileri düzeltmek için makyaj teknikleri de çalışıyordum. Bunu başarabilirdim.

Cole somurarak, ifadesi tam anlamıyla korkutucu hale geldi. "Bunu hiç sevmedim. Westwick'i alıp çöle götüremeyeceğime *emin* misin? Çok daha kolay olurdu."

Cole'a sert bir bakış attım. Bunu dün gece zaten konuşmuştuk. Ama onun sadece öfkesini dışa vurduğunu düşündüm. Bu konuyu duymak beni de öfkelendirmişti. "Bu aklıma geldi de, bu sabah yeni bir bilgi hakkında bir mesaj aldım. Westwick'in profiliyle ilgili bir şey."

"Kimden yeni bilgi? FBI görev gücü mü? Artık bu işe karışmadıklarını sanıyordum."

"Sadece güvenli kanallardan bana gönderdikleri bir güncelleme. Rahat ol." O sabah SAC Stanford ile mesajlaştığımı boş ver.

Dizüstü bilgisayarımdan güvenli dropbox hesabımı açtım. Yeni bir belge vardı. Onu açtım ve Cole'a yaklaşıp ekranı birlikte okuyabildik.

"Görünüşe göre görev gücü, Westwick'lerin eski dadısını bulmuş," dedim. "Onun hakkında olumsuz şeyler bildiren birkaç kişiden biri." Adamın itibarı tertemiz olduğu için bu önemli bir bilgiydi.

Petra adında genç bir kadın olan dadı, Garon ve eşiyle eşleştirildikten sonra bir ajans aracılığıyla Amerika Birleşik Devletleri'ne gelmişti. Kızlar ortaokuldayken Westwick'lerin kızlarına bakmak için işe alınmıştı. Ancak kısa sürede, kendisine vaat edilen ideal iş çok daha karanlık bir şeye dönüştü.

Okudukça Cole küfürler mırıldandı, ben de dişlerimi sıktım.

Westwick ve karısı, en ufak bir hatada Petra'nın maaşından kesinti yapıyordu. Sonunda ona hiç maaş ödememeye başladılar. Hatta evden çıkmasını bile yasakladılar. Ama daha da kötüsü, Garon ona sürekli asılıyordu. Petra ona boyun eğmezse cezalandırılacağını açıkça belirtmişti. Ayrıca güvenlik şefi Donovan Ryker'ı kullanarak

Donovan Ryker'ı kullanarak onu tehdit ve sindirmiş, hayatını korkutmuştu.

"Kaçtı," diye okudu Cole. "Westwick'leri polise şikayet etti. Sonra Westwick bağlantılarını kullanarak olayı örtbas etti. Petra Finlandiya'ya sınır dışı edildi."

Tüm bu çile başladığında, Petra sadece on dokuz yaşındaydı.

Westwick dışarıdan dürüst bir aile babası gibi davranıyordu. Ama içten içe, Stillwater gibi bir örgüt kuran tam da o tür bir pislikti.

"Sana söylüyorum, onu telefon ve su olmadan medeniyetten yüz mil uzakta terk edebiliriz," dedi Cole. "Doğa ve akbabalar gerisini halleder."

"İçimden geliyor, inan bana. Westwick'in bu tür şeyler yaptığından zaten şüpheleniyordum. Petra cesurca bunu dile getirmeye çalıştığı için elimizdeki en ayrıntılı bilgi bu." Ve Westwick onu susturmak için ipleri eline almıştı.

Cole ayağa kalktı ve şömineye doğru yürüdü. Arkasını dönüp bana baktı, büyük elleri belindeydi. "Bu pisiğin dikkatini çekmeyi planlıyorsun. Yalnız kaldığınızda sana ne yapmaya çalışacağı oldukça açık."

Ben homurdandım. "Bunun farkında olmadığımı mı sanıyorsun? Lütfen. Planın tamamı bu. Onun yırtıcı eğilimlerini ona karşı kullanmak. Bana yeni bir yaklaşım gerektiğini söylemeyi aklından bile geçirme, çünkü bu olmayacak."

"Peki ben ne yapacağım? Bu olaylar yaşanırken havuz başında takılacağım mı?"

"Sen engel olacaksın. Bana çalışmam için alan açacaksın. Seninle iletişim kurmanın bir yolunu bulacağım, işler gerçekten kötüye giderse sinyal gönderebileceğim bir yol. Ama öyle olmayacak. Ben bunu halledebilecek kapasitedeyim."

"Ama ben senin istediğin gibi oturup parmaklarımı ovuşturarak bekleyemem. Kendini yem olarak kullanıyorsun. Ve yardıma ihtiyacın olsa bile yardım istemekten kaçınacağın çok açık. Yapabileceğini kanıtlamak için aptalca riskler alacaksın."

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. "Dikkatli ol. Beni, daha önce hiç operasyon yürütmemiş acemi bir ajanmışım gibi küçümsemenize izin vermeyeceğim."

"Ben de senin ortağın olmam gerekirken beni destek rolüne indirgemeye izin vermeyeceğim."

Bana doğru bir adım attı ve ben de tepki göstererek avucumu göğsüne bastırdım. Sonra Cole kolumu kullanarak beni döndürdü ve sırtımı şömineye dayadı. Ellerini şöminenin iki yanına koydu. Beni köşeye sıkıştırmıştı, iri cüssesi aramızda sadece bir santimetre boşluk bırakıyordu.

"Her tartıştığımızda yeni tekniğin bu mu? Beni yere yatırmak mı? Savunma önlemlerine başvurmak zorunda kalabilirim. Mesela hayalarına diz atmak gibi."

"Bunu Westwick için sakla."

"Deniyorum, ama sen beni sürekli sınıyorsun."

Cole daha da yaklaştı. Sesini alçaltarak konuştu. "Brynn. Bunu halletmenin daha iyi bir yolu var. Ben yanında kalırsam daha güvende olursun." Cole'un sıcaklığı beni sardı, kararlılığı dalgalar halinde baş döndürücü bir koku gibi yayılıyordu. *Gerçek* kokusundan bahsetmiyorum bile, sigara dumanı kokusu ile karışık sıcak baharatlar, bu kadar mükemmel bir kombinasyon olmaya hakkı yoktu.

"Benim erkek arkadaşım rolünü oynamak istiyorsun."

"Zaten bir ilişkin varsa, Westwick için daha da çekici olabilirsin. Onun gibi bir adam her şeye sahip. Bir eşi, ailesi, kariyeri. Yine de daha fazlasını elde etmek için yalan söylemek, çalmak ve aldatmak istiyor. Güç ve gizliliğe aç. Seni benden çalmak fikrini çok sevecek."

Huh. Keşke bunu ben düşünseydim. "Benim tipin olmadığımı söyleyen bir adam için, bana sürekli dokunmaya çalışıyorsun, Bailey," diye şaka yaptım.

"Bir rol oynayacağım. Bundan başka bir şey değil."

"Yine de on dakika boyunca anlaşılamıyoruz. Şimdi bir ilişki mi yaşayacağız? Bunu başarabileceğimizden şüpheliyim."

Bana yoğun bir bakış attı. O ateşli bakış vücudumun aşağısına doğru kaymaya başladı.

Cole, inkar etmesine rağmen, daha önce de beni incelikte incelemişti. Ama bu sefer, gözlerinde farklı bir ışıltı vardı. Utanmaz, açık bir açlık, sahiplenme duygusuyla karışık. Sanki aramızda duran herkesi ve her şeyi yok edecekmiş gibi.

Cole gözlerini kaldırıp benimkilere baktı ve nefesim kesildi.

Sonunda şömineden uzaklaştı ve benden birkaç adım uzaklaştı. "Hâlâ şüpheli misin?"

Yutkundum. Ağzım kurumuştı ve cildim terden nemliydi. "Bu... iyi bir başlangıçtı."

"Bunu mükemmelleştirmek için biraz pratik yapmamız gerekecek." Sesi sert çıkmıştı.

Dudaklarımı ısırarak onu inceledim. "Dean'in çalıştığı barda buluşalım. Akşam sekizde. Bu arada, sana güvenli dosyalarımı açacağım. Böylece Westwick hakkında topladığımız diğer tüm bilgileri okuyabilirsin."

"Anlaşıldı."

İkimiz de bir süre daha orada durduk. Aynı yoğunluk hala havada asılı duruyordu.

"Akşam görüşürüz," dedi sonunda.

Cole gittikten sonra, kanepeye çöktüm, başım geriye düştü. Soğuk bir duşa ihtiyacım vardı.

Ama bu akşam yine aynı şeyi yapacaktık. Sahte ilişkimizi sürdürecektik. Ve tatil köyünde birbirimizden ayrılmaz olacaktık. Westwick dahil, oradaki herkesi birbirimize aşık olduğumuza ikna etmemiz gerekecekti. Tamam, belki *aşık* değiliz, ama birlikte yatıyoruz.

Cole'un bana bakışına bakılırsa, ben de buna inanmaya başlamıştım.

Kendimi neye bulaştırmıştım?

ONUNCU BÖLÜM

Cole

Saat sekize birkaç dakika kala bara vardım. Burası önceki geceden daha da kalabalıktı. Hoparlörlerden Guns N' Roses çalıyordu. Kalabalığın arasından geçerek Brynn'i aradım ama o henüz gelmemiştir. Ben de barın ucunda küçük bir yer bulup oturdum.

Bütün öğleden sonrayı Garon Westwick'in dosyalarını inceleyerek ve görev için hazırlıklar yaparak geçirmiştir. Brynn'in görev gücü, River'ın hacker ağıyla birlikte yoğun bir şekilde çalışmıştır. Durumu ne kadar ayrıntılı bir şekilde özetlediklerini görünce rahatlamıştım. Tatil köyünün planları, oda rezervasyonu yapmış diğer konukların profilleri. Federal ajanlara hakkını vermek lazım. Bu işte iyi iş çıkarmışlardı ve bunun büyük bir kısmını Brynn'e borçluydum.

Brynn ve ben bir tür anlaşmaya vardığımız ve gizli kimliklerimizi sağlamlaştırdığımız için, bu gece daha rahat hissetmem gerekirdi. Ama bunun yerine, parmaklarım sabırsızlıkla bar tezgahına vuruyordu. Sürprizleri sevmezdim, ama bu görev birbiri ardına sürprizler getiriyordu.

Daha önce, ikna edici bir erkek arkadaş olabileceğimi kanıtlamam için bana meydan okuduğunda... Diyelim ki, var olmayan oyunculuk becerilerime güvenmek zorunda kalmadım. Ondan etkilenmişim. İnkâr edemezdim. Bu sahte ilişkiyi yürütmek için harikaydı. Ama sınırları bulanıklaştırmamak söz konusu olduğunda kesinlikle çok rahatsız ediciydi.

Birkaç dakika sonra Dean yanıma geldi. "Yine mi buradasın? Dün gece yeterince viski içtin sanıyordum."

"Bu yüzden bira içiyorum." Hafif bir şey sipariş ettim. Alkol oranı yüksek olmayan bir bira. "Brynn ile buluşacağım."

Dean biramı doldurup bana getirdi. "Sizi ikinizi anlayamıyorum. Birbirinizin boğazına mı sarıldınız? Yoksa birbirinize mi uyum sağladınız?"

"Nereden bileyim," diye mırıldandım. "Teknik olarak, bu gece çalışıyoruz. Çalışıyoruz."

"Prova mı? Ne prova yapacağınızı bilmek ister miyim?" "Bu geceki davranışlarımıza şaşırmayın."

Dean, açıkça kafası karışmış bir şekilde güldü. Ama çabuk anlayacaktı. Gizli hikayelerimizi uyumlu hale getirmemiz gerektiğini biliyordu.

Gerçek şu ki, ben de bu gece ne olacağını bilmiyordum. Daha önce olanlar... Tanrım, onun önünde durup, tanıştığımızdan beri kendime yasakladığım o yoğun bakışlarla onu sikişmek istememek için kendimi zor tutmuştum.

Ama bu çekicilik, kapak hikayemizi değiştirmeyi önermemin nedeni değildi. Onun erkek arkadaşı rolünü oynayarak, her zaman ona yakın olabilecektim. Brynn bir noktada Westwick ile yalnız kalmak zorunda kalacaktı, ama bunun onun hazır olduğu zaman ve onun istediği şekilde olmasını sağlayabilirdim. O pisliğin yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Belki de arka planda kalıp Stillwater'daki yardımcılarının işleri halletmesini tercih ediyordu. Ama on dokuz yaşındaki dadısını evinde tutsak olarak tuttuysa, o zaman pek çok şeye muktedir olduğu anlamına geliyordu.

Bütün fikir, Brynn'in kendini karşı konulmaz hale getirmesi idi. Onun yöntemleri biraz fazla etkili olursa, müdahale edebilecek durumda olmam gerekiyordu.

Ama iddialarımın aksine, oyunculuk yeteneğim sıfırdı. Daha önce ona karşı kendinden emin ve cesur davranmıştım. Şimdi asıl sınav başlayacaktı. Ben daha çok doğrudan yaklaşımı tercih ederdim. Hem işte *hem de* kadınlarda. Oyun oynamak bana göre değildi.

Saatime baktım ve Brynn'in on dakika geciktiğini fark edince sinirlendim. Neredeydi?

Sonra kalabalık dağıldı ve birkaç kişi başını çevirdi. Axl Rose ses sisteminden haykırıyordu. Ağzım açık kalmak istedi, ama ben onu sıkıca kapalı tuttum.

Dean, "Bekle, o *Brynn* mi?" dedi.

Uyluk boyu stiletto botlar giymişti. Pul büyüklüğünde bir kot etek. Ve vücudunu sergileyen dar bir tişört. Saçları açıktı, uzun koyu dalgalar halinde yüzünü ve omuzlarını sarmalıyordu. Öncekinden daha fazla makyaj yapmıştı, bu da onu bir şekilde daha genç ve aynı zamanda daha çekici gösteriyordu.

Dean kurutmakta olduğu bardağı masaya bıraktı. "Hükümetin görünüşünün arkasında tüm bunların saklı olduğunu bilmiyordum. Yani, vay canına."

Ona sert bir bakış attım. "Dikkat et."

Ellerini kaldırarak güldü. "Öyle demek istemedim.

Ona bir şey yapacağımdan değil. Sen yapar mısın?"

"Benim endişem tamamen profesyonel."

"Elbette öyledir."

Brynn'in gözleri benimkilere takıldı, ama ifadesi değişmedi. Barın diğer tarafına yürüdü, dirseklerini rahatça tezgahın üzerine koydu, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı.

Kahretsin.

"Bu arada," dedi Dean, "burada biraz salyan akmış." Ağzının köşesini işaret etti. Hemen yüzümü silmeye gittim, ama hiçbir şey bulamadım ve o pislik kahkahaya boğuldu.

"Siktir git. Çalışmam gerekiyor." "O zaman iyi şanslar dostum."

Dean'den uzaklaşarak, gizli ortağımı izlemek için bara yaslandım. Onu fark eden tek erkek ben değildim. Yanındaki adam ona dönerek, bir şey söylemek için eğildi. O omuz silkti.

Oraya gitmeli miydim? Yoksa burada oturup biramı içmeye devam mı etmeliydim? Tek bildiğim, karnımda hissettiğim sahiplenme duygusunun çok gerçek olduğuydu. Ne halt yiyordum ben? Bu kadını iki günden az bir süredir tanıyordum.

Garon Westwick ile ilgili olan şeylerdi. Brynn'in kendini yem olarak kullanmayı planladığını bilmek. Ve Luciana'ya olanların hatırası. Bu, neden birdenbire beni sevmeyen eski bir FBI ajanını bu kadar korumaya başladığımı açıklıyordu.

Bunu kafamda çözmek gerekiyordu. O rolündeydi. Bu gecenin amacı da buydu. Gizli hikayelerimizi prova etmek. Ayağa kalkarken biramın kalanını bir dikişte içtim, barda bıraktım ve ona baktım.

Sahte erkek arkadaşı olarak kendimi kanıtlayabilecek miydim? Brynn, ne kadar ikna edici olabileceğimi görmek üzereydi.

Kalabalığın içinden ilerlemeye başladım.

Başka bir barmen, bir kadın, Brynn'in siparişini alıyordu. Yanındaki adam cüzdanını çıkardı, açıkça ödeme niyetindeydi. Brynn tatlı bir gülümsemeyle, her zamanki tavrından eser yokmuşçasına düzgün beyaz dişlerini gösterdi. Fazla masumdu. Bundan hoşlandığımı sanmıyordum.

Sonra elini adamın koluna koydu ve bu *kesinlikle* hoşuma gitmedi.

Aramızda hala birkaç kişi vardı ve onları geçmeye çalıştığımda bana ters ters baktılar, bu yüzden tek yapabileceğim izlemektir. Barmen, Brynn yanındaki adamla konuşurken, bir karıştırıcıya karışımı döktü. Adam pahalı bir kayak ceketini giymişti ve kafasında neon yeşili bir güneş gözlüğü vardı.

"Adın ne, güzelim?" Yeşil Güneş Gözlüğü yüksek sesle geveledi. Yirmi beş yaşından büyük olamazdı ve sanki çok fazla tekila içmiş gibi sallanıyordu.

"Brianna."

"Seksi bir kıza yakışan seksi bir isim." Adam, bir balyoz kadar kaba bir şekilde flört ediyordu, vücut dili tamamen kendini beğenmişlikle doluydu. O, buradaki en iğrenç adam olmalıydı ve Brynn beş saniye içinde ona odaklanmıştı.

Çocuk cüzdanından kalın bir deste banknot çıkardı ve barın üstüne attı. Barmen bile martini kadehini bırakıp parayı alırken gözlerini devirdi.

Çocuk eğilip Brynn'in kulağına bir şey fısıldadı. Sonra eli kalçasına kondu ve poposuna doğru kaydı.

Oh, hayatta olmaz.

Brynn'in gülümsemesi tehlikeli bir şekilde genişledi. Az önce söylediği şey yüzünden ona yumruk atmak istediğini anlayabiliyordum. Ama atmadı. Bunun yerine, göz ucuyla bana baktı. Bir meydan okuma. *Ne yapacaksın, Cole?*

O rolünü oynuyordu, ben de kendiminkini oynamalıydım.

"Affedersiniz," diye bekleyen diğer insanlara seslendim. Sıraya kaydığım için şikayetlerini görmezden geldim. Brynn'e ulaştım ve kolumu beline doladım. "Seni arıyordum."

"Bu yaşlı adamı tanıyor musun?" diye sordu Yeşil Güneş Gözlüğü.

Yaşlı adam mı? Bu çocuk ciddi miydi?

Onu kendime doğru çektim, vücudunun hatları benimkilerle birleşti ve kendini beğenmiş çocuğun eli kenara itildiğinde memnun oldum. Doğası gereği aşırı sahiplenici bir adam değildim. Nadiren kıskançlık duyardım ve bu, eski karımın şikayet ettiği bir şeydi. Benim hakkımda hoşuna gitmeyen *birçok* şeyden biri. Ama şu anda, bu hareket bana çok doğal geliyordu.

Brynn omuz silkti. "Bu Cameron. O benim erkek arkadaşım." "*Erkek arkadaşın* mı? Ama ben sana bir içki ısmarladım."

Onun flört ettiği çocuğa bir göz attım. Sinirli görünüyordu ve onu suçlamadım. Adam, bizim bu genel provamızda masum bir seyirciydi. Aptal gibi görünse bile.

"Sana borcumu ödeyeceğim," dedim. "Ona içki ısmarlayacak tek kişi benim."

Çocuk çenesini kaldırdı. "Siktir git dostum," diye geveledi. "Onu tatmin ediyor olsaydın, o şekilde giyinmezdi."

Onun yönüne doğru hızlı ve tehditkar bir adım attım. Çocuk geriye doğru sendeledi ve bir kadına çarptı. Kadının bira bardağı üzerine döküldü. Bağırışlar duyuldu.

Brynn kolumu tuttu ve kalabalığın içinden beni ters yöne çekti. Yolda, martiniyi boş bir masaya bıraktı.

Gölgeli bir köşeye vardığımızda, elini hala kolumda tutarak bana döndü. Gülüyordu. "İlk deneme için iyi gitti diyebilirim."

"Ama odadaki en aptal herifi seçip ona yakınlaşmak zorunda mıydın?"

"Elimde değildi. Onlar için bir mıknaş gibiyim galiba."

"Bu konuda çok fazla eğleniyorsun."

"Oldukça komikti."

"Garon Westwick ile flört ettiğinde komik olmayacak."

"Hayır, ama o adam Garon Westwick değildi."

Omzumun üzerinden bara doğru sert bir bakış attım. Çocuğun yeşil güneş gözlükleri hala kafasının üstünde duruyordu. Kendini silip biriyle tartışıyor gibi görünüyordu. Muhtemelen çarptığı kadınla. Çocuk konuyla alakasızdı, ama yine de Brynn'e yaptığı davranışından dolayı ona bir ders vermek istedim. Unutamayacağı, içgüdüsel bir ders.

Bu yüzden gizli görevlerden nefret ediyordum. Bir karakteri oynamak, sürekli tavır değiştirmek. İşleri basit tutmayı tercih ediyordum.

Tehdidi takip etmek. Onu etkisiz hale getirmek. Son.

Brynn kollarını boynuma doladı. Topuklu botlarıyla benim kadar uzundu. Göz göze. Göğüs göğüse.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Dudaklarını kulağıma değecek kadar yaklaştırdı. "Pratik yapıyorum, *Cameron*. Bu gece buraya gelmemizin sebebi bu. Erkek arkadaş hikayesi senin fikrindi, hatırlarsan."

Damarlarda sıcaklık dalgaları dolaşıyordu. "Sadece kendini bal tuzağı olarak kullanmakta ısrar ettiğin için. Hala bu plana pek sıcak bakmıyorum."

"Yine de kıskanç erkek arkadaş rolünü iyi oynadın. Neredeyse bana ilgi duyduğuna inanacaktım."

Çünkü beni en yakın duvara itip ağzını parçalamak istememe neden oluyorsun, diye sessizce cevap verdim. *Bu çekicilik için nasıl?*

Ama bundan daha çok, onun için endişeleniyordum. Duygularımın işime engel olmasını sevmezdim, ve bu kadınla mı? Tüm sinirlerim karışmıştı. Bu görevde kendimi hiç bulamıyordum.

Yanağını benim sakallı yanağıma sürttü. Ellerim kalçalarını buldu ve Brynn, hoparlörlerden çalan Led Zeppelin şarkısına baştan çıkarıcı bir şekilde sallanmaya başladı. "Black Dog" şarkısına slow dans edilebileceğini hiç düşünmemiştim, ama Brynn bunu başardı.

"Çok gergin ve garipsin." Yumuşak bir şekilde güldü ve biraz geri çekildi, böylece gözlerimiz tekrar buluştu. Kirpikleri titredi. "Bana daha önce attığın bakış nerede? Keira'nın evinde attığın bakış. Sanki... bilirsin, sanki bana deli gibi aşıkmışsın gibi."

"Brianna'ya deli gibi olduğun bakışı mı?"

"Aynen öyle. Çözölmemiş birçok şey var. Brianna ve Cameron yeni bir çift mi? Bir süredir birlikte miyiz?" Bir elini kaldırıp parmaklarını kısa saçlarımin arasında gezdirdi ve tırnak uçları kafa derimi çizdi. Gözlerimi kapattım, bu hissin tadını çıkararak kendimi rahatlattım.

"Birkaç aydır," dedim. "Cameron'un mantıksız bir şekilde sahiplenici olduğu kadar yeni."

O da başını salladı. "Ama Brianna'nın onu nasıl sakinleştireceğini bilecek kadar da uzun bir süre."

"Öyle görünüyor." Bardaki her şey silindi ve görüşüm önümdeki kadına odaklandı. "Öpüşmeye ne dersin?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne olmuş?"

"Bu yasak mı? Bu uygulamanın ne kadar ileri gidebileceğini anlamaya çalışıyorum."

"Yani... hayır. Yasak değil. Muhtemelen öpüşeceğiz." Sesi alçalmıştı.

"Muhtemelen. Bir noktada. Yaptığım bir şeyden hoşlanmazsan bana söyle," diye mırıldandım. "Tamam mı?"

"Evet. Tamam."

Eğer pratik yapmak istiyorsa, ben de ona yardımcı olabileceğimi düşündüm.

Onu kendime doğru çektim. Göğüsleri göğsüme bastırdı. Başımı eğip dudaklarımı boynundaki nabız noktasına bastırdım. Nabız çılgınca atıyordu. Brynn, dudaklarımin tenine değmesiyle başını eğdi ve parmakları gömleğimin yakasını sıktı. Yukarıda çalan müziğe kıyasla neredeyse duyulmayacak kadar yumuşak bir ses çıkardı, ama boğazında hissettim.

Sahte, diye hatırlattım kendime. *Bunların hepsi sahte*.

Dans ederken, Brynn'in gözleri sürekli dudaklarıma kayıyordu. Rolünü mü oynuyordu? Öyle olmalıydı. Ama kan dolaşımdaki kimyasalların baş döndürücü karışımı, doğrudan penisime akıyordu ve bu gerçektir.

Her şarkı bir sonrakine karışıyordu. Sadece bir bira içmiş olmama rağmen, bar ışıkları onun gözlerinde bulanık bir neon ışığına dönüşmüştü.

"Şimdi beni öpebilirsin," dedi bir süre sonra. Neredeyse fısıltı gibi. "Artık bitirelim bu işi."

Beni öpmek, dişçide dişlerini temizletmek kadar heyecan verici bir şey gibi geliyordu.

Ama öpölmek istiyorsa? Tabii ki öpebilirdim.

Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırdım. O geri çekilmedi. Aksine, bana daha da yaklaştı. Gömleğimi tuttu. Ben bunu nazikçe başlatmak, çok hızlı ilerlememek niyetindeydim. Ama o beni teşvik ediyordu.

Dilimle alt dudağının şeklini izledim ve o bana açıldığında içini yaladım. Brynn'in tadı tatlıydı. Sanki bara gelmeden önce şeker yemiş gibiydi. Alkol izi yoktu, çünkü çocuk onun için aldığı martiniyi bırakmıştı. O adamın önemi yoktu.

Şu anda ikimizden başka kimse önemli değildi. Vücudumuzun uyumu. O doğal olmasını istiyordu ve ben bundan daha doğal bir şey hayal edemiyordum.

En son ne zaman kendimi bırakıp, tam olarak istediğim şeye teslim olduğumu hatırlayamıyordum. Bana tüm işaretleri veriyordu ve o anda, neyin sahte neyin gerçek olduğu umurumda değildi.

Tek düşünebildiğim şey, "*Daha fazla, lütfen*" idi.

Öpücüğün açısını değiştirerek daha derinleştirdim. Brynn de benimle aynı duyguları paylaşıyordu. Sonra kontrolü ele aldı ve bu durumdan daha da çok hoşlandım. Çünkü *bu* gerçek Brynn'di, kontrolü ele almaktan çekinmeyen bir kadın. Kimsenin emirlerini kolayca kabul etmesem de, onun kontrolü ele almasına izin vermekten mutluluk duydum. Keşke bana onu nasıl mutlu edeceğini tam olarak gösterebilseydi.

Dillerimiz birbirine dolandı ve dans etti, verip aldı, ve bu beni onunla yatakta olmak nasıl olurdu diye meraklandırdı. Brynn'in seks konusunda kolay lokma olmadığı hissine kapıldım. Her etkileşimimizde olduğu gibi, kontrolü ele geçirmek için beni uğraştıracaktı ve lanet olsun, ben de bu fırsatı çok istiyordum.

Sonra nefes nefese benden uzaklaştı, gözleri parlıyordu. Dudakları aralanmıştı. Benimkilerle sürtünmeden pembe ve ıslaktı.

Penisim çelik gibiydi. Hâlâ kollarım onun etrafındaydı, bu yüzden vücutlarımızı birkaç santim ayırdım. "İyi misin?"

O gülerek nefes aldı. Ellerini omuzlarıma koydu, sanki onu dengelemem gerekiyormuş gibi. "Ödevi başarıyla tamamladık diyebilirim." Birkaç kez gözlerini kırptı. "Aferin."

Aferin?

Sözleri pantolonumdaki durumu yatıştırdı, en azından kendimi utandırmayacak kadar. Doğru. Tabii ki bu bir işti. Ama ben bundan zevk almıştım ve bu bir suç değildi. Aslında, işlerimizin yolunda gittiğini düşünüyordum.

"Bu gece için yeterince pratik yaptık mı?" diye sordum. "Yoksa..."

"Oh, hayır, bu kadarı yeter." Brynn beni bıraktı, sanki bir düğmeye basmış gibi aramızdaki tüm teması kesti. Yere bakarak üstünü düzeltti. "*Kesinlikle* yeterince pratik yaptık."

Zihinsel olarak kendime bir tokat atmak istedim. *Aferin sana Lynx. Aferin sana.* Açıkçası, o kimyayı hisseden tek kişi bendim.

Ama berbat bir aktördüm, bu yüzden onu öpmekten zevk almam iyi bir şeydi, değil mi? Aksi takdirde takıntılı erkek arkadaşı oynayamazdım.

Bu sahteydi ve bunu tekrar tekrar söylemek zorundaydım, çünkü vücudum bunu unutmaya çalışıyordu.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Brynn

O ÖPÜCÜK.

O öpücük.

Buna hazırlıklı değildim. Cole'un dudakları benim dudaklarımla birleştğinde, dili ağzımın içindeyken ve güçlü kolları beni sardığında, gizli görevimi tamamen unutmuştum. Brianna mıydım, Brynn miydim? Sadece daha fazlasını istiyordum.

Kollarımı belime doladım. "Beni Keira'nın evine kadar götürür müsün? Donuyorum. Sweatshirt'ümü giymeye hazırım."

Cole daha fazla "pratık" yapmaktan yanaydı, ama bu çok cazipti. Hayır, bu adama karşı tepkilerimi kontrol altına alabilmek için buna bir son vermeliydim. İlk adım, bu bardan çıkmak ve bu saçma kıyafeti çıkarmaktı, böylece Cole beni canlı canlı yiyecekmiş gibi bakmayı bırakırdı.

Yine de bunu yapmaya devam etti, o mavi gözleri sanki ben ona aitmişim gibi üzerimde dolaşıyordu. "Ceketin nerede?"

"Daha fazla katman Brianna'nın kıyafetinin etkisini bozardı."

Cole güldü. Üzerinde giydiği ağır flanel ceket çıkardı ve sadece uzun kollu iç çamaşırı kaldı. "Al." Flaneli omuzlarıma örttü. Sıcaklık beni sardı. Garip bir şekilde, o öpücüğü tekrar düşündüğümde titremeye başladım. "Şu anda yapabileceğimin en iyisi bu," dedi.

"Oh, sorun yok. Aslında mükemmel." Kollarımı ceketin kollarına sokup düğmelerini ilikledim. Ceketin kenarları neredeyse diz üstü çizmelerimin üstüne kadar geliyordu.

Cole yakayı düzeltti. Bir tarafı kıvrılmıştı. Parmakları boynuma değdi ve o kısa cilt teması tüm vücudumu kızarttı.

"Şu anda Cameron mu davranıyorsun? Yoksa sadece

Cole mi?" Yüzü buruştu. "Nereden bileyim."

"Her halükarda, tüm ben sana
teşekkür ediyor." Cidden. Kendimi
kontrol etmem gerekiyordu.

Gitmekten bahsediyorduk, ama ikimiz de orada durmaya devam ediyorduk. Cole derin düşüncelere dalmış gibiydi, ama ne yaparsam yapayım yüzündeki ifadeyi okuyamadım. "Ne?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Gidelim."

Elini belime koydu ve beni kalabalığın içinden geçirdi. Sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. Ama başım dönüyordu.

O öğleden sonra, kimliğimi gizlemek için Main Street'e alışverişe gitmişim. Bu mevsimde kısa şort ve mini etek bulmak kolay değildi, ama her türlü çeşitliliği barındıran sevimli bir ikinci el dükkanı vardı. Botlarda şansım yaver gitmişti. Özel günler için giyeceğim türden botlardı. Belki üçüncü randevuda giyilebilecek türden. Kendimi seksi ve özgüvenli hissettiriyorlardı. Ama Brianna Waverley için gösterişli kıyafetler günlük bir ihtiyaçtı.

Ve evet, Keira'nın evinden buraya gelirken donuyordum. Ama bu, bu görevdeki en büyük zorluğum değildi. Dikkat çekmek için bu bara girmiştim. Cole'a, benim sahiplenici büyük erkek arkadaşım rolünü oynaması için ilham vermek için.

Belki de bu biraz fazla işe yaramıştı.

Bardaki çocuk bariz bir hedefti. Arkadaşlarına hava atmak için, etrafındaki her kadına sarkıntılık ediyordu. Onu gördüğüm anda doğruca yanına gittim. Ama yine de ona bana içki ısmarlamasını *istememiştim*. Neon renkli kayak ceketini övdüğümde koluna hafifçe dokunmak dışında, aşırı flörtöz davranışlarda da bulunmamıştım. Çocuk kendi başına parayı savurmaya karar vermiş ve martinimi ısmarlamak için ısrar etmişti.

Cole geldiğinde, çocuk tek başına ortamı bir anda çirkinleştirdi.

Cole'un sert ve koruyucu tavırlarını görmekten hoşlanmış mıydım? Gereğinden fazla hoşlanmıştım. Uzun zamandır kimse beni öpmemişti. Aslında, öptüğüm son erkek kalbimi parçalayıp toz haline getirmişti.

Bu, hissettiğim bu karışık, acı veren özlemi açıklıyordu. Ama Cole'un sıcak ceketi ve sırtımda hissettiğim sabit eli de yardımcı olmuyordu. Dışarı çıktığımız anda, kuru, buz gibi havayı ciğerlerime çektim. Bu, beynimdeki karmaşık düşünceleri temizledi.

Ne yazık ki bu rahatlama, kaldırımda bekleyen kişiyi görene kadar sürdü.

Bana martini alan çocuk, dört arkadaşıyla birlikte kaldırımın kenarında duruyordu. Beni ve Cole'u görünce kaşlarını çattı. "Onlar işte."

Kahretsin. Bunun için çok yorgundum.

Adamın varlığını fark ettiğim anda, Cole, "Saat 3 yönünde yeşil güneş gözlüğü var," diye mırıldandı.

"Evet, gördüm."

"Hey," diye bağırdı çocuk. "Orada yaptığın şey saçmalıktı." Beni mi yoksa Cole'u mu kastettiğini anlamadım.

Ama Cole önüme çıktı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum evlat."

"Sen ve kız arkadaşın beni aptal durumuna düşürdünüz."

"Zor olmadı," dedim. Çocuğun kaşları, öfke nöbeti geçirmek üzere olan bir çocuk gibi daha da çatıldı. "Senden bana içki ısmarlamamı istemedim. Sana asılmadım."

"O zaman neden öyle giyinip dolaşıyorsun? Ha?"

Cole başını salladı. "Sana ve arkadaşlarına içeri girip bu konuyu unutmanızı öneririm. Tabii gecenizin daha da kötüye gitmesini istemiyorsanız."

Çocuk alaycı bir şekilde arkadaşlarına işaret etti. "Biz beş kişiyiz, sen tek başınasın, ihtiyar."

Gerçekten mi? Ben sayılmıyorum mu?

Bu olmaz. *Kesinlikle* olmaz.

İleri doğru yürüdüm ve Cole'un yanına geçtim. "Sağdaki ikisi benim," diye mırıldandım. Buna yeşil güneş gözlüklü çocuk da dahildi.

Cole iç geçirdi. "Tamam, ben soldaki ikisini alırım. Ve hangimiz önce bitirirse ortadakini alır."

"Bana uyar."

Dağıldık. Bu arada çocuk konuşmaya devam ediyordu. "Kızlara vurmam, sürtük olanlara bile, o yüzden yolumdan çeksen iyi olur bebeğim. Tabii bizimle gelmek istemiyorsan, o zaman sana bu herifin sana verebileceğinden çok daha fazla eğlence gösteririz."

Güldüm. "Son şansın, tatlım."

En soldaki adam ilk hamlesini yaptı. Yumruğunu kaldırarak Cole'a saldırdı. Cole yumruğu engelledi ve adamın gövdesine iki hızlı yumruk attı.

Yeşil Güneş Gözlüğü döndü, diğer taraftan Cole'un peşinden gitmek üzereydi. Ben onun yoluna çıktım. Gerçekten mecbur kalmadıkça çocuğun dişlerini mahvetmek istemedim, ama o benim için kararı kolaylaştırdı. Yeşil Güneş Gözlüğü beni kolumdan yakaladı ve beni yolumdan itmeye çalıştı. Ben de vücudumu çevirip yumruğumu çenesine indirdim. O geriye doğru savruldu, yarısı kaldırımında, yarısı çamurlu caddede yere düştü. Yeşil güneş gözlüğü asfalta düştü.

Diğer adam da hemen ardından geldi. Yumruklar havada uçuşuyordu. Kadın olduğum için bana karşı çekingen davranmadı ve ben de bunu takdir ettim. Onun yolundan çekildim ve dizine tekme attım. Arkadaşının yanına yığıldı.

Cole'un başka bir adamın kolunu acı verici bir açıyla bükdüğünü gördüm. Adam merhamet diledi.

Peki ortadaki adam? O adam çoktan caddeden koşarak uzaklaşmıştı. Arkadaşlarının aksine, kavgaya karışmamayı tercih etmiş gibi görünüyordu. Ama kemik kırığı olduğunu sanmıyordum. Sadece egoları incinmişti.

Cole ayağa kalktı, ellerini kot pantolonuna silerek bana doğru yürüdü. "Burada kalmamak en iyisi. Şerif Owen'a bunu açıklamak istemiyorum. Vaazını dinlemek zorunda kalmayayım."

Ben burnumu çektim. Şerifin gergin olma eğilimi vardı, özellikle de ona baş ağrısı veren olayları yazarken. Cole ve ben Silver Ridge'de dikkat çekmemeye çalışmalıydık.

Çocuklar ikinci raunt için bir şeyler düşünmeden önce oradan ayrılmaktan çok memnundum.

Keira'nın evine dönerken kanım kaynıyordu. Egzersiz beni o kadar ısıtmıştı ki artık Cole'un ceketine ihtiyacım yoktu. Ama ceketimi çıkarmadım.

"İyi bir kavgadan sonra salgılanan endorfin gibisi yoktur," dedim, elimi sallayarak. Daha sonra yumruklarımı buzla soğutmam gerekecekti, ama buna değdi.

"Katılıyorum. Yani, dopamin salgısını artırmak için daha iyi bir şey aklıma geliyor, ama iyi bir kavga da hemen ardından geliyor." Cole gözlerini bana değil, önümüzdeki karanlık sokağa dikmişti. Ama sırtışı her şeyi anlatıyordu.

"Şey, bu iki aktiviteye de uzun zamandır ara verdim. Kavga etmek ya da, bilirsin, diğer F kelimesi." Aslında, ikincisi için çok daha uzun zamandır.

İkimiz de güldük ve yüzüme kan hücum ettiğini hissettim. Çılgın bir gecenin ardından aniden utangaçlık bastırdı. Neyse ki karanlıktı ve kızardığımı göremedi.

"Bence birlikte iyi savaştık," dedi Cole, sesi alçaldı.

"Ben de."

Onunla diğer F'yi yapmak konusunda ise... *Brynn, bunu kafandan çıkar.*

Yeni bir konuşma konusu bulmamız gerekiyordu, ben de aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Protezini beğendin mi?"

Gülümsemesi kayboldu, aramızdaki rahat ortam yine gerginliğe dönüştü. "Eğer gerçekten bunun bir sınırlama olup olmadığını sormaya çalışıyorsan..."

"Öyle değilim." İyi havayı bu kadar çabuk bozmak istememiştim. En son yapmak istediğim şey buydu. "Protez kullanan başka insanlar tanıyorum. Ama herkesin durumu farklı, bu yüzden senin deneyimini merak ettim. Eğer bu çok özel bir konuysa, anlarım."

Cole omuzlarını silkti. "Bundan bahsetmek benim için sorun değil. Başlangıçta zordu. İlk başta, geçici bir protez takılır,

Çünkü ktle dokusu hala küçülüyor." "Acı verici olmalı."

O homurdandı. "Berbattı. İlk başta, protezi yarım saatten fazla takamıyordum, bu da beni çok sinirlendiriyordu. Eskisi gibi olmak istiyordum. Kelimenin tam anlamıyla, tekrar ayağa kalkmak istiyordum. Ancak birkaç ay içinde alıştım. Bu protezi birkaç yıldır kullanıyorum. Artık, ne kadar ayakta kaldığıma bağlı olarak günlerce takabiliyorum. Sorun olmuyor."

"Bundan şpphem yok. Öyle olduğunu ima etmek istemedim. Aktif göreve dönmeyi düşünmedin mi?" Amputasyon, Cole gibi bir Ranger için bile askeri kariyerin sonu anlamına gelmezdi. Ordunun şartlarını yerine getirmek inanılmaz zor olurdu, ama bunu başarabilecek biri varsa, o da Cole olurdu. Adamın inatçı ve dik başlı bir tarafı vardı, orası kesindi.

"Her şeyin bu şekilde sona ermesinden sonra mı? Hayır, kesinlikle hayır. Ama." Cole çenesini kaşıdı ve o kelime üzerinde durakladı. "Bunu düşündüm m? Elbette. Ordu benim kariyerimdi. Bildiğim hemen hemen her şeydi. Her şeyi bir anda kaybetmek. Bu çok zordu."

Hayal bile edemezdim. Bana daha önce bunun bir kısmını anlatmıştı, ama daha fazlası olduğunu hissediyordum. Böyle bir şey yaşadıktan sonra, daha fazlası olmalıydı. Yaralanmanın travması. Sadece iyileşme ve değişen fiziksel varlığa uyum sağlama değil, bunun getireceği tüm zihinsel şok da vardı. Düşündüğümde, onun gücü beni hayrete düşürdü.

"Umarım bu süreçte sana destek olan insanlar olmuştur. Ailen ve arkadaşların."

Yüzündeki ifade dikkatlice tarafsız kalmıştı. "Pek sayılmaz. Artık ailem yok. Eve döndükten sonra, karım benden bıktığını söyledi. O da kısa süre sonra evi terk etti."

Yrmekten vazgeçip ona döndüm. "Dalga mı geçiyorsun? Bu inanılmaz."

Omuz silkti. "Ordu arkadaşlarım ve onların sevgilileri bana destek oldular. Özellikle Aiden'ın ailesi harikaydı. řikāyet etmiyorum. Eve bile dönemeyen arkadaşlarım..." Boğazını temizledi ve başını salladı.

İçgüdüsel olarak, kolunu sıkmak için elimi uzattım. Ben de görev sırasında insanları kaybetmişim. Ama kendi deneyimlerimi onunkiyle karşılaştırmak istemedim. Her kayıp, mideye indirilen acımasız bir yumruk gibiydi, tamamen geçmeyen kendine özgü bir acıydı.

Onun pazı kası gerildi. Sonra gevşedi.

"Şikayet edecek bir şeyim yok," dedi. "Yine de huysuz bir pisliğim. Anla artık."

Gülümsedim. "Buna alışmaya başladım. O kadar da kötü değilsin." "Dikkatli ol. Sanki benden hoşlanıyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Biliyorum, endişe verici."

Yürüyüşümüze devam ettik, ama öncekinden daha yakın. Kollarımız birbirine değiyordu. Arada sırada Cole'un eli sanki beni dengede tutmak istercesine tekrar sırtıma konuyordu. Topuklu ayakkabılarımla gayet iyi idare ediyordum, ama bu durum beni rahatsız etmiyordu.

"Yarınki programımız nedir?" diye sordu. "Yanımızda hangi ekipman ve silahları götüreceğimizi konuşmadık. Westwick'in güvenlik şefi Ryker hakkında daha fazla bilgi almak istiyorum."

"Yarın bunun için uygun. River'ın uğramayı planladığını sanıyorum. Cameron Clay için yeni kıyafetlere de ihtiyacın olacak." O

inledi. "Alışveriş. Sabırsızlanıyorum."

Önümüzde uzanan uzun hazırlık listesi hakkında sohbet etmeye devam ettik. Her şeyi halletmek için sadece birkaç günümüz vardı. Ama aslında, sanki sadece sessizliği dolduruyormuşuz gibi geliyordu. Çünkü artık aramızda yeni bir şey vardı ve Cole'un da benim kadar ne yapacağını bilmediğinden şüpheleniyordum.

Keira'nın evine vardık ve verandasına çıktık. Kapıya henüz uzanmadan arkamı döndüm. "Beni eve kadar geçirdiğin için teşekkürler." "Önemli değil." O benim alanımda duruyordu. Neredeyse bar'da karakterlerimizi oynarken olduğu kadar yakındı. Yine de onu kendime çekme dürtüsü hissettim.

Bu bir sorundu. Felaket kapıda bekliyordu.

Kollarımı onun flanel ceketinin üzerinde kavuşturdum. "Bak. Bunu söylemem gerek. Lütfen alınma."

"Dinliyorum." Ama gözleri vücudumun her yerini tarıyordu.

Topuklarımın üzerinde ağırlığımı değiştirdim. "Az önce olanlar hakkında. Biraz... hararetli oldu."

"Kavga mı? Her şeyi göz önünde bulundurursak, oldukça sakın geçtiğini düşünüyorum." "Kavgadan önceyi kastediyorum. Barda olanları."

"Öpüşme mi?" diye masumca sordu.

"Evet, Cole. Öpücük. Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ayakları öne doğru kaydı, ağırlığı bir kalçadan diğetine geçti. Elini uzattı ve arkamdaki ön kapiya dayadı. "Öpücüğün hararetli olduğunu mu düşündün?"

"Az önce öyle dedim."

"Ben de fark etmediğini sanıyordum."

Göğsüm sıkışmıştı ve başım dönüyordu. "Beni yanlış anlama. Daha iyi anlaşmamız harika bir şey."

"Mmhmm." Başını salladı. "Çok daha iyi."

"Ama bu zor olacak. Gizli kimliğimizin sahte ilişki kısmı."

"Öyle tahmin ediyorum." Göz kapakları ağırlaşırken ağzıma baktı.

Kapiya yaslandım, uzuvlarım sıvılaşıyordu. "İşleri profesyonel tutmalıyız. Artık yanlış anlaşılmalardan olmamalı."

"Ne hakkında yanlış anlaşılmalardan?"

Sözlerinin yumuşak nefesi dudaklarımda hissettim. Ve ne söyleyeceğimi hiç bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. "Ben... şey..."

Burnu burnuma dokundu. İç geçirdim. Dudakları hemen oradaydı ve daha önce başladığımız şeyi devam ettirmek için neredeyse hiç hareket etmem gerekmeyecekti. *Pratik*. Seyircilerin önünde pratik yapmamız gerekiyordu. Ama burada sadece biz vardık.

"Tekrar deneyebiliriz," dedi. "Netlik olması için."

Kapı birden açıldı ve ben geriye doğru sendeledim. Cole düşmeden önce omuzlarımı tuttu.

"Oh! Özür dilerim. Sesler duyduğumu sandım." Keira kapıda duruyordu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "İçeri girmek ister misiniz?"

"Hayır," dedim, kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu.

"Sohbetimizi bitiriyorduk."

Cole parmaklarını dudaklarına götürdü, Keira ise ikimizi sırayla baktı.

"Al. Cole, bu senin." Mümkün olduğunca çabuk ceketinin düğmelerini amaya başladım.

"nemli değil. Sen sakla." Beni durdurdu ve parmaklarımı büyük eliyle kavradı. "Sonra alırım."

"Emin misin?"

"Evet." Ellerini ceplerine soktu. "Yarın görüşürüz,
B."

Takma adımı kullanması içimde gizli bir heyecan uyandırdı. Bu, benim

Charlotte ve River gibi iyi arkadaşlarım beni aradı. Cole bunu biliyor muydu? Yoksa kendi başına mı karar verdi?

"İyi geceler, Cole."

"İyi geceler." Gözleri benim üzerimde kalarak başını salladı, sonra arkasını dönüp kaldırıma doğru koşmaya başladı.

"O da neydi öyle?" diye sordu Keira. Derin bir nefes verdim. "Bu kötü." "Neden? Ne oldu ki?"

Eve girdik, Keira arkamdan kapıyı kapattı. Kanepeye uzandım. Cole'un ceketinin yumuşak kumaşı tenime nazikçe sürtünüyordu. "Sanırım bu çocuğu sevdim."

"Hadi canım." Keira karşımdaki sandalyeye oturdu. Glmemeye çalışırken dudaklarını sıkıştırdı ama başaramadı. "Dean, ikinizin öpüşme seansıyla barı ateşe vereceğinizi yazmış. Silver Ridge'deki herkes onu sevdiğini anladı."

"Sen ve Dean çok dedikoducusunuz."

"Ne? Koruyucular sana göz kulak olmamızı söyledi. İşimi ciddiye alıyorum."

"Gizli kimliklerimizi prova ediyorduk. Cole benim erkek arkadaşımı oynamayı önerdi, ben de kabul ettim. Çünkü mantıklıydı. Operasyon boyunca bana daha yakın olabilecekti ve ben ulaşılamaz olursam Stillwater'ın başkanı muhtemelen daha da ilgilenecekti."

"Ama Cole ile provanız biraz fazla gerçekçi mi oldu? Dean'e göre, ikinize oda ihtiyaınız olup olmadığını soracaktı."

Hayal kırıklığıyla i çekerek kanepeye yan yattım. "Ben FBI zel ajanıym. Balo gecesindeki bir kız gibi öpücüğe tepki vermemeliyim."

Sonra az önce söylediğim şeyi fark ettim. Kendimi ajan olarak tanımlarken şimdiki zaman kullanmıştım. Bu da Cole'un beni ne kadar rahatsız ettiğini kanıtlıyordu.

Birlikte ölüm kalım meselesi olan bir duruma girmek üzereydik ve ben hata yapma lüksüm yoktu.

"Onu öpmekten hoşlanman neden bu kadar kötü?" diye sordu Keira. "Ya da onu sevmen? Eminim ikiniz de bunu gizli görevinizden ayrı tutabilirsiniz. Ve daha sonra, onunla daha ciddi bir ilişki kurmaya karar verirsiniz, o zaman..."

"Hayır," dedim kesin bir şekilde. "Lütfen cümleyi bitirme. Çünkü bu olmayacak."

İhtiyacım olan son şey, gizli görev ortağıma karşı kafamın karışık bir şekilde aşık olmaktı. Cole'u pek tanımıyordum. Birbirimize güvenmeye daha yeni başlamıştık.

Ama bu onunla ilgili bile değildi. Aslında değil. *Benimle* ilgiliydi. Bir adamdan gerçekten hoşlandığımda, kalbim hızla atmaya başlar ve mantıklı beynim geride kalırdı. Bu hatayı daha önce de yapmıştım. Bir daha yapamazdım.

"Cole Bailey'e aşık *olmayacağım*. Ne şimdi, ne de gelecekte. Bunu alıntı yapabilirsin." Oturup ceketinin düğmelerini açtım ve kanepenin arkasına attım. Yarın geri verecektim. Stanford'a günlük raporumu verdikten hemen sonra. Cole bunu öğrenirse çok kızacaktır.

"Üzgünüm," dedim Keira'ya. "Bunu benimle konuştuğun için teşekkür ederim. Açıkçası... utanıyorum."

"Utanma. Bu stresli bir görev ve hepimiz iyi sonuçlanmasını umuyoruz. Sen ve Cole üzerinde büyük bir baskı var."

"Olması gerektiği gibi. Biz halledebiliriz." Birkaç kez nefes aldım. Kararımı sağlamlaştırdım. "Bunu sonuna kadar götüreceğiz."

"İşte şimdi konuşuyorsun. Stillwater yok olacak. Bunu görmek için sabırsızlanıyorum

"

"Ben de."

Ama yatmaya hazırlanırken, akşam olanları kafamda tekrar tekrar canlandırıyordum.

Başım. Cole'un gözlerindeki şiddetli mavi renk. Dudakları. Dilinin ustaca hareketleri. Keira bizi bölmeseydi, ona tekrar öpüşmesine izin verirdim.

Muhtemelen *onu* öperdim.

Ama yarından itibaren tamamen işime odaklanacaktım. Tüm dikkatimi bu göreve verecektim. Garon Westwick ve Stillwater'ı yenmek.

Ve her şey bittikten sonra...

Sonrasında sadece arkadaşlık kalacaktı. Ben ve Cole için değil.

Yine yanlış adama aşık olmama izin veremezdim. *As/a*. Kalbimin yaralı kalıntıları bunu kaldıramazdı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cole

BEŞ GÜN SONRA, Arizona'ya doğru yola çıktık. Gizli görev resmi olarak başlamıştı.

Bütün gün araba sürdükten sonra Sunset Rocks Resort'a girdik. Çöl bitkileri her yerde yetişiyordu ve kurak iklime rağmen yemyeşil bir atmosfer yaratıyordu. Palmiye ağaçları, saguaro kaktüsleri. Pembe çiçeklerle dolu çalılar. Yukarıdan sakinleştirici bir müzik çalıyordu. Sanki lüks bir spa gibiydi. Benim için fazla lüks. En azından sıcaktı.

Burada kendimi çok yabancı hissederek, keten düğmeli gömleğimi düzelttim. Ama en azından kendime güvenen bir adamdım. Ait olmadığım yerlere dalmakta ustaydım.

Buna karşılık, Brynn sanki bunun için doğmuş gibi lobide büyük adımlarla yürüdü. Vücudunun kıvrımlarını saran, dalgalı bir sundress giymişti. Uzun bacaklarını daha da uzun gösteren yüksek topuklu sandaletler giymişti.

Resepsiyondaki görevli başını kaldırıp gülümsedi. "Check-in mi yapacaksınız?" Bakışları Brynn'den bana, sonra tekrar Brynn'e kaydı.

"Elbette." Brynn, boyalı bal sarısı saçlarını omzunun üzerinden attı. "Gelirken havuzu gördüm. Oraya gitmek için *sabırsızlanıyorum*." Brianna'nın sesi, gerçek sesinden çok daha neşeliydi. Aslında, onunla ilgili her şey, tanıdığım Brynn'den biraz farklıydı. Daha parlak ve daha neşeli, bu da beni onunla karşılaştırıldığında daha huysuz hissettiriyordu. Neyse ki, bu benim kimliğime uyuyordu.

Yeni parfümünün kokusu burnumu doldurdu. Hindistan cevizi ve ananas, tropikal çiçeklerle harmanlanmıştı. Sarı saçları ve yeni gardırobunu, gerçek kadına hiç uymadığı için kafa karıştırıcıydı. Ama ona karşı tepkim aynıydı.

Dirseklerini tezgahın üzerine koydu ve tezgahların gözleri kısa bir süreliğine onun dekoltesine kaydı. Hareket o kadar hızlıydı ki, fark etmek zordu. Ama ben fark ettim. Hemen arkasına geçtim ve adamın gördüğümü anlaması için ona sert bir bakış attım.

"Cameron Clay ve Brianna Waverley," dedim sert bir sesle.

Yutkunduğunda gırtlığı hareket etti. Yaka kartında *Lance* yazıyordu. "Evet efendim, tabii ki. Kimliğiniz ve kredi kartınız gerekiyor."

Cüzdanımdan sahte belgeleri çıkardım. Kredi kartını bir iki kez denemiştım, ama bu FBI görev gücünün hazırladığı belgelerin ilk gerçek testi olacaktı. Ter koltuk altlarımı ıslatmıştı, ama gerginliğimi belli etmemeye çalışıyordum.

Brynn yanımda tırnaklarını inceliyordu. Bu sırada Lance benim kimliğimi inceliyordu.
kimliğimi inceliyordu.

Ellerimi tezgahın üzerine koyup öne eğildim ve en iyi şekilde korkutucu olmaya çalıştım. Ve en iyi halim genellikle oldukça güçlüydü. "En pahalı şampanyanızdan bir şişe odaya getirilmesini istiyorum. Ve biz istemediğimiz sürece kaldığımız süre boyunca oda servisi istemiyoruz. Rahatsız edilmek istemiyoruz."

"Evet, Bay Clay. Bu talebi iletebilirim." Sonunda Lance gülümsedi ve sahte kimliğimi geri verdi. "Harika bir haber. Sizi jakuzili süite yükselttik. Ek ücret yok."

Brynn çığlık attı ve yanıma sokuldu. "Kulağa romantik gelmiyor mu, bebeğim?"

Hala kaşlarımı çatmış halde, içimden gelen rahatlamayı hissetmeme rağmen, onaylayarak homurdandım. Kimliğimle ilgili bir sorun yoktu. En azından FBI bu işi batırmamıştı.

Aracımızın gizli bölmesinde saklanan ekipmanlar da dahil olmak üzere neredeyse her şey Koruyuculardan gelmişti. Onlara daha çok güveniyordum. Ama her halükarda, buradaydık. İlk testi geçip kapıdan içeri girmiştik.

Brynn benden uzaklaşarak, lüks dekoru hayranlıkla incelemiş gibi lobide dolaşmaya başladı. Ama o da benim gibi mekanı inceliyordu.

"Küçük işletmeler semineri için mi buradasınız?" diye sordu Lance. Başımı salladım. "Ama bu seyahatten en iyi şekilde yararlanmayı planlıyoruz."

"Oh, eminim." Diye gülümsedi. "Bayan Waverley çok... enerjik görünüyor."

O bilgisayara geri dönene kadar ona sert bir bakış attım.

Otel görevlisi Lance bize anahtarlarımızı ve tesisin haritasını verdi, sonra odamıza doğru yola çıktık. Bellboy hizmetini reddettim ve çantalarımızı kendim taşıdım.

Brynn kolunu belime doladı. "Şampanya hoş bir jestti," diye mırıldandı.

"Kimliğime bu kadar yakından bakmasından hoşlanmadım."

Sanki çok komik bir şey söylemişim gibi güldü ve diğer tatilciler yanımızdan geçerken bana hayranlıkla baktı. "Çok fazla endişeleniyorsun."

Endişelenmiyorum, diye itiraz etmek istedim. Aslında, yeterince odaklanamadığımı hissediyordum. Beş gün boyunca hiç temas kurmadığımız halde, şimdi bu kadar dokunup sarılmak mı? Dikkatimin dağılmasından beni suçlayabilir miydi?

Kafamda büyük harflerle başlayan *Öpücük konusuna* gelince, o konu yasaktı. O günden beri tekrarlanmamıştı ve ikimiz de bu konuyu açmamıştık. Ama hala kafamda yanıp sönen bir neon ışığı gibi duruyordu.

Odaya vardık ve anahtar kartını okuttum. Brynn yanımdan geçerek mobilyalara hayran hayran baktı. Oda tamamen beyazdı. Yatak takımları, duvarlar, sandalyeler ve kanepenin döşemeleri. *Her şey*. Bu odanın çamaşır masraflarını hayal bile edemiyordum. Sadece çamaşır suyu bile. Tanrım.

Yatağın karşısındaki duvarı kaplayan pencerelerin önüne, onun yanına gittim. Tatil köyünün bakımlı bahçeleri ve onun ötesinde kırmızı kayalıklı tepeler görünüyordu.

Odanın en dikkat çekici özelliğinden kaçınamayıp arkamı döndüm. Önümüzdeki birkaç gün boyunca bu görevde paylaşacağımız kral boy yatak. Ötesinde, banyoya açılan sürgülü kapı açıktı ve beyaz mermerden yapılmış geniş bir alan görünüyordu. Ve jakuzi küveti vardı. Beklediğimden daha da büyüktü. *Her şey* için bolca yer vardı.

Hayır, o küvete yaklaşmayacaktım. Bundan sonra benim için durmaksızın buz gibi duşlar olacaktı.

Bu kadın beni öldürüyordu.

Oda servisi şampanya ve iki kadehle geldi. Brynn, parlak, soluk mor kılıflı telefonuyla sürekli fotoğraf çekiyordu. River'ın sağladığı başka bir şey daha vardı: bu görev için, kırılmayan ve gerçek kimliklerimizi ortaya çıkarmayan cep telefonları.

Ama kapıyı kapatıp kilitlediğim anda, Brynn perdeleri çekti ve tavırları anında değişti. Tek kelime etmeden, odada ses veya görüntü izleme cihazı olup olmadığını kontrol ettik. Hiçbir şey bulamadık.

Çantamı alıp silahlarımızı çıkardım. İçeriye getirdiğimiz silahlarımızı güvenli bir yere koymak, önceliklerimden biriydi. Çok amaçlı aletimi çıkarıp tornavidayla havalandırma deliğini açtım. Tabanca ve mermileri içeren plastik bir zarfı kanala bantladım ve iyi gizlendiğinden emin oldum. İkinci silahı komodinin çekmecesinin altına sakladım. Taktik bıçağı ise banyodaki lavabonun altına bantladım. Temizlik görevlileri odaya girmeye karar verseler bile, özellikle aramadıkları sürece hiçbir şey bulamazlardı.

Birkaç önemli eşyam daha vardı, ama onları henüz açmadım. Onlar için başka bir yer bulurdum.

Bu arada Brynn ayakkabılarını çıkardı ve kanepede otururken kararlı bir şekilde telefonunda bir şeyler yazıyordu.

"Koruyucularla görüşüyor musun?" diye sordum.

Brynn başını kaldırmadan onayladı. "Onlara vardığımızı bildiriyorum. Onlardan yeni bir haber yok." Birkaç dakika sonra telefonunu bir kenara koyup ayağa kalktı.

"Peki flash bellek..." diye başladım. Ne demek istediğimi anladı. River'ın Westwick'in cihazlarına yüklemek için verdiği virüs programı. Ruj tüpü gibi görünmesi için gizlenmişti.

"Çantamda. Hazırız." Gergindi. Odanın diğer ucundan bile hissedebiliyordum. Ve benim endişeli olanın ben olduğumu mu iddia etmişti?

Ama Brynn operasyon yüzünden mi gergindi? Yoksa benimle ve paylaşacağımız bu oda yüzünden mi? Daha spesifik olarak, yatak yüzünden. Yatağa bakmaktan kaçınıyordu, tıpkı şu anda yalnız kaldığımızda bana bakmaktan kaçındığı gibi.

Öpücükten beri, ilişkimizi tamamen platonik tutmuştuk. Sadece iş ve hazırlık vardı. Hazırlık ve iş. Artık

artık örtbas hikayemizi prova etmiyoruz. Brynn'in dediği gibi, artık *yanlış anlaşılmalr* da yok.

Ama mesajı almıştım. O ilgilenmiyordu. Brynn, barda öpüştüğümüzde ne kadar kimya hissetmiş olursam olayım, bunun tek taraflı olduğunu çok net bir şekilde belirtmişti.

Yine de bunu kafamdan atamamıştım.

O gece öpüştükten sonra, yatakta çılgınca mastürbasyon yaparken, olanları zihnimde tekrar tekrar canlandırmıştım. Dillerimiz birbirine değdiğinde çıkardığı küçük inlemeler. Bana kendini teslim edişi. Ertesi sabah duşta yine mastürbasyon yaptım. O günden sonra, çok uzun duşlar almam gerekti. Dean su faturasını gördüğünde muhtemelen merak edecekti.

Şimdi Brynn ve ben aynı yatağı paylaşmak zorundaydık. Ve ikimizin de sığabileceği kadar büyük, çıplak, sabunlu ve kaygan bir jakuzi küveti. Hayal etmemem gereken bir resim. Brynn'in tanıştığımız ilk gün beni suçladığı gibi, azgın bir köpek gibi davranıyordum.

Bu da, bu görevle ilgili bazı ayrıntıları ondan sakladığım için kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyordu.

Ancak bir stratejim vardı. Karakterlerimizin içindeyken bile hiçbir şekilde dokunmayacaktım. Bunu Brynn'e bırakacaktım. Ya da daha doğrusu Brianna'ya. O tatlı, neşeli ve sevecen olanıydı. Cameron ise çok az şeyden zevk alan, sahiplenici bir huysuzdu. Bu kadarını halledebilirdim.

Eğer benim uygunsuz bir şey yapacağımdan endişeleniyorsa, endişelenecek bir şey olmadığını ona garanti etmek istedim.

"Ne oldu?" diye sordum. "Ne düşünüyorsun?" "Planı.

Olası durumları."

"Buraya gelirken on dört saat boyunca konuştuğumuz şey bu değil miydi?" Ve ondan önceki beş gün. Kişisel hiçbir şey konuşmamıştık.

"Evet, ama görevin bu kısmını sevmiyorum. Açık alanda, hareket halindeyken, ama henüz düşmanla karşılaşmamışken. Yerimde duramıyorum."

Bunu anlayabilirdim. Garon Westwick ve güvenlik şefi yarın geleceklerdi. Odalarını hazırlamak ve güvenliğini sağlamak için bir adam göndereceklerini tahmin ediyordum.

odalarını hazırlaması ve güvenliğini sağlaması için bir adam göndereceklerini umuyordum. Bunu bugün öğrenmeyi planlıyordum. Düşmanı görene ve neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar ikimiz de tedirgin olacaktık.

Planlama iyi ve güzeldi, ama bir görev, işin içine girene kadar gerçek anlamda şekillenmezdi.

"Cameron ve Brianna buraya bunun için geldiklerine göre rahatlayabiliriz," dedim.

Brynn sonunda bana baktı, gözleri parlıyordu. "Rahatlamak mı?"

"Lüks küvette köpük banyosu yapın." Hemen ekledim, "Yani, sadece *siz*. Yalnız. Başka bir şey kastetmedim."

Çok iyi, Lynx. Çok iyi.

Yanakları kızardı. "O işi halletmeliyiz. River'ın istediği gibi her şeyi ayarlamalıyız."

"Ben hallederim. Tesis gezip bir fikir edinmek için yürüyüşe çıkabilirim." Onu yalnız bırakmak istemedim, ama Brynn kendi başının çaresine bakabilirdi. İkimizin de biraz nefes almaya ihtiyacı vardı.

"O zaman havuz başında takılacağım. Diğer konuklarla tanışıp Brianna'nın sosyal medya hesapları için birkaç paylaşım yapacağım. Üstümü değiştirmem lazım." Çantasından birkaç şey çıkardı, banyoya girdi ve ipeksi bir bornoz giyerek çıktı. Altında mayo olduğunu düşündüm. Telefonunu ve oda anahtarını aldı. "Birazdan görüşürüz."

"Görüşürüz."

Kapı kapandı.

"Siktir," diye mırıldandım. Operasyonun on beşinci dakikasında, bunu daha kaç gün daha nasıl dayanacağım diye merak etmeye başlamıştım bile.

Sonra, protezime ayarlamalar yapmak için her zaman yanımda taşıdığım aletler de dahil olmak üzere, geri kalan eşyalarımı da yerleştirdim. Bu işleri bitirdikten sonra, havuz kıyafetlerimi giydim. Şort, tişört ve slip-on ayakkabılar. Silahsız dolaşmak beni çok rahatsız etse de, başka çarem yoktu. Lanet olası gizli görev. Cameron Clay gibi huysuz bir pislik bile tatil köyünün havuzuna silahla gitmezdi.

Ama önemli eşyaların geri kalanını da açmam gerekiyordu. Onları saklayacak uygun bir yer bulmam gerekiyordu.

Ayrılmadan önce, odaya biri girerse haberimiz olsun diye birkaç ikincil güvenlik önlemi aldım. Küçük bir kağıt parçası ve Brynn'in uzun saçlarından bir tanesini kapı çerçevesine dikkatlice yerleştirdim. Eski usul, ama etkili.

Omzumda küçük bir sırt çantasıyla koridorda yürüdüm, yüzüme her zamanki sert ifademi takındım. Keşif zamanı.

Son birkaç gün boyunca kimliğimi planlarken, basit tutmaya çalışmıştım. Çoğu şey için her zamanki mantramdı bu. Benden tamamen farklı birini oynamamın imkanı yoktu. Brynn'in oyunculuk yeteneklerine sahip değildim. Bu yüzden Cameron Clay'in biraz kaba saba olması gerekiyordu. Yalnız bir adam. Brianna Waverley'in menajeriydi, ama büyük bir yetenek ajansında çalışan şık bir menajer değildi. Cameron daha çok bir fırsatçıydı. Güzel, yetenekli bir kızla tanışıp ona yapışan türden bir adamdı. Bu dünyada böyle adamlar çoktu ve Garon Westwick'in bunu anlayacağını ummalıyım.

Beni sevmesi ya da iyi bir yönetici olduğuma inanması gerekmiyordu. Sadece, benim malım olarak gördüğüm kadına sahip çıktığını görmesi yeterliydi. Ve Westwick bunu *kesinlikle* anlayacaktı.

Kişiliğime uygun kıyafetler konusunda, sıcak havalarda giyilen tatil kıyafetlerini tercih ettim. Şortlar, kargo pantolonlar, hafif gömlekler. Meksika, Kolombiya veya Belize'de çalışırken genellikle giydiğim kıyafetlerden çok da farklı değillerdi. Ayrıca, giyinmem gerekirse diye birkaç çift daha şık pantolon ve bir spor ceket de aldım. Tatil köyünde dolaşırken, buraya tam uyduğumu görmekten memnun oldum. Burası lüks bir yer olmasına rağmen, konukların çoğu rahat giyinmişti. Havuz, spa randevuları veya yoga derslerine gidiyorlardı.

Binalar arasında dolambaçlı yollarda yürüdüm. Spa, spor salonu ve tenis kortları gibi ayrı bir alanda bulunuyordu. Yürüyüş parkurları tesisten ayrılıp kayalık tepelere uzanıyordu. Hem kendim hem de silahlar için olası saklanma yerlerini not aldım.

Ya da bir cesedi saklamak için.

Ama ana binanın arka tarafında, teslimat girişı ve çalışan kapılarının bulunduğu tarafta dolaşırken şansım yaver gitti. Üzerinde "*atıya çıkış*" yazan kalın bir metal kapı gördüm. Kapı kolunun etrafına bir zincir dolanmış ve bir asma kilit ile sabitlenmişti. Ama asma kilit aslında kilitli değildi.

Kapıyı açtım ve bir merdiven buldum. Merdivenin sonunda, ana binanın düz çatısına çıkan başka bir kapı vardı. atı, bir taraflı klima üniteleriyle kaplı, katranlı kağıtla kaplıydı. Ters çevrilmiş ve daire şeklinde dizilmiş birkaç tahta sandık vardı, birinin üzerinde büyük bir cam küllük duruyordu. Sigara izmaritleri yığılmıştı. Birkaç boş bira şişesi ve kurumuş bir şişe Jack Daniels vardı.

Tesisin geri kalanından farklı olarak, burası tamamen bakım ve depolama için kullanılan işlevsel bir alandı, ancak çalışanlar burayı dinlenme alanına dönüştürmüş gibi görünüyordu. Zincir ve asma kilitten anlaşıldığı kadarıyla, onların burada olmaması gerekiyordu. Benim de öyle.

Burası *ok* uygun olurdu.

Sırt çantamı yere indirdim ve fermuarını açtım. İçinde daha küçük bir çanta vardı. Kişisel hediye çantam. Diğer şeylerin yanı sıra, içinde kablo bağları, bir ağız tıkaçı ve yetişkin bir adamı saniyeler içinde bayılttıracak kadar uyku ilacı dolu bir şırınga vardı.

Atılmış metal parçaları, kanal boruları ve diğer enkazların arasında güzel bir saklanma yeri buldum. Bakım ekibinin buradan uzaklaştırmak yerine burada bıraktığı ıvır zıvır şeyler. antamdaki eşyalar metal bir dikdörtgenin arkasında kayboldu. Daha sonra kolayca geri alabileceğim bir yerdi.

Sonra sigaralarımı çıkardım, bir tanesini yaktım ve tahta bir sandığın üzerine oturdum. İimi bir sükunet kapladı. Brynn birçok nedenden dolayı büyük bir dikkat dağınlıklığı yaratıyordu, ama buradaki asıl amacımı unutamazdım.

O virüsü Westwick'in cihazlarına yerleştirdikten ve River Stillwater'ın ağına ihtiyaç duyduğu erişimi elde ettikten sonra, benim görevim henüz bitmemişti. Brynn veya eski FBI arkadaşlarının bu konuda ne dediğı önemli değildi. Onun güvende olmasını sağlamak niyetindeydim. Bu kesindi.

Ama sonra, Garon Westwick'in yaptığı her kötü şeyin cezasını çekmesini şahsen sağlayacaktım. Ve bunu bir daha

tekrarlamasına izin vermeyecektim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cole

ÇATIYI TERK ETTİKTEN SONRA, erişim kapısını dikkatlice kapattım. Sonra en yakın girişi kullanarak ana binaya geri döndüm.

Brynn'i bulmadan önce son bir hedefim vardı. Şu anda havuz başında dinleniyor mu acaba diye merak ettim. Diğer konuklarla arkadaşlık kurmuş mu acaba? Hiç şüphesiz dikkatleri üzerine çekmiştir.

Görev için hazırlıklarımız sırasında River bize tatil köyünün bir planını vermişti. Özellikle bir odayı daire içine almıştı. Şimdi oraya gidiyordum. Oda ana binanın çalışanlar bölümündeydi. Koridorda rahatça yürüyordum, birkaç aşçı mutfak üniformalarıyla yanımdan koşarak geçerken bir dolabın açık kapısına saklandım. Onlar geçtikten sonra koridorda yürümeye devam ettim.

Aradığım kapı kapalıydı. Kolu salladığımda kilitli olduğunu anladım. Etrafıma bakındım, başka birinin gelip gelmediğini dinledim. River, ana giriş ve çıkışlar dışında tesisin çevresinde çok az kamera olduğunu söylemişti. Ama bu bölge hala kalabalıktı.

Hiçbir ses duymayınca, çantamdan bir kilit açma seti çıkardım. Yaklaşık bir dakika sonra kapıyı açmıştım. İçeride bazı elektronik cihazlar vardı. Bir sürü kablo ve ışık. Benim uzmanlık alanım değildi, ama River ne yapmam gerektiğini açıkça belirtmişti.

Diz çöküp sırt çantamı karıştırdım. Çoğunlukla olağan şeyler vardı. Bir su şişesi, güneş kremi ve sigaralarım, ama bugünkü tek sigaramı çoktan içmiştim. Bir yanım Brynn'in

ama o, öpüştüğümüz geceden beri bunu yapmamıştı.

Paketin en altında, elim küçük bir plastik cihazı kavradı. Kafamı salladım. River ve onun aletleri.

Cihazı otelin modemine taktım. Sonra telefonumu çıkarıp River'a kısa bir mesaj attım. Bana beklemesini söyleyen bir cevap yazdı. Dakikalar geçti. Koridorda sesler duydum. Boynumun arkasında ter damlacıkları oluşmaya başladı. Biri beni burada yakalarsa, açıklaması kolay olmayacaktı.

Hadi ama Riv. Acele et.

Sonunda, her şeyin yolunda olduğunu söyleyen bir mesaj daha attı. Artık otelin internet bağlantılı tüm sistemlerine erişimi vardı. Cihazı fişten çekip çantama koydum. Kapıyı dikkatlice açarak dışarı çıktım ve çıkarken odayı tekrar kilitledim.

Bir sonraki koridorda, lacivert kargo pantolon ve siyah polo tişört giymiş bir adam misafir odasından çıktı. Ona neredeyse hiç bakmadım, ama zihnim hızla çalışıyordu. Kıyafetinden onun güvenlik görevlisi olduğu hemen anlaşılıyordu. Ama onu tanıdım. Omuzlarına kadar uzanan saçları, çenesindeki ben.

Bu, Garon Westwick'in korumalarından biri olan Troy Manning adında bir adamdı. Brynn ve ben, hazırlıklı olmak için Westwick'in düzenli güvenlik ekibinin kadrosunu incelemiştik. Manning, yolsuzluk skandalı nedeniyle polislikten atılmış eski bir polisti.

Yani Westwick'in güvenlik şefi Ryker'ın gönderdiği öncü adamdı. Odası benim ve Brynn'in odasıyla aynı koridordaydı, bu da Westwick'in odasının da yakın olduğunu gösteriyordu. Bu hem iyi hem de kötü olabilirdi.

"Affedersiniz. Efendim."

Koridorun ortasında donakaldım. Omzumun üzerinden arkama baktım. Manning bana doğru büyük adımlarla geliyordu. "Burada mı kalacaksın?"

O bakışın ne anlama geldiğini anlayamadım. Yüzündeki o keskin bakış. Ama hızla seçeneklerimi değerlendirdim. Sırt çantamdaki o küçük casus cihazı çoğu insan için bir anlam ifade etmezdi, ama bir güvenlik uzmanı için?

Omzumdaki çantamı düzelterek biraz daha döndüm. "Sana ne bundan?"

Brynn ve River, Stillwater'ın beni tanımadığını garanti etmişti. Geçen yıl Protectors ile Stillwater depo tesisine saldırdığımı bilmiyorlardı. Ama ya yanılıyorlarsa? Westwick'in güvenlik ekibi Protectors hakkında bilgilendirilmişse ve ben de onların arasındaysam?

Bu görev daha başlamadan mahvolabilirdi.

Diğer adamı anlamaya çalışırken nefesim yavaşladı. Elimi yanımda gizli tutarak parmaklarımı yumruk haline getirdim.

Ama sonra Manning utangaç bir şekilde gülümsedi ve ellerini kaldırdı. "Alınma. Sadece asker misin diye merak ettim." Şortumun kenarından açıkça görünen protezimi işaret etti. "Kardeşim Irak'ta sol bacağını diz üstünden kaybetti."

Ona doğru tamamen döndüm, parmaklarım yumruk pozisyonundan yavaşça açıldı. "Öyle mi? Onun hizmetine minnettarım. Ama hayır, benimki bir motosiklet kazasıydı."

Beni süzdüğünü hissettim. Değerlendiriyordu. Ordudan ayrılalı beş yıl olmuştu, saçlarım ve sakalım uzamıştı, ama bazı askeri alışkanlıklardan kurtulmak zordu. Beni ele verebilecek duruşum, tavrım. Kalçamı yana çevirdim.

Sanki sınavı geçmişim gibi başını salladı. "Zor bir durum, dostum. Hala motosiklet sürüyor musun?"

Cameron Clay karakterine sadık kalmaya çalışarak gülümsedim. "Kız arkadaşım bunu istemiyor. Neyse ki kuralları o koymuyor. Ben koyuyorum."

Manning güldü ve sohbet etmeye devam ettik. Bana motosikleti hakkında her şeyi anlatmak istiyordu. Ve Vegas'ta onu bekleyen kız arkadaşı hakkında.

Manning, Stillwater'ın patronu için çalıştığını biliyor muydu? Bir koruma olarak, pek çok şey görürdü. Manning'in patronu Ryker, Westwick'in esir tuttuğu dadıyı tehdit etmişti. Belki Manning de bu olaya karışmıştı. Koruma olmaya başlamadan önce yozlaşmış bir polisti.

O bir tehditti, buna şüphe yoktu. Ama aynı zamanda benim yararlanabileceğim potansiyel bir zayıflık mıydı?

"İş için çok seyahat ediyorum," diyordu Manning, "bu yüzden kız arkadaşımın bilmediği şeyler onu ilgilendirmez. Anlatabildim mi?" "Tabii ki." Gülümsedim, acaba bu adamı da öldürecek miyim diye merak ederek

. "Arizona'da ne yapıyorsun? Çalışıyor musun?"

Koridorun karşısındaki kapı açıldı ve başka bir yüz belirdi. Daha da tanıdık bir yüz, kalbimin atışını hızlandırdı ve kaslarım istem dışı olarak gerildi.

Donovan Ryker orada durmuş, ikimize kaşlarını çatarak bakıyordu.

Manning, oyalanırken yakalandığı için irkildi. "Ryke! Selam. Seni görmedim."

"Bu kim?" diye sordu Ryker, bana bakarak, sesi yağcı ve tehditkardı. Dalga geçmeyen bir adamdı. İlk şokum geçmişti ve şimdi temkinliydim, bunun ne anlama gelebileceğini düşünüyordum.

Ryker'in yarın gelmesi gerekiyordu.

Ama Cameron Clay, sert bir adamın yanında bile bir milim bile geri adım atacak türden biri değildi, ben de ona bakakaldım. "Bilmiyorum, sen de kimsin?"

Manning güldü ve omzuma vurdu. "Bu adam komik, Ryke. Koridorun sonunda kalıyor. Biz sadece sohbet ediyorduk."

Ryker sert bakışını çalışanına çevirdi. "O zaman yapman gereken işe dönmeni öneririm."

Manning neredeyse topuklarını birbirine vurarak koridordan uzaklaştı. Ne yapıyordu? Westwick'in gelişi için güvenliği hazırlıyor muydu?

Tabii Stillwater'ın başkanı çoktan gelmemişse. Bir gün erken. Kahretsin, Brynn'i gözetlemek istiyordum.

Ryker dışarı çıktı ve kapıyı arkasından neredeyse tamamen kapattı. Beni baştan aşağı süzdü, protez bacağıma takıldı ama Manning'in aksine yorum yapmadı. Bunun yerine incelemeyi yoğunlaştırdı. Uzun bir sessizlik oldu.

"Adın neydi?" diye sordu. "Söylemedim."

Seninki ne?"

Ryker cevap vermedi.

Onu kızdırmak niyetinde değildim. Ama onunla dostluk kurmak da yoktu. Bunu daha şüpheli bulurdu.

Çenemi kaldırdım. "Her neyse dostum. Kız arkadaşım havuz başında beni bekliyor."

"İyi eğlenceler," dedi Ryker, ama ses tonu bana tamamen başka bir şey yapmamı ima ediyordu.

Ryker beni Koruyucular'a bağlı biri olarak tanıımışsa, bunu çok yakında öğrenecektim.

Brynn'e ulaşmam gerekiyordu.

Havuza vardığımda, Brynn bir kabinada oturmuş, okulun en popüler kızı gibi etrafına havasını atıyordu. Onu gördüğümde, güvende olduğunu bilmek beni rahatlattı.

Aksini düşünmek için hiçbir nedenim yoktu, ama lanet olsun, bu kadına karşı bir zaafım vardı.

Ağzım kuruduğunda adımlarımı yavaşlattım. stndeki rt açıktı ve altındaki soluk pembe bikini görünüyordu. Güneş gözlüklerini başına takmış, bacaklarını sandalyeye yanlamasına uzatmış, yanındaki kadının söylediklerine gülüyordu. Diğer birkaç misafir de onları izliyordu. Hepsi de bir süredir burada dinleniyormuş gibi içkilerini ellerinde tutuyorlardı.

Beni gördüğünde bana şakacı bir bakış attı. Bana el salladı. "Cameron, buradasın! Az önce herkese senden bahsediyordum. Onlar da seminer için buradalar. Bu..."

"Seninle konuşmam lazım, B," diye sözünü kestim. "Hemen."

O dudaklarını bükerek, "Ama bebeğim, seni yeni arkadaşlarımla tanıştırmak istiyorum," dedi.

"şimdi, B," diye tekrarladım.

Etrafındaki iki çift, benim kabalığımı nasıl karşılayacaklarını bilemedikleri için rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorlardı. Yaşları daha büyüktü, belki ellili ya da altmışlıydılar. İncelediğimiz misafir profillerinden isimlerini belli belirsiz hatırlıyordum. Zararsız görünüyorlardı.

Ama bu, benim pislik karakterimi ortaya koymam ve onu yalnız yakalayıp uyarmam için bir fırsattı. Verimliliğin hayranıydım.

Brynn iini çekerek bacaklarını açtı ve yavaşça ayağa kalktı. rtsnn kumaşı etrafında hışırdadı ve bikini üstünün üçgenleri göğüslerine sıkıca yapıştı. "zgnm millet. Cameron sabırlı biri olarak bilinmez." Glerek geçiştirdi ve

aynı anda hem üzgün, hem utanmış, hem de umutlu görünüyordu. "Hemen döneceğiz."

"Yerini saklayacağız canım," dedi bir kadın, onaylamadığını belirtmek için bana sert bir bakış attı.

Evet, Cameron Clay bir pislikti. Bunu inkar etmek mümkün değildi.

Brynn kolumu tuttu ve havuz alanının sakın bir köşesine doğru yürüdük. "Bu gereğinden biraz daha kaba bir davranış olabilir," dedi. "Sahiplenici görünmelisin, patolojik değil."

"Dikkatini çekmem gerekiyordu." Gözlerim göğüslerinin arasındaki çukura kaydı. Altın rengi teninde birkaç küçük ter damlası parlıyordu. Ve onun altında, pürüzsüz karnı uzanıyordu...

"Ne oluyor?" diye sordu, beni o ana geri döndürdü.

Odaklan, Lynx.

"Donovan Ryker çoktan geldi. Bu da Westwick'in de burada olabileceği anlamına geliyor."

Tırnakları koluma batıyordu. "Ne?"

Kolumu onun omzuna attım ve kulağına fısıldayabilmek için onu kendime yaklaştırdım. "Az önce Ryker'ı koridorda gördüm. Ayrıca Westwick'in güvenlik ekibinden başka bir koruması, Manning de oradaydı. Senin bilgilerine göre Ryker, Westwick ile birlikte gelmeliydi."

"Onlar her zaman birlikte seyahat ederler." Brynn dudağını ısırdı. "Bu, Westwick'in programını değiştirdiği anlamına gelir. Acaba bir şey mi oldu?"

"Ben de öyle düşünüyorum. Yerleşmemiz buraya kadarmış." Bugün buraya gelmemiz iyi olmuştu. Ama dün gelseydik daha iyi olurdu. Kendimizi toparlayacak zamanımız neredeyse hiç olmadı.

"Ama cumartesi sabahı seminerini yine de yapacak, değil mi?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Ryker'ı gördükten sonra doğrudan buraya geldim. Bana karşı şüpheli görünüyordu. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Duyduğuma göre Ryker bu konuda paranoyakmış. Westwick ona bu yüzden çok güveniyor. Ama zamanlamadaki değişiklik..." Titreyerek bana yaslandı. "Bu hoşuma gitmedi. Koruyuculara ve..." Söylemek üzere olduğu şeyi yarım bıraktı.

"Başka kim?" diye sordum. "Görev gücü mü? Onların daha fazla dahil olmayacağı konusunda anlaşmıştık." En son istediğim şey FBI'ın bu göreve karışmasıydı.

"Sakin ol, Cameron," dedi sıkı bir gülümsemeyle. Tişörtümün yakasıyla oynadı. "İnsanlar izliyor."

Bakma isteğine direndim. Haklıydı. Halka açık bir yerdeydik. Ne zaman ne de yer değildi. "Odaya geri dönmeliyiz."

"Sonra," diye fısıldadı. "Zaten yeterince ilgi çektik. Ama burada olduğun için mutluyum." Brianna mı yoksa kendisi mi olduğunu bilmiyordum. Her halükarda, sözleri beni sakinleştirdi.

"Ben de."

Yanağıma hafifçe öpücük kondurdu ve bu öpücük omurgamı dikleştirdi.

Onu korumak istedim. Onu buradan uzaklaştırıp Garon Westwick ve adamlarıyla kendim ilgilenmek istedim. Ama onsuz bunu yapamazdım. Bunu biliyordum.

Bu kadın beni bağlamıştı ve bundan kurtulmanın tek yolu ilerlemektir.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Brynn

COLE GERGİNİYDİ ve bu durum hoşuma gitmiyordu.

Başının üstündeki uzun saç tellerini düzelttim. "Sigara ister misin? Sana bir tane getirebilirim."

Gözlerini kısa bir süre kapattı. "Bugün zaten içtim."

"Biliyorum. Kokusu geliyor." Ona daha yakın eğildim ve kokusunu içime çektim. Kısmen, çünkü kabinada hala seyircilerimiz vardı. Ama kısmen de... sırf öyle olduğu için.

"İyiym, B."

Gizli görevlere alışık değildi. Ama planların suya düşmesi konusunda bolca tecrübesi vardı. Bu yüzden, programımızdaki aksaklığı şimdiden umursamıyor olması beni şaşırtmadı. Westwick erken gelirse, biz de buna uyum sağladık. Karşımıza çıkan her şeyi halledebilirdik. Buna inanıyordum.

Belki aramızdaki bu ısrarcı kimya hariç. Bu kafa karıştırıcı ve bunaltıcıydı ve bundan kaçınamıyordum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım.

Hâlâ parmaklarım saçlarında idi. Cole bileğimden elimi tutup nazikçe aşağı çekti. Tamam, mesaj alındı. Kesinlikle gerekli olmadıkça ona dokunmamı istemiyordu. Belki bugün biraz abartmıştım.

Bu adama karşı bir şey hissediyordum. Aptalca, uygunsuz bir aşk. Buna izin verirsem sorun haline gelebilir, bu yüzden izin *vermeyecektim*. Kendime bir kural koymuştum. Yalnız kaldığımızda, uzak durmalıydım. Kendi akıl sağlığım için, görevin iyiliği için.

Yine de gözlerim onun üzerinde dolaşıyordu. Kollarını sıvamış, ön kollarındaki seksi dövmeleri ortaya çıkarmıştı. Sağ tarafında uçan bir kartal, sol tarafında ise *Always Endeavor (Daima Çaba Göster)* yazıyordu.

"Beni arkadaşlarına tanıt, Brianna." Cole sıırttı. "Onların sana layık olup olmadığına ben karar vereceğim."

Diğer bir deyişle, tekrar gizli kimliğimize dönmüştük. "Tabii, bebeğim. Ne istersen."

Gözlerinin etrafındaki deri gerildi, neredeyse irkildi, ve bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum.

Sandaletimin topuğuyla döndüm ve kabinaya geri döndüm. Onun sıcak elinin benimkine dokunduğunu hissettiğimde tepki vermemeyi başardım.

Böyle anlarda, örtbas hikayemiz bana ayartılmaya teslim olmak için mükemmel bir bahane sağlıyordu. Cole bu temastan hoşlanmıyor gibi görünse bile. Tatil köyüne geldiğimizden beri rahatsız davranıyordu. Benden hoşlanıyordu. Bu çok açıktı. Az önce bikini giydiğimde vücudumu hayranlıkla izlediğini görmüştüm. Bakışlarındaki o açlık. Ama bana ilgi duymak *istemiyordu*. Ve bunu anlayabiliyordum. Ben de ona ilgi duymuyor olsaydım bu daha kolay olurdu.

Kabine girdik. Kabin, havuz alanının geri kalanından yükseltilmişti, yanları hafif esintiyle dalgalanan beyaz kumaşlarla kaplıydı. Herkesin gözleri bize çevrildi.

"Herkes'e tekrar merhaba." Koluna sarıldım ve onu kendime doğru çektim. "Cameron, bir sponsorun benimle olan işbirliğinden çekildiğini öğrendi ve benim adıma çok savunmacı bir tavır aldı." Ona gülümsedim ve kirpiklerimi kırıştırdım. "Bebeğim, onlara senin benim menajerim olduğunu söyledim."

O da bir tür yanıt verdi, bu da yeterince iyiydi. İkimiz adına yeterince konuşmayı planlıyordum.

Beynimin taktiksel kısmı, Westwick'in gerçekten erken gelip gelmediğini ve nedenini bilmek istiyordu. Neden bu adam son dakikada bu semineri planladıktan sonra planlarını değiştirdi? Umarım River sihrini kullanıp daha fazla bilgi edinebilir. Stanford ve görev gücü için de aynı şey geçerliydi, ancak orada daha dikkatli olmam gerekecekti.

Görevimiz için bir sonraki istihbaratı sabırsızlıkla bekliyordum. Ama şu anda doğal davranmam gerekiyordu. Cole da öyle. Bunu inandırıcı kılmalıydık.

Cole'u, daha doğrusu Cameron'ı, şu ana kadar tanıştığım dört kişiye tanıttım. Hepsi de küçük işletme seminerine katılanlar olarak tanıtılmıştı. En açık sözlü olanı, Dallas'tan gelen, ellili yaşlarında, kabarık saçlı bir kadın olan Molly'ydi. Westwick'in girişimcilik tavsiyeleriyle genişletmeyi umduğu fırın zincirinin ortak sahibi olan kocasıyla birlikte buradaydı.

Bu iyi insanların Garon Westwick gibi birini dinlemek için para ödemesi beni sinirlendiriyordu. Onlara yalan söylemek de hoşuma gitmiyordu. Brianna olarak bu oyunu oynamak ve olmadığım biri gibi davranmak. Ama her şey yolunda giderse, bu tatil köyü misafirleri yalan söylediğimizi asla bilmeyeceklerdi. Mutlu bir cehalet içinde evlerine dönebilirlerdi. Stillwater gibi kötü bir örgüte bu kadar yaklaştıklarının farkında bile olmayacaklardı.

Cole da, tüm bu süre boyunca SAC Stanford'a bilgi verdiğimi bilmek zorunda kalmayacaktı. Stanford'un bana verdiği kullan-at telefonu yanımda getirmiştim. Otel odasındaki bir çorabın içinde, partnerimden gizlenmiş ve şifre korumalıydı. Vicdanımı kemiren bir başka yalan daha. Ama pratik bir yalandı.

FBI'nın desteğine ihtiyaç duyacak kadar çaresiz kalırsak, Cole bana teşekkür ederdi.

Kanepeye geri yerleştik, ben Cole'un yanına, neredeyse kucağına kıvrıldım. Kolumu omuzlarına doladım, bütün gün olduğu gibi gerginleştğini hissettim. Eh, buna alışması gerekecekti.

"Cameron, Brianna senin müşterinse onunla çıkmak biraz tuhaf değil mi?" diye sordu Molly. "Yoksa yanılıyor muyum? Özellikle de sen ondan çok daha olgun olduğun için?" *Olgun* kelimesini özellikle vurguladı. Gizli kimliğimize göre, o benden yaklaşık on beş yaş büyük olmalıydı.

Molly, üniversitede okuyan bir kızı olduğunu söylemişti ve ben de onun anaç bir kadın olduğunu düşünmüştüm. Cole'a dik dik baktığına göre, gizli kimliğimiz işe yarıyordu. Beni, baskıcı bir erkek arkadaşı olan, genç ve naif bir yirmili yaşında kız olarak kabul etmişlerdi.

"Böyle saçma sorular sormak kabalık değil mi?"

Molly, kocasının kendisini savunmasını bekleyerek öfkeyle nefes aldı, ama kocası rum runner'ının geri kalanını yudumluyordu.

"Cam'i takma kafana," dedim. "İstediğinde nazik olabilir. Sanırım beni büyüledi." Parmak ucumu boynunun arkasına doğru kaydırdım.

Cole'un gözleri benimkilerle buluştu, yoğun bir bakışla. Beni çılgına çevirebilen bakışı. Manyetik bir güç gibi içimdeki derin bir şeyi çekiyordu.

Lanet olsun bu adama. Bir an önce benimle çok rahatsızdı, bir sonraki an ise şehvet dolu bakışlarıyla beni vurdu. Dengemi bozdu.

İlk başta ikimiz de diğerlerinin başlarını çevirdiğini ve verandada yeni seslerin konuşmaya başladığını fark etmedik. Heyecan damarlarımdan akarken, daha çirkin bir şey de akıyordu. Daha kana susamış bir şey.

Stillwater'ın lideri Garon Westwick, birkaç metre ötede duruyordu. Kül rengi sarı saçları yüzünden geriye taranmış, chino pantolonu düzgünce ütülenmişti. Çok mütevazıydı. Güçlü bir yatırımcıdan çok, banliyöde yaşayan bir baba gibiydi. Karanlık ağ suçlarının beyni olarak beklediğiniz birine hiç benzemiyordu.

Ama onun gibi adamlar hep böyle davranırdı. Herkesin gözü önünde, dürüst gibi davranır, sanki güçleri onları her zaman koruyacakmış gibi, kapalı kapılar ardında kötülüklerini saklardı.

Bu anın nasıl geçeceğini defalarca düşünmüştüm. Geri çekilip utangaçlık mı yapmalıydım? Onun beni fark etmesini mi beklemeliydim? Ama orada otururken bunun yanlış bir yol olduğunu anladım.

Cole elini dizime koydu, avucunun sıcaklığı çıplak tenime değdi. Sanki ne yapacağımı önceden biliyormuş ve beni durdurmak istiyormuş gibi. Ama ben içgüdülerimi takip edecektim.

Ayağa fırladım ve doğruca ona doğru yürüdüm. "Bay Westwick, değil mi? Özür dilerim, sizinle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Ben Brianna Waverley. Seminere kaydoldum."

Westwick, güvenlik şefi Donovan Ryker ile sessizce sohbet ediyordu. Ryker, Westwick'ten çok daha uzun boyluydu. Ben yaklaşıp yaklaşmaz, ikisi de suskunluğa büründü. Örtüşümü açık bırakarak bikiimin tamamen görünmesini sağlamıştım. Westwick vücudumu hızlıca süzdü ve tıraşlı yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Bayan Waverley. Evet, ben Geron. Konuşmamı heyecanla dinleyecek biriyle tanıştığıma sevindim. Umarım beklentileri karşılayabilirim." Kendini alaya alarak güldü. İki eliyle benim ellerimi kavradı ve içimden tiksinti duyarak gülümsememi korumak için çok uğraştım.

Daha önce katillerin yüzüne bakmıştım. Özel ajan olarak onları sorgulamıştım. Hiç pişmanlık duymadan ve çekici bir gülümsemeyle yaptıkları korkunç şeyleri anlatmalarını dinlemiştim. Şu anda Westwick'in genişlemiş göz bebeklerinde aynı donukluğu gördüm. Altında zulmün derinliklerini gizleyen ölü gözler. Bu, en iyi arkadaşımın peşine düşmeleri için kaçıranlara ve katillere emir veren adamdı.

Onu yakalamaktan büyük zevk alacaktım.

"Bu bir zevk," dedim.

"Söz veriyorum, zevk tamamen benim."

Cole arkamdan geldi. Elini koruyucu bir şekilde belime koyduğunu hissettim, vücudu benimkine yaslanmıştı, sanki bir an önce önüme geçmek için hazır olmak istiyormuş gibi.

"Bay Westwick, bu benim menajerim ve erkek arkadaşım. Cameron Clay." "Cameron, değil mi?"

"Doğru," dedi Cole.

Stillwater'ın başkanı Cole'un elini sıktı. Adamlar birbirlerinin parmaklarını sıkarken eklemleri beyazladı. Patronunun arkasında, Ryker daha da yaklaştı.

Molly ve kocası, Westwick ile tanışmak ve Cumartesi günü yapılacak etkinlik hakkında sorular sormak için aceleyle yanlarına geldi. Cole kolunu belime doladı ve elini çıplak karnıma koydu. Beni gruptan ustaca geri çekti.

"Bana bunu yapacağını önceden haber verebilirdin," diye kulağıma fısıldadı. "Doğruca ona koştun."

"Onun beni fark etmesini sağlamalıydım." "İnan bana, fark etti."

Birkaç dakika sonra Westwick ellerini çırpı. "Bu akşam hepinizin benimle akşam yemeğine katılmasını çok isterim. Ben ısmarlıyorum." Grubumuzdaki herkesi davet etmişti, ama konuşurken gözleri benimkilerle buluştu, sanki davet sadece bana yapılmış gibiydi.

"Bu çok kolay oldu."

Cole, uzun siyah pantolonu ve krem rengi keten gömleğiyle odada volta atıyordu. Ben banyo aynasında kirpiklerime maskara sürüp duruyordum.

"Onu etkilemek için görünüşüm ve hikayemle ilgili her şeyi planladım. Westwick'in yemi yutması o kadar da şaşırtıcı mı?"

"Ama ben de oradaydım. Biraz daha dikkatli davranması gerekirdi. Seni beş dakika gördükten sonra kız arkadaşına göz koydu bile."

Kıkırdadım. Cole sanki kişisel olarak alınmış gibi konuşuyordu. Sanki bu tam olarak istediğimiz şey değilmiş gibi. "Ona doğru sinyalleri vermek için elimden geleni yaptım. Ne yaptığımı bildiğim için mutlu olmalısın." Westwick, femme fatale'lerin etkisine kapılan tiplerden değildi. Onun iş başarısına hayran olan tatlı bir saf kız olduğuma inanmasını sağlamalıydım. Böylece benden daha kolay yararlanabilirdi.

İğrenç. Ağzımda acı bir tat hissettim.

Ama yakında, her şey yolunda giderse, eyalet ve federal yetkililer bu adamı sonsuza kadar hapse atmak ve Stillwater'ı sonsuza kadar kapatmak için yeterli kanıtı sahip olacaklardı.

Cole, odada volta atarken duyulmaz bir şekilde bir şeyler mırıldandı.

Makyajımı bitirip saçlarımı kabarttım. Sarışın olmaya pek alışkın değildim ve saçlarımın dokusu da ağartıcıdan dolayı bozulmuştu.

"Westwick bir nedenden dolayı programını öne aldı ve bunun daha fazla tatil yapmak için olduğunu sanmıyorum. Programının geri kalanının nasıl değişeceğini bilmiyoruz. Hatta tatil köyünden beklediğimizden daha erken ayrılabilir. Bu fırsatı kaçırmamalıyız."

Cole banyo kapısında durdu, aynada arkamda görünüyordu. "Katılıyorum. Ama Stillwater'daki çift taraflı ajanlarından biri Ryker ve güvenlik ekibine haber vermiş olabilir mi? Bir tuzağa düşmüş olabilir miyiz?"

Endişesi haklıydı. Cole, benim kendime sorduğum soruların aynısını soruyordu. Bunu dikkate almazsak aptallık olurdu. Ama ben bunu çoktan reddetmişim.

"Hayır. Stillwater'daki kaynaklarımız benimle hiç doğrudan konuşmadı. Benim gizli kimliğimden veya senin bu işe karıştığından haberleri olamaz. Ayrıca FBI, tüm çift taraflı ajanlarımızı çok sıkı kontrol altında tutuyor."

Ama yine de Stanford'a bunu teyit ettirmem gerekecekti. Çift taraflı ajanlarımızın hala işbirliği yaptığından ve hesap verdiklerinden emin olmak için. Cole'un arkasından bunu yapmaktan nefret ediyordum.

"Biliyorsun... Görev gücüne bir danışabilirim," diye önerdim, durumu yoklayarak.

Ama o aynadan bana sert bir bakış attı. "Olmaz. River'dan haber bekleyelim. Kendi kanalları aracılığıyla ne bulabileceğine bakalım. FBI buraya baskın yapıp ortalığı karıştırırken, bizi de mahvedebilir."

"Ama ben onlara güveniyorum."

"Ben *güvenmiyorum*. Bunun sadece Koruyucuların operasyonu olacağı konusunda zaten anlaşıştık."

Nefes verip sabırlı olmaya çalıştım. Evet, anlaşıştık. Westwick'in tatil köyüne erken gelişiyi ilgili olarak River'la iletişime geçmiştik. River bunu araştıracağına söz vermişti. Cole, FBI ile bağlantılı herkese karşı çok gergin olduğu için, daha sonra Stanford'a gelişmeleri gizlice mesajla bildirecektim.

Westwick'e ulaşmaya çalışmaktan başka şu anda başka ne yapabiliirdik ki?

Arkamı döndüm ve ellerimle Cole'un gömleğini düzelttim. Omurgası sertleşti. "Rahatla. Bu kadar telaşlanmaktan güzel kıyafetlerin kırılıyor."

"Ben telaşlanmıyorum."

Avuç içlerim geniş göğsünde gezdim. Neden bu adam imkansız davrandığında bile bu kadar seksi olmak zorundaydı? Dili alt dudağını izledi ve ben geri çekildim.

"İşte. Hazır." Brianna'nın telefonu ve oda anahtarının bulunduğu çantamı aldım. Tabii ki, River'ın bana verdiği flash bellek, Westwick'in telefonu ve diğer cihazlara bağlanacak çok amaçlı adaptörle birlikte astarın içine saklanmıştı. Bu gece River'ın virüsünü yükleme şansım olursa, hazırlıklı olmalıydım.

"Bekle," dedi

Cole. Arkamı

döndüm.

Ellerini elbisenin omuzlarına koydu. Elbise yarı şeffaf bir kumaştan yapılmıştı, altındaki iç çamaşırlarımın hatlarını ortaya çıkarmak için yeterince seksi. Sütyen askılarımı içeri soktu. Sonra dikkatlice ellerini çekti, başka herhangi bir temastan kaçındı.

"Artık gidebiliriz."

"Teşekkürler." Boğazımdaki düğümü görmezden gelerek kapıyı açtım.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Brynn

RESTAURANTTA Westwick, özel bir yemek odasında uzun bir masa ayırtmıştı. Molly ve kocası buradaydı, ayrıca bugün gelen birkaç seminer konuğu da vardı. Westwick masanın başına oturdu, geri kalanımız da etrafına toplandık. Korumaları ortalıkta görünmüyordu, ama yakınlarda bir yerde gizlenmiş olduklarını tahmin ediyordum.

"Kolunu omzuma dolamalısın," diye Cole'a fısıldadım. O da homurdanarak dediğimi yaptı. Kolunun ağırlığı omuzlarıma bindi ve parmakları kolumun üst kısmını kavradı.

"Gördün mü? O kadar da kötü değildi."

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Akşam boyunca ondan gördüğüm ilk gülümsemeydi. Neyse ki, Molly diğer tarafımda yeterince yüksek sesle konuşuyordu, böylece Cole'a yaptığım yorumlar duyulmadı.

İçkiler ve mezeler eşliğinde Westwick'e geçmişi ve yatırımları hakkında sorular sordum. Tabii ki, River'ın araştırması ve benim hazırlıklarım sayesinde tüm cevapları zaten biliyordum. Diğer seminer konukları sohbeti devam ettirdi ve Westwick hayranlarıyla çevrili olmaktan memnun görünüyordu. Araştırma ve geliştirme hakkında konuşmaya devam etti. Yeni teknolojiler. Riskli fırsatları değerlendirmenin önemi.

Sadece Cole sessizdi, yanımda huysuz bir hava yayıyor ve sohbete neredeyse hiç katılmıyordu. Bu, Cameron Clay için çok uygun bir davranıştı. Ama ben etkilenmiş gibi davrandım. Westwick tüm bu süre boyunca bana çok ilgi gösterdi, gözleri sürekli benimkilere dönüyordu.

Akşam yemeğini bitirip tabakları kaldırdıktan sonra, biri salona gidip biraz daha içki içip dans etmeyi önerdi. Molly'ye eğildim ve ona en göz kamaştırıcı gülümsememi gösterdim. "Sen de geliyor musun?"

"İkna edilebilirim."

"Gelmelisin." Westwick'e baktım. "Peki ya ev sahibimiz? Dans etmeyi kaçırmayacaksın, değil mi?"

Cole öksürdü. Evet, ne düşündüğünü biliyordum. Bu aşırı tatlı davranışlarımla kendime diş ağrısı yapıyordum. Bu hiç bana göre değildi.

Ama neyse ki, Stillwater'ın başkanı bunu yutuyordu. "Hayal kırıklığına uğratmak istemem," dedi Westwick. "Ve lütfen Brianna, bana Garon de."

Cole'un eli omzumda sahiplenici bir şekilde sıkılaştı.

Salon, kahverengi deri koltukları ve loş ışığıyla eski tarz bir caz kulübünün atmosferini yansıtıyordu. Grubumuz altı kişiye kadar azalmıştı. Birer kadeh brendi ile başladık, bu da bana Westwick'e içki ve nereden geldiği hakkında soru sormak için bolca fırsat verdi. Onun gibi bir adam, ne kadar sofistike ve zeki olduğunu kanıtlamaktan başka hiçbir şeyi sevmezdi. Cole ve ben, ayık kalmak için küçük yudumlar aldık.

Daha iyi bir düzenleme olamazdı. Westwick'i gevşetmek için alkol ve yakınlaşmak için dans. Kalabalık bir odada bile baş başa konuşma fırsatı.

Ryker ve diğer koruması Manning, başka bir masada kutu gibi takım elbiseleriyle oturmuşlardı, ama sorun değildi. Cole yanımdaki koltukta oturuyordu, bacağı benimkine değiyordu.

Sadece sabırlı olmam gerekiyordu. Westwick'in benimle dans etmek istemesini beklemem gerekiyordu. Daha önce oltayı atmıştım. Şimdi onu çekmem gerekiyordu.

Ama sonra, şaşırtıcı bir şekilde, Cole ondan önce davrandı. Elini uzattı. "Dans etmek ister misin?"

Bir an durakladım, sonra onun ne demek istediğini anladım. Westwick'in rekabetçiliğini kışkırtıyordu. "Çok isterim." Cole'un elini tuttum. Westwick, ben ayrılırken gözleriyle beni takip etti. Bunu görmekten çok hissettim.

Birkaç çiftin küçük bir sahnede şarkı söyleyen caz sanatçısının melodisine eşlik ederek dans ettiği küçük dans pistine doğru yürüdük. Cole'un

elleri belime kondu. Sabit ve sağladı. Parmaklarımı onun boynunun arkasında birleştirdim.

"İyi fikir," dedim. "Westwick'e benim bir sevgilim olduğunu hatırlatmak." "Yararlı olabileceğimi düşündüm. Bu fikirden hala nefret etsem de." "Sonunda buna değecek."

Cole mırıldandı. Şüpheli miydi yoksa hemfikir miydi, anlayamadım. Parmakları ritimle birlikte belimin alt kısmına hafifçe vuruyordu.

Öpüştüğümüz geceden beri ilk kez böyle birbirimize yapışmıştık, göğüs göğüse, karın karına. Hoş bir duyguydu. Hoşdan da öte.

Müziğin içime işlemesine izin verdim. Cole'un kucaklamasının sıcaklığı.

Daha fazla çiftin bize katıldığını fark ettim. Westwick, birkaç metre ötede Molly ile dans ediyordu, ama sanki çok daha uzaktaydılar. Sanki Cole ve ben kendi balonumuzun içindeydik. Nerede olduğumuzu unutmak çok cazip geliyordu. Sanki Cole beni Stillwater'ın var olmadığı başka bir yere çekiyordu ve ben de bundan sonra ne olacağından korkmadan o anın tadını çıkarabiliyordum. Bunu nasıl yapıyordu? Ve neden ben de bu şekilde tepki veriyordum?

Parmaklarımla Cole'un ensesini okşadım ve o, benden başka kimsenin duyamayacağı kadar düşük bir ses çıkardı.

Şarkı çok çabuk bitti ve üzerime bir gölge düştü. "Aralarına girebilir miyim?" diye sordu Westwick. "Hepimiz partnerlerimizi değiştirsek daha eğlenceli olmaz mı?"

Uyanıklık beni sardı ve hissettiğim kısa süreli sükuneti uzaklaştırdı. Cole ve ben yıldırım hızında, sessiz bir iletişim kurduk.

"Sanmıyorum," dedi Cole reddeden bir tavırla.

"Lütfen Cameron?" Ona en geniş gözlerimle baktım. "Zaten dans etmekten yoruldum demiştin. Bir içki içmek istiyordun, değil mi?"

Ellerini belime kısa bir süre sıkıca doladıktan sonra bıraktı. "Bir dans." Westwick'e somurtarak bakan Cole, bara doğru yürüdü. Ama Westwick, Cole'un ayrılışını izlerken sadece gülümsedi.

"Cameron'ın benim hayranım olduğunu sanmıyorum."

"Üzgünüm. O sadece... bazen diğer erkeklerle konuşmamdan hoşlanmıyor." Utangaç bir gülümsemeyle gülümsedim.

"Sana sorun çıkarmıyorum, değil mi?"

"Hayır, sorun değil. Cam bunu atlatacaktır. Genelde öyle olur."

Westwick'in belime dokunuşu, Cole'unkinden çok farklıydı. Sıcak değil, soğuk ve nemliydi. Ellerimi adamın omuzlarına koydum. Müziğin ritmine göre sallandım. Sürekli sırtına saplayabileceğim bir bıçak olmasını diledim.

Ama çantamın uzun askısı gövdemde duruyordu, içinde ne olduğunu hatırlatıyordu. O virüs, ihtiyacımız olan tüm intikamdı.

"Cameron senin menajerin, değil mi?" diye sordu. "Ne zamandır seni temsil ediyor?"

"Yaklaşık bir yıldır." Brianna ve Cameron'ın nasıl tanıştığını, Brianna'nın ona nasıl aşık olduğunu anlattım. "Bana karşı çok iyi davrandı." "Eminim öyledir. Ama Cameron bu seminere seninle birlikte katılmak

katılmak istedi mi? Yoksa bu senin fikrin miydi?" Sanki bir sır paylaşıyormuşuz gibi başını bana doğru eğdi.

"Sanırım benim fikrimdi."

"Burada olmaktan pek mutlu görünmüyor."

"İşimi bir üst seviyeye taşımama yardım etti. Sektörde daha fazla bağlantı kurmamı sağladı. Ama..." Tereddüt ediyormuş gibi yaptım.

"Evet?"

"Boş ver. Benim için yaptığı her şey için minnettar olmalıyım."

Müziğin ritmine göre yavaşça daireler çizerek döndük ve Cole göründü. Bara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş bizi izliyordu. Westwick elini belimden kalçama kaydırdı. *Devam et pislik*, diye düşündüm. *Cesaretin varsa tabii*.

Odanın diğer tarafında, Ryker ve Manning bir masada birbirlerine yaslanmış, bizi izliyorlardı.

"Biliyorsun Brianna, başka birinin seni istediğin şeyden alıkoymasına izin veremezsin."

"Bu yüzden seminerine katılmak istedim. İnternette birçok girişimciyi takip ediyor, tavsiyelerini inceliyorum, ama seninkiler bana daha çok hitap etti."

"Gerçekten mi?" Bana olan ilgisi daha da arttı. "Biliyor musun, bu öğleden sonra Instagram hesabına baktım. Küçük ama güzel bir takipçi kitlesi oluşturmuşsun."

Takipçi sayın oldukça iyi. Yaşam tarzı markan çok başarılı olabilir. Ama geleceğini düşünmelisin. Cameron, hedeflerine ulaşmak için en iyi menajer mi?"

Suçlu görünmeye çalıştım. "Emin değilim."

"Seçenekleri tartışmak için buluşabiliriz, ama mevcut menajerin olmadan olmalı. Cameron, herhangi bir değişiklik yapmanızı engelleyecektir. Özellikle de bu, kariyeriniz üzerindeki kontrolünü azaltacaksa."

İşte başlıyoruz, diye düşündüm. *Bu adam gerçekten bu kadar kolay mıydı?*

Cole'un endişesini düşündüm — bir tuzağa düşüyorduk. Westwick ve Ryker gerçek kimliklerimizi zaten biliyorlardı.

"Sence beni kontrol etmeye mi çalışıyor?" diye sordum.

"Senin kadar güzel birini mi?" Westwick kulağıma fısıldadı. "Hangi erkek bunu istemez ki?"

Onu itmemek için tüm irademi kullanmam gerekti. Ya da daha iyisi, onu kendime çekip boğazından sıkmak. *Görevini unutma*, dedim kendime. *Onu yok ettiğimizde buna değecek*. Ama isyankar kalbim bunu öylece geçiştiremedi. Düşünmeden sordum, "Beni sahiplenmek istediğini mi söylüyorsun? Bir insan kendi kariyerini, kendi hayatını kontrol etmemeli mi?" Ses tonuma gerçek bir öfke sızmıştı.

Neyse ki, o güldü. "Seni sevdim, Brianna. Düşündüğümünden daha cesursun."

Gülümsedim ve omuz silktim. Sanki onunla dalga geçiyormuşum gibi.

Uzun parmaklarıyla kalçamın hemen üstünde dairesel hareketler yaparak masaj yaptı. "Bence çok iyi anlaşıyoruz. Çok iyi. Bu hafta sonu otoriter menajerinle vakit geçiremezsen, iş konuşabiliriz. Birbirimiz için ne yapabileceğimize bakarız."

"Ben..." Tiksintimi bastırarak cümlemi bitirdim. "Bunu düşüneneğim, Bay Westwick."

"Eminim öyle yapacaksın. Ve bana Garon demen daha iyi olur." Telefonu çaldı. Westwick, blazerinin iç cebinden telefonu çıkarıp baktı. Kaşlarını çatı. Ekranı bakmaya çalıştım ama telefonu kapalı tuttu. "Üzgünüm, Brianna. Kaba davrandığım için beni affet, ama bu aramayı cevaplamam gerek."

"Öyle mi? Önemli bir şey mi?"

"Bekleyemeyecek türden bir şey." Muhtemelen çekici olduğunu düşündüğü bir göz kırpmasıyla çıkışa doğru yürüdü. Korumalarına el sallayarak onlara ihtiyacı olmadığını işaret etti.

Cole hala beni izliyordu, ama ben rahatça tuvaletlere doğru yürüdüm.

Westwick'in güvenlik görevlilerinin görüş alanından çıkıp koridora girer girmez, tuvaletleri geçip karşı uçtaki kapıdan geçerek lobide geri döndüm. Westwick'i kimin aradığını öğrenmek istiyordum. Şu anda halletmesi gereken bu kadar önemli ne olabilirdi?

Bu, gelişini öne alma kararıyla bir ilgisi var mıydı?

Westwick'in sesini köşenin hemen arkasında duydum. "Yarın tam olarak ne zaman buraya varacaksın?" Sonra cevabı dinlerken bir süre durakladı. "Sorun değil. Tabii ki. Ama..."

Hareket ederken söylediği diğer sözler duyulmaz hale geldi. Westwick uzaklaşıyordu. Adımlarının uzaklaştığını duydum. İleri doğru eğilip köşeyi gözetledim. Ama adam gitmişti.

"Yardımcı olabilir miyim, Bayan Waverley?"

Arkamı döndüm ve daha önce resepsiyonda bize check-in yapan görevliyi buldum. Lance, benim dekoltemi süzüp duran adam. Gülümsedim. "Sadece erkek arkadaşım Cameron'ı arıyordum. Kayboldu."

Umarım Lance, Cole ve diğerlerinin salonda olduğunu fark etmemiştir. Ya da Garon Westwick'i gözetlediğimi.

Bana baktı, ama bunun şüphe mi yoksa ilgi mi olduğunu anlayamadım. "Odanı denedin mi? Onu geçerken görmedim."

Yüzüm aydınlandı. "Tabii ki. Ne aptalım. İyi geceler." O daha başka soru sormadan oradan ayrıldım.

Koridor, misafir odalarına doğru yürürken bomboştu. Kapalı kapıların arkasından birkaç ses geliyordu. Westwick'in odasının hangisi olduğunu bilmediğim için kulak kabarttım.

Onun bariton sesini duyabildiğimi sandım.

Durup kulağımı o odaya dayadım. Ama hiçbir şey duyulmuyordu. Kahretsin. Westwick'in konuşmasını daha fazla dinlemek istemiştim. He was expecting someone tomorrow, someone

önemli birini bekliyordu, bu da onun erken gelmesini açıklayabilirdi. Bunun Stillwater ile bir ilgisi var mıydı?

Salona geri dönüp Cole'u bulmam gerekiyordu. Ona öğrendiklerimi anlatmam gerekiyordu.

Ama döndüğümde, neredeyse kaslı bir duvara çarpıyordum. "Orada ne yapıyorsunuz, Bayan Waverley?" diye sordu Donovan Ryker. "Çünkü Bay Westwick'in kapısında dinliyormuşsunuz gibi görünüyordu."

Kahretsin. Adamın yaklaştığını nasıl duymadım? *Çünkü o eğitilmiş bir paralı asker*, diye cevap verdim kendime.

Blöf yapma zamanı. Ve her şeyden önce, sakın ol. "Telefon görüşmesi için salondan çıktı. Onu yakalamayı umuyordum. Konuşmamızı devam ettirmek için. Ama sorun değil, bekleyebilirim." Adamın yanından geçmeye çalıştım, ama o kolumu tuttu.

"Ah, bırak beni!"

"Bay Westwick ile ne alakanız var?" "Seni ilgilendirmez."

"Patronuma kimlerin yakınlaştığı beni çok ilgilendirir." Ryker beni duvara o kadar sert itti ki kafam alçıpan duvara çarptı. Ben de aynı güçle ve hatta daha fazlasıyla karşılık verebilirdim. Ama Brianna Waverley yakın dövüş eğitimi almamıştı. Becerilerimi kullanırsam, kimliğim açığa çıkardı.

Ryker başka bir şey söylemek için ağzını açtı. Sonra aniden benden uzaklaştı. Cole, adamı koridorun karşı duvarına çarptı, dişlerini gıcırdatarak hırladı.

"Onu bırak lan!"

Otel görevlisi Lance, koridorun sonunda belirdi. "Burada ne oluyor?"

Ryker, geri adım atmayan Cole'a tehditkar bir adım attı. "Bu pislik kız arkadaşına saldırdı."

Cole'un koluna uzandım. "Bu bir yanlış anlaşılma."

"Öyleydi," dedi Ryker, sesinde bir uyarı vardı. "Ve bunun bir daha olmayacağına inanıyorum." Bana son bir kez sert bir bakış attıktan sonra, lobide doğru yürüdü.

"Yetkilileri aramam mı gerekiyor?" Görevlinin ses tonu, bunun yapmak istediği en son şey olduğunu gösteriyordu ve ben

Ben başımı salladığımda, gözle görülür şekilde rahatladı. Koridordaki kapılar açılmaya başladı ve neler olup bittiğini görmek için kafalar dışarı çıkmaya başladı.

"Hayır. Odamıza gidiyoruz." Cole'u koridordan çekerek uzaklaştırdım. Aptalca bir şey yapmadan önce ikimizi de oradan çıkarmalıydım. Ryker'ı takip edip kavgayı sürdürmek gibi, çünkü kesin olan bir şey vardı: bu iş bitmemişti.

ON ALTINCI BÖLÜM

Cole

Odaya geri döndüğümüzde, Brynn önce içeri girdi. Ona önümden geçmesi için hafifçe ittim ve o omzunun üzerinden bana kaşlarını çattı. Ama o kadını bir daha gözümün önünden ayırmayacaktım.

Kapıyı çarptım. Kilitledim, sonra güvenlik çubuğunu çevirdim. Her şeyi hallettikten sonra, arkamı döndüm ve kapıya yaslandım.

"Ne düşünüyordun sen?" diye sordum.

Yatağa doğru gitti, kenarına oturdu, sandaletlerini çıkardı ve çantasını bir kenara koydu. "İşimi yapıyordum."

"Bana planını söylemeden mi?"

Onun Westwick ile dans etmesini izlemek yeterince kötüydü. O adamın ona dokunduğunu görmek, onun sorumlu olduğu şeyleri bilirken. Bunca zaman Brynn'in tatlı tuzağı oynayacağını biliyordum. Ve işte oradaydı, tuzağı kuruyordu. Onu çekmek için olabildiğince tatlı ve naif davranıyordu. Adamın aklından geçen olasılıkları hayal edebiliyordum ve bu beni hasta ediyordu.

"Westwick bir telefon aldı," dedi. "Önemli olduğunu söyledi. Daha fazla bilgi edinmeye çalıştım."

"Öğrendin mi?"

"İstediğim kadar öğrenemedim."

Parmağımı saçlarımın arasından geçirdim. Westwick'in telefonu cevaplamak için ayrıldığını görmüştüm. Brynn'in merakını da görmüştüm, ama o tuvalete gitmişti. Adamın korumaları sadece birkaç metre uzaktayken onu takip etmeye çalışacak kadar aptal olup olmadığını merak etmiştim.

ama ona biraz zaman tanımaya karar verdim.

Sonra Ryker bardan ayrıldı. Brynn geri gelmedi. Ve bu benim için yeterliydi.

"Bana haber vermeliydin," dedim. "Bana işaret edebilirdin."

"Bu riski alamazdım. Ryker ve Manning hemen orada bizi izliyorlardı."

Bu haklı bir noktaydı, ama yine de kızgındım. "Ben senin yedeğimim. Nerede olduğunu bile bilmezken sana nasıl destek olabilirim? O birkaç dakika içinde her şey olabilirdi."

"Zamanında geldin, değil mi? Her şey yolunda gitti diyebilirim. Bir fırsatı değerlendirmeye çalışıyordum. Bunun için eğitildim. Tek risk, kimliğimin açığa çıkmasıydı. Ryker'ı dövmek zorunda kalsaydım, çok daha fazla soru sorulurdu."

Sesi tamamen kendinden emindi, ama elleri titriyordu. Bunun korkudan ziyade öfkeden kaynaklandığını düşündüm. Koridordaki kavga, onun itiraf etmek istediğinden çok daha fazla etkilenmişti. Ama bu beni de etkilemişti. Onu bulamadığımda çok korkmuştum.

Ona doğru yürüdüm. Yatağın kenarına oturdum. "Sadece kimliğin değil, çok daha fazlası tehlikedeydi."

Titreyerek nefes verdi. "Brynn, dinle..."

Beni keserek sözümü kesti. "Ryker'ı düşmanımız haline getirdiğimiz açık, ama bunu düzeltebilirim. Westwick ile aralarımızı düzeltirim. Önemli olan, Ryker'ın benim gizli ajan olduğumdan şüphelenmediğini düşünüyorum. Beni, yanlış şeyleri kulak misafiri olan meraklı bir çocuk olarak görüyor."

"Şu anda benim öncelikli endişem gizli kimliğimiz değil."

Ama devam etti. "Westwick, benim onun otel odasına gelmemi iyiye işaret olarak görecektir. Beni parmağında oynattığını düşünecektir." Ayağa kalktı, dirseklerini kucakladı, gözleri odanın içinde dolaştı. "Yarın onun yanında utangaç davranabilirim. Hatta korkmuş gibi. Bu hoşuna gidecektir. Bunu öyle bir çevirebiliriz ki..."

Dişlerimi sıkarken çenem gıcırdadı. Aramızdaki mesafeyi kapattım. O koridorda hissettiğim mutlak öfke, ona zarar verdiği için Ryker'a uygulamak istediğim şiddet, hepsi içimde yeniden kabardı.

Onu duvardaki boy aynasına doğru çevirdim. "Şuna bak, Brynn." Elbisesinin askısını kaldırdım, böylece omuzu aynada net bir şekilde görünecekti. Ryker'ın parmaklarının izlediği yerlerde kırmızı izler vardı. "Ryker halka açık bir otel koridorunda bu kadar küstahsa, seni o flash bellekle yakalarsa ne yapar? Ya o zaman sana ulaşamazsam?"

Onunla Westwick'i izlemeye dayanamıyordum. Onu birkaç saat tanıdıktan sonra, adam onu baştan çıkarmaya çalışıyordu. O pisliğin onun için ne planladığını ancak tahmin edebiliyordum. Ama daha sonra, o koridorda yürürken, Ryker'ın elinin onun omzunu sıktığını ve yüzündeki dehşet ifadesini gördüğümde, içim bir anda buz kesti.

Ryker'ı ondan uzaklaştırdığımda, görev hakkında düşünmüyordum. Sadece Brynn'i düşünüyordum.

Dans ederken kollarımda nasıl hissettiğini. Onu güvende tutmak istediğimi. Sadece gizli ortağı olarak değil, değer vermeye başladığım bir kadını korumak isteyen bir erkek olarak.

"Bu işte takım arkadaşısız, unuttun mu?" diye sordum. "Eşitiz. Ama riski sen üstleniyorsun."

"Ben halledebilirim."

"Yapabileceğini biliyorum. Ama bu beni rahatlatmıyor."

"Bu görev, kahraman olma ihtiyacını karşılamadığı için üzgünüm."

"Sadece o kadar değil! Seni istiyorum ve başka *hiçbir* erkeğin sana dokunmasını istemiyorum."

Cehennem. Koridordaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırıyordum. Kontrolüm kırılma noktasına gelmişti. Yüzüm yanıyordu ve aynada kendi yansımanı gördüm. Çılgın gözler ve kızarmış bir cilt, sanki kendimi zar zor tutuyordum gibi. Çünkü *tutamıyordum*.

Brynn'in vücudu göğsüme yaslanıp kalkıyordu. Nefesi hızlanmıştı. Onu tutan ellerimi gevşettim. Ama hala onun arkasında duruyordum, vücutlarımız birbirine değiyordu. Aynadaki ifadesi karışık duygularla doluydu, hem şaşkınlık hem de hayal kırıklığı.

"Bunu, gizli hikayelerimiz yüzünden söylüyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Yakınlaşmak, bir ilişkimiz varmış gibi davranmak. Bu çok yoğun."

"Seni bu kadar arzulamamalıyım. Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Ama bunu hissetmediğimi söyleyemem." Sözlerim sanki çakıl taşları üzerinde sürülmüş gibi çıktı. Kendimi zorlayarak bir adım geri attım. Gözlerim aynada onun gözleriyle buluştu.

Tek yapabileceğim devam etmektir. İtirafımı bitirmek, çünkü bana ne kadar uygunsuz bir pislik olduğumu söylemesi çok olasıydı.

"Belki de haklısın ve bu sahte bir ilişki, ve bir günden az bir sürede beynimdeki tüm kablolar karışmış durumda. Tek bildiğim, benim için *önemli* biri olduğun ve *benim* olanı koruduğum."

Brynn döndü. Bana doğru sendeleyerek bir adım attı. Ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Ellerim onu yakalamak için uzandı, ağzım ise onun ağzına doğru hareket etti, bana vereceği her şeyi almaya hazırdı. Bunun için can atıyordum ve ona dokunabilmek, tadını alabilmek... bu çok büyük bir rahatlamaydı. Günlerdir içimde biriken tüm gerginlik bir anda yok oldu.

Bizi yataklara doğru geriye doğru yürüdüm. Yatağın kenarına ağır bir şekilde oturdum ve onu yanıma çektim. İki eliyle gömleğimi tutuyordu, ben de onun yumruklarını açtım. Dudaklarımız birbirine uyum sağlamanın farklı yollarını ararken, parmaklarımızı birbirine doladık.

Nefesi çok hızlıydı. Neredeyse çığınca. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve ağzının köşesine, sonra çenesine, sonra da boynuna bir öpücük kondurdum. Damarlarımdan heyecan pompalandı. Onu öpmek, zaten bildiğim şeyi doğrulamıştı. Bu kadını arzuluyordum ve bunu inkar etmenin imkânı yoktu. Ama bu sadece seksle ilgili değildi. Bir kaşıntıyı gidermekle ilgili de değildi. Ona saygı duyuyordum. Ondan *hoşlanıyordum*.

Bu kötü bitebilirdi. Aslında muhtemelen kötü bitecekti. Tehlikeli bir gizli operasyon, aramızda bir şey başlatmak için çok kötü bir zamandı. Ya bu sadece oynadığımız rollerdiyse, kafamızı karıştırıyorsa?

Ama ona karşı hissettiğim çekiciliği görmezden gelmeye devam etmek daha mı iyiydi? Bunu denemiştim. İşe yaramamıştı. Ben içtenlikli bir adamdım ve bir kadını istediğimde bunu ona belli ederdim.

Ancak ne kadar acil hissetsem de, ona karşı sert davranamazdım. Genelde nazik davranmakta pek iyi değildim, ama o bunu hak ediyordu.

"Bu çok kötü bir fikir." Nefesi köprücük kemiğimin yakınında buharlaşıyordu. "Belki. Muhtemelen." Dudaklarım, omzundaki morlukların hemen üstüne

"Ama baskı yok, B. Ne istediğini düşünebilirsin. Eğer o ben isem, ben buradayım."

"Bana çok fazla şey söyledin. *Benimki* gibi ciddi sözler." "En azından Büro hakkında kötü konuşmadım. Ya da sana tatlım demedim."

Ağzı kıvrıldı. "Düşünmek iyi olur. Birkaç dakika zamana ihtiyacım var. Sen buradayken, çok fazla cazip geliyor." Ayağa kalktı, çekmecedен birkaç giysi aldı, banyoya gitti ve kapıyı arkasından kapattı.

Her şeyi mahvetmemişimdir umuduyla derin bir nefes aldım.

Belki de çenemi kapalı tutmak daha akıllıca olurdu. İstediyimi kendime saklamak. Kadının güven sorunları olduğunu biliyordum, ama nedenini tam olarak bilmiyordum.

Ama bu gece, *beni* öpmüştü. Seyirciler olduğu için değil. Gizli kimliğimiz olduğu için de değil. Sadece ikimiz vardık. Onu ne kadar istediğimi söylemiştim, ama beni kendine çeken oydu.

Benim için bu bir şey ifade ediyordu.

Brynn banyodayken, hızla pantolonumu ve gömleğimi çıkarıp dolaba astım. Uyumak için eşofman getirmiştım. Onları boxerımın üzerine giydim.

Brynn dışarı çıktı ve beni görünce durakladı. Parmak uçları omzunun üzerinden kaydı. Acısını dindirmek için ne yapabileceğimi düşündüm.

"Buz lazım mı? Canını mı acıtıyor?"

"Önemli değil. Sadece biraz ağrıyor." Gözleri çıplak göğsüme kaydı.

Ben de ona bakmaya devam edebilirdim, çünkü her zamanki gibi güzel görünüyordu. Bol bir tişört, pamuklu şort. Makyajsız yüz. Ama onda bir belirsizlik hissettim, bu yüzden kendim banyoya gidip yatmaya hazırlandım.

Yüzüme ve boynuma su serptim, günün terini ve hayal kırıklığını yıkadım. Westwick, Ryker ve Stillwater'ı bir geceliğine aklımdan çıkardığım için mutluydum.

Ama Brynn? O benim kafamdaydı. Derimin altında. Her yerde.

Sikim dikleşti. Ama bekleyip görmek zorundaydık.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra banyo kapısını açtım. Brynn bir sandalyede oturmuş, dalgın dalgın boşluğa bakıyordu.

"Eğer yatağı paylaşmak istemiyorsan..." diye başladım. "Benim için sorun yok."

Dudaklarımı ısırdım. "Tamam. Ben kendi tarafımda kalacağım." "Belki de bunu istemiyordumdur."

Sinir uçlarım havai fişek gibi parladı. "Sadece bana haber ver." Yatağın kenarına oturdum ve eşofmanımın sol bacağını sıvadım. Bu, protezim olmadan beni ilk kez göreceği zamandı. Ama tereddüt etmenin bir anlamı yoktu.

Soketin yanındaki düğmeye basarak pimi çıkardım ve protezi çıkardım, ardından çorap ve astarı da çıkardım. Onun baktığını hissettim. Pantolonumun paçasını çekip örtünebilirdim, ama siktir et. Gördüklerini görsün ve bir sorunu varsa şimdi karar versin.

Kendine güvenen bir adamdım. Boşandığımdan beri kadınlarla birlikteydim ve beni çok çekici buluyorlardı. Ama karım, yaralanmamı gördükten iki ay sonra beni terk etmişti. Bir erkeğin böyle bir şeyi unutulması kolay değildi.

"Artık güzellik yarışmalarını kazanmıyorum," diye şaka yaptım. "O tren çoktan kaçtı."

Brynn homurdandı. "Dalga mı geçiyorsun? Sen gördüğüm en seksi erkeksin."

Onun sözlerine gururla gülümsedim. "Olabilir mi?"

"Bunu öğrenmek için sana daha yakın olmam gerek."

"Buna itirazım yok."

Ama Brynn birkaç saniye boyunca sandalyesinde kaldı, o kadar uzun bir süre ki, bu anı geçiştirmeye karar verdiğini düşündüm.

Sonra ayağa kalktı.

Yavaş adımlarla mesafeyi aştı. Açık dizlerimin arasına durdu ve ellerini omuzlarıma koyarak beni değerlendirdi. "Nedense," diye mırıldandı, "seni tanıdığım her gün daha da seksi oluyorsun."

"Tersine olmadığına sevindim."

İncelemesinden sonra kahverengi gözlerini kaldırdığında, gözleri kararmış ve büyümüştü. Yatağın her iki yanına diz çökerek kucağıma oturdu.

Huh. Şu anda ne oluyorsa, ben de varım.

Brynn omuzlarımı itti ve ben yatakta geriye doğru uzandım, onu da yanımda götürdüm. Tekrar kolayca öpüşmeye başladık. Bu yeni bir pozisyondu, bu sefer yataydı, ama ritmimizi bulduk. Diller kayıyor, dişler ısıırıyordu.

Ben yuvarlandım ve o yatağa geri düştüğünde üst pozisyonu aldım. Sonra omzundaki izleri tekrar gördüm. Soğuk su gibi ruh halimizi bozdu.

Elleri yanlarımdan yukarı kaydı. İsteksizce, bileklerini tuttum ve kollarını başının üzerine koydum. Tanrım, o çok güzeldi. Benimle yataktaydı. İstekliydi. Birkaç dakika önce, ona dokunmak, onu tatmak, her yerini keşfetmek için can atıyordum. Ama bu doğru gelmiyordu.

"Uzun bir gün oldu. Ve bu gece dayak yedin." Dudaklarına bir kez daha yumuşak bir öpücük kondurdum. "Geri kalanını sonraya saklayalım."

O içini çekti. "Neden bunu yapmak zorundasın?"

"Neyi?"

"Bu kadar... düşünceli olmayı. Senin samimi olduğuna inanmak istiyorum, ama bu çok zor

."

Neredeyse gülümseyecektim, ama ağzının kenarlarında bir hüzn vardı.

Bu hoşuma gitmedi.

"Tanıştığımızda," diye hatırlattım ona, "benim bir pislik olduğumu düşündün.

Ve benden bir an önce uzaklaşmak istedin."

"Biliyorum. Ama sen beni kendine aşık etmeye devam ediyorsun."

"Bu benim kurnaz bir planım." Onun yanına uzandım ve bileklerini bıraktım. Gözleri hareketlerimi takip etti. "O kimdi?" diye sordum.

Kaşlarının arasında bir kırıksıklık belirdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana bir numara çeken adam. Kalbini kıran adam."

Ağız, bunu inkar etmek istermiş gibi hareket etti. "Nasıl bildin?"

"Bir önsezi." Bir ara eski sevgilisinden bahsettiğini hatırladım.

Ama bu ipucunu takip etmek o kadar da zor değildi.

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Sorun değil. Bana sadece ismini söyle. Ben bir ödöl avcısıyım. Tek ihtiyacım olan bir isim. Biraz zaman alabilir, ama sonunda bu adam ortadan kaybolacak."

Üzüntü bir gülümsemeye dönüştü, ama gözlerine kadar ulaşmadı. "O kadar zahmete değmez."

"Çok azı öyle. Yine de yapardım. Eğer bu seni daha mutlu edecekse."

Brynn yanıma dönerek yastığa sokuldu. "Sen kimsin, Cole Bailey?" diye fısıldadı. "Seni anlayamıyorum."

"Unuttuysan hatırlatayım, bazen pisliğin tekiyim. Sinirleniyorum."

"İnsanlar incindiğinde üzölüyorsun. Bu bir kusur sayılmaz."

"Evet, bu da aptalca şeyler yapmama neden oluyor. Başımı belaya sokan şeyler söylüyorum. İstediğimi elde etmeye çalışıyorum."

"Biliyorum. Ve bu her seferinde sinirlerimi bozuyor." Elini uzatıp alnımdaki saçları geriye itti. "Sorun şu ki, bu beni senden daha da çok hoşlanmamı sağlıyor."

Elini tutup parmak uçlarını öptüm. Birbirimizi istemeye mahkum olacaksak, en azından birlikte alevler içinde yok olalım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Brynn

Boş bir yatakta uyandım.

Yorganı tekmeledim ve Cole'un uyuduğu yatağın diğer tarafını yokladım. Sıcak değildi, bu da onun bir süredir orada olmadığı anlamına geliyordu. Endişe içimi kapladı. Dün gece Westwick'le, sonra da Ryker'la olanlar aklımdan geçiyordu.

Ve Cole. Onu öpmek. Söylediği her şey.

Ayağa fırladım ve o anda komodinin üzerinde bir not ve bir kahve bardağı gördüm. Kahve bardağının üzerinde *Brianna* yazıyordu. Notu okurken bardağı elime alıp bir yudum aldım.

Sabah yürüyüşüne çıktım. Birazdan dönerim. Cameron.

Cole bana chai latte getirmişti. Baharat ve tatlılık dilimde patladı. Bu, neredeyse bir hafta önce Keira'nın evinde bize yaptığı chai'yi hatırlattı. Silver Ridge'deki kahve dükkanında da aynen böyle bir latte sipariş etmiştim. Cole'un bunu fark ettiğini bile fark etmemiştim.

Çok düşünceliydi. Tam ona göre bir davranış.

Eyvah, başım beladaydı. Dün geceki öpücüklerinin ne kadar ateşli ve etkileyici olduğunu düşünerek alt dudağıma dokundum.

Ama o yokken, halletmem gereken bir iş vardı. Dün Stanford'a güncelleme yapmayı unutmuştum. İçeceğimin bir yudumunu daha içtikten sonra, çoraplarımı, iç çamaşırlarımı ve pijamalarımı koyduğum çekmeceye gittim. Tek kullanımlık telefon, yünlü bir yürüyüş çorabının içine sıkışmıştı. En kurnaz saklanma yeri sayılmazdı, ama yeterince iyiydi. Cole, eşyalarımı karıştıracak türden biri değildi.

Yatağa oturdum, telefonumun kilidini açtım ve mesajlaşma uygulamasını açtım. Ama parmaklarım ekranın üzerindeki klavyenin üzerinde dururken tereddüt ettim. Stanford'un endişelerini artıracak pek çok şeyi rapor edebilirdim. Westwick'in erken gelişi, Westwick'in aldığı telefon görüşmesi gibi. Ryker'in benden şüphelenmesi ve Cole ile yaşadığı çatışma. Çift taraflı ajanlarımızın durumunu da kontrol etmek niyetindeydim. Ama görev gücünün yeni bir haberi olsaydı, Stanford bana çoktan yazmış olurdu.

Omzuma baktım. İzler biraz koyulaşmıştı. Neyse ki çok büyük bir çürük değildi, ama oradaydı. Olayın çok daha kötü sonuçlanabileceğini hatırlatan bir iz.

Dün gece Cole ile aramızda çok şey değişmişti. Yine de, FBI ile işimin bittiğine yemin etmeme rağmen, onun arkasından eski patronumla iletişime geçiyordum.

Başımı duvara yaslayıp, hayal kırıklığından inleyerek iç geçirdim.

Bu yüzden Cole'dan uzak durmalıyım. İlişkimizi tamamen profesyonel düzeyde tutmalıyım. Çünkü ona yakınlaştığım anda, onu gerçekten sevmeye başladığımda, onu öpmek için can attığımda, kafamda her şey karışmıştı.

Farkına bile varmadan ona aşık olacaksın. Daha önce nasıl sonuçlandığını hatırlıyor musun? Ne kadar acınası bir durum olurdu?

Ama Cole beklediğimden çok farklıydı. Her gün bana biraz daha kendini gösteriyordu. Gördüklerim hoşuma gitti. Yine de onun *bu yoğunluğuyla* nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bana bakma ve beni koruma ihtiyacı. Doğal içgüdümlerim direnmek, buna ihtiyacım olmadığını söylemekti, ama o çok samimi görünüyordu.

Bir şekilde, kalbimin kırıldığını anlamıştı. Bunu bende görmüştü. Belki de fazlasını görmüştü.

Nerede oturduğumu fark ettim. Cole'un dün gece uyuduğu yatağın kenarında. Vücudunun sıcaklığı gitmiş olsa da, hala onun kokusu hafifçe geliyordu. Dün gece pek çok erkeğin bencil davranacağı bir durumda bana bakmıştı. Uyuyana kadar elimi tutmuştu. En son ne zaman bu kadar derin ve rahat uyumuştum?

Sahte ilişkimiz yüzünden mi birbirimizi istiyorduk? Yoksa bunun daha derin bir anlamı mı vardı? Hiçbir fikrim yoktu.

Ama belki de Cole, iddia ettiği gibi biriydi. Tutamayacağı sözler vermeyen iyi bir adam. Göğsümdeki sıkışma, bunun ne kadar doğru olmasını istediğimi gösteriyordu.

Sadece buna nasıl güveneceğimi bilmiyordum.

Stanford için bir güncelleme yazmaya başladım. Ama kelimeler ekrana düşene kadar ne yazacağımı bile bilmiyordum.

BEN:

C ve ben dün planlandığı gibi tatil köyüne vardık. W burada ve devam ediyoruz. Şu anda günlük güncellemeleri riske atamam. Mümkün olduğunda haber veririm. Sana ve Marie'ye sevgiler. —B

Bunun üzerine ekranı kapattım ve yakıcıyı saklandığı yere geri koydum.

Cole'a söz verdiğim şeyi yapacaktım. Bunu bir Koruyucular operasyonu olarak ele alıp, sadece River ve Son Sığınak ekibinin desteğine güvenecektim. Stanford kızacaktı, ama şu anda benim patronum değildi. Babam da değildi. Bununla başa çıkmak zorundaydı. Ne yapacaktı ki? Beni kovacak mıydı?

Bundan sonra FBI'ya geri dönmek isteyip istemediğimi bile bilmiyordum.

Yüzümü yıkayıp dişlerimi fırçaladıktan sonra, Cole kapıdan içeri girerken odaya geri döndüm. Bronzlaşmış teninde ter damlaları parlıyordu. Beni görünce gülümsedi. Tişört ve file koşu şortu giymişti, bu da dün giydiği mayodan daha fazla bacağına ortaya çıkarmıştı. Dün gece giydiği eşofmandan daha fazla. Ona çok yakışmıştı.

Dün gece söylediklerimde ciddiye aldım. Bu adam inanılmaz derecede seksi. Ve bana göre, vücudundaki askerlik izleri bu seksi havayı daha da artırıyordu.

"Latte için teşekkürler." Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseldi. Hızlıca daha tatlı ve derin bir öpücüğe dönüştü. Tadı tuz ve siyah kahve gibiydi, fena bir kombinasyon değildi. Cole'a her yaklaştığımda, ondan uzaklaşmak zor oluyordu. Ama sonrasında bana attığı mutlu gülümseme buna değdi.

"Sana biraz daha yemek almayı düşündüm, ama genelde kahvaltayı fazla yapmadığını fark ettim."

"Fark ettin, ha?"

Kolunu belime doladı. Ter kokuyordu, ama aynı zamanda temiz hava ve güneş kokuyordu. "Sana ilgi göstermeyi seviyorum," dedi. "Bunu itiraf etmekten çekinmiyorum."

"Tanışmamızdan iki saniye sonra beni süzdüğünü de itiraf etmeye hazır mısın?"

"Oh evet. Yol kenarında seni tamamen süzdüm. Suçluyum."

"Biliyordum."

Sanki giyinip süslenmişim gibi, kırıışık pijamalarımı giymiş olmama rağmen beni baştan aşağı süzdü. "Şu anda da seni inceliyorum."

Güldüm. "Ben de seni inceliyordum. Utanmadan."

Bu iyi, değil mi? dedi kalbim. *Ne kadar kolay olduğunu görüyor musun?* Aktif olarak bayılmaya başlamadan önce, ondan uzaklaştım ve latte'mi aldım. "Peki, kahve içmek dışında bu sabah ne yapıyordun?"

"Sen güzellik uykunu uyurken ben de tatil köyünde bir tur attım." Göz kırptı.

"Bundan sonra yalnız kaldığımızda sürekli flört mü edeceğiz? Bir canavar yarattım."

"Seninle flört etmeyi seviyorum. Bunu sık sık yapmam. Hak ettiğim huysuzluk ünümle çelişiyor."

"O zaman neden ben farklıyım?" Şaka yapıyordum, ama yüzü ciddileşti. Bana doğru geldi, enseme avuçladı ve beni kendine çekti.

"Bilmiyorum, B. Sen bana bir şeyler denemek istememi sağlıyorsun."

"Sen de benim bunu istememi sağlıyorsun," dedim yumuşak bir sesle. Ona yine kendimi çok fazla açığa vurduğumu hissetsem de. Cole'un yanında, kendimi tutamıyordum.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Görevi ilerletmek istiyorum gibi." İsteksizce bir adım geri attım. "Dün gece Ryker ile yaşadığımız çatışmanın ne kadar sorun yarattığını bilmemiz gerekiyor." Aslında, bu belirsizlik varken bu kadar iyi uyuduğuma şaşırmıştım.

"Tam da bunun üzerinde çalışıyordum. Sanırım sorun yok."

"Öyle mi?"

"Paylaşacak bilgilerim var. Diğer şeylerin yanı sıra." Eli sırtımdan belime doğru kaydı ve kalçama hafifçe vurdu. "Giyin. Sana gösterecek bir şeyim var."

El ele tutuşarak koridorda yürüdük. Ryker veya Westwick'e rastlamadığımız için sevindim. Stillwater'ın müdürünü tekrar görmeden önce durumu değerlendirmek için daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Westwick ile ilgili her şey stratejiyle ilgiliydi. Bir satranç oyunu gibiydi. Ona daha yakınlaşmamı sağlayacak bir sonraki hamleyi ve bunu Ryker'ı kızdırmadan nasıl yapacağımı düşünmem gerekiyordu.

Bunun yanı sıra, Cole'a karşı biraz fazla sıcak hissediyordum ve Westwick'in bunu fark etmesinden korkuyordum. Erkek arkadaşım hakkında şüphelerim olması gerekiyordu.

Ancak sabah ilerledikçe, yanımdaki adam hakkında şüphelerim azaldı. Ne yaptığımızı hiç bilmesem bile.

Çıkış kapısından geçerek Arizona'nın güneşli havasına çıktık. Bahar havası muhteşemdi. Mavi gökyüzü, kırmızı kayalık tepeler ve ötesindeki çölde koyu yeşil ve kahverengi tonları. Havuzun yanında Molly ve kocasını gördük ve Brianna da öyle yapardı diye onlarla sohbet etmek için durduk. Cameron rolünü oynayan Cole, sinirli görünmek konusunda mükemmel bir iş çıkardı.

Sonra tekrar yola koyulduk, tatil köyünün içinden geçen yürüyüş yolunu takip ederek. "Bana ne göstermek istiyordun?"

"Neredeyse vardık."

Neredeyse tam bir daire çizdiğimizi fark ettim, ana tatil köyü binasına geri dönüyorduk ama bu sefer çalışanların kullandığı arka taraftan. Cole'un manzaralı yolu seçmesinin bir nedeni olduğunu anladım.

Etrafta kimse olmadığını kontrol ettikten sonra, "Ryker hakkında ne öğrendin?" diye sordum.

"Bu sabah, Westwick'in koruması Manning'e rastladım. Onu dışarıda bulabileceğimi düşündüm ve haklıydım. Ryker'ın aksine, Manning benden hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Motosikletler sayesinde mi yakınlaştınız?" Cole bana o konuşmayı anlatmıştı.

"Evet. Ona kahve ısmarlamak istedim ve sohbet etmeye başladık. Manning, Ryker ile olan kavgayı duymuştu. Anlaşılan Westwick bu konuda çok kızmıştı. Ryker'a geri çekilmesini söylemiş. Manning bana bile özür diledi. Açıkça söylemedi ama Ryker'ın paranoyak bir pislik olduğunu düşünüyor."

"Bu işimize yarayabilir."

"Ben de tam olarak bunu düşünüyordum. Sıralarda anlaşmazlık var." "Sence seni oyalıyor olabilir mi?"

"Mümkün. Ama sanmıyorum. Manning'in öyle bir tarafı yok. Ryker bizden şüpheleniyor, bunu düzeltemeyiz, ama Westwick bizden şüphelenmiyor. Şimdilik kimliğimiz güvende."

Binaların arasındaki küçük bir bakım yoluna saptık. Burası tatil köyünün güzel, halka açık tarafı değildi. Hafif sabah sıcaklığına rağmen, hoş olmayan kokular yayan birkaç çöp konteyneri vardı. Bunun dışında, bölge terk edilmişti.

Cole, kapı koluna sarılmış uzun bir zincir bulunan ve üzerinde "*Çatıya Çıkış*" yazan bir kapıda durdu. Ama kilitli değildi. Kapıyı açtı ve bana geçmemi işaret etti.

Dik bir merdiveni tırmandıktan sonra düz bir çatıya çıktık. "Bu yeri dün buldum," diye açıkladı Cole. "Restoranın çalışanları bazen sigara molası için buraya çıkarlar. Biri benim sigara içtiğimi gördü ve hemen kaçtı. Ama zincir hala kilitli olmadığına göre beni ihbar etmemiş. Çalışanlar buradaki yerlerini kaybetmek istemiyorlar."

Çatıya sınır olan kısa duvarın üzerinden bakarak etrafta dolaştım. Otopark aşağıdaydı. "Güzel," dedim. "Bir geri çekilme pozisyonu mu?"

"Ben de öyle düşünüyordum. İşler ters giderse ve arabaya ulaşamazsak diye. Burada yüksek bir konumdayız."

Asıl planım, Westwick'e yaklaşmak için aldatmacaya başvurmak ve sonra gizlice uzaklaşmaktı, böylece cihazlarının ele geçirildiğinden haberi olmayacaktı.

Ama dün gece Ryker'a olanlardan sonra? Bu çok iyi bir fikirdi.

"Aferin." Ona döndüm. "Bugün sigaranı içtin mi?"

Bakışları ateşli hale geldi ve yavaşça yaklaştı. "Daha sonra içmek için saklamak istedim. Sigara içmek için daha uygun bir fırsat bulabileceğimi düşündüm."

" yle mi?"

"Hiçbir varsayımda bulunmuyorum."

Gülümsedim. "Tabii ki hayır." Sonra iyi olurdu. Bekleyeceğim bir şey. Ana odak noktamız görev olmalıydı. İkimiz de bunu unutmamalıydık. Ama arada biraz rahatlamak ve zevk almak zarar vermezdi. Hepsi gizli kimliğimizin bir parçasıydı.

Cole ağzını ağzıma yaklaştırdı, alt dudağımı nazikçe emdi, sonra tekrar geri çekildi. "Birkaç şey daha öğrendim. Bu sabah erken saatlerde başka bir koruma geldi. Randall O'Hanlon."

O'Hanlon, Ryker'ın güvenlik personelinin listesindeydi. Bir başka eski polis. Görev gücünün sağladığı fotoğraflar arasında onun fotoğrafını görmüştük. Parlak kırmızı saçları, uzun burnu ve sert bakışları hatırlıyorum.

Cole başka bir şey söylemek için ağzını açtı. Ama sonra aşağıdan yüksek sesler duyduk. Tanıdık bir ses de vardı. *Westwick*. Otoparkta aşağıdaydı.

Cole'un gözleri benimkilere kaydı. Seslerin geldiği y n  işaret etti. İkimiz de çömelerek mesafeyi açtık ve çatıyı çevreleyen kısa duvarın arkasına saklandık.

"—seni tekrar görmek ne güzel," diyordu Westwick aşağıda. "Kahvaltıya katılmak istemediğinden emin misin? Uzun bir yolculuk yapmış olmalısın."

Kenardan göz ucuyla baktım. Westwick oradaydı, kül rengi sarı saçları dün olduğu gibi geriye taranmıştı. Bu sefer, sanki bir country kulübünden çıkılmış gibi, özel dikim pantolon ve spor ceket giymişti. Yanındaki adam Westwick ile yaklaşık aynı yaştaydı, ama ondan daha da yakışıklıydı. Geniş omuzları kırmızı golf polosunu dolduruyordu ve deri loaferları pahalı görünüyordu. Bu adamı daha önce nerede gördüğümü tam olarak hatırlayamasam da, bir anda tanıdım. şahsen değil. Televizyonda olabilir mi?

Yavaşça cebimden telefonumu çıkardım ve birkaç fotoğraf çekmek için kaldırdım.

Adam, Westwick'in omzuna dostça ama otoriter bir şekilde vurdu, sanki ikisi yüzeyde dostça davranırken alfa pozisyonu için rekabet ediyorlardı. "Her şeyden önce tesisi görmek istiyorum."

"Tabii ki. Hadi yapalım."

İki adam, camları koyu renkli bir SUV'ye doğru yürüdü. Ryker zaten oradaydı, arka kapıyı açık tutuyordu ve Westwick ile arkadaşı içeri girdi. Ryker sürücü koltuğuna oturdu ve ben de yolcu koltuğunda Manning'i gördüm.

SUV geri geri gitti. Cole ve ben eğildik ve motorun sesi uzaklaşana kadar orada kaldık. "Dün gece Westwick telefonda konuşurken, bu sabah birinin geleceğinden bahsetmişti. Onun arkadaşını tanıdın mı?"

Cole başını salladı. "O adamı daha önce hiç görmedim. Sen gördün mü?"

"Bilmiyorum. Tanıdığımı sandım ama ne zaman, nerede gördüğümü hatırlamıyorum. Birkaç fotoğraf çektim. River'a göndereceğim. Adamı tanıyabilir mi diye bakacağım."

Cole kalktı, sonra bana yardım etmek için elini uzattı. Kıyafetlerimizi silkeledik. "Westwick'in programını öne almasının sebebi bu mu acaba?" dedi.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bu toplantı önemliydi." Belki de bu tatil köyündeki seminer başından beri bir bahaneydi. Seyahatin fazla dikkat çekmemesi için uygun bir örtbas.

"Westwick'in arabasına GPS takip cihazı takmamış olmam çok kötü," dedi Cole. "Nereye gittiklerini çok merak ediyorum."

"Burada da durum aynı, ama geri dönecekler. Hazırlıklı olmalıyız."

River'ın virüsünü yerleştirebilirsem, onu çölde takip etmemize gerek kalmaz. Tüm sırlarını ortaya çıkarabilir ve Stillwater'ın başının sakladığı şeyi öğrenebiliriz.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cole

BRYNN ve ben dönüş yolunda daha hızlı rotayı seçtik. Ama misafir odamızın kapısının önünde durduk.

Orada, parlak ve tropikal çiçeklerden oluşan, kenarlarından taşan kocaman bir buket duruyordu.

"Bakın burada ne var?" Eğilip buketten notu aldım ve Brynn'e göstermek için açtım. Kimden geldiğini tahmin edebiliyordum.

Sevgili Brianna ve Cameron,

Dün gece güvenlik şefimle yaşanan olay için içtenlikle özür dilerim. Benim adıma aşırı hevesli davranma eğilimi var, ancak bu bir mazeret olamaz. Bu akşamki yemekte görüşmek dileğiyle. Ve tabii ki yarın sabahki seminerde de.

Garon

Bu iyiye işaret olsa da, yine de canımı sıktı. Bu kadına çiçek alacak biri varsa, o da ben olmalıyım. Ve bu pislik benden önce davranmıştı.

"Gördün mü? Her şey yolunda," dedi Brynn. Kendi sesiyle değil, Brianna'nın sesiyle. "Garon bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu biliyor. Unutmalısın, Cam."

Gözleri çok daha fazlasını ifade ediyordu. Ryker, Westwick ve Manning binadan ayrılmışlardı, ama O'Hanlon yakındaki bir odadan izliyor olabiliirdi.

Odayı henüz şahsen görmemiştik, bu yüzden onu tanıyamamıştım.

En korkutucu kaş çatışımı yaptım. "Kimse sana dokunmazsa sorun olmaz." Şu anda Cameron mu yoksa kendim mi olduğumun önemi yoktu. Duygularım aynıydı.

"Gizlilik Lütfen" tabelasını söktüm ve anahtar kartını okuttum. İçeri girerken, Brynn ve ben düşük teknolojili güvenlik önlemlerimizin yerinde olup olmadığını kontrol ettik. Hiçbir şey bozulmamıştı.

Ayrıca buketi de içeriye getirdik, girişteki masanın üzerine kaba bir şekilde koyduk, sonra gözetleme cihazları aramak için onu parçalara ayırdık. Ama temizdi.

Brynn kollarını başının üzerine uzattı ve ben, tişörtü yukarı kalkınca ortaya çıkan karnını hayranlıkla seyrettim. "En azından Westwick bizim uydurduğumuz hikayeyi inanıyor," dedi, "tıpkı Manning'in sana söylediği gibi. Garon iyi geçinmek istiyor. Tabii o ve Ryker daha uzun vadeli bir oyun oynamıyorlarsa."

"Her halükarda, Ryker'ın O'Hanlon'a bugün yaptıklarımızı rapor etmesi için görev verdiğini düşünüyorum." Yaklaştım ve ellerimi beline koydum. Ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. Neyse ki o da bunu umursamıyordu. Brynn'in elleri kollarımı okşadı.

"O zaman rolümüzden çıkmamalıyız," dedi. "Ona, söylediğimiz kişiler olduğumuza ikna etmeliyiz."

"Günü mümkün olduğunca az giyinik olarak odada geçirebiliriz. Tabii ki zorunlu değil, sadece seçenekleri sıralıyorum."

Bana sırtı baktı. "Bu fikir ne kadar cazip olsa da, ben daha halka açık bir şey düşünüyordum."

"*Bunu* halka açık bir yerde yaparsak bizi tesisten atabilirler."

Brynn yüksek sesle güldü. Bu beni çok mutlu etti. Onu güldürmeyi seviyordum ve bunu daha sık yapmaya karar verdim.

"Cole Bailey'nin yaramaz bir tarafı mı var? Şok oldum."

Ona ne kadar yaramaz olabileceğimi gösterme düşüncesi sikimi titretti. "Göstermekten memnuniyet duyarım. Ama kararı sana bırakacağım." Saçlarına bir öpücük kondurdum, kokusunu içime çekmek için biraz daha oyalanarak. Şampuan ve dün gecedan kalma parfümünün hafif kokusu, ona özgülü tatlı notalarla karışmıştı. "Emrindeyim."

Onun benimle güvende hissetmesini istedim. Her Şeye hazırdım. Ama fiziksel ilişkiye gelince, Brynn hızı belirleyebilirdi.

"Bunu bilmek güzel." Elimden kurtulup dizüstü bilgisayarını aldı ve kurdu.

Brynn, Westwick'in misafirinin fotoğrafını River'a gönderdi. Umarım River ve hacker ağı bu adamı çabucak tespit edebilirlerdi. Bu konuda çok endişeli değildim. River işleri halletmenin bir yolunu bulurdu. Tanımak için faydalı biriydi.

Yatağın kenarına yaslandım. "Bugün için bir fikrim var. Gizli kimliğimizi koruyarak bizi dışarıya, halka açık bir yere çıkaracak bir Şey. Ve aslında eğlenceli bile olabilir."

" yle mi? Anlat bakalım."

"Yaptığın işi bitir. İhtiyacımız olan Şeyleri almak için resepsiyona uğrayabiliriz." Kıyafetine göz gezdirdim. Brianna marka bir sundress giymişti. "Ve yürüyüş yapabileceğin bir Şey giy."

Operasyonlar sırasında eğlenmeye alışkın değildim. Belki bir kaçağı yakalarken hariç. O kısım her zaman karanlık, intikam dolu bir Şekilde tatmin ediciydi. Ama iş ile eğlenceyi nadiren karıŐtırırdım. Aslında, bunun çok riskli olduğunu söylerdim. Dikkat dağınıklığı hatalara yol açardı.

Brynn ile bir gün ge ireceğimi, ona dokunabileceğimi ve onun da benimle aynı ilgiyi duyduğunu bildiğimi düŐünürken içimde heyecanlanmam yanlış mıydı?

Umurumda olmadığını itiraf etmeliyim. * zg n m,  zg n değilim.*

Şu anda, görevimiz ve birbirimize olan arzularımız örtüşüyordu. Ben de buna uyum sağlayacaktım.

Brynn, yürüyüşe uygun olduğunu iddia ettiği bir kıyafete geçti. Bana göre, esnek malzemeden yapılmış seksi bir etek ve dar bir tişört, ayrıca yepyeni pembe yürüyüş botları gibi görünüyordu.

"Yürüyüş Barbie'si gibi görünüyorsun," dedim. "Sevimli."

Bana göz kırptı. "Brianna'nın kendine özgü bir tarzı var. Ne diyebilirim ki?" Bal sarısı saçları yüksek bir at kuyruğu Şeklinde toplanmıştı, kendi tarzına bir gönderme

Bu küçük hatırlatma, gerçek Brynn'i hatırlatarak beni hiç olmadığı kadar heyecanlandırdı.

Odamızın kapısını açtım ve onun koridora çıkmasını bekledim. O beni geçtikten sonra, kısa eteğinin altından poposunu avuçladım ve sıktım. *Nngh*. Altında küçük bir erkek şortu vardı. Umarım bu çok cüretkar bir hareket olmamıştır, ama ben Cameron karakterindeydim ve o elle taciz eden, sahiplenici bir adamdı. Beni suçlayabilir miydi?

Brynn bana sıırttı. Ne yapmaya çalıştığımı çok iyi biliyordu.

Resepsiyona doğru yürüdük. Yolda, Molly ve kocası, fırıncı çiftiyle karşılaştık. Her zamanki gibi, Molly Brynn'i sıcak bir şekilde selamladı, ama beni görünce yüzü asıldı.

"Cameron," dedi, küçümsemeyle. Çenemi kaldırdım. "Selam."

Molly kollarını kavuşturdu. "Dün gece Garon'un güvenliğiyle olan olayı duydum. Çok talihsiz bir olay. İyi misin Brianna?"

Brynn, Molly'nin koluna elini koydu. "Önemli bir şey değildi. Garon özür dilemek için çiçek gönderdi. Sadece bir karışıklık oldu."

"Ne kadar düşünceli. Bazı erkekler nasıl davranacaklarını biliyorlar." Molly gözlerini bana dikti. Sonra Brynn'in omzuna işaret ederek nefesini tuttu. "Onlar... parmak izleri mi?"

Brynn elini kaldırıp morlukları kapattı. "Dün gece oldu, ama kazaydı."

Ryker'in ona zarar verdiğini düşününce yine sinirlerim gerildi. O adamı cezalandıracaktım. Hiç şüphemiz olmasın.

Ama Molly, sanki asıl suçlu *benim* olduğumu düşünüyormuş gibi bana sert bir bakış attı.

Veda edip resepsiyona doğru yolumuza devam ettik. "Buralarda ünüm yayılıyor," diye mırıldandım. "Yakında tatil köyünün yarısı, herkesin sevdiği popüler kızı taciz ettiğim için kanımı isteyecek." Bu, onların beni pislik olarak görmesinden farklı bir duyguydu. Cameron'ı yargılıyor olsalar da, yine de hoşuma gitmiyordu.

"Her şey algıyla ilgili. Westwick'in zihnine, senden memnun olmadığımı ekerek. Diğer konukların da bu fikri pekiştirmesi yardımcı olacaktır."

Doğru, böylece Westwick gelip onu benden çalabilir. Kafamı sallayarak koridorda yürümeye devam ettik. Brynn'in

Kendisini Westwick'in insafına bırakmak, kısa süreli de olsa, benim için kabul edilebilir bir seçenek değildi. Ona bunu anlamasını sağlamalıydım. Ama bunun için biraz ikna etmem gerekeceğini biliyordum.

Resepsiyonda, yerel yürüyüş parkurları hakkında bilgi istedim. Brynn heyecanla broşürlere göz attı, ben de yanımıza içecek ve öğle yemeği almamız için gürültü yaptım. Bunlar, tatil köyünün sunduğu tüm olanaklardı. Mümkün olduğunca çok kişinin nereye gittiğimizi bilmesini istedim.

Hazırlıklarımızı tamamladıktan sonra yola çıktık, ben sırt çantamızı taşıyordum ve parmaklarım onun parmaklarıyla iç içe geçmişti. Bu yürüyüş bizi tatil köyünün sınırındaki kayalık kırmızı tepelerin zirvesine çıkaracaktı.

Hava güneş ışığı ve toz kokuyordu, tatil köyündeki parfüm ve temizlik sıvısı kokusu yoktu. Derin bir nefes aldım.

Ordudan ayrıldığımdan beri, açık havada kendimi en rahat hissediyordum. Düşmanlarla dolu bir bölgede bu, daha fazla tehlike anlamına gelebilir. Yine de bu, doğanın çok uzak olmadığını hatırlatan özgürleştirici bir duyguydu. Tecrübelerime göre, sorun genellikle insanlıktı.

Yaralandıktan sonra, hastane odasında tıklıp kalmaktan nefret ediyordum. Mavi gökyüzü yerine tavana bakmak. Sonsuz genişlik ve vahşi doğanın sunduğu olanaklar yerine duvarların daralmasını hissetmek. Eskiden doğal kabul ettiğim aktivite düzeyine geri dönmek için çok mücadele ettim.

O zamandan beri, böyle bir yerdeyken ve iki ayağımın üzerinde *özgürce* yürürken, burada olduğum için minnettar oluyordum.

Brynn önümdeki dar patikada yürüyüş yaparken manzara daha da güzelleşiyordu. Patika tırmanırken, tonlu bacakları, kalçalarının ve poposunun kıvrımları. Onun güzelliği, onu gören herkes için açıktı. Özellikle şu anda, kıvrımlarını saran o kıyafetlerle. Ama Brynn bundan çok daha fazlasıydı.

Onunla ilgili ilk izlenimimi hatırladım. Yol kenarında kolunu tutan adamı ters çevirdiğini görmüştüm. O şiddet benim üzerime yöneldiğinde bile, ona hayran kalmıştım.

Su molası verdiğimizde cildinin parlaklığını *gerçekten* hayranlıkla izledim. Bir damla ter boynundan aşağıya, köprücük kemiği arasındaki çukura doğru yuvarlandı. Onu yalasam çok mu abartmış olurum? Evet, muhtemelen. Ama bunun tadı nasıl olur diye düşünmek, sikimi sertleştirdi.

Brynn alnındaki teri sildi, şişeden su içerken boğazı çalışıyordu.

"Takip ediyoruz," dedi, su şişesinin ağzını dudaklarına götürerek ve sesini alçaltarak.

Onun yanına yaklaştım ve şakağına öpme isteğine kapıldım. Dudaklarım tuzlu bir tat aldı. "Evet, bir süredir takip ediyoruz."

Yola çıktığımızda birkaç yürüyüşçü geçmiştik, ama o zamandan beri yol sanki bize kalmıştı. Ancak görünüşe rağmen, yalnız değildik.

"Her durduğumuzda o da duruyor," dedim. "Bizi yakalamamak için arkamızda kalmaya çalışıyor. İyi ki öyle, çünkü O'Hanlon'un işi batırmış olabileceğinden korkuyordum."

"Onun olduğundan emin misin? Westwick'in diğer koruması?"

"Kesinlikle. Kızıl saçları trafik ışığı gibi. Profilineki fotoğrafta olduğu gibi." Diz çöküp sırt çantamı açtım. Resepsiyon görevlilerinin verdiği atıştırmalık ve içeceklerin altına, banyodan aldığım bir el havlusunu katlamıştım. Bir kenarını kenara çektim.

Altında bir silah yatıyordu.

Brynn kıkırdadı. "Bu gezi için bir strateji geliştirdiğini tahmin etmiştim. Ama Westwick'in adamlarını ortadan kaldırmak için biraz erken değil mi?"

Silahı örttüm, çantayı kapattım ve tekrar omzuma astım. "Uslu bir çocuk oluyorum. Koruma akıllı davranıp mesafesini koruduğu sürece güvende." Ama gözetimden başka bir şey beklemiyordum. Elbette, Ryker'ın O'Hanlon'a benden kurtulmasını emretmiş olması mümkündü. Ama Westwick, önemli bir kişi olduğunu gösteren her türlü işareti veren konuğuyla meşguldü. Westwick, tatil köyü misafirlerinin, özellikle de dün gece güvenlik şefiyle kavga eden seminer katılımcılarının kaybolmasının yaratacağı karışıklık ve dikkat dağınıklığını istemezdi. Westwick bunun için fazla akıllıydı. Hayır, bu bir fırsattı. Sadece gizli hikayemizi

sağlamlaştırmak için değil, ama güvenlik ekibinin yeteneklerini değerlendirmek için. Şimdiye kadar pek etkilenmedim. "Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Brynn. "Devam

edip

Bana yanaştı ve kollarını boynuma doladı. "Yoksa küçük bir gösteri mi yapalım?"

Sanki bunu düşünmem gerekiyormuş gibi. "Sanırım, dudaklarını tekrar bana değdirmek için bu kadar hevesliysen..."

"Daha çok, dudaklarını *dudaklarıma* değdirmek için her türlü bahaneyi seve seve kabul edersin." Burnunun ucu yanağıma dokundu, daha çok alay etmek için. "Sence şu anda bizi görebiliyor mu?"

Mırıldandım ve çevremizi değerlendirmek için hafifçe döndüm. "Muhtemelen görmüyor. Sanırım dürbün getirmiştir, belki uzun lensli bir kamera bile, ama daha yüksek bir yere çıkmamız lazım."

"O zaman yürüyüşe devam etmeliyiz."

"Bir saniye." Brynn ve ben birbirimize olan çekiciliğimize teslim olduğumuz için, onu öpmek için herhangi bir bahaneye ihtiyacım yoktu. Dudaklarım onun dudaklarına hafifçe değdi, sadece onun da bunu istediğinden emin olmak için, ama o gömleğimin yakasını tuttu ve bana karşılık verdi. Geri kalan her şeyim tepki gösterdi, onu olabildiğince yakına çekmek için can atıyordu. Ama çok geçmeden geri çekildi.

"Hadi," dedi. "Bizi göreceği daha iyi bir yer bulalım. O'Hanlon'un Ryker ve Westwick'e rapor etmek için heyecan verici bir şeye ihtiyacı olacak."

"Yine başladın, herkesin içinde yaramazlık yapmak istiyorsun. Seni teşhirci sanacağım, B."

Elini uzatıp popomu tokatladı. "Hala söz verdiğin o yaramaz tarafını bekliyorum."

Gülümseyerek yokuş yukarı yürümeye devam ettik. Öğle vakti yaklaşıyordu, bu yüzden baharın serin havasına rağmen güneş giderek yoğunlaşıyordu. Tatil köyündeki diğer yürüyüşçüler düş almak ve havuzun serin serinletici ortamına dönmek için çoktan geri dönmüşlerdi, bu yüzden gölgemiz dışında yol tamamen bize kalmıştı.

Yaklaşık bir mil sonra, bir seyir noktasına ulaştık. Vadiye doğru çıkıntı yapan düz bir alan, mola vermek için mükemmel bir yerdi. Yukarıdaki uçurum, acımasız güneşten gölge sağlıyordu ve üzerinde uzanabileceğimiz birkaç düzgün kaya vardı.

Brynn sırt çantamı aldı ve fermuarını açtı. "Öğle yemeği?" diye sordu.

"Evet. Açlıktan ölüyorum."

Bana bir sandviç uzattı ve kendisi için de bir tane aldı. Bir ısırık alırken, çıkıntının kenarına gittim, kollarımı yukarı doğru uzattım

ve nefesimi toparlayıp tatil köyüne uzanan vadinin manzarasını hayranlıkla seyrettim.

Kısa bir hareket gördüm. Koyu renkli şapkanın altından kırmızı saçlar, sonra camdan yansıyan güneş ışığı. Gözcümüz yaklaşık yarım kilometre aşağıda, patikadan uzakta, çalılar ve engebeli ağaçların arasında kısmen gizlenmişti.

Mükemmel.

Sandviçimi birkaç ısırıkta bitirdim, sonra suyla yıkadım. Brynn benden uzaklaşmış, uzun, düz kayanın üzerine koyduğu sırt çantamı karıştırmak için eğilmişti. Arkasına yaklaştım, ayağa kalkarken ellerimi yanlarına kaydırdım ve onu kendime doğru çektim.

"Arkadaşımız bizi görebiliyor," diye kulağına fısıldadım. "O'Hanlon bizi izliyor." Ve itiraf etmeliyim ki, teşhirci biri olmasam da, bu düşünce tüylerimi diken diken etti. Özellikle de Brynn başını çevirip, gözleri ilgiyle parıldadığında.

"Sen istersen ben de varım."

Onu sırtıma yaslayarak, dönüp kayanın üzerine oturdum ve onu da yanıma çekerek kucağıma oturttum. Bir elimi karnına düz bir şekilde koyup, diğer elimi boynuna gevşekçe doladım. Kalçaları benim kasıklarına yaslanmıştı ve vücudum onun sıcak ağırlığını görmezden gelemezdi.

Yüzümü saçlarına gömerek, "Bu şekilde iyi mi?" dedim.

"Evet," diye fısıldadı.

Beni görebilmek için boynunu uzattı. Dudaklarını dişlerimle ısırdım, sonra ağzımı onun ağzına eğdim. Dilimi içeri ittim. Daha fazla tuz, temiz terin tadı. Kokusu ve taze kuru hava burun deliklerimde karışıyordu.

Bu noktada, vadiye bakarken, bizi izleyen kişi yaptığımız her şeyi mükemmel bir şekilde görebilirdi.

Boynuna öpücükler kondurdum, O'Hanlon'un dudaklarımı okuyamayacağından emin olarak konuşmak için ara verdim. "Herhangi bir anda durmamı istersen, hala aç olduğunu söyle," dedim. "Sinirlenmiş gibi davranacağım, ama tatil köyüne geri döneceğiz. Tamam mı?"

O başını salladı. "Ben iyiyim."

"İyisin." Sonra sesimi yükselttim. "Beni ne kadar sertleştiriyorsun, B? Hepsi senin sayende."

O inleyerek başını omzuma yasladı. "*Cameron*." Gizli kimliğimin adını kullanmıştı, ama Brynn'in kalçalarının hareket edişi, kalınlaşan penisime sürtünüşü, sadece benim içindi.

Kahretsin. Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Bu inanılmaz bir duyguydu.

"Ama başka yürüyüşçüler de olabilir." Sözleri kayalarda yankılandı. "Biri görecektir."

Gülümsememi sakladım. Brynn bu oyuna gerçekten kapılmıştı. Oyunculuk yeteneğim pek iyi değildi, ama belki biraz daha gayret gösterebilirdim. "Bırakın yapsınlar. Dün gece Garon'la dans edişini gördüm. Kime ait olduğunu hatırlaman gerekiyor."

Brynn'in bana attığı bakış, cildimde yanık hissedecek kadar sıcaktı. Sanki güneş doğrudan üzerime parlıyordu, oysa gölgedeydik.

"Devam edeyim mi?" diye mırıldandım.

O başını salladı. Gözlerinde bir gülümseme vardı, tereddüt etmedi.

Onu kaldırdım ve bana dönmesi için yönlendirdim. Dizleri bükülmüştü, uylukları kalçalarımı sarmıştı. Sol kolumu beline dolayarak, sanki onu orada kalmaya zorluyormuşum gibi tutumumu değiştirdim. Ama diğer elimle, gömleğinin üzerinden karnını nazikçe okşadım. Öpücüklerimi yumuşak tuttum. Onu ikna ettim. Tamamen kontrol bendeymiş gibi davranırken, hızı onun belirlemesine izin verdim. Dili dudaklarımın ötesine daldı, beni tattı.

Ancak öpüşmeye devam ettikçe, arzusun sis perdesi dünyanın geri kalanını silmeye başladı. Bu da tehlike anlamına geliyordu. Çevremizi farkında olmaya devam etmeliydim. Bu kadın benim için çok önemliydi. Birbirimizi çok kısa süredir tanıdığımız düşünülürse, muhtemelen fazla önemliydi. Onun dış görünüşündeki güçlülüğün altında gizli bir kırılganlık olduğunu fark etmiştim. Bu da onu daha da korumak istememe neden oluyordu. Stillwater gibi bir düşmanla karşı karşıya olan bir kadın olduğu için değil. Ve sadece benim ortağım olduğu için de değil.

Onu korumam gerekiyordu çünkü her öpücük ve okşamayla, o benim bir parçam gibi hissettiriyordu.

Kahretsin, çoktan ona bağlanmıştım.

Duyularımın yeniden farkına varmak için biraz geriye yaslandım. "Bir sorun mu var?" diye fısıldadı.

"Sadece bana ait olanı izliyorum."

Bunu dinleyenler için söylemişim, ama bu, o anda bunun doğruluğunu azaltmıyordu.

Ellerimi kalçalarına götürdüm ve çıplak teninin altındaki kasları masaj yaptım. Öne eğilip kulağına fısıldadım. "Sadece izleri takip ediyorum. Dikkatim dağılıyordu."

O kıkırdadı. "İkimiz de."

Başparmaklarım iç uyluklarında küçük daireler çizerek içe doğru ilerledi. Biri eteğinin kenarından küçük erkek şortunun kenarını okşadı. Brynn nefes aldı, göz bebekleri büyüdü. Nefesi kesildi ve pazımı sıkıca sıktı. Başını salladı.

Başparmağım tekrar hareket etti, bu sefer doğrudan şortunun kasık kısmının üzerinden geçti. İnlemesi yumuşak ve çaresizdi.

"Hoşuna gitti mi?" Dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe değdirdim. Daha önce de sertleştiğimi sanıyordum, ama şimdi pantolonumun fermuarında zonklayan penisimin sertliği bambaşka bir şeydi. "Kimse ne yaptığımı göremiyor. Sen bir gösteri yapmak istemiştin. Bunun gerçek olup olmadığı sana kalmış."

Brynn bacaklarını biraz daha açtı. Sırtını kavisledi. "Dokun bana." Sözleri heyecanla doluydu. Göz kapakları ağırlaşmış, dudakları pembe ve öpücüklerden şişmişti.

Aynı başparmağımı kullanarak, onu şortunun kenarının altına soktum. Sonra bacaklarının arasındaki boşluğa kaydırdım ve kaygan bir ıslaklıkla karşılaştım. Brynn inledi. En mahrem bölgelerinde uzun bir yukarı aşağı hareket, onu titretmişti. Kirpikleri titredi.

"Durma. *Lütfen.*"

"Durmaya niyetim yok."

Sadece o başparmağımla onu keşfettim. Sevdiği tempoyu, baskıyı keşfettim. Brynn'in kalçaları bana doğru sallanıyordu. Penisim kendi şortumun içinde sıkışmış, beni tahrik edecek ve arzulayacak kadar sürtünme alıyordu. Ter sırtımdan damlıyordu.

En son yapmak istediğim şey dikkatimi başka yere çevirmektir, özellikle de o böyle inerken, ama aynı zamanda izleri de gözden kaçırmadım. Kimse beni çoklu görev yapamıyor diye suçlayamazdı.

Teşekkürler, Ranger eğitimi. Bu bir konsantrasyon egzersiziydi. Kendi isteklerimi bir kenara bırakıp tamamen görevime odaklanmak için.

Başparmağım giderek daha hızlı daireler çiziyordu. İnemeleri hızlanıp vücudu yay gibi gerilirken klitorisine odaklanıyordum.

"Ben... ben... yapacağım..." Brynn bana doğru eğildi, öpücükleri çılgınca ve arzulu. "*C-Cameron.*" Neredeyse gerçek adımlı söyleyeceğinden emindim, ama tam zamanında kendini düzeltti.

O titremeye başlayana kadar başparmağımı hareket ettirmeye devam ettim. Orta parmağım onun içine girdi. O nefesini tuttu ve yüzünü boynuma bastırdı.

"İşte böyle, B," diye mırıldandım. "Seni yakaladım."

Sonunda titremesi durduğunda, Brynn kucağıma geri oturdu ve nerede olduğumuzu unutmuş gibi gözlerini kırıştırdı. Kimse bizi rahatsız etmemişti. Aslında, herhangi bir yürüyüşçü yaklaşmış olsaydı, Brynn'in çıkardığı sesleri duyunca muhtemelen uzaklaşırdı.

Brianna ve Cameron'ın ne yaptıkları konusunda pek bir gizem yoktu.

Elimi çekip şortunu ve eteğini düzeltirken, dudaklarını kapatarak onu öptüm. "Bu kadar gösteri yeter mi?" diye sordum.

Yanakları kızardı. Ama çenesini meydan okurcasına kaldırdı. "Bu tesisteki diğer çiftlere daha iyisini yapabileceklerini meydan okuyorum."

Gülümsememi saklamak için onu tekrar öptüm.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Brynn

Tesisine geri dönüş yürüyüşü, gidişten çok daha hızlıydı. Yokuş aşağıydı, ama asıl nedeni bu değildi.

Cole'u odamıza geri götürmek istiyordum. *Hemen.*

Bunu yaptığımı inanamıyordum. Cole'un bana dokunmasına, beni zevke getirmesine izin vermişim, sanki bunun için yaratılmışım gibi. Stillwater'ın başkanının koruması bizi izlediğinin tam farkında olarak, beni patikanın ortasında orgazma ulaştırmıştı. Herhangi biri geçip gidebilirdi. Elbette Cole çevreyi gözetliyordu, ama genellikle durum farkındalığını koruyan bendim.

Ama dikkatli olmak yerine, tamamen teslim olmuşum. Özel Ajan Somerton böyle şeyler yapmazdı.

Ve hava *çok* sıcaktı. Şimdiye kadar yaşadığım en sıcak hava. Bu adamın nesi vardı böyle?

Yolu koşarak inerken, O'Hanlon'a ya da başka birine rastlamadık. İyi ki de öyle oldu, çünkü Brianna gibi davranacak havamda değildim. Yolda giderken bu yalanı sürdürmek yeterince zor olmuştu.

Cameron'ı istemiyordum. *Cole'u* istiyordum. Ona, bana verdiği kadar çılgın bir zevk vermek istiyordum.

Otel odasına daldık, öpüşüyorduk, ellerimiz vücudumuzda dolaşıyordu. Cole kapıyı kapatıp kilidi çevirmeyi başardı. Sonra beni kapalı yüzeye bastırdı, ağzı ağzımı ele geçirdi. Dili kayıyor ve okşuyordu.

Geri dönerken ereksiyonu azalmıştı, ama şimdi tekrar sertleştiğini hissettim. Ellerimi vücutlarımızın arasına soktum.

Fermuarının düğmesini açtım ve fermuarı aşağı çekerek içeri ulaştım.

Yumruğum onun kalınlığını kavradı ve Cole başını geriye attı, göğsünden düşük bir inilti çıktı.

"Sana ihtiyacım var," dedim boğuk bir

sesle. "Hemen şimdi." "Yatak odası."

"Hayır. O kadar uzun süre bekleyemem."

Burun delikleri genişledi. Odaya bir göz attı, bileğimi yakaladı ve beni yakındaki kanepeye sürükledi. Cole otururken minder üzerinde zıpladı, sonra beni kucağına çekti, tıpkı daha önce vadiyi gören düz kayanın üzerinde durduğumuz gibi. Ama şimdi, kanepenin yumuşak döşemesi çok daha rahat bir yüzey sağlıyordu. Kalçalarım istemsizce hareket etti ve onu sürtündüm.

Hiç bu kadar acil bir şey hissetmemiştim. İçimde bir erkeğin olmasını isteyen bu kontrol edilemez çılgınlık.

Bir şekilde, şortumu ve külotumu uyluklarımdan aşağı itip, bacaklarımı kaldırarak çıkardım. Cole kendi şortunu ve boxerını aşağı itti ve penisi serbest kalarak göbeğinin üzerindeki tişörtüne çarptı. Penisini tabanından tutup sıkı.

"Bunu istediğinden emin misin?" diye sordu.

Eski sevgilim beni terk ettiğinden beri, diğer erkeklerle olan her samimi anımı sorgulamıştım. Güvensizlik benim varsayılan halim olmuştu. Ama Cole ile bu şekilde birlikte olmak... basit geliyordu. Onunla birlikteyken, kendimi bırakabilirdim. Çünkü onun benimle birlikte olacağını biliyordum.

"Bunu her şeyden çok istiyorum."

Girişime kendini yerleştirdi ve ben aşağıya indim. Mavi gözleri beni tutarken, penisi beni santim santim doldurdu. Cole yukarı doğru kıvrıldı ve ben onun derinlere ittiği hissiyle inledim. Nefesimi keserek, çok uzun zamandır hiçbir erkeğin girmesine izin vermediğim yerlerime dokundu.

Bu tam olarak istediğim şeydi. *İhtiyacım olan* şeydi.

Hala eteğim üzerimdeydi. Kumaşı yukarı itti ve daha hızlı bir ritimle sallanırken kalçalarımı kavradı. Göğsüm sıkışmıştı, karnımın derisi sıcaktan kızarmıştı. Beni izleme şekli, şehvet ve

aynı zamanda bakışlarında gördüğüm hayranlık, uzuvlarımda zevk dolu bir titreme yarattı.

"*Brynn*," dedi, boynumun arkasını avuçlayıp beni öpmeden hemen önce. Dili ağzımın içine girdi, sıcak, kirli vuruşlarla beni sahiplenirken, penisi vajinama giriyordu. Ter, tuz ve seks kokuları odada karışıyordu.

Onun güçlü, geniş omuzlarını kavradım ve kucağında zıpladım. İçimdeki baskısı dışında her şeyi bir kenara ittim, klitorisimin ona sürtünmesinin mükemmel hissi. Ve bana attığı o aç bakış. Ona doyamıyordum.

"Çok güzel," diye mırıldandı. "Beni ciddiyetle sür. İhtiyacın olanı al, çünkü daha fazla dayanamayacağım ve önce senin kontrolünü kaybetmeni hissetmek istiyorum. O güzel yüzünün zevkten bükülmesini görmek istiyorum."

Demek Cole seks sırasında konuşkan biriydi. Bunu çok sevdim.

Yakındım. Bacaklarımda arasında elektriksel bir zevk oluşurken vücudumun her yeri gerildi. Sonra onun büyük elleri kalçalarımı sıktı, kalçaları sertçe sallandı ve ben kenardan düz bir şekilde yuvarlandım. Parmaklarım onun kısa saçlarını kavradı ve yüzümü onun yüzüne sürttüm, yanaklarımdaki sakallarının yumuşak sürtünmesini hissettim. Dalga dalga içimi kaplayan ve nefesimi kesen bir hisle onu sürdürdüm.

Hâlâ boşalırken Cole boğuk bir çığlık attı ve içimde kasılmalarını hissettim.

Yoğunluk azaldığında, yüzlerimiz hala birbirine yapışık durumdaydı. O mırıldandı ve yanağıma ıslak öpücükler kondurdu. "Bugünkü planımın eğlenceli olacağını söylemiştim."

"Bu kısmı da planlamış mıydın?"

"Özellikle değil. Ama umuyor muydum? Tabii ki, umuyordum."

Kollarını bana doladı, sanki beni hiçbir yere bırakmayacakmış gibi. Gözlerimi kapatıp gülümsedim. Ben de bu anın bitmesini istemiyordum.

O kıkırdadı. "Seni gördüğüm andan itibaren seni çıplak görmek istiyordum. Biliyor musun? Ben tam da senin beni suçladığın gibi azgın bir piçim." Bunu vurgulamak için popomu çimdikledi.

Gözlerimi açtım, şok olmuş gibi ağzımı açtım. "Skandal."

İkimiz de gülümsedik ve sonra güldük. Vücudumu hareket ettirdiğimde, onun hala içimde olduğunu hissettim. *Oh*. Yumuşuyordu, ama evet, onu hissediyordum.

Göz kapakları ağırlaştı. Nefesini verdi ve beni nazikçe öptü. "Umarım sen de benim kadar zevk almışsındır," dedi.

"Her bir parçası." Aslında, daha fazlasına karşı değildim. Öğle yemeği saati geçmişti. Akşam yemeğine kadar gidecek bir yerimiz yoktu ve bugün zaten yeterince etki yaratmıştık.

Şansım yaver giderse, bu akşam Garon'un dikkatini tekrar üzerime çekebilirdim, ayrıca Cameron'dan beni çalmak için rekabetçiliğini de.

Ama Cole'un dudakları benim dudaklarımdayken ve vücutlarımız hala en samimi şekilde birbirine bağlıyken, Stillwater'ın başkanını yenmekten bile daha çok istediğim tek şey, bu sıcak, rahat hissi korumaktı. Belki de bunun için endişelenmeliydim.

Ne yazık ki, orada sonsuza kadar kalamazdım, bu yüzden kalktım ve eteğimi aşağı indirdim. Cole hızla şortunu yukarı çekti.

Bir anlık utangaçlık beni tereddüt ettirdi, ki bu çok saçmaydı. Az önce içimdeydi ve ben yürüyüş parkurunda kesinlikle hiçbir çekingenlik göstermedim. "Gidip temizleneceğim." Banyoya doğru yürüdüm, sonra ekledim, "Sonra jakuziyi deneyebiliriz. İstersen."

"Bu harika bir fikir." Ağzı alaycı bir şekilde kıvrıldı ve bir tarafındaki kesici dişi ortaya çıktı. "Oda yükseltmemizin boşa gitmesini istemeyiz. Ama River'ın cevap yazıp yazmadığını kontrol etmeliyim."

Bunu düşünmediğim için kendime kızdım. "Haklısın. Bir dakika sonra gelirim."

Tuvalate girdim. Çok çabuk, kanepede hissettiğim mükemmel rahatlık buharlaştı ve yerine görevimize odaklanmam gerektiği bilinci geldi. Cole az önce bana bunu hatırlatmıştı.

Bunun bir hata olmasını istemedim.

Lütfen bir hata olmasın.

Duş aldıktan sonra, kendimi bir havluya sardım ve banyodan çıktım. Ya öyle yapacaktım ya da terli, kirli giysilerimi tekrar giyecektim.

Odaya girdiğimde Cole'u dizüstü bilgisayar başında buldum. "River'dan henüz haber yok. Sanırım şimdilik haber yok, iyi haberdır." Cihazın kapağını kapattı ve koltuğuna yaslanarak gözlerini baştan aşağı beni süzdü.

"Duş boş," dedim.

"Bu, kötü koktuğumu ima etmek için mi?"

Başımı eğip ona alaycı bir bakış attım. Aslında, kokusu beni tekrar tahrik etmeye başlamıştı. "Yürüyüşten ve sonrasında yaptıklarımızdan sonra mı? İkimizin de ihtiyacı var bence."

"Duş alacağım. Ama önce buraya gelmeni istiyorum." Sesi tekrar daha düşük bir tona düşmüştü. O ses hipnotikti.

Bu adamın üzerimde yarattığı etkiyi açıklayamazdım. Özellikle de huysuz ve sertleştğinde.

"Senin emirlerine uymam mı gerekiyor?" diye sordum, ama çoktan ona doğru yürümeye başlamıştım.

Yeterince yaklaştığımda, beni sağ bacağının üzerine oturttu. Dişlerini alt dudağına geçirerek, bir parmağını havlunun üst kısmına taktı. "Yapabilir miyim?"

Ellerimi indirdim, sessizce kabul ettim. *Bana ne istersen yap.* Cole havluyu tekrar çekti ve havlu açıldı, kalçalarımın etrafında bir yığın oluşturdu. Göğüslerim ve karnım görünür hale gelince inledi.

"Vay canına, çok güzelsin B."

Klimalı odanın soğuşunda meme uçlarım sertleşti. Cole parmağını birine götürdü ve meme ucunu daireler çizerek okşadı. Nefesim hızlandı. Aynı parmağıyla göğüslerimin arasından karnıma, oradan da bacaklarımın arasına doğru bir çizgi çizdi. Beni çılgına çeviren noktaları bulduğunda nefesim kesildi. Şimdiye kadar sadece birkaç kez birlikte olmuştuk, ama o benim vücudumu çok iyi tanımaya başlamıştı.

"Seni tekrar boşaltmak istiyorum." Köprücük kemiğıme bir öpücük kondurdu. Dilini uzatıp bir damla suyu yaladı. "Ama bunu o büyük küvette yapmak istiyorum."

Şakacı bir şekilde elini ittim. "O zaman temizlen. Banyo için çok kirlisin."

"Sana pisliği göstereceğim." Beni kollarıyla sıkıştırdı ve tuzlu yanağını göğüslerimin arasında ovuşturdu. Gülererek onu ittim ve kalkmaya çalıştım.

"Aptal!"

Cole sırtarak beni bıraktı. Ve kalbim güçlü bir şekilde attı. Daha önce bu sert adamı güzel olarak tanımlamazdım, ama şu anda bu kelime ona tam olarak uyuyordu.

Yere düşen havluyu aldım. Ama Cole onu benden kaptı. "Bu kadar muhteşem bir manzarayı örtmek suçtur."

Yüzüm kızardı. Havluyu geri alıp önüme sardım. Cole sadece bana sırtarak ayağa kalktı ve banyoya giderken kıyafetlerini çıkarmaya başladı. O boxerını aşağı indirip çıkarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sıkı kalça kasları gerildi.

Havlum yere düştü ve ben onu orada bıraktım.

Cole'u banyoya kadar takip ettiğimde, küvetin kenarında oturmuş protezini çıkarıyordu. "Duşu açmamı ister misin?" diye sordum.

"Yok, ben hallederim. Tek ayakla duş almam ilk kez olmuyor, tatlım."

"Tabii." Aptalın tekiydim. Ama Cole güldü, bu sese çok fazla özlem duymaya başlamıştım.

"Az önce sana tatlım dememe izin verdin," dedi.

Kesinlikle öyle yapmıştım. Ama bugün söylediğinde, önceki günlerden çok farklı geliyordu. Bugün, bu sözü biraz hoşuma gitmişti. "Sinirlenmemi mi tercih edersin?"

"Hayır, ben seni öpmeme izin vermeni tercih ederim." Protezini ve iç çorabını fayansın üzerine koydu, sonra bacaklarını açarak aralarına girmemi sağladı. Cole'un elleri kalçalarımnda duruyordu, beni her iki meme ucumu öpebilecek kadar yaklaştırdı, diliyle üzerlerinde dolaştı. Arzu kanımı kaydattı. Bacaklarımın arasında nabız gibi atıyordu.

Nedense, Cole ve ben bu beyaz mermer fayansların ve parlak ışığın ortasında çırılçıplak dururken, bu sahne yürüyüş parkurunda yaptığımız şey kadar skandal bir his uyandırıyordu. O benim partnerim olmalıydı. Onunla yatmak, üstelik bir görevin ortasında, eğitimimin her bir zerrisine aykırıydı.

Dün geceden beri yüzüncü kez, bunun *çok kötü bir fikir* olduğunu düşündüm. Ama bu çok harika bir duyguydu, durdurmak imkansızdı.

"Banyoyu hazırla," dedi. "Ben de birazdan gelirim."

Sağ ayağıyla dengede durarak ayağa kalktı ve duşa atladı. Vücudundaki her kas ve sinir gerginleşirken ağzım kurudu. Sıkı çalışma ve yılların tecrübesiyle kazandığı ham gücü inkar edilemezdi. Derisindeki yara izleri cesaretini gösteriyordu. Yaşadığı her şeyi.

Ve sonra düşün, o nefes kesici vücudun her köşesinden ve çizgisinden aşağı akışını izlemek?

Daha önce onun gördüğüm en seksi erkeklerden biri olabileceğini söylemişim.

Artık bu bir yarışma değildi.

Onunla gözlerimi ayırıp küvete sıcak su doldurmayı başardım. Su dolarken, küvete girip çenemi kenarına dayadım ve duşun cam duvarlarından Cole'u izlemeye devam ettim. Kollarını, karnını ve penisini sabunluyordu. Birkaç dakikada bir gözlerimiz buluşuyordu ve ikimiz de gülümsüyorduk. Ama o işini bitirip, sıcak su küvette kalçalarımı sardığında, aramızdaki bağ gerginleşmiş gibi hissettim. Beklentiyle dolu.

Suyu kapattı ve duş kapısını iterek açtı. "Bu kısım pek seksi olmayabilir," diye şaka yaptı.

"İmkansız."

"Ama ıslak zeminde kayıp yüzüstü düşmek seni etkilemek için iyi bir yol değil sanırım."

"Beni zaten etkiledin. Aslında bugün iki kez," diye ekledim alaycı bir göz kırpma ile.

"Daha fazlası da var. Söz veriyorum." Cole kapının hemen dışındaki duş paspasına oturdu. Ulaşabileceği bir yere önceden taze, rulo haline getirilmiş bir havlu koymuştu ve onu kullanarak biraz kurulandı. Sonra, sinsi bir bakışla havluyu duş ile küvet arasındaki kısa mesafeyi kaplayacak şekilde serdi.

Ve bir avcı hayvanın avına doğru sürünerek ilerler gibi bana doğru sürünmeye başladı.

Bunun seksi olmayacağını söylememiş miydi?

Küvetin kenarına ulaştığında, içine girdi. Ben yer açmak için geri çekildim. Sıcak su ikimizin etrafında sıçradı.

Cole küvetin bir ucuna sırtını dayayarak rahatladı. Ben de dönüp bacalarının arasına oturdum ve göğsüne yaslandım. Sağ bacağı bükülmüş, sol bacağı uzanmıştı. İkimiz de küvette olduğumuz için su neredeyse en üst seviyeye ulaşmıştı, ben de muslukları kapattım.

"Su jetlerini açmak ister misin?" diye sordu.

"Seninle oturmayı tercih ederim." Sıcak suda Cole'a yaslanarak, anında rahatlık hissine kapıldım. Nefes verip gevşedim. "Bu nasıl bu kadar doğru geliyor?" diye mırıldandım.

Elini karnıma koydu. "Ben de kendime aynı şeyi sorup duruyorum."

Bir süre ikimiz de konuşmadık, sadece ortamın tadını çıkardık.

"Bana aileden bahseder misin?" dedim.

Başparmağı karnımda yarım daire çizdi. Yutkunduğunu hissettim ve bana cevap vermeyeceğini düşündüm. Önceki konuşmalarımızdan, yaralandıktan sonra ailesinin ona yardım etmediğini hatırladım. Yani açıkça ortada bir hikaye vardı.

Bu adamı merak ediyordum. Cole, uzun zamandır hiç kimsenin yapamadığı şekilde ilgimi çekmişti. Eski sevgilimden ayrıldıktan sonra, bu aşamaya gelmek için kimseyle romantik bir ilişki kurmamıştım. Sadece akıllara durgunluk veren orgazmları paylaşmakla kalmayıp, kendimizle ilgili gerçekleri de paylaşmak. Geçmişini benimle paylaşmak isteyip istemediği ise başka bir konuydu.

"Biyolojik ailemi hiç tanımadım," dedi. "Annem beni doğurduğunda çok gençti, muhtemelen evden kaçmıştı. En azından teori böyle. Beni iki yaşındayken bir hastanede terk etti."

"Ah, Cole. Çok zor bir durum." Onun gereksiz sözlere ihtiyacı olmadığını biliyordum. Ama yine de bunu duymak zordu.

"Sonunda koruyucu aileye verildim. Birkaç farklı aileye yerleştirildim ve sonuncusu kalıcı oldu. Birçok çocuğu koruyucu aile olarak yetiştirdiler ve ben onlara geldiğimde anne ve baba yaşlıydılar. Ama harikaydılar. Hatta daha bencil olmalılardı, çünkü bize her şeylerini verdiler ve kendilerine hiçbir şey ayırmadılar. Başkalarını her zaman ön planda tuttular." Nefes alırken göğsü bana doğru hareket ediyordu. "Ben askerlik yaparken ikisi de vefat etti."

"Harika insanlarmış. Onları özleyorsun olmalısın." "Öyleydi.

Ve... evet," dedi yumuşak bir sesle. "Özlüyorum."

Başımı omzuna yasladım. Bana dokunmayan elini tutup parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Üvey kardeşlerin var mı?"

"Yakın olduğum kimse yok. Bu yüzden ailem bir süredir hayatımda yok. Peki ya sen? Ailen nasıl?"

"Ben de babamı tanımadım. Annem ve ben, annemin erkek kardeşi ile birlikte yaşıyorduk. Amcam. O... maalesef pek iyi bir adam değildi." Cole'un üvey anne babasının aksine, amcam tam bir pislikti ve annem ona karşı çıkmaya ne istekli ne de muktediri.

"Bu amca hâlâ hayatta mı?"

O ses tonunu tanıyordum. Cole koruyucu tavır takındığında kullandığı ses tonuydu. Ve bana zarar veren herkese karşı potansiyel olarak ölümcül bir tavidir. "Evet, ama onu uzun zamandır görmedim. Fiziksel olarak şiddet uygulamıyordu. Jim amca bana ne kadar zayıf olduğumu, hiçbir zaman bir şey olamayacağımı söylemeyi severdi. Çok çalışmam, burslara başvurmam veya askere yazılmayı düşünmem ne kadar aptalca olduğunu söylerdi."

"Üzgünüm, B. Açıkça o hatalıydı."

Gözlerim yaşardı ve bu beni gülünç hissettirdi. Cole'un bunu görememesine sevindim.

"Bir bakıma bana iyilik yaptı. Savaşmam için bir neden verdi. Acemi birliği eğitimini tamamladığımda, dünyadaki en güzel duyguyu yaşadım. Ona ve beni şüpheyle karşılayan herkese büyük bir orta parmak hareketi yapmış gibiydim." Banyo tavanına bakarak gözlerimi kırptım, ama gülümsüyordum. Bazen kafamda hala amcamın sesini duymaktan nefret ediyordum. Ama onun yanıldığını kanıtlamıştım. En azından kariyerimdeki başarılarım konusunda.

"FBI eğitimimi bitirdikten sonra Jim amcama Quantico'daki mezuniyet törenime davet gönderdim. Gelmedi ve ben de gelmesini beklemiyordum. Ama yüzündeki ifadeyi görmek isterdim. Benim FBI özel ajanı olduğumu bilerek." Gözlerimi kapattım. Durduramadan her türlü duygu içimde kabardı. "Nişanımı ve *bunun* nasıl bittiğini öğrenmediği için çok şükür. Jim amca, 'söylemişim' diyen ilk kişi olurdu."

"Nişanlanmış mıydın?"

Kahretsin, neden öyle dedim ki?

Muhtemelen çok rahat hissettiğim içindi. Cole'un yanıdayken gardımı indirmek çok kolaydı.

O, birinin kalbimi kırdığını çoktan tahmin etmişti. Belki de bandajı bir kerede çekip çıkarmalıydım. O bana karşı bu kadar açık davrandığına göre, ona diğer karanlık sırlarımı da anlatmalıydım.

Üzerimize ılık su sıçrattım. "Birkaç yıl önce bitti." En iyi arkadaşım Charlotte ile tanışmadan önce. "Muhtemelen bunu daha önce duymuşsundur. Kız mükemmel erkeği tanır. Aşık olur. Sadece ona değil, ailesine de. Her zaman istediği büyük, mutlu aileye. Evlenmeye karar verirler." Utanç ve öfke midemde kıvranıyordu. "Sonra erkek korkar ve vazgeçer. Onu o kadar da sevmediğini itiraf eder."

Eski sevgilim profesyonel bir dağcıydı. Katıldığım bir tırmanış gezisinde rehberlik yapmıştı ve ben de on dört bin metrelik bir zirvede ona aşık olmuşum. Ağzından çıkan her güzel söze inanmıştım. Sanki hayatım bir masala dönüşmüştü.

Cole küfür etti. Beni döndürdü, böylece göğsüne yaslandım. Kolumu okşadı ve saçımı öptü. "Bu onun suçu, senin değil."

"Ama ona inanan aptal bendim. Bize inanan aptal bendim. Onun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu bilmeliydim." Sözler doluydu ama icraata geçemiyordu.

Sonra geçen yıl, FBI'da çalıştığım bir meslektaşımın, yine güvendiğim bir adamın Stillwater için çalıştığını öğrendim. Kendi yargıma olan inancım daha da sarsıldı.

Bu, kendimi kaptırmamam gerektiğini hatırlatan bir uyarıydı. Cole ile aramızda ne olursa olsun, o ne kadar mükemmel görünürse görünsün, dikkatli olmam gerekiyordu. Kalbimi riske atamazdım. Bir daha asla.

Cole'un parmakları çeneme dokundu ve başımı eğerek gözlerimi onun gözlerine bakmamı sağladı. Sanki aklımdan geçen her şeyi okuyabiliyordu.

"Birinin sözlerine inanmanın utanılacak bir yanı yok. Onlar sözlerini tutmasa bile. Bu seni zayıf yapmaz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Tabii ki biliyorum." Boğazım düğümlenmişti. Omuz silktim. Belki Cole eski karısını düşünüyordu. Belki bu küvette

kırık kalbin nasıl bir şey olduğunu bilen tek kişi ben değildim.

"Ama geçmişimiz hakkında konuşmaktan daha eğlenceli aktiviteler düşünebiliyorum," dedim.

"Bunu sen başlattın."

Yayılmış bacaklarının arasına diz çökmek için yer değiştirdim. Su, küvetin kenarlarına çarparak etrafımızda sıçırıyordu. "Ve şimdi, *bunu* ben başlatıyorum."

Çıplak vücudumu onun vücuduna bastırdım ve onu öptüm.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Cole

Brynn'in ne yaptığını biliyordum. Kalbinin kırılmasından bahsetmek istemiyordu, bu yüzden seksle dikkatimi dağıtıyordu.

Bu işe yaradıysa, ben kötü bir insan mıydım?

Ama ben, istemediği halde birine duygularını paylaşmaya zorlayan son kişiydim. Brynn'i teselli edip ona ne kadar harika bir kadın olduğunu, onu elde eden erkeğin ne kadar şanslı olacağını gösterebilirsem, o zaman göreve hazır ve istekliydim.

Sonunda onu çıplak olarak bana yasladım, her yeri kaygan ve ıslaktı. Daha önce kanepede yaptığımız hızlı sevişmeden çok keyif almıştım, ama Brynn ile denemek istediğim çok daha fazla şey vardı. Öncelikle, onun güzel vücudunu hayranlıkla seyretmeye devam etmek.

Dušta olduğum sırada bana hayranlıkla baktığını da fark etmiştim. Ve küvete girip ona katılmak için sürünerek gittiğimde de. Evet, pratiklik konusunda endişeliydim. Daha önce dikkatsizliğimden dolayı ıslak fayanslarda kayıp düşmüştüm ve kuyruk kemiğimin incinmesi ya da daha kötüsü gibi bir sıkıntıya ihtiyacım yoktu.

Ama ona küçük bir gösteri yapmak da hoşuma gitmişti. Bana verdiği tepkileri görmek. Brynn, benim onu ne kadar tahrik ettiğimi hiç saklamamıştı. Bu da bir erkeği oldukça iyi hissettiriyordu.

Şimdi bu iyiliğin karşılığını verme zamanı.

O benim kucağımdaydı, bu pozisyonu çok severdim. Bacaklarını bacaklarımın etrafına yaymasını, ellerimle kalçalarının kıvrımlarını sıkabilmeyi çok seviyordum. Göğüs uçları göğsüme sürtünüyordu. Bir süre öpüşmeyi Brynn'e bıraktım.

Ama sonra öne doğru eğildim, onu küvetin uzak tarafına yaslayıp üzerine diz çöktüm. Hakim pozisyonu aldım. Dudaklarını emip ısırdım, sonra ağzımı boynuna ve göğsüne kaydırđım. Suyun göğüslerine çarptığı yerin hemen üzerindeki cilde öpücükler yağdırdım.

Su onu çok fazla kaplıyordu ve bu işe yaramayacaktı. Benim aklımdaki şey için uygun değildi.

Uzanıp üstümüzdeki raftan birkaç katlanmış havlu aldım. Görünüşe göre bu, yükseltilmiş odanın avantajlarından biriydi. Bol miktarda havlu. Onları Brynn'in arkasındaki, küvetin çerçevesinin duvara bağlandığı çıkıntıya yerleştirdim.

Onu kalçalarından tutup kaldırdım ve dar fayanslı alana oturttum. Artık sudan çıkmıştı ve ağzım için mükemmel bir yerdeydi.

"Çok soğuk değil mi?" diye sordum.

"Soğuk değil," dedi nefes nefese. "Hatta, aşırı ısındım. Daha da ateşli bir adamla sıcak su dolu küveti paylaşmanın etkisi olabilir."

"O zaman seni daha rahat ettirebilecek miyim bir bakalım." Uyluklarını daha geniş açarak her birini bir elimle tutarak öne eğildim.

Dilimle onun merkezini yaladım. O nefesini tuttu ve rulo havlulara daha da yaslandı. Bana tam erişim sağladı.

Dilimi kullanarak onu tahrik ettim. Onun hatlarını izledim ve sonra yavaşça onun içine daldım. Brynn saçlarını kavradı. Kalçaları hareket etti ve dizleri titredi, en seksi inlemeleri çıkardı.

Su içinde diz çöktüğüm yerden penisim ona doğru gerildi. Ama şu anda, her şey Brynn ile ilgiliydi.

O yalvarmaya başladığında, dilimi daha hızlı hareket ettirdim. İnlemeleri fayanslara yankılandı. Sonra iki parmağımı içine soktum ve klitorisini emdim. Başı duvara yaslandı ve nefes nefese bir çığlık attı.

"C—oh. Durma. Lütfen, durma."

Az kalsın benim adımı haykıracaktı. Kendini durdurması iyi oldu, çünkü bizi duyabilecek kimse olup olmadığını bilmiyorduk.

Yolda yaptığı gibi bana Cameron diyebilirdi, ama demediği için memnun oldum. Bu gerçektir ve sadece ikimize aitti.

Onun çıkardığı vahşi sesleri, dilimle tatlı merkezini okşadıkça giderek daha fazla kontrolünü kaybetmesini seviyordum. Sonunda titremesi durduğunda, uylukları kapanmaya çalışırken, ben de topuklarımın üzerine oturdum.

Brynn suya kaydı. Yüzünde yumuşak, sersemlemiş bir gülümseme vardı ve saçları dağınıktı.

Su artık sadece ılık olmuştu, ama ikimiz de buna aldırmış etmedik. Özellikle de o elini uzatıp ereksiyonumu tabandan ucuna kadar okşadığında.

İnlememi dudaklarımla bastırdım. Bu uzun sürmeyecekti. Rahatlama ihtiyacının acısı omurgamın dibinde çoktan sıkışmıştı.

O beni doruğa yaklaştırırken biz derin bir öpücük paylaştık. Sonra belinden eğilip sıcak ağzını ucuma yerleştirdi ve ben bittim. Kendimi sabit tutmak için küvetin kenarlarına tutundum, hala diz çökmüş durumdaydım ve su uyluklarımı okşarken onun ağzının inanılmaz hissine kendimi bıraktım. Her şey birikip bir havai fişek patlaması gibi doruğa ulaştı, gözlerimin arkasında ışıklar patladı, sıcaklık, rahatlama ve mükemmel bir tatmin.

Brynn oturdu ve dudaklarını yaladı. "Sanırım küveti sevdim."

"Gerçekten çok beğendim." Serinleyen suda uzandım. Brynn üstüme uzandı ve başını göğsüme dayadı. Tekrar hareket edebilmem için birkaç dakika geçmesi gerekecekti.

Seks sonrası en son ne zaman bu kadar mutlu olduğumu hatırlayamıyordum.

Belki de hiç.

Evime de böyle bir küvet lazım, diye düşündüm, plajdaki evimin banyosuna nasıl sığacağını hayal ederek. Brynn'i oraya götürebilecek miydim? Onu bikini ve şeffaf bir örtüyle, terasımın margarita yudumlarıken hayal edebiliyordum. Bana gülümserken.

Göğsüme bir ok saplanmış gibi hissettim.

Belki de bu çok fazla bir umuttu. Bunun nereye varacağını kim bilebilirdi ki? Ama bu düşünce hoşuma gitmişti. Aramızdaki bu şeyin ne olduğu önemli değildi, ona kapılmak hoşuma gitmişti. Sürerse sürsün, tadını çıkarmak hoşuma gitmişti.

Sonunda su buz gibi olmuştı. Ben çıktıktan sonra Brynn'e bir havlu uzattım. Hepimiz kurulanıp, protezimi takıp giysilerimi giydikten sonra, dizüstü bilgisayarını kontrol etmeye gittik.

Brynn oraya önce ulaştı. "River'dan bir mesaj aldık. Güvenli sunucuya bazı bilgiler göndermiş." O yeni belgelere göz atarken, ben onun omzunun arkasında durdum, bir elim koltuğunun arkasında.

"Westwick'in arkadaşının adı Eric Masterson." Bana baktı. "Arizona'da ABD Senatosu üyeliği için aday. Kablo TV haberlerinde sık sık görünüyor. Onu bu yüzden tanıdım."

"Anlaşıldı. Ama neden Westwick ile sabah toplantısına geldi?"

River'in Masterson hakkında sağladığı profili birlikte okuduk. Ivy League eğitilmiş bir iş adamı olan Masterson, daha sonra politikacı olmuştu. Ülkemize gelecekte avantaj sağlayacak yeni teknolojinin, araştırma ve geliştirmenin önemini anlatmak için çok zaman harcamıştı. Bu, Westwick'in söyledikleriyle örtüşüyordu.

Bu yüzden Masterson'ın kampanyasının Garon Westwick'in sahip olduğu şirketlerden büyük bağışlar alması şaşırtıcı değildi.

Brynn bir haber makalesi açtı. Masterson'ın fotoğrafı başlığın altındaydı, kollarını kavuşturmuş kameraya gülümsüyordu. Karısı ve ailesi Westwick'inkinden biraz daha gençti, ama aynı derecede güzeldi. Mükemmel bir aile mutluluğunun resmi. Ama Westwick ile bağlantısı varsa, bu görünüşün ne kadarı gerçektir?

Brynn, River'ın gönderdiği belgeleri kaydırmaya devam etti ve keskin bir nefes aldı. "Tesis gezisi hakkında konuştuklarını hatırlıyor musun? Şuna bak."

River, Westwick'i Arizona çölündeki yeni bir güneş enerjisi santraline bağlamıştı. Santral, birkaç futbol sahası büyüklüğünde devasa bir yapıydı. Brynn uydu görüntülerini yakınlaştırırken, ben de daha iyi görebilmek için masaya eğildim. "Burası tatil beldesinden yaklaşık 160 kilometre uzakta

" dedi. "Hiçliğin ortasında. Bu, Masterson'ın görmek istediği tesis olabilir."

"Hmm. Soru şu ki, güneş enerjisi santralinin nesi bu kadar heyecan verici?" Ben uzman değildim, ama çöl ve güneş birbirine çok yakışıyordu. "Masterson neden Westwick'in seminerine denk gelecek şekilde buraya özel bir gezi düzenledi?"

"Ve sonra fotoğraf çekilmeden gitti," diye espri yaptı Brynn. "Politikacıların bunları sevdiğini biliyoruz."

River'in öğrendiğine göre, proje yaklaşık bir yıldır devam ediyordu. Hükümetin onayı şaşırtıcı derecede hızlı ve neredeyse hiç sorun çıkmadan gelmişti. Ancak, bu adamın sosyal medyadaki varlığı ve *iyi adam* imajına rağmen, Westwick bu yatırımı kamuoyuna duyurmamıştı. Bunun yerine, katılımını en aza indirmeye çalışmıştı. Westwick'in şirketlerinden biri, bu tesisi inşa etmek için paravan şirketler aracılığıyla milyonlarca dolar aktarmıştı. River elbette bağlantıları kurmuştu, ancak güneş enerjisi santraliyle ilgili hiçbir kamu belgesinde en üstteki adamdan bahsedilmiyordu.

"Bunun Stillwater ile bir ilgisi varsa," dedi Brynn, "Westwick medyayı olabildiğince uzak tutmak isteyecektir. Özellikle de Stillwater'ın hükümet içindeki bağlantıları manipülasyon ve rüşvet kullanarak projeyi hayata geçirdiyse."

Elimi Brynn'in omzuna koyup gerginliğini gidermek için masaj yaptım. "Yani Westwick sadece seminer vermek için burada değil. Seminerleri, yaptıkları şeyi kamuoyuna açıklamadan meşru bir seyahat izlenimi yaratmak için kullanıyor."

Hem Masterson hem de Westwick nispeten yüksek profilli kişilerdi. Tamamen fark edilmeden hareket edemezlerdi. Ancak gezinin görünürdeki nedeni, daha kötü bir şeyi gizliyor olabilirdi. Stillwater, herkesin gözü önünde saklanmakla ilgiliydi.

Brynn başını salladı. "Bu da beni meraklandırıyor. Orada gerçekten sadece bu güneş enerjisi santrali mi var?"

"Çölde ne yaptıklarını öğrenmek mi istiyorsun?" diye sordum.

"Tabii ki istiyorum. Bu da demek oluyor ki River'in virüsünü Westwick'in cihazlarına bulaştırmam gerekiyor. Bu gece. Westwick programını yine değiştirmeden önce. Onu yalnız yakalamam lazım."

"Ya da bilgiyi kaynağından toplayabiliriz. Hava karardıktan sonra güneş enerjisi santralinin bulunduğu yere gideriz ve Stillwater ile bağlantısı olup olmadığını öğreniriz." "*Yeterince* yaklaşabilir miyiz sence?"

"Yeterince yaklaşabilir miyiz sence?"

Ona koltuğa oturmam için işaret ettim. Brynn kalktı ve ben onun bıraktığı yere oturdum. River, güneş enerjisi santralinin çevresindeki haritaları ve daha fazla uydu görüntüsünü eklemişti. Çözünürlük de çok iyiydi. Bunlar Google Earth'ten değil, hükümetin uydularından alınmıştı.

Yakınlaştırdım.

"Ana otoyol bizi birkaç mil içinde oraya götürecektir gibi görünüyor. Tesise giden sapak burada." Otoyoldan ayrılan daha dar bir yolu işaret ettim. "Çevresini çevreleyen bir çit var. Girişte bir kapı kulübesi." Ekrana dokundum. "Ve ön ofis binası burada."

Brynn benim değerlendirmeme katılarak başını salladı. "Geceleri devriye gezen gardiyanlar olabilir, ama çok az sayıda olacaktır," diye düşündü. "Büyük bir güvenlik gücü yerine, uzak konumlarına güveneceklerdir."

"Burası gerçekten Stillwater'ın tesisiyse, çok fazla personel istemeyeceklerdir."

O, mizahsız bir şekilde güldü. "Aynen öyle. Vali yardımcısı gibi bir hedefi kaçırmak veya öldürmek için onlarca ajanı seve seve gönderirler. Mümkün olduğunca çok yıkım ve kaos yaratırlar. Ama böyle bir yerin çevresinde daha fazla güvenlik görevlisi olması, daha fazla konuşan ağız anlamına gelir. Westwick mahremiyetini sever."

"Kullanabileceğimiz bir zayıflık."

Fotoğraflarda, muhtemelen malzeme teslimatı için tesise gelen büyük kamyonlar görünüyordu. Ayrıca, bitmemiş gibi görünen alanlarda inşaat araçları da vardı. Hâlâ genişliyorlar mıydı?

"Peki ya bu?" Bana doğru eğildi ve mülkün ortasına doğru başka bir binayı işaret etti. "Başka bir personel binası mı? Bir tür elektrikli bileşenler mi?"

"Bu güneş enerjisi santrallerinin bakımında neler yapıldığını bilmiyorum. Ya da ne tür makineler ve elektrik altyapısı gerektiğini." Ben bir mühendis değil, ödül avcısıydım.

"Google bunun için var. Değil mi?"

Burun kıvrarak tarayıcıyı açtım ve arama yaptım. Bir süre güneş enerjisi santralleri hakkında bilgi okuduk. Çoğu ya kamu hizmetleri kuruluşlarına ya da enerjiyi yerel elektrik şirketlerine toptan satan özel yatırımcılara aitti. "Elektriği kamu hizmetleri kuruluşlarının kullanabileceği bir forma dönüştürmek için invertörler ve transformatörler kullanıyorlar," dedi Brynn. "Ana elektrik şebekesine bağlantılar." Ama ikimiz de Westwick tesisinin uydu görüntülerinde gördüğümüz her şeyi tanımlayamadık.

River'a güvenli bir mesaj göndererek görüntülerle ilgili fikrini sorduk. Ne de olsa o, Koruyucular'ın yerleşik inekiydi. Ve bunu en iyi anlamda söylüyorum.

Birkaç dakika sonra, River uydu fotoğrafını bazı kısımları etiketleyerek geri gönderdi. Her bir dikdörtgen güneş paneli bloğuna hizmet eden merkezi invertörleri ve diğer elektrikli ekipmanları tanımlamıştı.

Sonra, personel için olduğu anlaşılan binalara etiketler ekledim. Girişin yanındaki ön büro için "Bina A". Ortadaki bina için "Bina B".

Ancak güneş enerjisi santralinin yerleşim planına veya hükümetin onayladığı resmi kamu planlarına uymayan başka yapılar da vardı. River de bunları tanımlayamadı.

"Daha yakına gitmeliyiz," dedim. "Orada gerçekte neler olup bittiğini öğrenmeliyiz."

O da başını salladı. "Oraya yürüyerek gidelim, güvenlik görevlilerinin devriye zamanlarını öğrenelim ve daha iyi bir bakış açısı edinebiliriz. Bu taraftan yaklaşabiliriz." Brynn, tesisin batı çevresini işaret etti; buradaki çöl bitki örtüsü daha yoğun ve arazi daha engebeliydi. Küçük tepeler ve kanyonlar gizlenme imkânı sağlayacaktı.

"Mükemmel. Bu işte oldukça iyisin, tatlım."

"Dikkat et." Brynn gülümseyerek kollarını boynuma doladı ve şakacı bir şekilde kulağımı ısırdı. "Sen de fena bir partner değilsin. Uslu durduğunda tabii."

Başımı çevirip onu öpmek için, heyecanımdan kalbim hızla atıyordu.

Brynn ile bu gezinin, yatakta onunla birlikte olmak kadar eğlenceli olacağına dair bir hisse kapıldım.

'İN YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜMÜ

Brynn

Westwick ve Masterson'ın bugün çölde ne yaptıklarını bilmek istiyordum. Ama önce, bir akşam yemeğini daha atlatmamız gerekiyordu.

Bir şekilde, Stillwater'ın başına bir kez daha gülümsemek zorundaydım. Onunla flört etmek zorundaydım. Sanki ben gerçekten Brianna'ymışım gibi ve onu son gördüğümünden beri önemli bir değişiklik olmamış gibi.

Cole ile aramızdaki *her şey* değişmiş olsa da.

Cole elbisenin arkasını fermuarla kapattı, dokunuşu nazikti, ensemde uzun süre kaldı. O çoktan akşam yemeği için kıyafetlerini giymişti. "B, bundan sonra birbirimizden ayrılmayacağız. Tek başına kaçmayacaksın. Artık kendini tehlikeye atmayacaksın. Anlaştık mı?"

"Bu gece için, evet. Farklı bir planımız var. Akşam yemeğini atlat, Westwick'e dostça davran ve çöle gitmeden önce onun şüphelenmediğinden emin ol."

"Sadece bu geceyi kastetmiyorum."

İç geçirdim. Cole'un bu konuyu tekrar gündeme getireceğini biliyordum. Ama fikrim değişmemişti. "Sırf birlikte yatıyoruz diye birdenbire komuta seninde oldu anlamına gelmez. Tüm seçenekleri masaya yatırmalıyız."

Acil durum planlarımız bile bir şekilde Westwick'i yalnız yakalamama dayanıyordu. Belki bu gece adamın güneş enerjisi santralini araştırdıktan sonra bir şeyler değiştirdi, ama değişmezse? O zaman eski plana geri dönecektik.

Cole'un tartışmaya devam etmek istediğini anlayabiliyordum, bu yüzden saati gösterdim. "Gitmemiz gerek."

"Bu konuşma bitmedi."

"Ama şimdilik bitti." Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Cole alaycı bir bakışla beni takip etti ve çıkarken güvenlik önlemlerimizi aldı.

Restorana girdiğimizde hafif bir müzik çalıyordu. Garson Cole ve beni bir masaya götürdü. Dün geceden farklı olarak, seminer katılımcılarının birlikte yemek yeme planı yoktu. Herkes yarın sabahki etkinliğin başlamasından önce bu gece dinleniyordu.

Cole hemen yemek salonuna bakan koltuğa oturdu ve bana duvara bakan koltuğu bıraktı. Hostes bana menüyü uzattığında gülümsedim, ama Cole'a odaklandığımda yüzüm sertleşti. "Ne yaptığını biliyorum," diye mırıldandım. "O koltuk benim olmalı."

"Yani Garon geldiğinde ona el sallayıp göz kırpabilirsin?" "*Aynen öyle*," dişlerimi sıkarak söyledim.

"Senin yerine ona el sallayabilirim." Cole sırtıttı.

Sanki onun ne yaptığını bilmiyormuşum gibi. Ama sorun değildi. Kendimi yem olarak kullanmak *istediğimi mi* sanıyordu? Tabii ki hayır. O adamın bana dokunmasına izin vermek, istek listemin en son sırasında yer alıyordu.

Dün gece Cole, başka *hiçbir* erkeğin bana dokunmasını istemediğini söylemişti. Gerçek şu ki, ben de bunu istemiyordum. Cole'dan başka, yatağıma almak isteyeceğim tek bir erkek bile yoktu. Aptalca olsa da, ona çoktan bağlanmışım.

Cole su bardağını kaldırdı. "Westwick az önce geldi. Masterson da onunla birlikte."

Başımı kaldırıp baktım. Cole'un başının arkasında çerçeveli bir fotoğraf vardı ve yansıtıcı camda iki adamı gördüm. Westwick ve Masterson restoranın ortasındaki bir masaya oturuyorlardı. Başlarının üzerinde büyük bir dalgaların sürüklediği odunlardan yapılmış bir avize asılıydı.

İlginç. O masada yemek yemek, ok işaretli bir neon tabela kadar etkiliydi. *Eric Masterson buradaydı*. Yine de, bu bizim teorimize uyuyordu. Senato adayı olarak, Masterson'ın hareketlerini gizli tutması zor olabilirdi. Tatil köyü ziyareti bir kamuflajdı. Belki seminere katılıyordu. Ya da belki sadece arkadaşını ziyaret ediyordu.

Her iki durumda da, onların çevresi dışındaki kimse çöle yaptıkları geziden haberdar olmazdı.

Cole ve ben hariç.

Koltuğumda dönerek, en parlak gülümsememi takındım ve el salladım. Westwick'in dikkatini çektim. O da gülümsedi, başını benim yönüme doğru eğdi ve arkadaşının omzuna nazikçe dokundu.

Eric Masterson döndü, beni süzerken bir kaşını kaldırdı.

İkisine de dostça bir selam vermek için parmaklarımı salladım, sonra tekrar arkama döndüm. "Hâlâ arıyorlar mı?" diye Cole'a fısıldadım.

"Evet," diye homurdandı Cole, öne doğru eğilerek. "Eminim bizim hakkımızda konuşuyorlardır. Ya da daha doğrusu, *senin* hakkında. Sanırım O'Hanlon yürüyüş parkurunda yaptıklarımızı rapor etmiştir."

Yüzüm kızardı, ama erkeklerin bizim oynadığımızı bilmelerinden utanç duyduğum için değil. Cole bana dokunduğunda ne kadar utanmaz davrandığımı hatırladığım için. Ayrıca Cole ile kanepede yaşadığımız inanılmaz ateşli anlar... Ve büyük küvetteki anlar.

Bacaklarımı çaprazladım. "Amaç da buydu."

Yarın bütün günü Westwick ile seminerde geçirecektik. Masterson da kalırsa belki o da bizimle olacaktı. Her şeyin bu kadar hızlı değişmesi nedeniyle, herhangi bir varsayımda bulunmaktan çekiniyordum.

Daha önce Cole'a söylediğim gibi, her seçenek masada olmalıydı. Yarının ne getireceğini hiç bilmiyorduk.

Şanslıysak, bu geceki keşif görevi Westwick'e karşı kullanabileceğimiz başka bir yol açacaktı. Stillwater'ın iç işleyişine sızmak için başka bir yol.

Ama ya öyle olmasaydı? Başka seçeneğimiz olmasaydı? Orijinal taktiğime geri dönmek zorundaydım.

Kişisel duygularımızın bu görevi engellemesine izin veremezdik.

Bunun başarısız olmasına izin *veremezdik*.

Cole gerginleşti, yüzünde sert bir ifade belirdi, tam o sırada arkamdan bir ses duyuldu.

"Bayan Waverley?"

Arkamı döndüm. Hostesdi. Elinde bir kadeh şampanya tutuyordu. "Bay Westwick'in ikramı."

Kadehi kabul ettim ve adamın yönüne doğru kaldırdım. Adam kendini beğenmiş bir şekilde sırttı.

"Bana bir tane bile göndermedi," diye şikayet etti Cole.

Ama bir dakikadan az bir süre sonra, hostes bir bardak viskiyle geri döndü. Bardağı masaya koydu ve yine Westwick'in gönderdiğini söyledi. Dün gece Ryker ile olan olayla ilgili kötü duyguları yatıştırmak için bir başka jest daha.

Sipariş verdik ve yemeğimizi beklerken, Cole'un arkasındaki yansıtıcı camdan yemek salonunu gözetledim. Westwick'in korumaları bu gece burada değildi. "Kimin eksik olduğunu fark ettin mi?" diye sordum.

Cole başını salladı ve suyundan bir yudum daha aldı. Viskiye görmezden gelmişti. "Üç koruma da. Ne anlamalıyım bilmiyorum."

Ben de bilmiyordum.

Önemli olan, gizli kimliğimizi sağlamlaştırmış olmamızdı. Cole, benim sahiplenici, kıskanç erkek arkadaşımı mükemmel bir şekilde canlandırıyordu. *Aslında* tek istediğim onun parmaklarını parmaklarımla birleştirmek ve doyamayacağım kadar gözlerine bakmak olsa da, huzursuz görünmek için elimden geleni yaptım. Bacağı masanın altında benim bacağıma değdi ve dizlerimiz birbirine değdi.

Ne yapıyoruz biz? diye merak ettim. O gün ilk kez değil. Ve muhtemelen son kez de değildi.

Tatil köyünden ayrılır ayrılmaz karanlık bizi sardı. Şehirli bir kız olarak, vahşi doğaya çıktığınızda medeniyetin ne kadar çabuk kaybolduğuna hep şaşırmışımdır.

İki şeritli otoyolda farların ışığı dışında hiçbir şey göremiyorduk. Sanki hiçliğin ortasına doğru gidiyorduk.

Otoyoldan çıktığımızda, motoru ve farları kapattığımız anda çöl kendini gösterdi. Çıglıklar ve ulumalar,

böcekler ve çalılıklarda güreşen daha büyük şeyler. Yine de burada, tatil köyünde olduğumdan çok daha güvende hissediyordum. Westwick ve ekibine karşı her zaman vahşi, aç hayvanları tercih ederdim.

Belki kalbim Cole'un yanında güvende değildi. Ama bu görevde her türlü riski göze alıyordum, değil mi?

Cole bagajı açtı ve başka bir anahtarla arkadaki özel bölmei açtı. "Hazırlanalım."

Bu gece için hareket kabiliyeti ve gizlilik çok önemliydi. İkimiz de baştan aşağı siyah giyindik. Siyah bir örgü şapka ağartılmış saçlarımı örtüyordu. Başlangıçta Koruyucularla çalışmak istemiştik çünkü iyi finanse ediliyor ve donanımlıydılar. Ve bu görevde de bizi hayal kırıklığına uğratmadılar. Seçebileceğimiz çok şey vardı.

Ekipmanımı giydim, silahımın hazır ve dolu olduğunu kontrol ettim. Yağlı boya, yüzümün solgunluğunu gizledi. Cole'un hazırlanmasını beklerken, su şişesinden bir yudum aldım.

"Hazır mısınız?" diye sordum.

Tabancasının şarjörünü çıkardı. Her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra, çeşitli ceplerindeki eşyaları kontrol etti. Ben de son bir kez kendi eşyalarımı kontrol ettim.

"Evet, sen?" dedi.

"Gidelim."

Tesise doğru yürürken ikimiz de fazla konuşmadık. Gece görüş gözlüklerimiz vardı ama ben hemen takmadım, gözlerimin gökyüzündeki ay ışığına ve başımın üzerindeki parlak yıldızlara alışmasını bekledim.

Hava soğuk ve serindi. Ağaçlar ve uzaktaki dağlar silüet halinde görünüyordu.

Arada sırada durup haritayı kontrol ediyorduk. Gece yarısını geçmiş olmasına rağmen, kendimi zinde hissediyordum. Burada, benden neredeyse on yaş daha genç bir influencer gibi davranmak yerine, bir ajan gibi taktik giysiler giymiş olarak bulunmak beni canlandırıyor.

Şu anda, gerçek ben gibi hissediyordum. Cole'un yanımda olması bu hissi daha da vurguluyordu, sanki o birkaç gündür değil, yıllardır güvenilir ortağım gibi. Sanki birbirimize *tam uyuyorduk*, eldiven gibi, anahtar gibi.

Güneş enerjisi santralinden bir mil uzakta, arazi daha değişken hale geldi ve tepeler ve dar kanyonlardan geçmek zorunda kaldık. Hayvanlar kaçıştılar. Diğerleri ise saklandıkları yerlerden parlayan gözlerle bizi izliyorlardı.

"Burada akrepler ve çingiraklı yılanlar var," dedim, üst dudağımı kıvrarak. "Dikkatli olsan iyi olur."

"Kum havuzundaki anıları hatırlatıyor," diye mırıldandı Cole.

"Şaka yapmıyorum."

Yüksek bir gözetleme noktası bulup, böcekler olup olmadığını kontrol ettikten sonra, yan yana uzandık. Cole'un vücudu sağlam ve sıcaktı. Daha yakından görmek için monokülerimi kaldırdım.

Güneş enerjisi santrali altımızda uzanıyordu. Yüksek, zincirli bir çitin ötesinde, sonsuz gibi görünen bir panel denizi vardı. Parlak ışıklar, tesisin ana kapısını işaret ediyordu. İçeride, birkaç arabanın bulunduğu bir otopark vardı.

"Kapıda bir güvenlik görevlisi var," dedim.

Cole kendi monokülerini kaldırdı. "Bir araç görüyorum. Çevre çitini çevreleyen toprak yolda devriye gezen bir cip. Sürücü tek başına."

Saatime bakıp saati not ettim. Devriye, tesisin batı tarafında ilerliyordu. Görüşümü tesisin diğer alanlarına çevirdim, ama buradan pek bir şey görünmüyordu. Daha yaklaşmamız gerekecekti.

En azından çitin elektrikli olmadığı belliydi. Çit üzerinde kamera izi de yoktu. Devriyelerin zamanlamasını belirledikten sonra geçebilecektik.

"Sence orada gerçekten ne yapıyorlar?" diye sordu Cole.

Monokülerimi indirdim. "River'ın gönderdiği bilgilere göre, güneş panelleri gerçek gibi görünüyor. Çok fazla enerji üretiyorlar. Bu enerjiyi yerel elektrik şebekesine gönderiyorlar."

"Tabii, ama hepsini mi? Düşündüm de, enerjinin bir kısmını başka bir şey için kullanıyor olabilirler." Cole hareket etti, kalçası benimkine çarptı. "Stillwater'ın güneybatı bölgesinde dağınık depolama yerleri olduğunu biliyoruz. Koruyucular ve ben Hart County'de bir tanesine baskın yaptık. Tonlarca nakit para, belgeler. Ayrıca Stillwater'ın üyelerine kartvizit gibi dağıtmayı sevdiği altın madalyalar."

Ben güldüm. "Stillwater, madeni paraların ne kadar yük olduğunu fark ettikten sonra geçen yıl bu madalyonları bıraktı. Geri kalanını da bir yerlerde okyanusa atılsa şaşımam."

O mırıldandı. "Belki. Ama yine de burası depo olarak kullanılıyor gibi gelmiyor bana. Daha önce gördüğüm depo hiç böyle değildi. Dağların arasında gizliydi. Tek bir bekçi vardı. Garon Westwick'in oraya asla ayak basmayacağı kesindi. Ama bugün, potansiyel bir senatörü buraya getirdi. Yani burası çok daha önemli bir yer."

"Doğru. Ziyareti gizli tutmaya çalışsalar bile, isimlerinin bu yerle herhangi bir şekilde bağlantılı olması potansiyel bir ifşa anlamına gelir. Bu bir risk. Westwick'in daha önce gördüğümüzden daha büyük bir risk. Ama ödül buna değer olmalı. Burada ne yapıyorsa, potansiyel dezavantajları haklı çıkarmak için yeterince değerli."

Stillwater'ın yönetici çevresi dışındaki hiç kimse, FBI'ın çift taraflı ajanları bile, Garon Westwick'in Stillwater'ın geleceği için ne planladığını tam olarak bilmiyordu.

Şu anda buna mı bakıyorduk?

"Eğer bu, Stillwater'da daha önce gördüğümüzden daha büyük bir şeyse," dedi Cole, "o zaman bu çok korkutucu."

"Amerika Birleşik Devletleri dışındaki faaliyetleri hakkında çok şey biliyor musun? Çift taraflı ajanlarımız da bunu bilmiyor, çünkü hepsi yurt içinde eyalet ve federal yetkililer için çalışan insanlar."

"Biraz," diye homurdandı. Dudakları ince bir çizgiye dönüştü.

Onun belirsiz, kesik cevabına kaşlarımı kaldırdım. Sanki bu ortaklığı yürütmeye çalıştığımız ilk birkaç güne geri dönmüş gibiydik, şu anki durumumuzdan ziyade...

Cole başını bana doğru çevirdi. Loş ışıktaki onu iyi göremiyordum, ama gördüğüm şey çelişkiliydi. "Sana söylemediğim bir şey var," dedi.

Aklım gitmek istemediğim yerlere gitti. Güvenmeye o kadar hevesliydim ki, hiç beklemediğim gerçekler ortaya çıktı. "Nedir o?" diye sordum.

Sen de bir şeyler saklıyorsun, diye kendime hatırlattım.

Yutkunduğunda gırtlığındaki elma çekirdeğinin hareket ettiğini gördüm. "Geçen yıl Koruyucularla Stillwater depolama tesisine baskın yaptıktan sonra, kendi bölgemde onların izlerini aramaya başladım. Başlangıçta kolay olmadı. Stillwater'ın nasıl çalıştığını bilirsin. Gölgelerden ipleri elinde tutuyorlar."

"Doğru." Midemi yakıp kavuran endişe, onu acele ettirmek istememe neden oldu. Ama Cole aceleci görünmüyordu.

Yine öne dönerek çitin kenarındaki toprak yolu izlemeye devam etti. Sonra devam etti. "Stillwater'ın insan kaçakçılığı gruplarıyla olan bağlantıları nedeniyle, kaçakçılarla ilgili herhangi bir haber duyduğumda dikkatimi veriyordum. Birisi benim adıma, genç kızı Daniela'yı arayan Luciana Rojas adlı bir anneye vermiş. Kız birkaç ay önce kaybolmuştu. Luciana çaresizdi. Kızını bulmak için her şeyi yapmaya, her yerden yardım istemeye hazırdı."

Cole'un sesi monotondur, çölün kasvetinde sessiz bir uğultu gibiydi. Kısa bir süre durakladı ve ben de kendim duyduğum benzer hikayeleri düşündüm. "Korkunç," diye mırıldandım.

"Luciana, Daniela iş başvurusuna gittiğinde onun insan tacirleri tarafından kaçırıldığını düşündü. İnsanları tuzağa düşürmek için sıkça kullanılan bir yöntemdir bu, sonra da kaçırılırlar ve bir daha asla görülmezler. Luciana'nın kızını, Amerika Birleşik Devletleri'ne kaçırılmak üzere olan genç insan ticareti kurbanlarının geçici olarak tutulduğu, sahildeki bir depoya kadar takip ettim."

Öfkeyle boğazım düğümlendi. Ve güçsüzlük hissiyle, çünkü FBI bu tür kötülüklerle sürekli mücadele ediyordu ama hiçbirisi durdurulamıyordu.

"Çok geç kalmıştım," dedi Cole. "Kızı gitmişti. Ama ne buldum biliyor musun? O altın Stillwater madalyonlarından birini. İnsan kaçakçılarının Stillwater'ın hizmetlerini kullandıklarının kanıtı. Sanırım madeni paraların modasının geçtiğini bilmiyorlardı," diye ekledi acı bir şekilde.

Cole'un sıcaklığını hissetmek ve onun da benimkini hissetmesini umarak ona yaklaştım. Toprak yolda hala güvenlik devriyesinden iz yoktu.

Yakınımızdan gelen bir hışırtı sesi bizi ürküttü. Bir saniye içinde Cole silahını çekip karanlığa doğrulttu. İki parlayan göz

bize baktı. Sonra uzaklaştı.

Nabzım yavaşlamaya başlamadan önce bir dakika daha geçti ve Cole anlatımına devam etti. "Bu bilgiyi Meksika polisindeki bir arkadaşıma ilettim. Depoyu bastılar, bilgisayarları ve belgeleri ele geçirdiler, ama bu, senin ve benim daha önce defalarca gördüğümüz aynı eski hikayeydi. Yozlaşmış yetkililer tarafından örtbas edildi. Kırmızı bürokratik bantlarla sarıldı. Birkaç kişiyi rahatsız etmeye çalıştım. Hatta Koruyucularla da iletişime geçtim, ama River benim için yeni bir ipucu bulamadı. Sonunda umutsuz bir durum olduğu sonucuna vardım. İzler soğumuştur. Ama Luciana pes etmedi."

"Ona ne oldu?" diye sordum, ancak sesindeki pesimizm ve hayal kırıklığı bana mutlu bir son olmadığını söylüyordu.

"Luciana'nın cesedi sahile vurmuş."

Küfrettim. Gözlerim yaşardı. "Çok üzüldüm."

"Kız kardeşi eşyalarının arasında benim numaramı bulmuş ve ben de bu şekilde öğrendim."

"Luciana senin için çok önemliymiş gibi görünüyor." Bu kadının Cole'a ne kadar yakın olduğunu hayal ederek içimi delen kıskançlıktan utandım. Bunun bir önemi olmamalıydı.

"O benim için çok önemliydi, ama senin düşündüğün şekilde değil. Çünkü o benim yardımına ve korumama ihtiyaç duyan iyi bir insandı ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım. Onu ya insan tacirleri ya da Stillwater'ın öldürdüğüne eminim. Her halükarda, Luciana'nın kızını kaçıran pisliklerden Garon Westwick'e kadar bu zincirin her bir halkası sorumlu. Hepsi cehennemde yanmayı hak ediyor."

Vücut dili, sesi, gözleri, her şeyi bana bunu kelimenin tam anlamıyla söylediğini gösteriyordu. Cole kan istiyordu.

"Westwick'i çöle götürmeyi önerdiğinde şaka yapmıyordun."

"Hayır," dedi, gözlerinde o düz, sarsılmaz bakışla. "Değildim. Westwick'in bu işten paçayı sıyrmasına ve FBI'ın onu eninde sonunda hapse atacağına güvenmeme niyetim hiç olmadı. Bu görevi başlangıçta kabul etmemin nedeni buydu. Belirsiz bir görev duygusundan ya da Koruyucular'daki adamların benim arkadaşlarım olmasından değil."

Başımı sallayarak nefes verdim. "Ve bu yüzden benim FBI ajanı olduğumu öğrendiğinde istifa etmedin." Neredeyse uzaklaşıyordu.

Artık neden fikrini değiştirdiğini biliyordum. Yine de bu açıklamalar hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Silver Ridge'deyken Cole, bu işe tek başıma girmesem diye endişelendiğini ısrarla söylemişti. Bu sadece uygun bir bahane miydi? "Bizim eşit olduğumuzla ilgili söylediğin her şey..."

"Ciddiydim. Sonuçta bu konuda tam olarak aynı fikirde olmasam da, bunu gerçekleştirmek için *sana* ihtiyacım olacağını biliyordum. Senin bana ihtiyacın olduğu kadar." Cole yanına döndü, eldivenli parmaklarıyla çenemi çevirip bana bakmamı sağladı. "Buna devam etmek için birçok nedenim vardı. Luciana'ya olanlar bunun büyük bir parçasıydı, evet. Ama seninle tanıştığım andan itibaren, korunmaya ihtiyacın olmasa bile seni korumak istedim. Ve şimdi B, benim için çok daha fazlasını ifade ediyorsun."

Sen de benim için çok önemlisin, demek istedim. Ama kelimeler ağzımdan çıkmadı.

Stanford ile iletişim kurduğumu da ona söylememiştim. Cole'un başından beri kendi planlarıyla bu işe girmiş olmasına çok kızamazdım.

Ama şimdi ne olacaktı? Bu ortaklık bundan sonra nereye gidecekti?

"Luciana'dan bana neden bahsetmediğini anlıyorum. Bana gvenmiyordun. Ben de sana güvenmiyordum. şimdi durum farklı, ama..."

"Farklı," dedi vurgulu bir şekilde. "Bu yüzden sana tüm bunları anlatıyorum. Senin..."

Motorun hafif gürültüsü, söylemek üzere olduğu şeyi kesintiye uğrattı. Aynı cipin, it boyunca yavaşça ilerleyip tekrar gözden kaybolmasını izledik.

Saatime baktım. "Devriyeler arasında yirmi dakika var." İnsan faaliyetine dair başka bir işaret yoktu. Kapıdaki nöbetçi kıpırdamamıştı.

"Az önce bir şey söylüyordun," diye hatırlattım. Cole cmlmesini tamamlamamıştı.

Ama başını salladı. "Boş ver. Gidip ne bulabileceğimize bakalım."

. BÖLÜM YİRMİ İKİ

Cole

Açık çölü geçtik ve çite ulaştığımızda durduk. Çit, insanlardan çok hayvanları uzak tutmak için tasarlanmıştı, bu yüzden Brynn'i çitin üzerinden atlatıp kendim de tırmanmak çok zor olmadı. Sıra sıra dizilmiş yansıtıcı panellerin arasından geçtik. Brynn yol boyunca fotoğraflar çekti.

Bu yer, her şeyden önce çok sessiz ve sakin bir yerdı. Hatta ürkütücü derecede. Bu da kafamdaki düşünceleri daha da gürültülü hale getirdi.

Sonunda Brynn'e Luciana'nın cinayetini ve bu görevdeki kişisel çıkarımı anlattım. O an dürüstlük gerektiriyordu. Bunu saklasaydım, bu bir yalan olurdu ve artık Brynn'e karşı böyle davranmak istemiyordum.

Luciana'ya, konuşmaya devam edip cevaplar talep ettiği için başının belaya girebileceğini söylemiştim. Kızına olan sevgisinin onu asla vazgeçirmeyeceğini bilmeliydim. Onu *korumalıyım*. Ailesini sevmekten başka hiçbir suç işlemiş olmayan masum bir kadını. Bunun yerine, ona yardım edecek kimsesi yoktu ve ben bunun utancını asla unutmuyacağım.

Brynn, Luciana'nın hiç sahip olmadığı eğitim ve deneyime sahipti. Güzel ve çelik gibi sert bir karakteri vardı. Ama aynı zamanda, Brynn'e bir şey olursa, Stillwater'ın yardımına ihtiyacı olan bir kadına zarar vermesini bir kez daha engelleyemezsem, kendimi asla affedemeyeceğimi de biliyordum.

"Dinle," dedi Brynn, başını eğerek.

Ben de duydum. Mekanik bir uğultu sesi.

Ses gittikçe yükselirken ilerlemeye devam ettik. Ses, dikdörtgen şeklinde bir beton bloktan geliyordu. Uydu görüntülerinde gördüğümüz gizemli yapılardan biriydi. Brynn ve ben oraya vardığımızda durduk. Beton duvarlar göğsümün hizasına kadar uzanıyordu, üstünde metal ızgara vardı ve yanlarında bakım için olduğunu düşündüğüm kapaklar vardı. Brynn bir kapağın kolunu çevirip açtı.

Vızıltı sesi daha da yükseldi ve bunun ne olduğunu anladım. Beton muhafaza içinde dönen bir fanın havayı dolaştırdığı bir havalandırma şaftıydı.

Ayaklarımızın dibini işaret ettim ve Brynn başını salladı. Altımızda bir şey vardı. Yeraltında.

Brynn, önceki yolumuzdan devam etmemizi işaret etti ve mülkün ortasındaki B Binası'na doğru ilerledik. Onaylayarak başımı salladım.

Ancak B Binası'nın etrafındaki ışık çemberine yaklaştığımızda, yalnız olmadığımızı fark ettik.

Binanın girişinde, tam taktik teçhizatlı, göğsüne M4 karabina asılı bir muhafız duruyordu. Rahat ama tetikte bir duruşu vardı. Adam, daha önce karşılaştığım Stillwater ajanlarına tıpatıp benziyordu. Paralı askerler.

Ve tahmin edin ne oldu? Binanın kapısı açıldı ve Donovan Ryker dışarı çıktı.

Brynn kolumu tutup sıktı. Ben başımı salladım. Artık Westwick ve Masterson'ın burayı ziyaret ettiklerinden emindik. Burası bir Stillwater tesisi olmalıydı. Ama Ryker neden patronuyla birlikte tatil köyüne dönmemişti?

Hareketsiz kaldık, gölgelerde çömelmiş pozisyonumuzdan izledik. Ryker durmadı, bir golf arabasına doğru gitti ve içine bindi. Tesisin çıkışına doğru hızla uzaklaştı. Buradaki amacı ne olursa olsun, işini bitirmiş gibi görünüyordu.

B Binası'nın kapısı çarparak kapandı ve kilit duyulabilir bir sesle kilitlendi. Güvenlik görevlisi yerinde kaldı.

Brynn ve ben sessizce iletişim kurduk. Kısa ama basit bir karar. Kalmak mı, gitmek mi?

Kalmak. İkimiz de aynı fikirdeydik. Artık buradaydık, daha fazlasını öğrenmemiz gerekiyordu.

B binasında, kilidi kontrol eden yüksek teknoloji panelin üzerinde tek bir lens vardı. Belki bir parmak izi tarayıcısı. Güneş enerjisi çiftliğinde başka hiçbir yerde başka bir gözetleme sistemi görmemiştim. Kameralar, daha büyük bir güvenlik gücü gibi, iki ucu keskin bir kılıç olurdu. Daha fazla gözetleme ve insan gücü, izinsiz girenlerin yaklaşmasını engellerdi. Brynn ve benim gibi insanlar. Ama etrafta ne kadar çok kamera ve personel olursa, Westwick'in sırlarının sızma ihtimali o kadar artardı.

Westwick'in yerinde olsaydım, buraya sadece en güvendiğim kişileri alırdım. Bu da, bu güvenlik görevlilerinin Stillwater'a sadık kişiler olduğu anlamına geliyordu. Muhtemelen Donovan Ryker'in kendisi tarafından özenle seçilmişlerdi.

O muhafızı geçmek kolay olmayacaktı. Ve sonra B Binası'na girmek tamamen imkansız olabilirdi. Tabii muhafızın biyometrik verilerini erişim için bir şekilde kullanamazsak. Bu iş karışık hale gelebilir.

Brynn beni dürttü. Başka bir golf arabası, binanın girişinde bulunan A Binası'nın yönünden merkezi yoldan hızla yaklaşıyordu. Ama geri dönen Ryker değildi. Başka bir Stillwater paralı askeri.

Brynn ve ben gerildik, yeni gelen yolun kenarına sapıp golf arabasını saklandığımız yerin hemen yanına park ederken silahlarımıza uzandık. Arabadan atlayıp kapıya doğru yöneldi ve ayakta duran muhafızlara elini kaldırdı.

Yumruklarını çarpıştırdılar. Kahkahaları yankılandı. Elimi silahımdan çekip nefesimi normal tutmaya çalıştım.

Vardiya değişimi.

Kameraların izlemediğine dair bir kanıt daha, çünkü Ryker veya Westwick onları kontrol edebilseydi bu adamların bu kadar rahat davranmayacaklarından emindim. Ama kimse bu gece bir sorun çıkacağını beklemiyordu. Muhtemelen patronun binadan ayrılmasına rahatlamışlardı.

Muhafızlar sohbet ediyorlardı, ben de dudaklarımı Brynn'in kulağına yaklaştırdım. "Vardiyası biten muhafızı başka yere yönlendirebiliriz. Onu sorgulayabiliriz."

"Olumlu. Ama sonra alarmı çalıştırmasına izin veremeyiz. Bu gece hayalet gibiyiz."

Onun bakışlarını karşıladım. İkimiz de bunun ne anlama geldiğini biliyorduk. Ve lanet olsun, onunla gurur duyuyordum. Artık bir FBI ajanı gibi düşünmüyor, yetki alanı ve kurallar hakkında endişelenmiyordu.

Bunlar Stillwater paralı askerleriydi. Düşman savaşçılar. Bu da bizim de aynı şekilde acımasız olmamızı gerektiriyordu.

Hızla bir plan üzerinde anlaştık. Ve sonra harekete geçtik.

Tesisin haritasını kafamda canlandırarak, karanlık güneş panelleri sıralarını geçtim.

Mülkün ortasındaki yolda bir viraj vardı. B binasının güvenlik görevlisinin ve daha ilerideki A binasının görüş alanının dışında kalan kısa bir mesafe. Ben de orada bekledim, silahımı çekip hazırlandım.

Birkaç dakika sonra, golf arabasının motorunun vızıltısını duydum.

Yola çıktım ve silahımı doğrulttum. Sürücünün yüzünde şok ifadesi belirdi. Sert bir şekilde fren yaptı ve yana doğru saptı. Bir eliyle telsizini, diğer eliyle silahını tuttu.

Ama ikisini de yakalayamadan, Brynn golf arabasının arkasından fırladı. İkimizden daha küçük olan o, arabanın arkasındaki bagaj bölmesinde saklanmıştı.

Silahının namlusunu adamın kafasına dayadı ve sessizce mırıldandı. Adam hırladı ve tekrar silahına uzandı. Brynn burnuna bir yumruk attı. Adam bağırdı, ama Brynn ağzını kapatarak sesini bastırdı. Ben de arabaya doğru koştum ve sürücü tarafına geçtim. Adamın telsizini ve silahını aldım. Muhafızın burun deliklerinden kan fışkırdı.

Brynn, silahını adama doğrultarak adamın yanına geçti.

"Sen öldün," dedi kalın bir sesle. Hafif bir aksanı yakaladım, ama nereli olduğunu anlayamadım. "Buradan canlı çıkma şansın yok."

"Senin yerinde olsam, kendim için daha çok endişelenirdim," diye cevapladı Brynn. "Ellerini direksiyondan çek. Tabii her şeyi burada bitirmek istemiyorsan."

Tabii ki, her halükarda yaşayamayacaktı.

Ayaklarıma kan tüküren gardiyan kollarını kaldırdı. Brynn kollarını arkasına çevirip ekipmanımızdan çıkardığı bağlarla bağlarken, ben de ayak bileklerini bağladım. Ağzına kirli bir bez tıkadı.

Onu nereden bulunduğunu bilmiyordum, ama belki de golf arabasının saklama bölgesindeydi. Muhtemelen tadı pek iyi değildi.

Sürücü koltuğuna atladım ve arabayı yoldan çıkardım, güneş panelleri arasındaki dar bir boşluğa saptım. Arabayı, binaların görüş ve işitme mesafesinin dışında, bir havalandırma şaftının arkasına park ettim, ama bu bizi çit hattına daha da yaklaştırdı.

Brynn saatine baktı. "Bir sonraki devriye geçene kadar üç dakikamız var."

"Zamanı benim için takip eder misin? Onun geçmesini bekleyeceğiz. Sonra bu adamı ilk ben halletmek isterim."

"Wilco. Buyurun." O sıırttı.

Stillwater muhafızını arabadan çıkarıp güneş panelinin altındaki toprağa sürükledik. Onu sırt üstü yatırdık. Adam kıvranarak kaçmaya çalıştı. Brynn bacaklarının üzerine oturdu, ben de silahımı çenesinin altına dayadım.

Hareket etmeyi bıraktı. Boş gözlerle baktı. Yaralı burnundan ıslak bir şekilde nefes aldı. Bunun hoş bir şey olduğunu sanmıyorum.

Karşılaştığım tüm Stillwater paralı askerleri iyi eğitilmişti. Sorgulama veya işkence altında pes etmeleri olası değildi. Özellikle de çabuk pes etmeleri olası değildi ve bizim bütün gece vaktimiz yoktu. Ama bazen insanlar istemeden bazı şeyler ele verirler.

Silahı bir süre ona doğrulttum. Üç uzun dakika. Brynn geri saydı.

Cipin motoru hafif bir uğultuyla çalışmaya başladı. Işıkları görünür hale geldikçe ses daha da yükseldi. Brynn ve ben gözlerimizi tutsağımızdan ayırmadık. Kaçacak ya da diğer gardiyanların dikkatini çekecekse, şimdi tam zamanıydı.

Cip yaklaşıyordu. Çitin hemen yanında değildik, ama yüksek bir ses ya da ani bir hareket olursa, sürücü muhtemelen fark ederdi. Tabii aptal değilse.

Tutsağımız şiddetli bir enerji patlamasıyla Brynn'i üzerinden atmaya çalıştı ve ağzındaki tıkaçtan bağırdı. Hasarlı burnunu tutup sıktım.

Cip geçip gitti.

Jeep uzaklaştıktan sonra, dizlerimi büküp silahımı ayaklarımın yanına rahatça koyarak tutuklunun başının yanına oturdum. Sonra ağzındaki

ağızındaki bezi çektim.

"Siktir git," diye tükürdü. "Benden hiçbir şey öğrenemeyeceksin."

"Buranın Stillwater'a ait bir tesis olduğunu ve Garon Westwick'in bugün erken saatlerde bir arkadaşıyla birlikte burayı ziyaret ettiğini biliyoruz. Eric Masterson."

Tepki yok.

"Burada neyi koruduğunuzu bilmek istiyorum. Westwick ve Masterson buraya neyi görmeye geldiler?"

"Stillwater'ı biliyorsanız, sizi avlayacaklarını da bilirsiniz." "Burada yer altında ne var?"

Donuk gözler bana baktı. Bana pek bir şey vermiyordu, orası kesindi. Ama kafasının karışık ya da şaşkın olmaması, haklı olduğumuzu doğruluyordu. Stillwater burada ne yapıyorsa, asıl olay bizim altımızda gerçekleşiyordu.

"Westwick gibi bir adamın seni umursayacağını mı sanıyorsun?" diye sordum. "Sen tek kullanımlıksın. Ama şuna ne dersin." Silahın namlusunu alnına dayadım. "Konuş benimle, bir sonraki devriye gelmeden önce seni bırakayım. Kimse senin bir şey söylediğini bilmeyecek. Maaşını alıp en iyisini umabilirsin. Daha da iyisi, benim ve arkadaşlarımdan öldürdüğün diğerleri gibi ölmeden önce Stillwater'dan olabildiğince uzaklaşabilirsin. Stillwater sizlerden çok fazla kayıp veriyor gibi görünüyor."

Bu seferki tepki daha fazlaydı. Göz bebekleri büyüdü ve boğazının yanındaki kaslar seğirdi, sanki bana bir şey söylemekten kendini alıkoyuyormuş gibi. Sadece onu gerçekten bırakıp bırakmayacağımı görmek için.

Dudakları hareket etmeye başladı. Bekledim.

"En derin su en sessizdir," diye fısıldadı. Stillwater'ın sloganı.

Sonra üst vücudunu bana doğru eğerek saldırdı. Silahım alnında bir yara açtı. Kafasını bana vurmasını engellemek için zar zor yana kayabildim. O tüm gücüyle kurtulmaya çalışırken, ben de tüm ağırlığımla ona karşı ittim.

Sonra birdenbire adam homurdandı, birkaç nefes aldı ve gevşedi. Kaburgalarından siyah saplı bir bıçak çıkmıştı.

Brynn onu bıçaklamıştı. Öldürmek için tasarlanmış, hassas bir nişan.

"Onu vurmayacağını biliyordu." Sesi sert çıkmıştı. "Gürültü yapma riskini almayacağımızı biliyordu."

"Doğru." Bir anlığına ona baktım. Nefesi kesik kesikti. Eli hala bıçağın sapını sıkıca tutuyordu. Elimi uzattım ve elini bıçaktan çekmeye çalıştım. Yüzü ifadesizdi.

"İyi misin?" diye sordum.

Her cinayet, ne kadar haklı olursa olsun, senden bir şey götürüyordu. Bu, uzun zaman önce kabullendiğim bir gerçektir. Brynn'in daha önce de cinayet işlediğini tahmin ediyordum. Ama bir adamı bıçakla öldürmenin son derece kişisel bir yanı vardı. Silahla öldürmekten daha samimi bir şeydi. İçgüdüsel.

Brynn'in eldivenli ellerindeki kanın kayganlığını görünce kalbim isyan etti. Bu adamı ortadan kaldırmak niyetindeydim ve Brynn'in bunu yapmak zorunda kalması beni çok kızdırdı. O iz, diğerleri gibi *benim* sertleşmiş ruhumda olmalıydı. Onunkinde değil.

Ve bu, partnerinle ilişki kurmanın sorunuydu. Şu anda ona eşit muamele etmiyordum, değil mi? Onu korumam gereken biri olarak görüyordum. *Beni* korumak için kendini tehlikeye atmaması gereken, korumam gereken biri.

Ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. "Ben iyiyim. Bu pisliği temizlememe yardım et de buradan çıkabilelim."

. BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Brynn

DÖNÜŞ YOLUNDA, tatil köyüne dönerken içimdeki her şey uyuşmuştu. Savaşa giderken bunu her zaman takdir ederdim. Kafamdaki endişe ve şüphelerin uğultusu sustuğunda, tek önemli olan görevdi. Hedefi etkisiz hale getir, amaca ulaş, *hayatta kal*.

Hoşuma gitmeyen kısım, buzun eridiği zamandı. Kaçınılmaz olarak eridi.

Ellerimi dalgın dalgın siyah pantolonuma sürtünce, Cole kabinin diğer tarafına uzandı. Sol elimi kocaman eliyle kavradı. Gücü beni sakinleştirdi ve bunu takdir ettim, ama sanki o da beni sorguluyormuş gibi hissettim. *İyi misin?*

Şu anda sorgulanmak istemiyordum. Özellikle de onun tarafından. Çünkü Cole'un yanında, kendimi onun kollarına atıp, hissettiklerimin yükünü ona bırakmak istiyordum.

Bunu yapsaydım, onun partneri olarak yanında durmayı hak etmezdi.

Yapmam gerekeni yaptım ve bu konuda söylenecek başka bir şey yoktu.

Muhafız öldüğüne göre, ortadan kaldırmamız gereken bir ceset vardı. İdeal olarak, kan izi bırakmadan adamı ortadan kaldırmalıydık. Ama her şey en iyi planlara göre gitmedi. Stillwater muhafızının yeleğini, ceketini ve pantolonunu çıkardık, sonra cesedi havalandırma şaftının bakım kapağına tıktırdık ve kanı örtmek için etrafına toprak attık.

Cole ve ben, golf arabasını çıkışa kimin süreceği konusunda tartışmıştık. Ölen adamın arabasını otoparkta bırakırsak, diğerleri birkaç saat içinde meslektaşlarının mesaisinin sonunda hiç ayrılmadığını fark ederlerdi. Cole, gardiyanın kıyafetlerinin kendisine daha iyi uyacağını ısrarla savunmuştu, ki bu da haklı bir noktaydı.

O ölü adam kılığına girmişken, ben çiti tırmanıp çölde izlerimizi takip ederek, Cole yakalanırsa onu öldüreceğimi düşünüyordum.

Ama yakalanmadı. Ölü muhafızın anahtarlığını kullanarak çalışanlar otoparkında aracını buldu. Sonra Stillwater tesisinden çıkıp gitti. Neyse ki kapıdaki muhafız çok dikkatli bakmamıştı. Karanlık da yardımcı olmuştu.

Ölü muhafızın arabası şimdi çöldeydi. Şansımız yaver giderse, Stillwater adamlarının eve dönmediğini fark etmeden önce en az bir iki günümüz vardı. Özellikle de muhafızın yarın vardiyasına dönmesi gerekmiyorsa.

Hayır, bugün. Çünkü saat neredeyse sabah dört olmuştu. İç çekerek başımı yolcu koltuğuna yasladım. Ne gece ama.

Westwick'in çölde bir şeyler çevirdiğinden emindik. Güneş panellerinin altında gizli bir şeyler. Ve Stillwater'ın sadık adamlarının tesisi koruduğunu doğrulamıştık. Westwick ve Ryker'ın en hassas sırlarını emanet edecekleri türden adamlar.

Her şeyi ortaya çıkarmaya *çok yakındık*. Yine de bu gece pek fazla bilgi edinememiştik. Orijinal plana geri dönmekten başka ne yapabildik ki?

Resort'a neredeyse vardığımızda, taktik kıyafetlerimizi değiştirmek için durduk. Bir çift tayt ve desenli bir sweatshirt giydim, ayaklarıma bir çift sandalet geçirdim. Islak mendille yüzümdeki yağlı boyayı sildim. Cole bir şort ve keten gömlek giydi. Kirli kıyafetlerimizi plastik bir torbaya koyduk, daha sonra kimsenin bilmediği bir çöp konteynirine atmak üzere.

Birbirimizin üzerinde görünür kan lekeleri olup olmadığını kontrol ettik. Cole çenemde birkaç leke buldu ve temizledi.

Resort'a geri dönerken, yine Brianna ve Cameron gibi görünüyorduk. Gecenin çoğunu yıldızları seyrederek geçirdikten sonra geri dönmüştük.

Silahımı ve dizüstü bilgisayarımı battaniyenin ve boş şampanya şişesinin altına sakladığım bir çanta bile vardı. Ama odamıza giderken yol boyunca hiçbir personel görmedik. Kesinlikle hiçbir misafir de yoktu.

Cole oda anahtarımızı çıkardı ve donakaldı. Gözlerinin izlediği yöne baktım.

Kapı çerçevesinin menteşesinin üzerine sıkıştırdığımız küçük kağıt parçası görünmüyordu. Bu, biz yokken birinin bu kapıyı açtığı anlamına geliyordu.

Kahretsin.

"Sanırım oda servisi gelmiş," dedi Cole, kaybolan "*Rahatsız Etmeyin*" askısına başını sallayarak. Ama elini, silahını sakladığı beline yakın bir yere dikkatlice koydu. Çantamın içine uzandım ve silahımı avuçladım. Nefesim yavaşladı, kulaklarımda kan atıyordu.

Bu koridorda Westwick ve Ryker'ın odaları da dahil olmak üzere bir düzine kapı vardı. Şu anda bizi izliyor olabilirlerdi. Hatta odamızda bekliyor olabilirlerdi. Bir pusu. Tatil köyünün ortasında böyle bir riski göze alırlar mıydı?

Cole anahtar kartını salladı. Dikkatlice kapıyı itti.

Karanlık odaya adım attığımızda ikimiz de silahlarımızı çektik.

Rahatsız Etmeyin işareti yerde duruyordu. Küçük kağıt parçası duvara yaslanmıştı. Banyoya açılan kapıdan, bir yığın temiz havlu gördüm. Oda temizliği yapılmamasını istemiştik, ama belki de bizi dinlememişlerdi. En azından biri, bunun oda temizliği olduğunu düşünmemizi *istiyordu*. Yatak yapılmıştı, ama başka hiçbir şey bozulmuş gibi görünmüyordu.

Ayağımla koridorun kapısını kapattım. Silahımı kaldırdım. Cole, odanın bir tarafını benim almamı işaret etti, kendisi de diğer tarafı aldı.

Oda boştu.

"Eksik bir şey var mı?" diye mırıldandı Cole.

Cole da aynı şeyi yaparken ben valizimi ve çekmecelerimi gözden geçirdim. Havalandırma deliğinin içindeki küçük zulamız dokunulmamıştı. Neyse ki dizüstü bilgisayarımı ve diğer silahları yanımıza almıştık.

Ama...

Kalbim güm güm atarken, iç çamaşırı çekmecemi aradım ve çorabın içinde yedek telefonumu bulduğumda rahat bir nefes aldım.

"İyi misin?" diye sordu Cole arkamdan.

Kendimi sarsılmamaya zorladım. Telefonu çorabın içinde bırakarak çekmeceyi kapattım ve arkamı döndüm. "Evet. Hepsi burada. Mücevherler ve diğer her şey."

Ama sonraki yarım saatimizi her eşyayı ve her köşeyi böcek veya iz sürücü cihazları için kontrol ederek geçirdik. İşimiz bittiğinde Cole parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve yatağın kenarına çöktü. "Oda servisi geceleri gelmez. Ryker bizi kontrol ediyordu. Ama bu gece nerede olduğumuzu bilselerdi, yolda bizi durdururlardı."

Onun yanına oturdum. "Gittiğimizi biliyorlar. Güneş enerjisi santralinden bir gardiyanın kaybolduğunu anladıklarında, ikisini birbirine bağlayabilirler." Ellerimi ovuşturdum. Onları zaten yıkamıştım, ama temiz hissetmiyorlardı.

Elini uzattı ve elimi tuttu. "Brynn," dedi yumuşak bir sesle.

Nasıl tek bir kelimeyle bu kadar çok ilgi ve endişeyi ifade edebildi? Hiçbir erkeğin benim adımı bu kadar şefkatle söylediğini sanmıyordum.

"Ben iyiyim." Tekrar ayağa kalktım, çok gergin ve adrenalin doluydum, yerinde duramıyordum. "Buna ilk başladığımızda, yeteneklerime saygı duyduğunu söylemiştin. Beni zayıf görmüyordun. Ama o zamandan beri tek yaptığın beni korumaya çalışmak ve ben bunu kabul edemem..."

Elbimi tuttu ve beni kendine doğru çekerek, açılmış dizlerinin arasına dikti. "Haklısın. Bu konuda suçluyum. Ve birkaç saat önce, bunun için özür dilemezdim. Bu gece bir adamı öldürmek zorunda kalmana çok üzüldüm. Onun Stillwater'ın en iyilerinden biri olması önemli değil. Onu öldürenin sen değil de ben olmasını tercih ederdim."

Uzaklaşmaya çalıştım, ama o beni orada tuttu, elleri kalçalarımdaydı.

sıkıca. "Ama," diye devam etti. "Orada beni kurtardın. Sen benim ortağımsın. Senin için neyin fazla olduğunu sen bilirsin ve kimse, en azından ben, senin sınırlarını belirleme hakkına sahip değil. Sana çok saygı duyuyorum

."

"Öyle hissetmiyorum."

"Sözümü bitirmeme izin verir misin, B?" Cole'un dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Sonra tekrar ciddileşti. "Westwick'le ya da onunla ilişkili kimseyle yalnız kalmanı istemiyorum çünkü

olabilir. Çok korkuyorum. Bunu itiraf edebilirim. Ama bu korku *benim* sorunum, senin değil. Eğer hala Westwick'e yaklaşıp virüsü yerleştirmek için kendini yem olarak kullanmaya kararlıysan, ben de... sana uyacağım. Kararı sana bırakıyorum."

Ona baktım, böyle bir taviz vermesine şaşırmıştım.

Bunu başarabileceğimi kanıtlamak benim için çok önemliydi. Ama Cole, kendi takıntılarının görevimizle ilgisi olmadığını kabul etmişti. Ben de benimkilerin de ilgisi olmadığını kabul etmek zorundaydım.

Amcamın bana *zayıf* ve *değersiz* dediği tüm o acımasız sözlerinin, şu anda yaptığım seçimleri belirlemesine izin veremezdim. Bu görev ve bu ortaklık için en iyisinin ne olduğunu düşünmeliydim, diğer her şeyi bir kenara bırakarak.

Cole ve ben birlikte iyiydik. Aramızda bir kimya vardı ve bu sadece cinsel bir kimya değildi. Birlikte çalıştığımız kısa sürede, birden fazla kez yan yana savaştığımız. Birbirimizi anlamayı öğrenmiştik. Bunu kullanmanın bir yolu olmalıydı.

"Ben de senden başka hiçbir erkeğin bana dokunmasını istemiyorum."

Beni kucağına çekti, kollarıyla sardı. Başımın üstüne öptü. "Haklısın," diye mırıldandı.

"Ama alternatiflere ihtiyacımız var. Westwick'in cihazlarına erişebilmek için onu güvenlik ekibinden ayırmamız gerekiyor. Tabii, onun haberi olmadan telefonunu elinden alabilirsek. Ama Ryker her hareketimizi izliyor olacak."

"Eve dönerken acil durum planları yapıyordum. Hoşuna gideceğinden emin değilim."

"Deneyin bakalım."

O içini çekti, nefesi boynuma sıcak bir şekilde değdi. "Westwick'in zarar görmeden kaçmasına asla izin vermeyeceğimi sana zaten söylemiştim."

Başımı salladım. Cole çöldeyken de aynı şeyi söylemişti. Şaşırdığımı söyleyebilir miyim? "Ben de aynı şekilde düşünüyorum. Westwick'i kendimiz ortadan kaldırmak, hukuk sisteminin bunu yapmasını beklemekten çok daha tatmin edici olur. Daha verimli de olur. Ama bu bize Stillwater'ın geri kalanını nasıl kazandıracak?"

"Onu öldürmek istediğimi varsayıyorsun." Cole alaycı bir kahkaha attı. "Evet, istiyorum, ama hemen değil. Westwick'i kaçırmamızı öneriyorum."

Güvenli bir yere götürelim ve Stillwater hakkında bildiği her şeyi ondan öğrenelim."

Soğuk bir ürperti içimi kapladı, ama bu isteksizlik değildi. Heyecandı. Şiirsel adalet diye buna denir. Westwick, Stillwater'ın yardımcılarına en yakın arkadaşımı kaçırıp bilgi almak için işkence etmelerini emretmişti. Ona da aynısını yapma fikri hoşuma gitti.

"Stillwater'ın merkezi olmayan yapısı hakkında bana anlattıklarından yola çıkarak," diye devam etti Cole, "Westwick'in açık bir ikinci komutanı olduğunu sanmıyorum. Ryker var, ama o kas gücü, beyin gücü değil."

"Westwick'in yerini alıp, o ortadan kaybolursa Stillwater'ı ayakta tutabilecek başka üst düzey kişiler de var. Ama Westwick'i ele geçirirsek, Stillwater'ın iç çemberinin sonraki hamlelerini tahmin edebiliriz. Tabii onu konuşturabilirsek. Onu tutabileceğimiz güvenli bir ev de lazım. Koruyucular'ın birkaç tane var."

Cole omuz silkti. "Koruyucuların, ihtiyacımız olursa sorgulamayı devralabilecek iki eski CIA casusu da var. Trace ve River, Garon Westwick'in yaptıklarını düşünürsek, onunla kaliteli zaman geçirmekten büyük mutluluk duyacaklardır."

Amerikan topraklarında bir ABD vatandaşı kaçırıyor, sırlarını dökmesi için her türlü yolu kullanıyor ve onun bir daha asla özgür bir adam olarak yaşamayacağını biliyoruz.

Ama FBI'dan istifa etmemin gerçek nedeni *bu* değil miydi? Sadece gizlilik gerekliliği ya da Stanford'un bu görev başarısız olursa FBI'ın geri kalanına inkar etme imkanı vermek istemesi değildi. Stillwater'ı gerekli her türlü yolu kullanarak yok etmek istiyordum. FBI kuralları yoktu. Koruyucu önlemler yoktu. Ama şimdiye kadar kendim hakkındaki bu gerçeği kabul etmeye hazır değildim.

Stillwater'ı yok etmek için Cole ve ben kirli savaşmak zorundaydık.

Yan yana. Kanunsuzlar olmak zorundaydık.

Westwick'i korumalarından nasıl uzaklaştıracağımızı bir süre daha konuştuk. Bu zor olacaktı. En iyi seçenek,

Brianna, Westwick'i tek başına bir görüşmeye çekecekti. Ama Cole orada bekliyor olacaktı.

Bu *bugün* gerçekleşmeliydi. Ryker'ın artan şüpheleri ve tesiste bıraktığımız ölü koruma göz önüne alındığında, burada bir gece daha kalmaya gücümüz yetmezdi. Harekete geçme zamanı gelmişti.

"Duş alıp biraz dinlenmem lazım," dedim. Güneş çok yakında doğacaktı.

"Ben de. Senin arandan sonra gelirim." Cole başparmağıyla yanağımı okşadı, ama dokunuşu ve sözleri daha fazlasının habercisi değildi. Sadece küçük bir teselliydi. Yalnız olmadığımı hatırlatıyordu.

Duшта, cildim kızarana ve tahriş olana kadar ovuşturdum. Cole lavabonun üzerinde sakalını kesiyordu. Temizlenirken aynada onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, ama yine de orada hiçbir sıcaklık yoktu. Sadece bakışlarımız her kesiştiğinde bir güven duygusu vardı.

Bitirdiğimde kendimi bir havluya sardım. Dişlerimi fırçalamak ve saçlarımdaki düğümleri açmak için lavaboya gittim. Cole duş almaya başladı, önce protezini çıkardı, sonra alıştığı şekilde hareket etti. Taktik kıyafetleri içinde ya da çıplak olsun, kendini çok rahat hissediyordu.

Arzu, karnımın alt kısmında kıvrılıyordu, daha önce hissettiğim uyuşukluktan uyanıyordu.

Bana eski karısı hakkında pek bir şey anlatmamıştı. Onu sevmediğimi anlayacak kadarını anlatmıştı. Ne tür bir aptal onun gibi bir adamı bırakır ki? Güven benim için bir mücadeleyleydi, ama Cole engellerimi aşmaya devam etti. Ve bunu sadece kendisi olarak yaparak başardı. Bana aktör olmadığını söylemişti. Belki düşmanla karşı karşıya kaldığımızda yalan söyleyebilirdi, ama çoğu zaman Cole, kendinden başka biri olamazdı.

Kendisi. Muhtemelen onun en sevdiğim yanı buydu.

Stanford'un bana verdiği kullan-at telefonu ona anlatmam gerekiyordu.

FBI ile ilişkilerimi iddia ettiğim gibi tamamen kesmediğimi.

"Ne düşünüyorsun?" Cole arkamdan sordu. Havluyla kuruluyordu.

Ağzımı çalkaladım ve diş fırçasını bir kenara koydum. "Seni." Bu doğrudu.

Gülümsedi, ifadesi yumuşadı. "Ben de tam seni düşünüyordum. Bunu sık sık yapıyorum galiba."

Kalbim sıkıştı.

Yatak odasında bir çift iç çamaşırını giydim. Cole'un gömleği yerdeydi, daha önce tatil köyünde giydiği gömlekti, ben de onu alıp giydim. Onun yanına, yorganın altına girdim.

"Benim gömleğimi giyiyorsun."

"Elime geçti." Ama daha da önemlisi, onun kokusunun üzerimde olmasını seviyordum.

Cole, ona daha yakın olabilmem için yorganı kaldırdı. Üzerinde sadece bir boxer vardı. Tüm ışıklar sönmüş, perdeler çekilmişti. Banyodan otomatik gece lambasının mavi ışığı geliyordu.

Yanağımı çıplak göğsüne dayadım, elim karnında, avucumun altında mutlu izinin dokunuşunun tadını çıkarıyordum.

Uyumamız gerekiyordu. Ama beynim çalışıyordu, bu gece Cole'a sakladığım şeyi söylemeden bitirmemem gerektiğini biliyordum. Ne kadar kızacak acaba? O da benden bazı şeyleri saklamıştı.

Ve ben de dün Stanford ile tüm iletişimi kesmiştim. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Söyle ona. Sadece söyle.

Başımı kaldırdım. Gözleri açıktı, soluk mavi ışıktaki beni izliyordu.

"Cole..."

"Uyumalıyız," dedi boğuk bir sesle. "Ama seni öpmek istiyorum. Öpebilir miyim?"

İtirafım dilimin ucundaydı. "Bence artık sormanı gerektiren kısmı geçtik."

"İyi." Vücudunu hareket ettirdi. Cole üstümde, dirseğiyle desteklenerek, sırt üstü düştüm. Ağzı benimkini aradı. Yumuşak ama aynı zamanda açgözlüydü. Serbest eliyle yanağımı kavradı.

"Konuşmamız lazım," dedim öpüşmelerin arasında.

"Saatlerce konuştuk, B. Beynim yorgun. Ya uyuyacağım ya da bunu yapacağım, ve bence buna daha çok ihtiyacımız var." Gömleğimi yukarı çekip karnımı okşadı. "Tabii hayır demediğin sürece."

En son istediğim şey ona hayır demekti.

Arzu, itirafımı düşünmemi engelledi. Cole'u tenime değdirmeyi ne kadar istediğimden başka hiçbir şeyi düşünemedim. Sanki bu gece bir adam öldürmemişim gibi. Sanki Garon Westwick ve Stillwater'ın yaptığı tüm çirkin şeylere karşı ölüm kalım savaşının ortasında değilmişiz gibi. Sanki ikimizden başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. FBI ile olan belirsiz, bulanık bağlarım bile.

Buna ihtiyacımız vardı. *Benim* vardı.

Cole'un bir sonraki öpücüğünde, dili ağzımın içine kaydı. Nane dış macunu, nezaket ve rahatlık tadı vardı. Tam da o anda ihtiyacım olan şeydi. Geçmiş yüzünden sertleşmiş, pek çok yara izi olan bir adam için, öpüşme şekli tatlı ve samimiydi. Sanki her zaman tepkilerimi okuyor, bu deneyimi sadece almak yerine benimle paylaşmak istiyor gibiydi.

Cole'un elleri dolaşıyor, sanki bu bizim ilk seferimizmiş gibi keşfediyordu, oysa bugün onun için kendimi açtığım üçüncü ya da dördüncü seferdi. Ama ne dokunduğunda dokunduğunda ben arasına bacaklarımın bacaklarımın buldu külotumun kasık kısmındaki nemi hissettiğimde, öpücüklerimiz daha da yoğunlaştı. Onun uzunluğunun uyluklarımın arasında şiştiğini hissettim.

Her saniye

saniye saniye sertleşiyor ve ısınmaya başladı.

Bacaklarımı beline doladım. Onu kendime yaklaştırdım. Cole gömleğimi başımın üzerinden çıkardı ve ben de nereye düştüğünü umursamadan bir kenara attım. İnce iç çamaşırlarımızın arasından penisi klitorisime dokundu. Sakalı boynumu, göğsümü, göğüslerimi gıdıkladı, o da benim tenimi öpüp yaladı.

Boxer şortunu kalçalarından aşağı indirdi, hareketleri telaşsızdı. Duygusal. "Daha önce prezervatif kullanmadık," dedi. "Hala senin için sorun yok mu?"

"Olmasaydı söylerdim." Başparmaklarımı külotuma takıp aşağı doğru ittim. Onun az önce yaptığı kadar zarif değildi.

Belki de bedenimi onunla bu şekilde paylaşmayı bir kez daha düşünmeliydim, ama içgüdülerim başından beri Cole'a güvenmemi söylüyordu, beynim bu mesajı anlaması biraz daha uzun sürse de. Cole bana ilk dokunduğunda, öptüğünde, bunun sahte olması gerektiği halde, tek istediğim onu kendime daha yakın çekmekti.

Daha yakın. İhtiyacım olan buydu. Onu olabildiğince yaklaştırmak.

Bacağımı kalçasına doladım ve geniş omuzlarına tutunmak için uzandım. Hemen, penisini benim açıklığıma bastırdı ve birkaç yumuşak itmeyle içeri girdi. Başım yastığa geri düştü. Göğüs kılları göğüslerime nazikçe sürtünüyordu. Cole burnunu şakağıma yaklaştırdı ve kokladı. Sanki içimde olmak yetmezmiş gibi. Kokumu içine çekmesi gerekiyordu. Bu bağlantıda kendini kaybetmek ve tamamen bana odaklanmak için.

"Nasıl bu kadar iyi hissedebiliyorsun?"

diye sordu. "Eminim ki hepsi senin sayende."

"Hiç de bile."

Onun altında olmanın hissini tadını çıkardım. Ağırılığı beni yatağa bastırıyordu. Hızı onun kontrol etmesine izin verdim.

Ama bir süre sonra omzuna hafifçe dokundum. "Üstte olsam sorun olur mu?"

İkimizi de yuvarladı ve sırt üstü düştü, hafifçe zıpladı. "Senin üstte olmandan memnunum. Seni görebilirim, sana dokunabilirim. Bir süre zor işi sana bırakırım." Gülümserken beyaz dişleri parladı. "Benim sikimi sürmeyi seviyorsun, değil mi?"

"Evet." Bacaklarımı onun etrafına yaydım ve sert penisine tekrar oturdum. Ellerimi göğüs kaslarına koydum, kalçalarımı sallarken uzun saçlarım öne doğru düştü. Vücudumuzu birbirine karşı salladık.

O benim kalçalarımı sıktı. "İşte böyle, tatlım." Kalçalarını salladı ve beni nefes nefese bıraktı. "Bunu ne kadar sevdiğini göster bana."

İnleyerek titredim. "*Sevdiğim* şey, sonunda sana hükmetmek."

O güldü. "En azından şimdilik."

Cole'a eğilip onu öptüm. Gülümsemem devam etti. Bu gece neyle uğraştığımızın önemi yoktu, tüm bunları bir takım olarak atlatmıştık.

Bacaklarımın arasındaki zevk dalgası doruğa ulaşıp beni ele geçirene kadar onu sürdüm. Sürpriz bir şekilde, Cole pozisyonunu değiştirmeden tam altımda kaldı. Birkaç kez daha yukarı doğru itti ve kendi boşalmasıyla inlerken beni sıkıca yerinde tutmak için belimden tuttu.

Sonunda yan yana uzanıp nefesimizi düzenledik. Kalplerimiz hızlı ama düzenli bir şekilde atıyordu. Az önce

ama aslında, sonunda mükemmel bir uyum içindeydik.

Ve o anda, ondan sakladığım şeyi ona söyleyemeyeceğimi anladım.

Bu operasyona hala FBI ile bağlantılı olarak başlamıştım. Stanford, Cole'un yanında gardımı düşürmemem konusunda beni uyarmıştı. Patronum, *Koruyuculara ihtiyacımız olsa da, bu senin onlardan biri olduğun anlamına gelmez*, demişti.

Ama artık mesele Koruyucular ya da FBI değildi. Mesele Cole ve bendim. İkimiz de birbirimize güveniyorduk. Bu, gizli bir ortaklıktan çok daha fazlası haline gelmişti. Onu önemsiyordum ve onun da beni önemseydiğine inanıyordum. Bu, görevimizi daha da güçlendiriyordu. Ve belki... belki bu, beni de daha güçlü kılacaktı.

Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapamazdım.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

Cole

Güneş ışığı otel odamızın perdelerinden sızıyordu. "Sigara ister misin?" diye sordu Brynn.

Hâlâ çıplak bir şekilde yanımda yatıyordu, bacakları örtünün altında benimkilerle iç içe geçmişti. Saçları yastığın üzerine dağınık bir şekilde yayılmıştı. O kadar seksi görünüyordu ki, yirmi yaş daha genç olmayı ve onu hemen tekrar becerebilmeyi diledim. Belki arkadan. Onu istediğim gibi inlemeye ve çaresizce bağırmaya zorlayabilirdim.

Ama son yirmi dört saatte, çok uzun zamandır yapmadığım kadar seks yapmıştım. Henüz bir tur daha yapabilecek durumda değildim.

"Harika fikir." Birkaç dakika önce, beni bu yataktan hiçbir şeyin kaldıramayacağını söyledim. Ama sigara içmek tam da ihtiyacım olan şeydi, özellikle de Brynn benimle paylaşmak istiyorsa. Zaten uyuyamayacaktık. İki saatten az bir süre sonra kahvaltıya gitmemiz gerekiyordu.

Bu iş bittiğinde uyuyabilirdik. Aslında, bu iş bittiğinde ne yapmamız gerektiği konusunda birkaç fikrim vardı. Daha fazla seks yapmak, bu planların başında geliyordu.

Brynn ve ben yataktan kalktık, üstümüze bir şeyler giydik ve odamızın arkasındaki küçük terasa çıktık. Hava soğuktu, bu yüzden Brynn bir battaniye aldı. Küçük bankta oturduk, o kucağımda, battaniye ikimizi de sarıyordu. Dün gece olanlardan ve birinin odamızı karıştırdığını bilmekten dolayı hala temkinliydim ve etrafa dikkatli bir bakış attım. Ama burada, çölün sabahı selamlayan olağan manzaraları ve sesleri dışında hiçbir hareket yoktu.

Çakmağımla sigarayı yakıp, bir nefes çektikten sonra ona uzattım. Dudaklarını sigaranın etrafına doladı. Gözlerini benden ayırmadan bir nefes çekti.

Ufukta birkaç ince bulut vardı ve güneşin doğuşuyla parıldıyorlardı. İşçilerin yakınlarda tatil köyünü yeni güne hazırlamak için yoğun bir şekilde çalıştıklarına şüphem yoktu. Ama bu tarafta her şey sessizdi.

Bugün zor bir gün olacaktı ve planlarımızın ters gitmesi için milyonlarca neden vardı. Yine de kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Onun sayesinde.

Kahretsin. İşler aynı şekilde devam ederse, farkına bile varmadan ona aşık olacaktım. *Sonu iyi olmayabilir*, diye düşündüm. Çok az şey iyi sonuçlanıyordu. Ama durmak istemiyordum.

Burnumdan dumanı dışarı üfledim, duman gökyüzünde kayboldu. "Bu iş bittiğinde beni Meksika'da ziyaret etmelisin. Şehirde bir evim var, ama en sevdiğim yer sahile yakın küçük evim."

"Anlatır mısın?"

Brynn bana yaslandı ve ben ona sahildeki küçük, pitoresk kasabadan bahsederken sigaramı paylaştı. Orada tanıdığım nazik insanlardan. Bir süre takılıp geçmişteki üzüntülerimi, işimi unuttuğumda hissettiğim huzurdan. Sadece var olmaktan.

"Biraz izin alabiliriz," dedim. "Hiçbir şey yapmadan... sadece birbirimizle ilgilenebiliriz." Sevgiyle ona sarıldım. "Ne dersin?"

Brynn ve ben bu görevden sonraki planları hakkında pek konuşmamıştık. Kariyerinde bundan sonra nereye gidebileceği hakkında. Ve ben onu zorlamak gibi bir niyetim yoktu. Kendi istediğini yapabiliirdi. Ama benim ne düşündüğümü bildiğinden emin olmak istedim.

Gülümsedi ve çenesini eğerek beni öptü. "Bu fikir hoşuma gitti." Sonra gözlerini kırptı, gözlerinin kısılmasından belirsizlik anlaşıyordu, ama sonra bu his kayboldu. "Umarım yapabiliriz. Birlikte çok iyiyiz." "Öyleyiz, B. Birlikte harikaız." Sesimdeki duygu belirtisi beni şaşırttı. Onunla işleri basit tutmaya çalışıyordum, ama bu mümkün değildi. Kendimi bu ilişkiye adanmıştım.

Eski karım beni terk ettiğinde bile, bu darbe kalbimden çok egoma daha fazla zarar vermişti. Shelley beni hiç açılmadığım için suçlamıştı.

Onu asla öncelikli görmedim, bacağımı ve bir anda kurduğum kariyerimi kaybettikten sonra hayatımı yeniden düzene sokmak için mücadele ettiğim halde. Ama Shelley, stoik dış görünüşümü bozmamayı reddettiğim konusunda haklıydı.

Brynn ile sadece birkaç gün geçirdikten sonra, o çoktan kalbimi çalmıştı. O ince parmakları kalbimi sarmıştı. Bundan sonra yollarımız ayrılırsa ve o beni unutursa, bu çok acı verici olacaktı.

Ama şimdilik, yerine getirmemiz gereken bir görev vardı. Birlikte oturup güneşin doğuşunu izledik. Bu tatil köyündeki son günümüz. Buraya karşı bir şeyim yok, ama bir daha buraya gelmek istemiyordum.

Bugün ne olursa olsun, burayı birlikte terk edecektik. Gerisini oradan sonra düşündük.

Brynn duş alırken, benim halletmem gereken bir iş daha vardı.

Geri döndüğümde, sırayla temizlenip hazırlanmaya başladım. Brynn banyoda makyajını yapıp saçını şekillendirerek oyalanıyordu.

Kalçamı tezgaha dayayıp onu izledim, sanki her hareketi benim içinmiş gibi gözlerimle takip ettim. Sahiplenici miydim? Evet. Ama öyle hissediyordum.

Protectors sunucusunu zaten kontrol etmiştik. River'dan yeni bir haber yoktu. Protectors'a dün geceki maceramızı anlatmıştık ve River, bölgedeki polis faaliyetlerini takip ettiğini söylemişti. Stillwater'ın kayıp muhafızını polise bildireceğini sanmıyoruz.

Elbette, Stillwater daha önce de kendi emirlerini yerine getirmeleri için yerel memurları işe almıştı. Bu, Brynn ve benim burada kendi başımıza olduğumuzu bir kez daha hatırlatıyordu.

Bu sabah söylediği gibi, birlikte iyiydik. Bunu başarabilirdik.

Yine de, parmaklarımın yan tarafıma vurarak endişeli bir ritim tutturmasını engelleyemedim.

"Ryker bizi yakından izleyecek," diye hatırlattım ona. Adam dün gece odamızı aradığında hiçbir şey bulamamıştı, ama yine de şüpheleniyordu. Manning ve O'Hanlon'u bizi gözetlemeleri için görevlendireceğini tahmin ediyordum.

Saçlarını kabarttı. "Bu yüzden bir oyalama planımız var. River bazen sinir bozucu olabilir, ama her zaman işini yapar. İşe yarayacak."

"Biliyorum, ama Manning ve O'Hanlon peşimde kalırsa onlardan kurtulmam daha uzun sürebilir. Eğer zamanında çatıya çıkamazsam ve sen Westwick'le benden önce oraya varırsan..."

Aynada bana saçlarını kaldırdı. "O zaman onun dikkatini başka yere çekeceğim. *Konuşarak*," diye ekledi benim somurtkan yüzüme cevap olarak. "Brianna sohbeti devam ettirebilir. Westwick benimle yalnız kaldığında başka fikirleri olabilir, ama sen gelene kadar onunla konuşmaya devam edeceğim. Sonra onu ele geçireceğiz."

Nefes verdim. "Yapacağız."

Ana odaya gitti. Eşyalarımızı yatağın üzerine dizmiştik. Brynn elbisesini kaldırdı ve uyluk kısmına bir kılıf taktı, küçük bir bıçağı kılıfın içine kaydırды. Bu, gardiyanı öldürdüğü büyük bıçak değildi. O cinayet silahı çoktan yok olmuştu, çöle gömülmüştü. Bu bıçak daha inceydi, aerodinamikti, ama aynı derecede keskindi.

Westwick elini uzatırsa ve elbisesinin altında bu bıçağı bulursa, çok şey açığa çıkardı. Ama ona o kadar yaklaşırsa, işler çoktan ters gitmiş olurdu. Silahının hazır olduğunu bilmek içimi rahatlatdı.

Ayrıca çantasının astarında River'ın virüsünün bulunduğu flash bellek de vardı. Bu artık bizim asıl planımız değildi, ama bir yedek plan olarak duruyordu. Kaçırma girişimini iptal etmek zorunda kalırsak diye.

Ama bu olmayacaktı. Bu işi başaracaktık.

Beline dokundum. Brynn gömleğimin yakasını tutup beni kendine çekerek öptü. "Hadi Cameron. Katılmamız gereken bir iş semineri var."

Westwick, hoş geldin kahvaltısı için özel bir etkinlik salonu ayırtmıştı. Brynn, başka bir yazlık elbiseyle muhteşem görünüyordu ve

Odaya girdiğimizde herkes başını çevirdi. Seminer katılımcılarının çoğu gelmişti. Ama Westwick ve güvenlik görevlileri henüz gelmemişti.

Brynn kolunu koluma taktı ve kulağıma fısıldadı. "Bay Mükemmel, seminerinin başlangıcına geç kalmazdı. Değil mi?"

Ne düşündüğünü biliyordum, çünkü ben de aynı şeyi merak ediyordum. Güneş enerjisi santralindeki güvenlik görevlileri meslektaşlarının kaybolduğunu fark etmişler miydi? Alarmı çalmışlar mıydı?

Ama bir saniye sonra, Westwick takım elbise giymiş ve rahat bir gülümsemeyle etkinlik salonuna girdi. Brynn'in omuzlarına kolumu doladım ve onun rahat bir nefes aldığını hissettim. Ryker ve Manning, Westwick'in arkasında sıraya girerek çıkışın yakınında yerlerini aldılar. Ryker'ın gözleri hemen bize kaydı. Ama yüzündeki ifadeyi okuyamadım.

Manning ise gözlerim onunla buluştuğunda dostça bir şekilde çenesini kaldırdı. Ben de başımı salladım. O'Hanlon burada değildi ve bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Ama planımız yolunda gidiyordu.

Diğer konuklar sohbet ederken biz kahvaltımızı yaptık. Tabağıma domuz pastırması eklerken Brynn'e doğru eğildim. "Sanırım arkadaşın bugün gelmeyecek." Eric Masterson'ı kastetmiştim ve o da başını sallayarak anladığını gösterdi.

Westwick'in yönüne baktı. "Bir sorun çözüldü."

Masterson'ın bugün Westwick'in yanında kalıp kalmayacağını ve bunun ne kadar sorun yaratacağını bilmiyorduk. Arkadaşıyla uğraşmak zorunda kalmadan Westwick'i ayırması daha kolay olacaktı. Şanslıydık.

Yemeğimizi yiyip kahvemizi içerken, otelin çalışanlarından biri ilk oturumun on beş dakika sonra başlayacağını duyurdu. "Hepinizle yakında çalışmaya başlamak için sabırsızlanıyorum," dedi Westwick gülümseyerek.

Brynn'in elini sıktım, sonra bıraktım. "Hazırsın, B," diye mırıldandım. Bugün ilk kez ayrılacaktık, ama son kez olmayacaktı. Alnına bir öpücük daha kondurup odadan çıkıp tuvalete gittim.

Brynn, Westwick ile konuşmak için birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyordu, ben de ona bu fırsatı verdim.

Erkekler tuvaletinde pisuarı kullandım. Sonra lavabonun yanında durdum. Aynada gözlerimin altında koyu halkalar vardı, sanki dün gece hiç uyumamış ve artık bunu gizleyemeyecek kadar yaşlı bir adam gibi.

Kapı açıldı ve Manning içeri girdi. Geçerken bana çenesini kaldırdı. Ben ellerimi yıkarken o pisuara gitti.

Ben çıkmak üzereydim ki Manning, "Clay. Bir saniye bekle" dedi.

Omzumun üzerinden geriye baktım. Koruma, lavaboya doğru büyük adımlarla yürüdü. Sanki bütün gün onun konuşmasını beklemem gerekiyormuş gibi, ellerini yıkarken hiç acele etmedi. Ve geçen her saniye, omurgamdaki gerginlik artıyordu. Ne istiyordu?

Manning ellerini kağıt havluyla kuruladı. "Bir sigara alabilir miyim?"

Paketi cebimden dikkatlice çıkararak ona uzattım. O da aldı. Kapağı açıp bir tane çıkardı. "Hey, dün gece Brianna'yla neredeydiniz?" diye sordu sohbet eder gibi. "Salonda değildin. Kız arkadaşın özlendi. Oldukça popüler biri."

Onu inceledim. Adam rahat görünüyordu. Ama Ryker'ın Manning'i Westwick'in kişisel korumalarından biri olarak güvenmesinin bir nedeni olmalıydı.

Dün gece Brynn'in öldürdüğü paralı askeri düşündüm. Ölmeden hemen önce o ürkütücü Stillwater sloganını nasıl okuduğunu.

"Beni yıldızları izlemeye götürmemi istedi."

"Romantik bir akşam mı?" Manning göz kırptı. "Kadınlar bu tür şeyleri sever, değil mi?"

Dün gece odamızı arayan o muydu? Brynn'in eşyalarına dokunmuş muydu? Bu adamın onun ipeksi iç çamaşırlarını karıştırdığını düşünmek beni öfkeliyordu.

Manning sigarayı ağzının köşesine sıkıştırdı, böylece konuşurken sigara sallanıyordu. "Kız arkadaşım da böyle bir şey denemeliyim. Umarım yakında. Patronun dediğine göre, bu gece buradan çıkacağız."

"Öyle mi?" Demek bugün onu kaçırmayı planlamamız iyi olmuştu. Westwick'in programı sürekli değişiyordu. "Brianna ve ben havuz başında birkaç gün daha keyif yapacağız."

Manning sigara paketimi uzattı. "Kız arkadaşın böyle bir manzara sunuyorsa, seni suçlayamam."

Paketi parmaklarından kaptım, gülümsememin onu öldürmek istediğimi ele vermediğini umarak.

Kahvaltı salonuna geri döndüğümde, Brynn'in Westwick ile sessizce konuştuğunu gördüm. Sonra başını salladı ve uzaklaştı. Kahve sürahilerinin yanında onunla buluştum.

"İlerleme var mı?" diye sordum ve kendime bir fincan daha doldurdum.

Kimsenin duyamayacağından emin olmak için etrafına dikkatlice baktı. "Akşam yemeğinden önce onunla görüşeceğim. Senin bir telefon görüşmen olduğunu söyledim, o yüzden boş olacağım. İş stratejisini tartışmak için özel bir görüşme yapmak istediğini söyledi."

"Eminim." Kahveden bir yudum aldım. Dilimi yaktı.

Bu iyi bir haberdi. Westwick akşam yemeğinden önce görüşmek istemeseydi, Brynn bu gece daha geç bir saat önerirdi. Ama öğleden sonra geç saatler idealdi. Neredeyse herkes, hatta korumalar bile, o saatlerde yorgun düşer, mola ve sıcak bir yemek için sabırsızlanırdı. Westwick'in korumaları en uyanık hallerinde olmayacaktı. Özellikle de bu gece geç saatlerde ayrılmaya hazırlanıyorlarsa.

Westwick muhtemelen Brianna ile biraz eğlenip, akşam yemeği yedikten sonra bir sonraki durağına uçacağını düşünüyordu. Oysa sorgulama için güvenli bir eve götürülecekti.

Plan A'ya göre giden bir başka şey daha. Ama her şeyden öte, hedefimize doğru sorunsuz ilerlememiz beni daha da heyecanlandırdı.

Yolda engeller çıkacaktı. Bu sadece zaman meselesiydi.

Herhangi bir görevin en zor kısımlarından biri beklemektir. Her asker sıkıntıyı tolere edebilirdi. Bu kesindi. Önemli olan gücünü saklamak, zihnini rahatlatmak ve harekete geçme zamanı geldiğinde keskin olmaktır.

Ancak Westwick ve onun iş semineri beni gerçekten zorluyordu.

Saatler acı verici bir yavaşlıkla geçiyordu. Öğle molasında Molly, kocası ve diğer katılımcılarla birlikte oturduk.

Brynn, hırslı genç influencer rolünü oynayarak sohbeti sürdürürken, ben arkama yaslanıp sıkılmış gibi görünmeye devam ettim. Bu hiç de zor bir şey değildi.

Neyse ki, Cameron zaten o kadar da ilgilenmiyordu.

Ama yapamadığım tek şey ona dokunmaktan kendimi alıkoymaktı, bu yüzden bunu yapmak zorunda kalmamam iyi oldu. Öğleden sonraki oturum boyunca, at kuyruğuyla oynadım, omuzlarını masaj yaptım. Boynunun yanında ve kulağının arkasında keşfettiğim yumuşak noktaları aradım. Yakında yanımda olmayacağı için, sadece onun yanımda olduğunu hissetmeye ihtiyacım vardı.

Sadece kısa bir süre ayrı kalacağız, dedim kendime. *Gereğinden fazla sürmeyecek.* Gözlerim saatime bakıp duruyordu. Dakikalar geçiyordu.

Öğleden sonraki oturumun bitmesine az kala, Brynn'in yüzünü ellerimle tuttum. Westwick dahil herkesin önünde dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. Onu birkaç kez, yavaşça ve derinlemesine öptüm, onun hissini içime çekerek.

"Yakında görüşürüz, tatlım," diye kulağına fısıldadım.

Geri çekildiğimde, o sırtıyordu. "Dikkatli ol," diye uyardı. "Bana öyle demekten bıkebilirim."

"Sadece ikimiz varken kuralları sen koyabilirsin."

Brynn'in kararlılığını, hayran olduğum o gücü bir an için gördüm, sonra tatlı Brianna gülümsemesi onun yerini aldı. "Yakında," diye fısıldadı.

Westwick ellerini ırptı ve bitirdiğimizi duyurdu. "Herkese teşekkürler! Bu akşam yemekte tüm sorularınızı memnuniyetle cevaplayacağım. Kahvaltı yaptığımız odada olacak."

Brynn'in dudaklarına bir kez daha öpücük kondurduktan sonra, odamıza dönmek için kalktım.

Yürürken saatimdeki zamanlayıcıyı çalıştırdım. River'a, dikkatleri başka yöne çekmeye hazır olduğumuzu bildirmem gerekiyordu. Artık zamanla yarışıyordum.

Brynn ve ben her şeyi dikkatlice planlamıştık. Birkaç katılımcı seminer odasında kalacaktı, ama kısa süre sonra Brynn, Stillwater'ın başkanı ile baş başa kalacaktı.

. Bu görevin başından beri kaçınmak istediğim şey buydu. Ama o eğitilmiş bir askardı. Pardon, eğitilmiş bir *deniz* piyadesi. Onu yakında görecektim. Bu düşünce kafamda dönüp duruyordu. Dudaklarından çıkan kelime, bana söylediği son söz. *Yakında*.

Beklendiği gibi, O'Hanlon uzaklaşarak beni uzaktan takip etmeye başladı. Geçerken sanat eserlerinin yansımalarında adamı gördüm. Onun varlığı beni rahatlatmıştı. Manning'in bu gece geç saatlerde tatil köyünden ayrılmak için hazırlandığını düşündüm. Ryker Westwick'le kalacaktı, ama biz bunun için de önlem almıştık.

Odamızda, anahtar kartımı okuttum ve içeriye koştum. Sırt çantamı yatağın üzerine koydum. Dün geceki aramadan sonra, silahları veya hassas eşyaları burada tutma riskini almamıştık. Bütün gün boyunca dizüstü bilgisayarımı ve silahımı yanımda taşımıştım.

Bilgisayarı çıkarıp açtım ve River'a bir mesaj gönderdim. *Hazırız*.

River cevap yazdı: *Anlaşıldı. On dakika*.

Dizüstü bilgisayarını sırt çantama geri koydum. Sabah hazırladığımız valizimizi aldım.

Sonra kapının şiddetli bir şekilde çalınması beni rahatsız etti. Gözetleme deliğine gidip dışarı baktım. Ama zamanlamamı bozmak için gelen Manning ya da O'Hanlon değildi.

Molly'ydi. Brianna'yı kanatları altına alan Dallaslı yaşlı kadın.

"Bay Clay, içeride olduğunuzu biliyorum. İçeri girdiğinizi gördüm. Lütfen sizinle konuşmak istiyorum."

"Şimdi olmaz," diye kapının arkasından homurdandım. "Telefonum çalıyor."

"Mazeretlerini istemiyorum!" Tekrar kapıyı çalmaya başladı.

Neredeyse gülecektim. Molly cesur biriydi. Bunu kabul etmeliyim. Boyu benim yarısı kadardı, ama sanki benden daha uzunmuş gibi davranıyordu. Bana üvey annemi hatırlattı. Annem de çocuklarını korurken aynı derecede korkusuzdu.

Ama şu anda Molly, benimle programım arasında bir engeldi. Benimle Brynn'e ulaşmam arasında.

Kadın, neler olduğunu öğrenmek için tatil köyündeki misafirlerin yarısını buraya çekecekti. Ondan kurtulmam gerekiyordu.

Kapıyı açarak onu şaşırttım. Molly hala yumruğunu kaldırmış kapıyı çalıyordu. "Çabuk olun bayan," dedim.

Molly şişkin bir şekilde çenesini kaldırdı. Sonra kadın beni itip odaya girdi.

Lanet olsun.

Yatağın üzerindeki valizi ve sırt çantamı dikkatle inceledi. Bana dönerek, "Seminer sırasında seni izliyordum," dedi, "ve artık yeterince gördüm. O kızdaki faydalaniyorsun. Brianna senden daha iyisini hak ediyor ve artık birinin ayağa kalkıp bunu söylemesinin zamanı geldi."

Onu fiziksel olarak o'dadan çıkarabilir miydim? İyi bir fikir değildi. Bağırmağa başlayabilirdi.

Kahretsin, öne çıkıp doğru olanı yaptığı için madalya hak ediyordu. Çok az insan bu zahmete girmeye razı oluyordu. "Bunu aklımda tutacağım. Ama bir telefonum var. İzninle."

Gitmek yerine, benim açıkça iyi biri olmadığımı, bir alçak olduğumu, bu kadar genç ve tatlı bir kız için çok yaşlı olduğumu söyleyerek bir tirad başlattı. Tanrım, Brynn kimliğini gizlemek için belki *de fazla* iyi bir iş çıkarmıştı. Brianna Waverley'in aslında dün gece acımasız bir paralı askeri alt eden otuzlu yaşlarında eski bir özel ajan olduğunu bilseydi bu bayan ne düşünürdü?

Ama bu bayan benim değerli vaktimi alıyordu. Brynn ve benim harcayamayacağımız dakikalar.

"Vaazlarınızı umursayan birine saklayın bayan. Çıkın dışarı."

Molly'nin yüzü kıpkırmızı oldu. "Utanmalısın." Ama sert sözlerim işe yaramıştı. Sinirlenerek çekip gitti. *Sonunda.*

O ayrılırken, koridora bir göz attım. O'Hanlon ortadan kaybolmuştu, bu beni rahatsız etti. Nerede olduğunu bilmek isterdim. Ama şu anda bununla ilgilenemezdim. Molly'nin kahramanlığı sayesinde, zaman çizgimizden çoktan sapmıştım. Kahretsin. Hızlanmam gerekiyordu.

Eşyalarımızı aldım ve binanın arkasını kontrol ettikten sonra veranda kapısından çıktım. River, tüm kameraları kapatmıştı.

yoluma çıkabilir. Çantalarımızı metal parmaklığın üzerine koydum. Çiçekliklerin üzerine tırmandım. Komşu odaların perdeleri kapalıydı ve O'Hanlon ya da Westwick için çalışan başka kimse görünmüyordu.

Yine de kendimi zorlayarak binanın yan tarafında sakin ve rahat bir şekilde yürümeye devam ettim. Çalışanların bulunduğu alana doğru gidiyordum. Bir bellboy merakla bana baktı ama beni durdurmaya çalışmadı. Burası öyle bir yer değildi. Burada öncelik misafirlere aitti.

Saatime tekrar baktım ve adrenalin patlamasıyla zamanımın azaldığını fark ettim.

Saniyeler sonra, tatil köyünün her yerinden çığlıklar yükseldi. Yangın alarmı sprinkler sistemi devreye girmişti. River'ın otelin sistemlerine girmesiyle. Bunu nasıl başardığını tam olarak anlamadım, ama bunu bilmek ya da umursamak benim işim değildi.

Bu, ihtiyacımız olan kaosdu.

Alarm, daha hızlı hareket etmek için bir bahane verdi ve koşmaya başladım. *Çatı erişim* kapısına ulaştığımda, kapı hala sıkıca kapalıydı ve yeni bir asma kilit takılmıştı. Bu sabah, Brynn hazırlanırken aracımızın ekipman bölmesinden kilidi ödünç almış ve bu kapıya takmıştı.

Çantasında asma kilidin anahtarı da vardı. Ama kilit bozulmamış olduğu için, henüz buraya gelmemişti. Neyse ki ben önce gelmiştim ve muhtemelen birkaç saniye vaktim vardı.

Cebimden anahtarı çıkarıp asma kilidi açtım ve merdivenlerden yukarı çıktım. Brynn yoldaydı. Şu anda Westwick'le birlikteydi ve onu buraya getiriyordu. Onun yanımda olmasına ruhumun derinliklerinde bir ihtiyaç duyuyordum.

Yakında.

O asma kilit, hiçbir çalışanın buraya çıkmamasını sağlamıştı. Hızla valizlerimizi bir kenara koyup, hediye çantam için hazırladığım saklanma yerine gittim. Westwick'i bayıltmak için şırınga ve onu bağlamak için ipler. Ayrıca spor malzemeleri için tasarlanmış büyük çantalardan bir tane de vardı.

Aşağıdaki alanlarda, insanlar suya kaçmak için bağılıyor ve binalardan koşarak kaçıyorlardı. Personel, konuklara sakin olmalarını söyleyerek bunun yanlış alarm olduğunu garanti ediyordu.

Yangın söndürme sistemi devreye girdiğinde, Brynn'in Westwick'i çatıya çekmesi ve konuşmalarını huzur içinde sürdürmeleri gerekiyordu. O'Hanlon'u gözden kaybetmiş olsam da ve Manning'in nerede olduğunu bilmesem de, onlar da herkes gibi yangın alarmı yüzünden hazırlıksız yakalanmış olacaktı. Ryker için de durum aynıydı. Muhtemelen Westwick'in eşyalarını hasardan korumaya çalışıyorlardı.

Brynn her an buraya gelebilir.

Silahımı bir kez daha kontrol ettikten sonra, Brynn ve Westwick geldiğinde görünmeyeceğim bir pozisyon aldım. Çatı kapısının menteşelerinin hafif gıcirtısını ve ardından onların ayak seslerini duymak için bekledim.

Otuz saniye.

İki dakika.

Hadi ama tatlım. Seni görmem ve iyi olduğunu bilmem lazım.

Dakikaları sayarken, zihnimde bundan sonra olacakları prova ediyordum. Brynn, Westwick'i çatıya çıkaracaktı. Ben hemen şiringayla ona vurup bayılttıracaktım ve bu sırada Brynn aşağıya, otoparka inecekti. Orada aracımızı çalıştırıp, çok uzak olmayan teslimat alanına çekecekti.

En zor kısım, Westwick'in baygın bedenini dışarı çıkarmak olacaktı. Ama o ekipman çantası içinde olacaktı ve boyu 1,60'tan fazla değildi. Yeterince zayıftı. Onu ana binanın yanından aşağı taşıyacak ve bagajımıza saklayacaktım.

Tüm operasyon beş dakikadan fazla sürmezdi. Yangın alarmı söndüğünde ve Westwick'in korumaları onu aramaya başladığında, o çoktan gitmiş olacaktı.

Ama ben orada otururken tam beş dakika geçti. Brynn'den hala iz yoktu. Ter yanlarımdan akıyordu.

İçimden bir ses bir şeylerin çok ters gittiğini söylüyordu.

B, neredesin?

. BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Brynn

COLE SEMİNER ODASINDAN ÇIKTI. Garon Westwick'e bakıyormuş gibi davransam da, gözümün ucuyla onun arkasını izledim.

İşte başlıyoruz, diye düşündüm.

Diğer birkaç seminer katılımcısı Westwick'e sorular sorarken ben koltuğumda oturdum. Stillwater'ın başkanı dinledi ve kibarca cevap verdi. En azından insanlar izlerken her zaman bir beyefendi gibi davranıyordu. Ama bakışları sürekli bana kayıyor ve bana sinsî, anlamlı bir gülümseme atıyordu.

Diğer katılımcılar dağıldıktan sonra, Westwick odanın diğer ucuna doğru yavaşça yürüdü. "Artık sadece ikimiz kaldık, Brianna. Tavsiyemi kabul ettiğin için mutluyum."

Ayağa kalktım, halıya utangaçça baktım. Üzerinde ayakkabı izleri ve dağılmış kırıntılar vardı. "Ben de."

"Cameron şu anda iş görüşmesi yapıyor, değil mi? Seni aramayacak mı?"

"Molly ve kocasıyla birlikte olduğumu sanıyor. Geçen gece söylediklerini çok düşündüm. Cameron'ın en iyi yönetici olmadığı konusunda."

Westwick bana ulaştı. Parmaklarını çenemin altına koydu ve onu itmek için büyük bir irade göstererek kendimi tuttum. *Yakında*, Cole'a gitmeden önce söylediğim gibi, tekrar ettim.

"Sen, yanında olacak birini hak ediyorsun."

Kapıların yanında bir hareket oldu. Ryker'dı. Westwick'e kaşlarını kaldırdı, Westwick ise başını salladı. Bize biraz mahremiyet sağlamak için, diye düşündüm.

Ryker seminer odasının kapılarını kapattı ve Westwick ile beni yalnız bıraktı. Gülümsedim, zihnim geçen dakikaları takip ediyordu. Cole şimdiye kadar odamıza varmış olmalıydı. River'a dikkatleri başka yöne çekmemiz için her şeyin yolunda olduğunu bildirmişti. Yangın alarmı sprinkler sisteminin devreye girmesine on dakikadan az kalmıştı.

Nedense, planlamamız sırasında on dakika o kadar da uzun bir süre gibi gelmemişti.

Seminer izleyicileri için sandalyeler uzun sıralar halinde dizilmişti. Westwick bana bir sandalye çekmemi işaret etti ve yanıma oturdu. Kolunu sandalyemin üzerine attı, bana yakın oturdu. Küçük ipli çantam ayaklarımın dibinde duruyordu.

"Neyse ki, her türlü sektörden birçok insan tanıyorum. Seni birinci sınıf bir yetenek ajansı ile tanıştırebilirim." Omzuma dokundu. Parmakları omzuma gömüldü. İçimdeki ürpermeyi sakladım. "Dün akşam benimle akşam yemeği yiyen Eric Masterson da yardımcı olabilir. Aslında ABD Senatosu'na aday. Benden daha fazla bağlantısı var. Her türlü yerde."

"Öyle mi?" Masterson'dan bahsedeceğini beklemiyordum. "Onu seninle gördükten sonra merak etmişim. Senato seçimlerine mi aday oluyor? Çok etkileyici."

Westwick omzumu daha sıkı kavradı. Ryker'ın cildimde bıraktığı morluklara birkaç santim uzaklıkta olduğunu fark ettim, ancak elbisenin kolu onları örtüyordu. "Eric de seni fark etti. Ben de öyle. Sen çok güzel bir kızsın Brianna. Eminim bunun farkındasıdır. Senin gibi kızlar erkekler üzerindeki etkilerini her zaman bilirler."

Ah, kılıcımı kınından çıkarmak için neler vermezdim. Sırf o iğrenç yüzünde o sinsî bakış yerine bir anlık korku görmek için.

Yaşam tarzım, iş hedeflerim hakkında konuşarak zaman geçirdim. Westwick dinliyormuş gibi başını sallıyordu. Ama geçen her dakika, bana daha da yaklaşıyor, dokunuşları daha ısrarcı hale geliyordu.

Saptırma planına sadece birkaç dakika kalmıştı. Bununla başa çıkabilirdim. İyiydi.

Ben konuşmaya devam ettim, ama o cümlemin ortasında sözümü kesti. "Bu oda pek rahat değil, değil mi? Daha rahat bir yere gitmeliyiz."

Akşam yemeğine sadece birkaç saat kaldı. En azından bu süreyi en iyi şekilde değerlendirelim."

Gülümsedim ve hemen ayağa kalktım. O adamın yapışkan dokunuşlarından kurtulmak için ne gerekiyorsa yapardım, bir anlık olsa bile. Çantamın uzun askısını tuttum. "Tabii. Gidelim."

O, çift kapıdan geçip koridora doğru yol gösterdi. Ama şaşırtıcı bir şekilde, Donovan Ryker burada değildi. Patronunun mahremiyetini korumak için odanın girişini koruduğunu düşünmüştüm.

Bodyguard neredeydi?

Koridorda yürürken ayaklarım ağırlaşmıştı. Binanın çalışanlar tarafına doğru gidiyorduk, bu çok uygun bir durumdu. Çatıya çıkan kapıdan çok uzak değildi. Ama bunun dışında Westwick'in beni nereye götürdüğünü hiç bilmiyordum.

Her an yangın söndürme sistemi devreye girebilirdi. Saniyeler kafamın içinde geçip gidiyordu.

Bir siren çaldı, ardından "*Yangın*" kelimesi duyuldu. Westwick, yangın söndürme sistemi aniden buz gibi su yağıdırınca küfretti. Tezahürat etmek istesem de çığlık attım. Kolunu tuttum. "Nereye gidebileceğimizi biliyorum!" diye bağırdım. "Hadi!"

"Hayır, bu tarafa." Westwick beni, gitmek istediğim yönün tersine, aynı koridorda daha da ileriye doğru itti.

"Bekle." Ayaklarımı yere sabitleyip çıkışı işaret ettim. Çatıya çıkmamız gerekiyordu. "Mükemmel bir yer biliyorum, söz veriyorum."

Bana döndüğünde, yüzünden su damlayan adamın ifadesi sertti. "*Bu taraftan* dedim, Brianna. Dinlemeyi öğren lan."

Aklım hızlı çalışıyordu. Bu ne kadar büyük bir aksilikti? Direnmeye devam edebilirdim, ama o zaman plan suya düşerdi. Tabii ki, onu çatıya çıkarmazsam plan da suya düşerdi.

Her halükarda, bir karar vermem gerekiyordu. Virüsün bulunduğu flash bellek hala bendeydi. Onun dediğini yapmalı mıydım? Onunla gidip virüsü telefonuna yüklemeli miydim?

Siren sesinden dolayı birkaç metre ötedeki kapının açıldığını duymadım. Ama gözümün ucunda bir hareket dikkatimi çekti.

Ryker açık kapıda duruyordu.

Elbisenin altına sakladığım bıçağı çıkardım. Koruma bana saldırdı. Bileklerimi yakaladı. Dizine sertçe tekme attım. Kolumu tutuşu gevşediğinde boğazına yumruk attım. Ryker şoktan gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ama arkamdan başka birinin kolları beni sardı. Bir el ağzımı kapattı. Onu ısırdım ve çığlık attım. Sirenin sesi ve şimdi de yakındaki koridorlarda diğer konukların çığlıkları sesimi bastırdı. Büyük eller beni Ryker'in çıktığı kapı aralığına itti.

Çamaşır odasıındaydım. Çamaşır makineleri, kurutucular, çarşaf ve havlularla dolu arabalar. Hemen döndüm, bıçağım artık elimdeydi. "Beni buradan çıkarın!" Ryker, Manning ile birlikte kapıda duruyordu. Westwick, koridorda onların arkasında durmuş, olanları izliyordu.

Manning öne çıktı. Bıçakla ona saldırdım. Bıçak bıçağı avucunda bir kesik açtı ve adam çığlık attı. Ama Ryker hemen bana saldırdı, yüksek hızda saldırdı. Sürpriz unsurunu kaybetmişim. Benim gerçek bir tehdit olduğumu biliyordu. Bu yüzden çekinmedi.

Ryker beni çamaşır makinesine çarptı. Bileğimi bir açıyla bükte. Parmaklarımda karıncalanma hissettim ve bıçağım yere düştü. "Yeter," dedi kulağıma. "Yoksa olanlardan hoşlanmayacaksın."

"Deneyin bakalım, pislik," diye alay ettim.

Tekrar tekme attığımda, o acımasız bir itmeyle hazırı. Beton zemine sırt üstü düştüğümde nefesim kesildi. Ben hala sersemlemişken, Ryker beni ters çevirdi ve bir tür plastik kelepçeyle bileklerimi bağıladı.

Bacaklarımı tekmelemeye çalıştım, ama o ayak bileklerimi bağıladı.

Ağzıma bir tıkaç soktu, ardından onu yerinde tutmak için bantladı.

"Sana söylemişim patron," dedi Ryker. "Bu kadın görüldüğü gibi değil."

Bu kadar zahmete değmez. Ondan kurtulmalıyız."

"Hayır." Westwick'in sesi keskin ve acımasızdı. "Onu istiyorum. O benim. Git de bu saçma sapan sprinkler olayının ne olduğunu öğren. Bu, bütün akşamımı mahvediyor."

"Tamam. Efendim, akşam yemeğine kalmak istediğinizi biliyorum, ama itfaiye gelirse..."

"Hayır, haklısınız," dedi Westwick. "Onu buradan bir an önce çıkarmalıyız. Diğer seminer katılımcılarını bulup özürlerimi ileteceğim. Gerisini siz halledin." Stillwater'ın müdürü çamaşır odasından öfkeyle çıktı.

Ryker diğer korumaya döndü. "Manning, onu güvenli bir yere götür ve sonra O'Hanlon'a Clay'le yardım et. Onu almaya geri geleceğim."

"Evet, patron." Manning eğilip beni kapıdan uzaklaştırdı. Sonra hem o hem de Ryker beni orada bıraktılar. Ama çok geçmeden geri döneceklerdi.

Cole çatıda idi. Buradan çıkabilirsem, onu uyarabilirdim. Ama nasıl?

Sprinklerlar ve alarm aniden kapandı. Ama her şey sıırılsıklamdı, bunu kendi lehime kullanabilirdim. Kelepçeler sıkıydı, ama biraz esnekliği vardı. Kolumu serbest bırakacak kadar gevşetebilirdim...

Sonra daha iyisini yapabileceğimi fark ettim. Bileklerim arkamda bağlıydı, ama vücudumu bir top gibi kıvrıp kollarımı öne getirebilirdim.

Kolay olmadı. Omuzlarım ve dirseklerim bu çabadan dolayı gıcırdadı. Ama sonunda ellerimi popomun ötesine ve bacaklarımın etrafına getirebildim. Ellerimi yukarı kaldırdım ve ağızımdaki bandı çektim. Tıkaçları tükürdüm. Hemen dişlerimi bileklerimdeki plastik kelepçelere geçirdim.

Plastiğin kenarında küçük bir yırtık açıldı. Çalışmaya devam ettim. *Hadi, hadi*. Kalbim boğazıma kadar çıkmış, kulaklarımda çarpıyordu.

Koridorda ayak sesleri. Sesler.

Kapı açıldı. *Ryker*. Ne yaptığımı görünce küfretti. "Sen gerçekten bela birisin." Ryker'ın botları, yerde yatarken göz hizamda belirdi. Çığlık attım, ama o eğilip ağızıma tekrar tıkaç takıp bandı sabitledi. "Bu yangın alarmı arızasıyla bir ilgin olup olmadığını merak ediyorum. Ama bu, senin çok zeki bir kadın olduğunu gösterir ve ben buna inanmıyorum. Bence sen, Garon'a yaklaşabileceğini ve onu kullanabileceğini düşünen aptal bir kızsın. Yanında getirdiğin bıçakla biraz hasar verdin. Ama kiminle uğraştığını hiç bilmiyorsun."

Ağızımdaki tıkaçla dişlerimi sıkarak adama öfkeyle baktım. Demek gerçek kimliğimi ve görevimi bilmiyordu. Cole bana ulaşabilirse... "Kimse seni kurtarmaya gelmeyecek," dedi, sanki beynimden geçen umut dolu düşünceleri okuyabiliyormuş gibi. "Bunu kafana sok, Brianna. Kıskanç erkek arkadaşın mı? O'Hanlon ve Manning onu çoktan buldu. Cameron öldü. Kim bilir, belki de bize

bize teşekkür edersin."

Hayır. Yalan söylüyordu.

Ryker gülümsedi. Adamın yüzünde ilk kez bu ifadeyi görüyordum. "O, tüm yerler arasında çatıda bulunuyordu. Cameron sert adamı oynamayı severdi. Hatta silahı bile vardı. İkiniz de iyi mücadele ettiniz. Ama sonunda Cameron kolayca yenildi."

Ölüşünü izleyeceğim, dedim gözlerimle. *Ve bundan zevk alacağım.*

Başını eğdi, mikroskop altındaki bir böcek gibi beni inceledi. Ama kollarımı unutmuştu. Hâlâ bağlıydılar, ama önümdeydiler. Ellerimi kaldırdım, pençelerim doğrudan gözlerine doğru gitti. Beni itip yere yatırmadan önce tırnaklarım derisini çizdi, yüzünde çirkin bir ifade vardı.

"Mallara zarar vermemem gerekiyor, ama iz bırakmayacak şekilde acı çektirmek için yapabileceğim çok şey var. Güven bana, bunu göreceksin."

Koridorun kapısı tekrar açıldı ve yeni bir yüz içeri baktı. Otel görevlisiydi. *Lance*. Ağızım tıkanmış halde bağırdım. Ama beni orada gördüğüne hiç şaşırmamış gibiydi.

Lance terliyordu. Nefesi kesilmişti. "Minibüs kuru temizlemeyi almayı bekliyor. Sürücü yanlış alarm yüzünden sabırsızlanıyor. İtfaiye gelmeden önce onları başka yere yönlendirdik, ama minibüs sürücüsü daha fazla bekleyemeyeceğini söylüyor."

"O zaman buraya gel. Onu tut."

Lance odanın diğer tarafına geçip omuzlarımı aşağıda tutmaya çalışırken, Ryker cebinden bir şey çıkardı. Bir iğne. Ryker keskin ucu derime batırırken ikisine de direndim. Ama bana hiçbir şey enjekte etmiyordu.

Kanımı bir şişeye çekiyordu. Ne oluyordu?

Ryker iğneyi çıkardı. Kanımın bulunduğu şişe cebine girdi. Kafama bir torba geçirildi ve her şey karardı.

. BÖLÜM YİRMİ ALTI

Cole

YER ALTIMDA SALLANDI. Beynimdeki bulanık sisin geçmesi için gözlerimi kııptım. Dünya hareket etmeye devam ediyor, beni ileri geri sallıyordu. Kafam bir şeye çarptı. Kahretsin, çok acıdı.

Ne haltlar döndüğünü hatırlamaya çalıştım.

Çatıda olduğumu hatırladım. Brynn'in gelmesini bekliyordum, ama o hiç gelmedi. Şırıngayı toplayıp silahımı belime sokarken paniğimi bastırdım. Onu aramak için merdivenlere çıktığımda adımlarım sessizdi...

Sesler duydum. Hafızamda değil, şu anda. "Vay canına," dedi O'Hanlon. "Yanında ne var bak. Sence bu şırıngada ne var?"

"Bilmiyorum," diye cevapladı Manning. "Uyuşturucu olabilir. Ama Ryker haklıydı. İkiisi kesinlikle bir şey saklıyorlardı."

Şu anda nerede olduğumu fark ettim ve ironinin farkına vardım. Bir arabanın bagajında bağlıyım. Tam da Westwick'i şu anda koymak istediğim pozisyonda. Bunun yerine, tutsak olan bendim. İşler çok ters gitmişti.

Anılarım daha da netleşti, sis dağıldı.

Merdivenlerden koşarak zemin kata indiğimi hatırladım. Yangın alarmı hala çalıyordu. Kapıyı itip açtığımda, birkaç tatil köyü çalışanı yanımdan koşarak geçti, bana bakmadılar bile. Ama birkaç adım daha attığımda, Manning köşeyi döndü.

Ryker Brianna'yı kaçırdı, dedi Manning. *Teslim ol, seni ona götürüyim.*

Onun sözleri beni yarım saniye boyunca şaşkına çevirdi ve bu süre O'Hanlon'un arkamdan gizlice yaklaşması için yeterliydi. Silahıma uzandım. Dirsek attım ve O'Hanlon'u göğsünden vurdum. Ama sonra Manning üzerime çullandı. Silahını kafama dayadı ve benim silahımı bırakmamı sağladı. Sonra O'Hanlon kendi silahını kaldırdı ve şakağıma indirdi.

Ah. Bu, her kalp atışında ve yoldaki her tümsekte kafamda hissettiğim zonklamayı açıklıyordu.

O andan itibaren, anılarım yine bulanıklaştı. Beni bir araca bindirdikleri açıldı. Karanlıktı, ama burası Brynn'le tatil köyüne giderken kullandığımız arabanın bagajından daha geniş bir alandı.

Çantam ön koltukta yanlarında duruyordu. Silahlarım da onlardaydı. Dizüstü bilgisayar. River'ın onu bilinen tüm güvenlik özellikleriyle şifrelemiş olacağından emindim. Ama durum kötü olabilirdi. Stillwater'ın karanlık web ile uğraşan kendi hackerları olduğunu varsaymak zorundaydım.

Brynn neredeydi? Ona ne yapıyorlar?

Bileklerimdeki kelepçeleri denedim, düşüncelerim her geçen saniye daha da keskinleşiyordu. Ayaklarımı bağlamaya zahmet etmemişlerdi. Sol bacağım sokette garip bir şekilde sıkışmış gibi hissediyordum. Beni oradan oraya fırlatıp durmuşlardı. Ama bu en küçük sorunumdu. Brynn'e geri dönmem gerekiyordu.

Sadece dayan, B.

Westwick veya Ryker ona zarar verirse, onlara ne yapacağımdan sorumlu tutulamam.

Ama önce Manning ve O'Hanlon'un sırası gelecekti.

Sonunda araç yoldan çıktı, engebeli zeminde sarsıldı ve sonra durdu. Arkamızda başka bir araba duyuldu. Park etti ve motorunu kapattı.

Kapılar açıldı. Yine sesler duyuldu. Manning ve O'Hanlon diğer sürücüyle konuşuyorlardı.

Sonra bagaj kapağı açıldı, ışık ve temiz hava içeri doldu. Gözlerimi kırıp kısarak baktım. O'Hanlon, elini bagaj kapağının üzerine koyarak üzerime eğildi.

"Dizlerinin üzerine çök, pislik," dedi. "Kalk."

"Bileklerim bağlı olduğu için biraz zor. Ayrıca protezim de mahvolmuş," diye şikayet ettim. Bu sadece kısmen doğrudu, ama

dikkatlerini başka yöne çekebilecek her şey benim için iyiydi.

"Kalk!" diye bağırdı O'Hanlon, bana silah doğrultarak.

Başım dönüyordu ama kendimi zorlayarak oturdum. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçiriyordum ama bununla uğraşacak vaktim yoktu. Hızla dışarıdaki durumu değerlendirdim. Güneş batıyordu. Çöldeydik. Tatil köyünden saatlerce uzaktaydık.

Manning, O'Hanlon'un arkasında duruyordu. Otele giriş işlemlerimizi yapan görevli de oradaydı. Lance. Tatil köyünün üniformasını giymişti, isim etiketi bile takmıştı. *Ne oluyor?*

"Brianna nerede?" Bu soruyu Manning'e yönelttim. Cevap vermedi, bunun yerine O'Hanlon'a baktı. Bu da kimin sorumlu olduğunu açıkça ortaya koydu.

O'Hanlon silahını bana doğrulttu. "Onu oradan çıkarın."

Manning öne çıktı ve beni bagajdan çıkarmak için kolumdan tuttu. Demek bu yüzden alt tarafımı bağlamamışlardı. Beni taşımak için uğraşmak istememişlerdi.

Yürüyemiyormuş gibi sendeliyormuş gibi yaptım. Tamamen numara değildi ama abarttım. Beni ayakta tutmaya çalışan Manning'e tüm ağırlığımla yüklendim.

Diğer aracı daha iyi görebilmek için bir göz attım. Evet, bu Brynn ve benim Arizona'ya gittiğimiz arabaydı. Gizli bölmesi olan araba. Eğer ona ulaşabilirsem...

"Lance, çantaları onun arabasına taşı," dedi O'Hanlon. "Orada dokunduğun her şeyi silip temizle. Hiçbir kanıt kalmasın."

"Ben aptal değilim," diye homurdandı Lance. "Peki ya..."

O'Hanlon cebinden bir şey çıkardı ve uzattı. O bir *kan* tüpü müydü?

Dudaklarını sıkıca kapatan Lance, şişeyi diğer adamın parmaklarından aldı. "Bunu önce etrafa yayayım mı? Yoksa torbaları koyduktan sonra mı?"

"Umurumda değil. Sadece işini yap. Acele et."

"İçinizden biri bana yardım ederse daha hızlı olur, biliyorsunuz." "Ryker bunun için sana para ödüyor. Sızlanmayı kes."

O'Hanlon ve Manning bana silah doğrultarken, Lance bavulumu ve sırt çantamı arabama taşıdı, durup

kan şişesini paspasların üzerine yaymak için durdu. Sonra bir bez alıp direksiyon simidini ve yüzeyleri sildi.

O ana kadar planlarını anlamıştım. Kafamdaki şişlik düşüncelerimi yavaşlatmasaydı, muhtemelen daha önce anlardım. Ama damarlarımda alevlenen öfke? O hiç de yavaş değildi. Adrenalin dünyayı keskinleştirdi. Renkler ve şekiller neredeyse gözlerimde titreşiyordu. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki.

Brynn'in kanını almışlardı.

Burada neler olup bittiğini gayet iyi biliyordum. Yine de içimdeki çirkin bir taraf, bunu onların ağzından duymak istiyordu. Sadece öfkemi beslemek için.

"Brianna'ya ne yaptınız?" diye sordum. "Nerede o?"

O'Hanlon sırıttı. "Muhtemelen Bay Westwick ile tanışıyordur. Onunla eğlenecek, sonra da başka birine devredecek."

Alevler cildimin altını yalıyor gibiydi.

Onları paramparça edeceğim.

Manning beni tutarken, O'Hanlon önüme geçip planlarını yüzüme vurmaktan zevk aldı. "Polis seni kafana bir kurşunla ve paspaslarında Brianna'nın kan izleriyle bulduğunda, güzel bir hikaye görecekler. Kız arkadaşın başka erkeklerle flört ediyordu, sen de kıskançlık krizine girip onu öldürdün ve cesedini çöle attın. Ama sonra suçluluk duygusuyla başa çıkamadin. Hoşça kal, Cameron Clay."

"Kimse buna inanmayacak." Ama onların hikayesini destekleyecek bir kişi aklıma geldi. Molly polise, Cameron'ın daha önce Brianna'nın vücudunda morluklar bırakmış, sahiplenici ve zehirli bir pislik olduğunu söyleyecekti. Böyle adamlar her zaman patlarlar. Cesedi olmasa bile, polis kolay açıklamayı kabul edecekti.

Westwick bunu ne zamandır planlıyordu? Çünkü bunu bir anda planlamış olmaları imkansızdı.

Lance arabamdan uzaklaştı. O'Hanlon ön koltuğu işaret etti. "Direksiyona geç, Clay," dedi Stillwater muhafızı. "Kendine son birkaç dakikalık haysiyetini ver ve bunu bir erkek gibi kabul et." Cebine uzandı ve Westwick'e kullanmak istediğim şırıngayı çıkardı. "Ya da iğnede ne varsa sana enjekte edebilirim. Kim bilir, belki de gerçekten kız arkadaşını öldürmeyi planlıyordun."

Manning ile göz teması kurarak güldü. "Bu çok boktan olmaz mıydı? Kendi kaçırma planımızı kendi planımızla bozmuş olurduk."

Hiçbir fikrin yok, diye düşündüm.

"Yürüyeceğim," dedim. "Ama bileklerim bağlıyken lanet arabamı sürmem."

"Onları daha sonra çözeceğiz," dedi O'Hanlon alaycı bir şekilde.

"O zaman kan akışı tamamen yanlıştır olur." Bunun doğru olup olmadığını kim bilebilirdi ki? Ben adli tıp uzmanı değildim. Ama yetersiz oyunculuk yeteneğimin her parçasını bu işe adadım. "Ve doğru yerlerde ateşleme kalıntısı olmayacak. Adli tıpçılar otopsi yaparken bu tür şeyleri ararlar. *Bacağımın bükülmüş olduğunu* söylemeye gerek bile yok. Bu halde nasıl onurlu bir şekilde yürüyebilirim?"

O'Hanlon, küfürler savurarak, "Lance, onu çöz. Bırak bacağını düzeltsin. Bu konuyu duymaktan bıktım. Manning, silahını ona doğrult." dedi.

Lance ve Manning yaklaştı. Bileklerimdeki bağların kesildiğini duydum. Bağların gevşediğini hissettim.

Bir saniye bile kaybetmedim. Manning'in kolunu yakalamak için döndüm ve onu önümde büküdüm. Parmağını tetiğe bastırdım. *Bang*. Kurşun O'Hanlon'un göğsüne isabet etti. O'Hanlon da ateş etmişti, ama kurşun iskaladı ve arkamdaki arabaya isabet etti.

Lance bağıırıyordu. Manning'in parmağını sertçe bükerek kemiğin çıktığını hissettim. Manning çığlık attı. Silahı daha iyi kavradım ve çekerek Manning'i önüme ittim. O'Hanlon'a çarptı. İki adam bir yığın halinde yere düştü.

Lance çöle doğru kaçtı. Bir sonraki mermim onu baldırından vurdu ve acı içinde çığlık atarak yere yığıldı.

Sonra dikkatimi Manning ve O'Hanlon'a verdim. Manning kendini kaldırdı ve meslektaşına yaslandı. O'Hanlon kan öksürüyordu. Uzun süre nefes alabilecek gibi görünmüyordu. Manning diğer adamın silahına uzandı ama tereddüt etti. Sağ tetik parmağı bükülmüştü. Kırılmıştı.

"Hadi yap şunu," dedim. "Al şunu."

Manning sol eliyle uzandı. Ama yine de tereddüt etti.

"Ne oldu, dışarı çıkıp şöhret kazanmak istemiyor musun?" diye sordum. "Sen ne tür bir Stillwater muhafızısın? Sen de onlardan birisin,

değil mi?"

"Stillwater'ı mı biliyorsun?"

"Göründüğün kadar aptal olmanın imkanı yok. İki seçeneğin var. Ya istediğin gibi o silaha uzanırsın ve arkadaşlarınla birlikte burada ölürsün. Ya da beni Ryker'ın Brianna'yı tuttuğu yere götürürsün."

"Stillwater'ı biliyorsan, planlarını bozarsam Ryker'ın bana ne yapacağını da biliyorsundur."

"Evet. Mesele, şimdi mi yoksa sonra mı kazıklanacağın. Şahsen ben her zaman ikincisini seçerim. En azından o zaman bir şansın olur."

Yavaşça, kolları titreyerek, Manning ellerini havaya kaldırdı. "Bak, bu gizli topluluk saçmalığına inanmıyorum. Ryker'ın karısı benim kuzenim. Ondan bana bir iş vermesini istedi. Bu kadar ağır bir hal alacağını bilmiyordum."

"Tabii, o kadar parayı almak gerçekten zordu. Bana bahaneler uydurma." Silahı kaldırdım.

Ellerini avuç içleri dışarıya bakacak şekilde uzattı. "Ateş etme! Brianna'nın bulunduğu yere seni götürebilirim. Oraya gitmemiz gerekiyordu! Senden kurtulduktan sonra."

"Peki ya o?" Birkaç metre ötede inleyerek sürünmekte olan Lance'e başımı salladım. "O da Stillwater için mi çalışıyor?"

"Hayır, o kimse değil. Ryker ona para verdi. Memur, kızını Westwick'e kaçırmak için kuru temizleme servisi ayarladı. Yolda Lance'i ortadan kaldıracaktık."

Otel görevlisine kaşlarımı çattım. Stillwater'ın başından beri onu öldürmeyi planladığını öğrendiği için muhtemelen kendini çok aptal hissediyordu. Tanık istemiyorlardı.

Sırf bu yüzden bile adamı bağışlamak istedim. Çünkü ben Stillwater değildim. İntikamımı gerçekten hak edenlere sakladım ve silahsız bir otel görevlisini infaz etmeyecektim. Brynn'i kaçırmaya yardım etmiş olsa bile.

Ama ona yardım da etmeyecektim. Ona telefon ya da araba anahtarlarını bırakmayacaktım. Lance kendi başının çaresine bakabilirdi. Kan kaybından ölürse, bu onun problemiydi.

Manning hala dizlerinin üzerindeydi. "Kalk," dedim. Ayağa kalkarken silahı ona doğrulttum. Hareket etmeyi bırakan O'Hanlon'a bir kez baktı.

"Ryker bunu ne zamandır planlıyordu?" diye sordum.

"Dostum, bilmiyorum. Dünden beri olabilir mi? Bak, seni Brianna'nın olduğu yere bırakacağım, sonra da buradan defolup gitmek istiyorum. Benden bu kadar. Ama kızın buna değer mi emin misin? Çünkü bu Stillwater'lılar şakaya gelmezler."

"O *her* şeye değer."

Gözlerimde yanan şiddetli ışık onu ikna etti. Manning yüzündeki teri sildi ve "Buradan yaklaşık 20 mil uzakta. Çölün ortasında, ıssız bir yerde." dedi.

"Güneş enerjisi santrali," diye mırıldandım.

Kaşları çatıldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Merak etme. Şimdi, yapacağımız şey şu."

. BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Brynn

RYKER çantayı kafamdan çekti. Ani parlaklığa gözlerimi kırptım. Ben hareketini fark etmeden bile, metal bir kelepçeyi ayak bileğime taktı. Sonra ağızımdaki bandı çekip çıkardı.

"İstediğin kadar bağır. Kimse seni duymayacak."

Gah. Bu... hoş olmayan bir durumdu.

Ağızımın etrafındaki yaralı cildi ovuşturdum. Ellerim hala plastik bağla bağlıydı, ama Ryker onları arkama bağlamamıştı. En azından bu vardı.

Penceresi olmayan bir odada bir karyolada oturuyordum. Beton blok duvarlar, alçak tavan. Karşımda basit bir mutfak vardı. Küçük bir banyoya açılan sürgülü bir kapı. Burası bir hapishane hücrelerinden sadece bir adım öteydi. Kamera yoktu, en azından benim görebildiğim kadarıyla.

Bacaklarımı bükünce, ayak bileğimdeki metal kelepçe gerildi. Kelepçe ince bir zincire bağlıydı. Zincirin diğer ucu, karyolanın metal çerçevesine bağlıydı.

"Burası neresi?" diye sordum.

"Burası yeni hayatının başlangıcı. Alışmanın zamanı geldi."

Alaycı gülümsememi bastırdım. *Gerçekten mi?* Psikolojik taktiklerini geliştirmesi gerekiyordu, çünkü tek yaptığı beni sinirlendirmektir.

Tatil köyünden ayrılalı saatler olmuştu. Biri beni kalın kumaşlarla, belki perdeler ve masa örtüleriyle sarmış, sonra da bir kargo gibi bekleyen bir minibüse yüklemişti. Bir yere gittik, sonra başka bir araca aktarıldık. Ryker'in sesini duydum.

hepsini yaşadım. Westwick ya da diğerleri yoktu, bu yüzden nerede olduklarını bilmiyordum.

Cole'un sesini de duymamıştım. Şu anda onu düşünemezdim. Eğer gerçekten ölmüşse, yıkılma riskini göze alamazdım.

Daha önce deli gibi savaşmıştım, ama pek bir sonuç alamamıştım. Gerçek bir strateji geliştirmem gerekiyordu. Burası bir hapishane hücresi olabilir, ama yaşanmış gibi görünüyordu. Burada kullanabileceğim bir şeyler olmalıydı.

Ryker'a baktım. Yüzünde kırmızı çizikler vardı. Ona yaptığım çizikler. "Burada küçük bir şey var," dedim, aynaya bakarcasına kendi yüzümü göstererek. "Acıtmış gibi görünüyor."

Ryker bana doğru geldi ve omzumdan sertçe itti. Sırtım ince şilteye çarptı. Üzerimde dikiliyordu. "Sana iz bırakmadan acı çektirebileceğim birçok yol olduğunu söylemiştim."

Ryker, basınç noktasını hedef alarak başparmağını kaburgalarımın arasına sapladı. Nefesim kesildi ve gözlerim karardı. Acı, düşünme yeteneğimi elinden aldı.

"Yeter artık," dedi Garon Westwick.

Ryker geri çekildi. Westwick açık kapının önünde duruyordu. İçeri girdiğini duymamıştım. Ciğerlerime hava çekerek göğüs kafesimdeki şiddetli ağrıyı bastırmaya çalıştım.

Kapının dışını görmeye çalıştım, ama tek görebildiğim başka bir beton duvar oldu. Belki bir koridordu. Ve göğsünde tüfek taşıyan, siyah taktik kıyafetli bir muhafızın silueti.

"Anahtarlar?" Westwick avucunu uzattı ve Ryker metalik bir ses çıkararak bir anahtarlık koydu. "Bizi yalnız bırak," dedi Stillwater'ın başkanı.

"Patron, bunu tavsiye etmem. Bu kadın kurnazdır. Zaten kanıtladı ki..."

"*Git*. Sabahki aracımızın zamanında hazır olmasını sağla."

Ryker çıkışa doğru yürüdü ve kapıyı kapatmadan önce bana son bir kez uyarıcı bir bakış attı.

Ayak bileğimdeki kelepçe izin verdiği kadar geriye kayarak oturdum. Westwick mutfak tezgahına yaslandı, henüz yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Bir süre beni izledi, sanki ben ona aitmişim gibi açgözlü gözlerle. Açıkça öyle düşündüğü belliydi.

Devam et, diye düşündüm. *Buraya gel de ne olacağını gör.*

"Sen güçlüsün," dedi. "Gideceğimiz yerde bu sana çok yarar sağlayacak."

"Nereye?"

"Bu tür ayrıntıları dert etme. Bilmen gereken tek ayrıntı, efendinin sana söyledikleri."

"Efendim mi?"

Siktir et, diyecektim, ama dilimi tuttum. *Buradan bir çıkış yolu bulmak*. Önemli olan tek şey buydu.

Geniş bir gülümsemeyle gülümsedi. Karısı ve kızlarıyla çekilmiş fotoğraftaki gülümsemesi gibi değildi. Karşımda duran adam artık maske takmıyordu. "Ryker, beni gözetlediğini söyledi. Ama ben senin niyetini en başından beri biliyordum. Seninle tanıştığım andan beri biliyordum."

Gerçek adımları duymaya hazırlandım. Bizi bunca zamandır oyuna getirdiğini ve Koruyucular'ı bildiğini öğrenmeye hazırlandım. *Her şeyi* bildiğini.

"Neyi biliyorsun?" diye sordum zorla.

"Güce ilgi duyduğunu. Herkes duyar, ama sen benim dikkatimi çekmek için kendini ortaya koymaya hazırdın. Cesaretini takdir ediyorum. İtiraf etmeliyim ki, beni meraklandırıyorsun Brianna. Özel görüşmemize bıçak getirdin. Neden?"

Rahatladığımı belli etmedim. Gerçek görevim hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Adam muhtemelen kendini yanılmaz, çok zeki ve yakalanmayacak kadar dikkatli sanıyordu. Kendine fazla güveniyordu. Ve *bu* benim işime yarayabilirdi.

"Senden korkuyordum." Bunu söylediğimde adam şişindi. Bunu duymaktan hoşlanmıştı. "Beni kaçırdığın için korkmam gerekirdi. Bu sapkınlık. Sen hastasın."

"Bir fırsat gördüm ve onu değerlendirmeye karar verdim. Bu kötü bir şey değil, akıllıca bir şey. Artık benim olduğumu kabul etmelisin. Savaşmaya devam edersen, Ryker seni cezalandırmaya devam edecek. Eminim bunu istemezsin. Zaten gidecek hiçbir yerin yok. Dışarıda silahlı bir gardiyan bulunan güvenli bir yerdeyiz. Herkesten kilometrelerce uzaktayız. Dış dünya için, sen ölmüş sayılırsın ve bir iki gün içinde

herkes sana olanların bu olduğunu düşünecek. Sahiplenici erkek arkadaşının kurbanı.

Ryker'in kanımı almasının anlamını aniden anladım. "Cameron'ı suçlu mu gösteriyorsun? Benim cinayetimden dolayı hapse girmesini mi sağlıyorsun? Ryker onun zaten öldüğünü iddia etmişti."

Westwick omuz silkti. "Şu ana kadar Cameron ölmüş olmalı. Ryker'in adamları işini halletti. Senin ölümünden suçlu bulunmasına gerek yok, dünya buna inanacaktır."

Öfke boğazımı tıkadı. Çığlık atmak istedim. Ve her şeyden çok, yanımda oturan adamı yok etmek istedim.

Cole ölmüş olamazdı. *Lütfen*, kalbim yalvarıyordu.

Elini uzattı ve parmağının arkasını yanağımda gezdirdi. Hareketsiz kalmayı başardım. Tepki göstermedim.

"Kaçırılmanın şokunu anlıyorum. Ama bana daha fazla sorun çıkaracağını sanmıyorum. Sen bundan daha akıllısın. Özellikle de bu kapının hemen dışında saldırı tüfeği olan bir gardiyan varken. Sen pratik bir kızsın. Değil mi, Brianna?"

Eli aşağı doğru kaydı, omzumdan yan tarafıma doğru, Ryker'in baskı noktasına yaptığı darbeden ağrıyan yere.

Westwick bacağım boyunca devam etti, derimde tiksinti dolu tüyler ürpertici bir his bırakarak ayak bileklerime ulaştı. Küçük bir katlanır bıçak çıkardı ve ayak bileklerimi birbirine bağlayan plastiği kesti. O bıçağı onun kalbine sapladığımı hayal ettim, ama kıpırdamadım. Ellerime uzandı ve onları bağlayan plastiği de kesti. Metal kelepçe sol ayak bileğimde kaldı ve beni yatağa sabit tuttu. Ama bunun dışında özgürdüm. *Özgür* kelimesinin benim şu anki durumumla herhangi bir ilgisi varsa tabii.

Westwick bıçağı katlayıp cebine geri koydu. Ryker'in kendisine verdiği anahtarların bulunduğu cebine. "Sana sunabileceğim daha çok şey var. Eğer uslu durursan."

Gözlerimi indirdim. "Sana neden inanayım?"

"Çünkü sana başından beri istediğin şeyi vermeye hazırım."

"Nedir o?" diye tükürdüm.

Westwick ayağa kalktı. Ellerini ceplerine sokarak küçük odanın içinde dolaşmaya başladı. "Yaşam tarzı markan kötü bir fikir değildi, ama asıl noktayı kaçırıyordu. Gerçek güç, sosyal medyadaki takipçi sayısı ya da ucuz bir ürün satmakla ilgili değildir. Erişimle ilgilidir. Bunu içten içe biliyordun

. Bu yüzden bana yakın olmak istedin. Ve ben de sana bunu veriyorum. Zengin, önemli adamlara erişim. Onlara iyi davranırsan, onlar da sana iyi davranır."

Ona baktım, yüzümde çelişkili duyguların yansımalarına izin verdim. "Yatağa girerek zirveye mi çıkacağım? Ciddi misin?"

"Kesinlikle ciddiym. Akıllı davranırsan, sonunda dünyanın en güçlü çevrelerinde yer alacaksın. Hepsi gölgelerin içinden. Gerçek güç her zaman orada yatıyor. Ama aslında *benim* için çalışacaksın. Sırları toplayıp bana rapor vereceksin."

"Bu konuda seçim şansım var mı?"

"Hayır, yok. Brianna Waverley öldü. Yaşamak istiyorsan, benim şartlarımı kabul etmelisin. Ama bu yine de bir fırsat."

Sanki onun argümanı mantıklıymış gibi düşünüyormuş gibi yaptım.

Bu adam gerçekten sapkındı. Teklifinin gerçek mi olduğunu, yoksa dışlerini batırmadan önce sadece oyun mu oynadığını bilmiyordum. Ama önemli değildi. Şimdilik, onun oyununa uyacaktım.

"Ryker, Eric Masterson hakkında bir şey söyledi. Gelecekteki senatör. Benim... bir *hediye* olduğumu söyledi."

"Doğru. Masterson benim bir girişime yatırım yaptı ve onu yakından takip etmek istiyorum. Bana bu konuda yardımcı olabileceğine inanıyorum."

"Senin için onu gözetleyeceğim."

"Evet. Ama önce, istediğim her şeyi yapacağını bilmem gerek. Beni etkilemelisin. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Bekledi. Odadaki gerginlik artmıştı. Westwick beni ele geçirdiğini düşünüyordu. Sanki neredeyse evcilleştirdiği bir av gibiydim.

Ama ne olacağını hiç bilmiyordu.

Yatağın arkasındaki duvara yaslandım. Sanki tüm gücüm tükenmiş gibi. "Anlıyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Uslu duracağım."

"Biliyorum." Westwick bana doğru geldi. Pahalı deri ayakkabılarından biri diğerinin önünde. İnce şiltenin üzerine yanıma oturdu ve parmakları arasında saçımın bir tutamını ovuşturdu.

Adrenalin vücudumu, duygularımı, yapmam gereken tek şeyi bilmenin dışında her şeyi uyuşturmuştu.

Boynumun arkasını kavrayacak kadar yaklaştığında, kendimi ona doğru fırlattım. Kollarımla adamın şah damarını acımasızca boğazladım. Adam yatağın üzerine düştü, kaçmaya çalışırken tekmeliyor ve homurdanıyordu.

Bir başka şiddetli hız patlamasıyla serbest bacağımı onun etrafına dolayarak onu sabitledim. Diğer ayak bileğimdeki metal kelepçe yatak çerçevesine sertçe çekildi. Ağzım sessiz bir çığlık atarak açıldı. Westwick'in en iyi arkadaşına, Hartley'de tanıştığım diğerlerine, Stillwater'ın sayısız kurbanına yaptıklarına duyduğum öfke ve hiddet. Ve Cole. Başından beri Cole, Westwick'in suçlarının cezasını çekmesini istemişti. Ben daha objektif olmaya çalışmıştım. Daha *pratik*. Westwick'in az önce beni suçladığı gibi.

Ama o anda, ben soğukkanlı Ajan Somerton değildim. Ben sadece, değer verdiği adama zarar veren canavardan intikam almak isteyen bir kadındım.

Westwick mücadele etmeye devam ederken birkaç darbe sesi duyuldu. Dışarıdaki gardiyanı uyandıracak kadar yüksek sesler değildi. Westwick'in beynine giden oksijen ve kan akışının kesilmesi, her geçen saniye onu daha da zayıflatıyordu.

Sonunda, gevşedi. Bilinci kapandı. Bu benim için yeterli değildi. Onun ölmesini istiyordum.

Yine de kendimi durdurmak zorunda kaldım.

Adamdan vazgeçtim, nefes nefese kalmıştım. Ona dokunduğum her yerim kirlenmiş gibi hissediyordum.

Cole ve ben, Stillwater'a son darbeyi vurabilmek için Westwick'i canlı yakalayacağımız konusunda anlaşmıştık. Görevim bitmemişti. *Cole burada olmasa bile*. Boğazıma yükselen duyguları bastırdım.

Görevi tamamla. Buradan git. *Burası* her neredeyse. O zaman Cole'a ne olduğunu öğrenebilirdim. Ve tüm bu süre boyunca, onun iyi olması için dua ederdim. Çünkü onun huysuz kaşlarını bir daha görmezsem, tartıştığını ve sinirlendiğini duymazsam, yüzümde onun sıcak, pürüzlü ellerini hissetmezsem...

Dur.

Sonra üzölmek için zaman olacaktı. Şu anda hareket etmem gerekiyordu. Ryker her an geri dönebilirdi. Özellikle de gizli bir şey varsa...

burada kameralar vardı ve Stillwater gardiyanları benim ne yaptığımı zaten biliyorlardı.

. BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Brynn

WESTWICK'İN CEBİNDE ARAŞTIRIRKEN, katlanır bıçağı ve anahtarları buldum. Ayak bileğimdeki kelepçeyi açtım, sonra Westwick'in bacağına taktım. Eğer o pislik, ben hazır olmadan uyanırsa, hiçbir yere gidemeyecekti.

Sonra, silahlı muhafızın içeri dalıp ateş açmasını bekledim. Kimse gelmedi. O, bir şeylerin ters gittiğini fark etmemişti.

Harekete geç, diye düşündüm.

Ağızımdaki tıkaç yerdeydi. Onu Westwick'in dudaklarının arasına soktum ve mutfak çekmecesinde bulduğum koli bandıyla sabitledim. Gerçekten de burada biri yaşıyor gibi görünüyordu. Dolaplar tabaklar ve bozulmaz gıdalar gibi her türlü malzemeye doluydu.

Banyo yakınındaki bir çekmecedeki giysiler vardı. Erkek giysileri.

Ayrıca çantamın yerde durduğunu gördüm. Telefonum kayıptı, muhtemelen parçalanmış ve çöle dağılmıştı. Ama River'ın flash belleği hala oradaydı. Biri onu astarın içinde bulmuş ve muhtemelen içine bakmıştı. Ama onu olduğu gibi bırakmıştı, muhtemelen sadece bir ruj tüpü olduğunu düşünerek. Koruyucular bir puan aldı.

Ne yazık ki, Westwick'in ceplerinde telefon bulamadım, bu yüzden virüsü henüz yükleyemedim.

Westwick'in bileklerini arkadan bağladım ve onu yüzüstü yatak üzerine yatırdım. Burnundan nefes alabilmesi için başını çevirdim. Bu kadar merhametliydim.

Bu odadan çıkıp tam olarak nerede olduğumu bulmam gerekiyordu. Belki bir bilgisayar ya da başka bir şey bulabilirdim. İletişim aracı, böylece Koruyuculara yardım çağrısı gönderebilirdim.

Ama bu, odanın dışındaki silahlı muhafızla başa çıkmak anlamına geliyordu. Mutfağa gidip sadece üzücü, kör bıçaklar bulduktan sonra Westwick'ten aldığım katlanır bıçağı kullanmaya karar verdim. Bıçağı açtım, elimde tırtım ve hazırlandım.

Nefes al. Nefes ver.

Hızlı ve kararlı hareketlerle kapıyı açtım, bıçağı yanımda görünmeyecek şekilde tuttum. Stillwater muhafızı başını hafifçe hareket ettirerek bana baktı.

"Garon," dedim. "Sanırım hasta. Lütfen yardım edin!"

Muhafızın kalın kaşları çatıldı. Beni geçip odanın içine baktı. Bıçağı kaldırıp onun şah damarına sapladım. Düşmeye başladı ve ben de elini silahının tetiğinden çektim.

Üç saniye, belki dört saniye sürmüştü. Bir nefes daha aldım.

Ölü gardiyan ağırdı. Onu odaya sürükleyip karyolanın yanındaki yere yatırdım. Havluyla kanı elimden geldiğince sildikten sonra içeri girip kapıyı kapattım.

Muhafızın üniformasının birçok cebini kontrol ettiğimde bir anahtar kartı ve telsiz buldum, bunları bıçakla birlikte çantama koydum. Tüfeğin askısını kafasından geçirdim ve silahı bir kenara koydum.

Yeni kıyafetlere ihtiyacım vardı. Güneşlik elbisem yırtılmış, terden sıırıslıkam olmuş ve şimdi de gardiyanın kanıyla lekelenmişti.

Çekmecede bulduğum bir eşofman ve tişört giydim. Bu odada normalde yaşayan kişi iri bir adam değildi, çünkü giysiler bana biraz bol geliyordu. Ne yazık ki, spor ayakkabıları çok büyüktü. Onlar işime yaramayacaktı. Benim topuklu sandaletlerimi de giymek istemiyordum. Brianna neden düz ayakkabı giymemişti ki?

Bunu düşünmeye vaktim yoktu. Çantamı koluma astım, ardından silahı aldım. Tam olarak nerede olduğumu ve buradan nasıl çıkacağımı bulma zamanı gelmişti.

Sessizce, silahımı önüme doğrultarak beton bloklardan yapılmış koridorda ilerledim. Beton zemin çıplak ayaklarımın altında serindi.

Havalandırma sistemi, toz ve metalik bir koku yayan havayı dolaştırıyordu. Pencere yoktu.

Güneş enerjisi santrali. Beni oraya götürmüşlerdi, bu mantıklıydı. Burası Stillwater'ın güvenli bir tesisiydi. Westwick sabah bizim için bir araç geleceğini söylemişti. Ryker bunu kontrol etmeye gitmişti. Herhangi bir yerde olabilirdi.

Birkaç metre sonra, bir dizi asansör kapısından geçtim. Yukarıyı gösteren bir ok işareti olan bir düğme vardı. Düğmeye basmayı düşündüm, ama ya bu asansör beni bir grup Stillwater muhafızının yanına götürürse? Otomatik silahım olsa bile, bir seferde biriyle başa çıkabilirdim, ama daha fazlasıyla başa çıkamazdım.

En büyük umudum, kaçtığımı fark etmemiş olmalarıydı.

Bir köşeye geldim. Dikkatlice etrafa baktım. Gördüğüm manzara karşısında nefesimi tuttum.

Burası çok büyük, açık bir odaydı, o kadar büyüktü ki sol ve sağdaki uzak duvarları göremiyordum. Burası FBI'ın eski davalar için tuttuğu devasa arşivlerden birine benziyordu. Neredeyse tavana kadar uzanan sıralar ve sıralar. Ancak kutuları tutan dolaplar veya raflar yerine, her şey elektronik aletlerdi. Siyah plastik ve metal yığınları ve yanıp sönen ışıklar. Kablolar.

Bunlar sunuculardı. Bir tür veri merkeziydi.

Doğrudan görüş alanımda, cam bir kapının ardında, birden fazla bilgisayar ekranı olan bir masada oturan bir adam göründü. Klavyede bir şeyler yazıyordu. Sonra sandalyesini kaydırarak bir şey almak için uzandı ve ben saklanmak için geri çekildim.

Bilgisayarlar varsa, dış dünyaya ulaşmanın bir yolu olduğunu varsaymak zorundaydım. Ryker'ı veya başka bir gardiyanı henüz görmemiştim. Masada oturan adam, paralı askerden çok bir BT uzmanı gibi görünüyordu.

Ofisteki adam döndü ve cam kapıya sırtını döndü. Ben de ileri atıldım. Sunucu sıralarının arasına saklandım. Sonra aynı hareketi tekrar yaptım.

Karşıya geçtikten sonra, ofisin kapısına daha yakından baktım. Bir anahtar kart okuyucu vardı. Başka bir şey yoktu. Cole ve benim dış kapıda gördüğümüz gibi gelişmiş biyometrik sistemler yoktu, ama bu mantıklıydı. Zaten içerideydim.

Çantamdan güvenlik görevlisinin anahtar kartını çıkardım. Masadaki adam tekrar arkasını döndüğünde, aceleyle ilerledim.

İçeri girdiğimde bana baktı. Silahımı gördü ve ellerini havaya kaldırdı. "Kahretsin, beni öldürme!"

"Odanın diğer tarafına geç." Tüfeğimle işaret ettim. "*Hemen.*"

O sıçrayarak ayağa kalktı, sandalyesi yana doğru kaydı. Duvara ulaşana kadar geriye doğru yürüdü. Arkama hızlıca bir bakış attıktan sonra, silahı hala doğrultmuş halde ofisin kapısını kapattım.

"Donovan Ryker nerede?" diye sordum.

"Ben... bilmiyorum," diye kekeledi. "Sen kimsin?"

Ona parmaklarımı şıklattım. "Odaklan. Kamera var mı? Ryker'ın nerede olduğunu öğrenebilir misin?"

"Uh, belki. Bilgisayarda."

"Eğer alarmı çalıştırırsan ya da burada olduğumu birine söylersen, ölürsün."

"Evet," diye mırıldandı, "bu hafta aldığım ellinci ölüm tehdidi. Artık etkisini yitirmiş olmalı."

"Etkisini yitirdi mi?"

Adam yutkundu. "Aslında hayır." Kahverengi, dağınık saçları ve tel çerçeveli gözlükleri vardı. Benden uzundu ama yapısı zayıftı. Cildi, dışarıya pek çıkmayan birinin solgun görünümündeydi.

Bilgisayara geri döndü. Bir elini havada tutarken, diğer eliyle klavyede birkaç hızlı tuş vuruşu yaptı. Ekranda bir pencere açıldı. Birkaç kameradan canlı görüntüler gösteriyordu. Görüntülerden birini tanıdım. Bu, Cole ve benim dün gece gözetlediğimiz güneş enerjisi santralının B binasının girişi idi. Şu anda üstümdeki bina, diye düşündüm.

Ama bu sefer dışarıda kimse nöbet tutmuyordu. Ryker'dan da iz yoktu. Başka bir kamera görüntüsü kapı kulübesini gösteriyordu. İçeride iki nöbetçi sıkılmış bir şekilde duruyordu.

"Ryker buradaydı," dedim. "Hâlâ bu arazideyse, nereye gitmiş olabilir?"

"Yukarıda olabilir. Orada bir dinlenme odası ve tuvalet var. Ya da belki ön büro, ama mesai saati bittiği için kapalıdır. Onun dışında bilmiyorum. Cidden, Ryker'dan uzak duruyorum. O adam korkutucu. Sen korkutucu değilsin tabii. Bana silah doğrultan herkes

bayağı korkutucu." Sonra bana gözlerini kısarak baktı. "Bir dakika, benim kıyafetlerimi mi giyiyorsun?"

O soruyu şimdilik görmezden geldim. "Görevde kaç tane başka güvenlik görevlisi var?"

Parmaklarıyla saymaya başladı. "Kapıda ikisi. Çevre çitini gezen biri. Ve Emerson. Bu binanın girişini korumak için dışarıda olması gerekirdi, ama onu orada görmüyorum. Nerede olduğunu bilmiyorum. Vardiya değişimi birkaç saat sonra ve görevden alınmadıkları sürece görev yerlerini terk etmemeleri gerekiyor. Yani..."

Emerson muhtemelen öldürdüğüm gardiyandı. Geriye üç kişi ve Ryker kalıyordu. Peki ya Manning ve O'Hanlon? Kahretsin, yoluma çok fazla engel çıkmıştı.

Daha fazla cephaneye ihtiyacım olacaktı.

Sıska adam beni inceledi. "Kimsin sen? Gerçekten, Ryker'ın peşindeysen, bana sorman yanlış. O adamla mümkün olduğunca az ilgilenmeye çalışıyorum."

Bu adamın hikayesi ne olursa olsun, bana hemen bir tehlike oluşturuyor gibi görünmüyordu. Bu, onu hafife alabileceğim anlamına gelmiyordu. Stillwater'ın kötü felsefesine tamamen katılıyor olması mümkündü. Ama ondan cevaplar almak istiyorsam, onu biraz rahatlatmam gerekiyordu. Sanki derisinden çıkacakmış gibi görünüyordu.

"Asıl soruna cevap vermek gerekirse, senin kıyafetlerini giyiyorum. Sanırım az önce odandan kaçtım. Ryker ve patronu beni kaçırdı. Bununla bir ilgin yok, değil mi?"

"Ben mi? Hayır! Tanrım, hayır. Ben sadece bir IT elemanıyım." "Adın ne?"

"Josiah."

"Josiah, o sunucular hakkında bilgi istiyorum. Neden buradalar?" Sesimi sakın ve yatıştırıcı tutmaya çalıştım, ancak burada sıkışıp kaldığım her anın, gardiyanların soruşturma yapacağı bir an daha anlamına geldiği için sakın kalmak zordu. Stillwater'ın buradaki faaliyetleri hakkında daha fazla bilgi edinmeden buradan ayrılamazdım.

Silaha bakışlarını sabit tutarak yutkundum. Silahı doğrudan ona değil, yere doğrulttum ve bu onu rahatlatmış gibiydi.

"Paneller, sunucuları çalıştırmak için gerekli enerjiyi sağlıyor. Ayrıca yönlendiriciler, havalandırma, her şey."

"Burası Stillwater'a ait," dedim aynı yumuşak ses tonuyla. Bu bir soru değildi.

"Evet. Siz kimsiniz?"

Saniyelerin geçtiğini hissedebiliyordum. Kaybedecek vaktim yoktu. Yine de daha fazla bilgi edinmeden buradan ayrılamazdım.

"Ben Brianna. Ryker beni kaçırdı çünkü Stillwater hakkında bilgim var ve bu onun için bir sorun." Bu tam olarak doğru değildi, ama benim amacım için yeterince yakındı. "Bir seçim yapmalısın. Bana yardım edecek misin, yoksa Ryker ve Stillwater patronlarının tarafında mı olacaksın? İki saniyen var."

Silahı tekrar kaldırdım.

"Sana yardım edeceğim! Yani, deneyeceğim. Ben sadece burada çalışıyorum, anlıyor musun? Neye bulaştığımı bile bilmiyordum."

Bu mazereti kaç kez duymuştum? "Stillwater için burada tam olarak ne yapıyorsun?"

"Her şeyi yolunda tutuyorum. Bakın, Stillwater eskiden yurtdışındaki sunuculara güveniyordu." Mümkün olduğunca çabuk cevap vermeye çalışırken sözleri birbirine karıştı.

"Stillwater'ın karanlık web'i kullandığını biliyorum." "Evet, basitçe söylemek gerekirse, ama..."

"Bu konuda ileri düzeyde bilgi edinmek için vaktim yok," diye sözünü kestim. "Kısaca anlat."

"Stillwater üyeleri istedikleri her şeyi alıp satabilmeleri için kendi anonim pazar yerlerini oluşturmak istediler. Burada Stillwater, sadece kendilerinin kontrol ettiği sunucularda barındırma yapabilir. Üçüncü taraflar yok, yabancı hükümetlerin müdahalesi yok."

Alışveriş. Bunu anlayabiliyordum. Stillwater üyelerinin uyuşturucu, silah, çalınan bilgiler, hatta insanları satabilecekleri özel bir çevrimiçi pazar yeri. Ve bunu çöle, görünüşte masum bir güneş enerjisi santralinin altında gizlenmiş ve onun tarafından çalıştırılan bir yere kurmuşlardı.

Diğer karanlık web pazarlarından da duymuştum. Hükümetler sürekli olarak bunların peşindeydi ve kapatmaya çalışıyordu. Stillwater

birkaç adım önde kalmayı başarıyordu. Ve bunu denizaşırı ülkelerde değil, burada, eski güzel Amerika Birleşik Devletleri'nde yapıyordu.

Göz önünde saklanıyordu.

"Ama bu kadar çok sunucu mu? En azından yüzlerce olmalı." Benim az bilgimle bile, bu aşırıya kaçmış gibi görünüyordu.

"Bay Westwick'in büyük planları var galiba. Hepsini benimle paylaşıyor."

Ama Westwick'in bana güçlü adamları gözetlemekle ilgili söylediklerine dayanarak kendim de teoriler üretebilirdim. Belki bu sunucuların bununla bir ilgisi vardı. Gölgede bir imparatorluk kurmak. "Ve siz onların bilgisayar uzmanıysınız. Tüm bunları kurmalarına yardım ediyorsunuz. Gurur duyuyor olmalısınız." Ses tonumdan ve ifademden küçümsemeyi gizleyemedim.

"Yemin ederim bilmiyordum! Beni gizlilik için işe aldılar. Gizlilik anlaşması falan imzalatıp durdular. Bu sektörde çok da garip bir şey değil, çünkü birçok şirket IT altyapısını güvende tutmak ister. Neyin peşinde olduklarını, Stillwater'ın ne olduğunu anladığımda, artık çıkmak için çok geçti. Beş haftalık bir iş olacaktı, konaklama da sağlanacaktı. *Üç aydır* buradan çıkmadım. Tüm iletişimimi izliyorlar. Beni bırakana kadar dikkat çekmemeye çalışıyorum."

"Seni bırakmayı planladıklarını varsayarsak."

Yüzü daha da soldu. "Kahretsin, öyle deme."

Ama bir parçası bunun doğru olduğunu biliyor olmalıydı. Stillwater'ın sırlarını çok iyi biliyordu.

Parmağımı çantama daldırıp flash belleği çıkardım. Onu havaya kaldırdım.

"O ne?" diye sordu.

"Senin de neden olduğun zararı telafi edecek bir şey." "Beni öldürecekler."

"Ya da ben öldürürüm. Seçim senin." Ona flash belleği attım, o da yakaladı. "Ne yapacağım?"

Ona nasıl açacağını söyledim. Josiah adaptörü bilgisayarının yan tarafındaki bir bağlantı noktasına taktı. Ekranlar bir anlığına titredi, sonra tekrar canlandı.

Josiah'ın başka hiçbir şeye dokunmadığından emin olmak için onu yakından takip ettim. River o sürücüye virüsü yazdığı için, virüsün Stillwater'ın sistemlerine hızla sızacağını düşündüm.

Ve büyük ikramiyeyi kazanmak gibi bir şeydi bu. Bu sadece Westwick'in telefonu veya dizüstü bilgisayarı değildi. Bu, Stillwater'ın tüm sunucularına ana erişimdi. Zayıf noktasıydı.

Josiah ayağa kalktı, ellerini silkeledi. Rengi geri gelmişti. "Şimdi ne olacak? Çünkü bugün hayatta kalmak istiyorum. Ryker seni burada bulursa, bu mümkün olmayacak."

Bir saniyede karar verdim. "Benimle geliyorsun. Gitmek istiyordun. İşte, fırsatın geldi."

O da başını salladı. "Evet. Ama asansörü kullanmamalıyız. Çıkarken Ryker'a rastlarsak? Bunu önlemek isterim." "Başka nasıl çıkabiliriz?"

"Arka merdivenlerden bir yangın çıkışı var."

Başımı salladım, kafamda yeni bir plan oluşmaya başlamıştı. "Üstümüzdeki binanın ön kapısını kapatabilir misin? Asansörü de?"

"Bu, kapı kulübesinde büyük alarmları tetikleyecektir."

"Sen bilgisayar uzmanı sensin. Alarmları devre dışı bırakabilir misin?"

"Hayır. Burada o tür bir güvenlik erişimim yok. Sadece güvenlik görevlileri erişebilir." Josiah irkildi. "Ama yangın çıkışı kapısını açarsak, bu da kapı kulübesine haber verecektir. Her halükarda, bir şeylerin ters gittiğini anlayacaklar. Koşarak gelecekler."

"Sen bilgisayar uzmanımsın, ben silah uzmanıyım. O kısmı bana bırak."

Yüzeye çıktığımızda, Ryker ve kalan güvenlik görevlileri için bir pusu kuracaktım. Onları ortadan kaldırıp, buradan kaçmak için bir araç bulacaktım. Çok ayrıntılı bir plan değildi, ama en azından Stillwater'ın patronunu rehin olarak kullanabilirdim.

"Alınma ama silah uzmanı gibi görünmüyorsun."

Silahı göğsüme dayayıp sevgiyle üstüne okşayarak sııttım. "Görünüşe aldanma."

"Uh, haklısın. İyi bir noktaya değindin." Bir adım geri attı. "Şimdi gidiyor muyuz?"

Eşyalarımı alabilir miyim?"

"Tabii. Odanda birini bıraktım. Garon Westwick."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Garon Westwick *mi*? Stillwater'ın sahibi olan adam mı?"

"Şu anda benim rehinem. Onu taşımama yardım etmen gerekiyor."

Josiah ofisinin köşesinden tekerlekli bir arabayı aldı ve bazı ekipmanları çıkardı. "Bu iş görür mü? Onu bunun üzerine koyabiliriz. Ve benim valizimi de."

"Bana uyar." Silahla işaret ettim. "Yolu göster."

Alarm sireni çalmaya başladı ve duvarda kırmızı acil durum ışıkları yanıp sönmeye başladı. Josiah ve ben aynı anda sıçradık. Cam kapıdan dışarı baktım ama hiçbir güvenlik görevlisi görünmüyordu.

"Bu da ne?" diye sordum. Josiah bir şey mi yapmıştı? Yoksa virüs müydü? Stillwater'ın sistemi saldırı altında olduğunu mu anlamıştı?

Josiah bilgisayarına koştu. "Kapı kulübesinde manuel olarak tetiklendi. Buradan değil."

"Kamerayı kontrol et."

Klavyeye dokundu. "Yapamam. Kapıdaki kamera çalışmıyor."

"Kahretsin," diye mırıldandım. Neler olup bittiğini hiç anlamıyordum. Bu bizim için iyi miydi, kötü müydü? Westwick'i alıp buradan çıkmam gerekiyordu. Belki bu alarm, gardiyanların dikkatini dağıtırsa bizim lehimize çalışabilirdi.

Tabii ki, tatil köyünde yangın alarmı ile dikkatleri dağıtma planımız pek işe yaramamıştı, değil mi?

Bunu düşünme, dedim kendime. *Cole'u düşünme*. *Sadece bu işi hallet*.

Koridorda koştuk. Josiah önde, arabayı iterek gitti, ben de arkadan takip ettim. Asansörü geçtik. Josiah'ın odasına vardık. Anahtar kartını okuttu ve kapıyı iterek açtı. Sonra kapının eşiğinde durdu.

"Ne oluyor lan..."

Belki de ona ölü muhafız hakkında uyarıda bulunmalıyım. "Sadece eşyalarını al, Josiah. Fazla vaktimiz yok."

Westwick bilinci yerindeydi ve sanki bu onu kurtaracakmış gibi karyolada kıvranıyordu. Adam ağzındaki tıkaçtan homurdandı ve bana ölümcül bir bakış attı. Anahtarları kullanarak ayak bileğindeki kelepçeyi açtım.

Josiah kıpırdamamış tı . Omz una dokundum. "Eşyalarını al. Artık bu işin içindeyiz. Tamam mı? Geri dönüş yok."

"Tamam." Josiah bazı eşyalarını küçük bir valize attı. Bu sırada, Westwick'in bileklerindeki ve ayak bileklerindeki bağları kontrol ederken silahı ona doğrultmaya devam ettim.

Josiah valizini arabanın altına koydu. Westwick'i üstüne kaldırdık ve bunu nazikçe yapmadık. O da homurdanarak protesto etti.

"Adam ağır," diye şikayet etti Josiah. "Yangın merdivenine vardığımızda onu taşımamız gerekecek. Bu çok zor olacak."

"Başarabiliriz. Her şeyi sırayla hallederiz." Kapıyı açıp koridoru kontrol ettim. Alarm çalmaya devam ediyordu, kırmızı ışıklar yanıp sönüyordu. Josiah'a arabayı itmesi için işaret ettim. "Sen git. Ben hemen arkandan geliyorum."

Sonra asansör kapılarının üzerindeki dijital rakamların değiştiğini fark ettim. Asansör kabini hareket ediyordu.

Biri aşağı iniyordu.

. BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Cole

Önümüzde kapı kulübesinin ışıkları belirdi. Manning direksiyonu sıkıca tuttu.

Elimdeki tabancayı onun görüş alanının kenarında tuttum. "Evdeki kızını düşün. Eminim onu tekrar görmek istersin."

"Siktir git dostum." Ama Manning'in parmakları hafifçe gevşedi, rahatlamaya çalışıyordu.

Farlarımız ve Stillwater tesisinin ışıkları dışında gece kapkaranlıktı. Manning'in SUV'sini almaya karar vermiştim, bu da kendi aracımı geride bırakmak anlamına geliyordu. Gizli bölmeden ekipmanları çıkarmıştım. Ayrıca dizüstü bilgisayarımızı, bayıltıcı ilaçların bulunduğu şırıngayı ve silahımı da almıştım.

Arabamızı bırakmak ideal bir çözüm değildi, özellikle de içinde birçok fiziksel kanıt olduğu düşünülürse. Brynn'in kanı gibi. Ama araba izlenemezdi. River ve Koruyucular sayesinde. Mümkünse, geri dönüp arabayı alacaktık. Ayrıca O'Hanlon'u gömmek ve otel görevlisi Lance ile ilgilenmek için, eğer hayatta kalırsa. Eğer otoyol devriyesi bir şekilde o sahneye rastlarsa, Lance sadece Cameron Clay'in yaptığını söyleyebilirdi. Daha büyük olasılıkla, hiçbir şey bilmediğini iddia ederdi. Sonuçta, iki otel misafirini kaçırmak için komplo kurmuştu.

Ama bunlar daha sonra düşünülmesi gereken şeylerdi. Önce ortağımı bulmam gerekiyordu. Kalbimi ele geçirmiş olan kadını, ve eğer şanslıysam, beni asla bırakmayacak olan kadını.

Ryker ya da Westwick ona zarar vermişse...

Yutkundum ve yolcu koltuğuna geri oturdum. "Kaç tane muhafız var?" diye belki beşinci kez sordum.

"Söyledim ya."

Aynı ayrıntıları tekrar etti. Kapıda bir veya iki muhafız vardı. Ama mülkün içinde daha fazla muhafız vardı. Brynn iyi korunuyordu. Beni korkutmak için abartıyor muydu, yoksa beni sakinleştirmek için hafife mi alıyordu? Brynn ve ben dün gece güneş enerjisi santraline geldiğimizde çok fazla muhafız görmemiştik.

"Yine de sana güvenmiyorum, Manning. Neden acaba? Ah, tabii ya. Beni öldürecektin."

"Adi herif," diye mırıldandı. "Senden istediğin her şeyi yaptım."

"Silah zoruyla. Bu da senin akıllı olduğunu gösterir. İşbirliği yapmaya devam edersen hayatta kalırsın."

"Kapıda durmamız gerekecek. Sana daha önce de söylediğim gibi."

"Biliyorum. Ama şöyle yapacağız. Durmayacaksın. Hızlanıp yoluna devam edeceksin."

Manning bana bakarak kaşlarını çatı. "Bize ateş edecekler!" "Mümkün."

Ekipmanlarımızdan aldığım kurşun geçirmez yelek giyiyordum. Ayrıca şapkamı da gözlerimin üzerine çekmiştim. Dün gece, çıkışta o kapıdan geçerken, gardiyan bana neredeyse hiç bakmamıştı. Beni incelemek için bir nedeni yoktu. Ama bu sefer içeri girecektik.

İlk bakışta, Manning sürücü koltuğunda olduğu için kapıdaki güvenlik görevlisi beni muhtemelen O'Hanlon sanacaktı. Ama bu maskaralık uzun sürmezdi. Özellikle de Manning onları uyandıracak bir şey yaparsa. Ve Manning'in ilk fırsatta beni kazıklamaya çalışmayacağına dair zerre kadar inancım yoktu.

En iyi şansımız sadece sürmektir. Kapıdaki muhafızlar Manning'i tanıyacaktı.

"Kızabilirler," dedim, "ama seni vurmazlar. Sen ve Ryker'ın dün buradaydınız, değil mi? Westwick ve Masterson'la birlikte?"

"Bunu nereden biliyorsun?" "Ben medyumum."

"Şüphelenirler. Arabayı durdurmaya çalışırlar."

"O'Hanlon yerine beni görürlerse şüphelenmeyeceklerini mi sanıyorsun? El salla ve gülümse. Kimliğini göster. Umurumda değil. Sürmeye devam et yoksa seni vururum."

Neredeyse varmıştık. Giriş tarafındaki uzun tel örgü kapı açıktı. Çıkış tarafındaki kapı kapalıydı. Küçük kapı kulübesinin içinde sadece bir kişi gördüm. Silahı pencerelerin hizasının altında tutmak için indirdim.

Manning'in parmakları tekrar beyazlamıştı. Sıkıp gevşetiyordu.

Yaklaştığımızda, bekçi dışarı çıktı. Hala rahat tavırlıydı. Bu arabanın gelmesini bekliyordu.

"Hızlan," dedim.

Manning hızlandı. Güvenlik görevlisi bize yavaşlamamız için uyarıyor gibi el sallamaya başladı.

Ancak Manning, sadece yanından geçmek yerine aniden sağa doğru yön değiştirdi. Gaz pedalına bastı. Çitin o tarafını sınırlayan ağır beton direğe çarpmadan bir saniye önce ne yaptığını anladım.

Hava yastıkları patladı. Emniyet kemeri ve hava yastığına çarptım. Araba sarsıldı, titredi ve gürültüyle çarptı.

Kısa bir süre sessizlik oldu. Hava yanık kokuyordu. Kulaklarım çınılıyordu. Özellikle daha önce aldığım darbe nedeniyle kafam hala bulanık olduğu için sersemlemiştim. Ama Manning'in silahımı aradığını hissettiğimden birden kendime geldim.

Silahı ona doğrulttum ve iki kez tetiği çektim. İlk kurşun hava yastığını delip geçti ve sürücü tarafındaki camı örümcek ağı gibi parçaladı, az da olsa görebiliyordum. İkinci kurşun Manning'in uzattığı kolunun altındaki gövdesine isabet etti. O inledi. Tekrar ateş ettim ve o, sönmekte olan hava yastığına doğru öne doğru yığıldı ve hareketsiz kaldı.

Lanet olsun. Akıllı olduğu söylenemezdi.

Dışarıdan daha fazla patlama sesi geldi, kulak zarlarımı şok eden sağır edici sesler tarafından bastırılmıştı. Ama otomatik silah sesini duyduğumda tanıdım. Kapı kulübesindeki güvenlik görevlisi olmalıydı.

Mermiler SUV'ye çarptı. Daha fazla cam kırıldı.

Yeleğimin cebinde taktik bıçağım vardı. Emniyet kemerini ve ardından kalan hava yastığını kesmek için bıçağı çıkardım ve kabarık kumaşı kenara ittim. Kapıyı iterek açtım ve asfaltın üzerine atladım.

Yere çömeldiğimde, SUV'nin uzak tarafında gardiyanın botlarını gördüm. Yaklaşırken ateş ediyordu.

Çömelip tamponu dolaştım.

Kafasına nişan aldım. Ateş ettim. Güvenlik görevlisi ve karabini yere düştü.

Siyah taktik üniformalı başka bir muhafız koşarak göründü. Kapı kulübesinin arkasına saklandı. Ben açık alanı koşarak geçtim. Muhafız tekrar dışarı baktığında iki el ateş ettim. Kan sıçradı, ama onu sadece sıyırmıştım. Karabinasını uzattı ve bana doğru ateş etti. Mermiler kapı kulübesine çarptı ve pencerelerin temperli camlarını parçaladı. O da bir şeyler bağırdı, ama ben o sesleri anlayamadım. O anda işitme duyum pek iyi değildi.

Kapı kulübesinin diğer tarafında çömelmiştim. İlk gardiyan, başarıyla öldürdüğüm gardiyan, birkaç metre ötede yatıyordu. Onun M4 karabinasını çekip almak için eğildim, tam o sırada beton duvara bir otomatik silah ateşi daha yağdı.

Uzakta, siren sesi gibi bir şey duydum. Yakın mıydı? Uzak mı? Hiçbir fikrim yoktu.

Donovan Ryker'dan iz yoktu. Başka muhafızlar da koşarak gelmemişti. Sadece ben ve sıyırıp geçtiğim adam vardı. Muhtemelen bu durumdan çok kızgındı.

Yerden bir çakıl taşı aldım ve elimde tarttım. Sonra tüm gücümle fırlattım.

Taş, tel örgü çite çarptı. Ardından bir silah ateşi yağmuru başladı.

Ayağa kalktım ve kapı kulübesinin arka tarafına geçtim. Gardiyan benden uzaklaşmış, dikkatimi dağıtan şeye bakıyordu. En ucuz numaralardan biriydi, ama yine de işe yaradı. Eski yöntemler hala bu kadar iyi işe yarıyorken, kim pahalı teknolojilere ihtiyaç duyar ki?

Tabanca ile ateş ettiğim bir sonraki kurşun, tam dönmeye çalışırken onu ensesinden vurdu.

Silahının şarjörünü almak için üzerine eğildim ve hızlıca başka kullanışlı bir şey var mı diye aradım. Anahtar kartı. Araba anahtarları. Bunları cebime koydum.

Kapı kulübesine girdim. Ekranda bir mesaj belirdi
İzinsiz Giriş Alarmı. Bunun tam olarak ne gibi bir etkisi olacağını bilmiyordum, ama

tesis çevresindeki tüm güvenlik görevlilerinin bir şeyler olduğunu anladığını varsaymak zorundaydım.

Etrafa kamera var mı diye baktım. Tesisin girişine yönelik bir kamera vardı, ama ikinci muhafızın ateş ettiği kurşunlar onu devre dışı bırakmıştı. Ne kadar da uygun. Teşekkürler.

Brynn'i bulma zamanı. Manning, onun mülkün merkezindeki B Binası'nda olacağını söylemişti. Öyleyse, ben de o muhafızları geçecektim. Herkesi ve her şeyi.

Kapı kulübesinin ötesinde düzgün bir sıra halinde golf arabaları park edilmişti. En bariz strateji, o arabalardan birini alıp doğrudan orta yoldan ilerlemektir. Ya öyle yapacaktım ya da gizlice hareket etmek için güneş enerjisi tarlalarının gölgesinde kaybolacaktım.

Ama gizliliği birkaç dakika önce geride bırakmıştım. Manning, silahımı almak için çaresizce beton direğe çarptığı anda. Hayır, gizli görev işini bırakmıştım.

Onların kapısına kadar yürüyüp, kapıyı tekmeleme zamanı gelmişti.

Kapı kulübesinde bir anahtar dolabı buldum ve üzerinde 3 yazan bir anahtar aldım. Üç numaralı yuvadaki araba çalışmaya başladı. Siren sesi dışında, merkezi yolu sürerken mülk ürkütücü bir şekilde cansızdı. A binası, üzerinde *Dynamic Solar* yazan bir tabela ile ön büro gibi görünüyordu. Terk edilmişti. Karabina ile ileriye doğru nişan aldım, diğer elim direksiyonda, bir sonraki saldırıyı bekledim. Ama yine de saldırı gelmedi.

B binası önümde belirmişti. Önünde hiçbir güvenlik görevlisi yoktu.

Ancak bir Stillwater paralı askeri aniden gölgelerin içinden ortaya çıktı. Kurşunlar arabaya çarptı. Ben yana doğru yöneldim ve ateşle karşılık verdim. Güneş panellerine ulaştığımda arabadan atlardım ve gölgelerin içinde kayboldum. İzliyordum.

Saat dokuz yönünde bir hareket vardı. Muhafız beni arıyordu.

Tetiği hafifçe çektim. Silahımdan bir kurşun yağmuru patladı. Muhafız inleyerek yere yığıldı.

Onu yerde, uyluğundaki yaradan kanlar akarken buldum. Arterine isabet almış gibi görünüyordu, bu da uzun süre hayatta kalamayacağı anlamına geliyordu. Ama henüz pes etmemişti. Silahını kaldırıp bana tekrar ateş etmek istedi, ben de silahını yakalayıp yüzüne vurdum.

Silahını güneş panellerinin altındaki gölgelere attım ve bıçağını çekmeye çalıştığında bileğini tekmeledim.

Adam, onu Bina B'nin girişine sürüklerken bana küfretti. B'nin girişine sürüklerken adam bana küfretti. Ceplerini karıştırıp anahtar kartını buldum. Kartı okuttum, sonra elini kaldırıp biyometrik tarayıcıda parmak izlerini kullandım.

Muhafızı yere düşürdüm. Bir daha kıpırdamadı.

Kilit açıldı. Kapıyı tekmeledim ve beni öldürmek için bekleyen biri olabilir diye karabina silahımı tekrar kaldırdım. Az önce girişin yanındaki kameranın tam görüş alanında duruyordum. Ama sürekli çalan sirenler ve yanıp sönen acil durum ışıkları dışında içerisi sessizdi.

B binasının içi tuğla ve betondan yapılmıştı. Sağda, bir kapı dinlenme odasına benzeyen bir odaya açılıyordu. Solda ise bir asansör vardı. Düğmeye bastığımda tepki vermedi. Anahtar kartını okuttum ve asansör çalışmaya başladı. Kapılar açıldı.

İçeri girdim ve aşağı düğmesine bastım. Asansör inmeye başladı. Kapılar açıldığında, silahımı hazırlayarak duvara yaslandım. Beni karşılamaya gelenin kim olduğunu görmek için bekledim.

Silahın kurulduğu sesi duydum.

"Westwick bende. Silahlarınızı bırakın ve ellerinizi kaldırarak dışarı çıkın, yoksa beyni beton bloğa sıçrayacak."

Gözlerimi kırptım. "B? Sen misin?"

Siren keskin sesini sürdürüyordu, ama yine de onun nefesini duyabiliyordum. Asansörden çıktım, silahım yanımda asılı duruyordu. Brynn orada kendi M4 tüfeğiyle duruyordu.

"B," dedim yine, duygularımdan boğulmuş bir halde. Şok, rahatlama ve onu gördüğüm için duyduğum saf sevinç. Tam da ait olduğu yerde. *Benim* yanımda. "Merhaba tatlım."

Kolumu uzattım ve Brynn neredeyse bana yığıldı. Onu sıkıca tuttum ve alnımı alnına dayadım.

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedi. "Ryker seni öldürdüklerini söyledi. Buna inanmak istemedim, ama... Birkaç saat önce yardımına ihtiyacım vardı, ama geç olması hiç olmamasından iyidir."

Ben gülerek, şakaklarına hızlı ve sert bir öpücük kondurdum. İçimde çok fazla şey oluyordu. Ona söylemek istediğim milyonlarca şey vardı

söylemek istediğim milyonlarca şey vardı. Hepsi beklemek zorundaydı.

Hızla, arkasında bir adamın uzandığı arabayı inceledim. Onun Garon Westwick olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Ağız koli bandıyla kapatılmıştı ve sarı saçları dağınıktı.

"Sen tüm işi hallettikten sonra ben de devreye girerim diye düşündüm." Ağız bantlanmış halde bağırmaya çalışan Westwick'e başımı salladım. "Meşgulmüşsün."

"Evet. Ve buradan bir an önce gitmek istiyorum."

"Ben de. Yeni arkadaşın kim?" Duvara yaslanmış, sanki içinde kaybolmak istermiş gibi duran zayıf adamı işaret ettim.

"O Josiah." Brynn bir an durup bir şey düşündü. "Stillwater'ın burada ne sakladığını biliyorum. Üyeler için karanlık web pazarı işletmek için bir sürü sunucuları var. Josiah teknik eleman. Birkaç aydır burada tutsak tutuluyor. Bizimle geliyor." "Bilgisayarlar," dedim ve o anlamlı gözlerle *başını* salladı.

Virüs, diye düşündüm.

"Sana anlatacak çok şeyim var, ama beklemesi gerekecek." Başını Westwick'in yönüne doğru eğdi. Adam söylediklerimizin hepsini dinliyordu.

İkimizin de paylaşacak çok şeyi vardı, ama evet. Sonra. Alnına bir kez daha öptüm. Dayanamadım. O harikaydı.

"Sirenleri nasıl kapatacağını biliyor musun, Josiah?" diye sordum. "Sinirlerimi bozuyor."

Kafasını salladı. "Kapı kulübesinde kontrol ediliyor." "Ah.

O zaman muhtemelen benim hatam."

Brynn sırttı. "Tahmin etmeliydim." Silahının askısını düzeltti. "Toplanıyorduk ve yangın çıkışına yönelecektik. Asansörün güvenli olduğunu düşünmüyorsan tabii. Orada neyle karşılaşacağımı bilmiyordum."

"Terk edilmiş gibi görünüyordu. Kapıya ilk geldiğimde direnişle karşılaştım. Üç muhafız. Artık direnmiyorlar. Başka kimse ortaya çıkmadı."

"Manning ve O'Hanlon?"

"Öldüler."

"İyi. Ryker'ı bir saattir görmedim. O benim en büyük endişem. Sabah Westwick'in buradan ayrılışını kontrol etmesi gerekiyordu."

"Helikopter mi?" diye yüksek sesle düşündüm. Stillwater'ın bir tesisi tahliye etmek için paralı askerlerle dolu bir helikopter gönderdiğini görmüştüm.

"Olabilir."

Westwick muhtemelen cevabı biliyordu, ama şu anda bize söylediği hiçbir şeye güvenmek aptallık olurdu. "Asansörü kullanmayı öneriyorum," dedim. "Daha hızlı olur. Westwick'in aracı alarının çaldığını fark ederse erken gelebilir. O zamana kadar buradan çıkmamız lazım. Kalan direnişçileri halletmek için silahlı iki kişiyiz. Artı Josiah." O adam ne kadar işe yararsa artık.

"Ve rehinemiz var," diye ekledi karamsar bir şekilde.

Kahretsin. Bu kadına zaten deli gibi aşık olmasaydım, gözlerindeki o bakış beni delirtirdi.

"Tabii ki," dedim. "Senin yanında olacağım."

Josiah arabayı asansörün içine itti. Westwick homurdanmayı ve direnmeyi bırakmıştı. Akıllıca bir hareket. Onun yerinde olsaydım, gücümü saklayıp bu durumdan nasıl kurtulacağımı planlardım. Tabii ki benim görevim bunun gerçekleşmemesini sağlamaktı. Yakında Westwick şansının ve umudunun tükendiğini anlayacaktı. Stillwater çirkin ve şerefsiz bir sonla karşı karşıyaydı.

Sonra yeleğimin cebindeki şırıngayı hatırladım. Onu çıkardım ve iğneyi Westwick'in koluna batırdım. Gözleri panikle şişti ve ben, o bilincini kaybedene kadar birkaç saniye boyunca ona gülümsedim. "Birkaç saat uyuyacak," dedim Brynn'e.

"İyi."

Silahlarımızı ve mühimmatımızı hızlıca kontrol ettim. Brynn'in ayakkabısı yoktu, bu endişe vericiydi. "Kıyafetlerin farklı," diye kulağına fısıldadım.

Gözleri başka yere kaydı. Asansörü çalıştırmak için düğmeye bastı. "Endişelenme. Sonra açıklayabilirim."

Korku içimi kapladı. Yaralanıp yaralanmadığını kontrol etmemek için büyük çaba sarf ettim. Yaralanmamış gibi görünüyordu. Şu anda onun için yapabileceğim en iyi şey, onu güvenli bir yere götürmektir.

Asansörün yukarı çıkışı acı verici derecede yavaştı. Bu anları Garon Westwick'e bakmak için kullandım. Güçlü yönetici, bağlanmış, uyuşturulmuş ve bir bagaj gibi itilip kakılıyordu. Ve bu, başına gelecek aşağılama ve acının sadece başlangıcıydı. Eğer Brynn'e dokunmuşsa...

Ama bu, zihnimin gitmesine izin verebileceğim bir yol değildi. Şu anda değil. Mevcut görevimize odaklanmak istiyorsam, olmazdı.

Zemin katta kapılar açıldı. Kırmızı acil durum ışıkları yanıp sönmeye devam ediyordu.

Brynn silahını kaldırarak ilk olarak dışarı çıktı. Alanı temizledi, pencereden manzarayı kontrol etti ve dışarıya doğru yol gösterdi. Josiah arabayı itti, ben de arkadan takip ettim.

Dışarıda, golf arabası bıraktığım yerde duruyordu. Brynn bizi korurken, Josiah ve ben tutsağımızı arabaya bindirip yolcu koltuğuna attık.

"Sürsen iyi olur. *Dikkatli ol,*" diye uyardım. Josiah'a anahtarları attım ve o da küçük motoru çalıştırdı. Brynn ve ben, silahlarımızı hazır tutabilmek için arka bagaj bölümüne çöktük.

Kapı kulübesine yaklaştığımızda, Josiah'a arabayı gardiyanların kişisel araçlarını park ettikleri alana çekmesini söyledim. Öldürdüğüm ikinci gardiyandan aldığım bir anahtar takımı vardı. Anahtarlar, çift kabinli ve açık kamyonet kasalı bir Ford F150'ye uyuyordu. Westwick'i arka koltuğun zeminine attık ve onu gizlemek için üzerine bir battaniye örttük.

Plan tatil köyünde tamamen mahvolmuştu, ama şimdi Westwick'le birlikte Arizona'dan çıkmaya hazırдық. Koruyucularla temasa geçtiğimizde, bu karmaşanın geri kalanını halledebilirdik. Ryker ise Westwick'in "ulaşımını" ayarlamak için tesisten ayrılmış gibi görünüyordu. Bu da onun destekle geri dönmeden önce buradan çıkmamız için bir neden daha demekti.

"B, sürmeye hazır mısın?" Anahtarları uzattım ve Brynn aldı.

"Yaklaşık kırk saattir uyumadığımızın farkında mısın?" diye sordu.

"Yolda bir market falan durup enerji içeceği alırsız diye düşündüm."

Yüzünde beliren o gülümsemeyi görmek çok hoşuma gitti. Sanki güneş planlanandan önce doğmuş gibiydi.

"Nereye oturayım?" diye sordu Josiah. Westwick'le arka koltukta oturma fikri onu pek heyecanlandırmamış gibiydi.

"Eğer iyi davranırsan, sonra ön koltuğa geçebilirsin." Bir sonraki sürüş sırası bana gelecekti ve bu da Brynn'e arkada biraz uyku çekme şansı verecekti. Westwick'i içine tıkmak için bagajlı bir araca geçeceğimizi varsayarsak. Bu öncelikli bir konuydu, çünkü çoğu insan arkamızda bağlı ve ağzı tıkanmış bir adamı taşıdığımız için bize kötü gözle bakardı.

Josiah arabaya binmeden önce elimi omzuna koydum. "Ama önce, çıkışı nasıl açacağını biliyor musun?" Tel örgü kapı hala kapalıydı ve Manning'in SUV'si girişi engelliyordu.

Josiah iç geçirdi. "Evet, bunu yapabilirim." Kapı kulübesine doğru koştu.

Brynn sürücü kapısının yanında duruyordu. Yanağına dokundum. Birkaç saniye daha onun ne kadar güzel ve güçlü olduğuna hayranlıkla baktım. "Sonra konuşuruz," dedim. "Bana her şeyi anlatabilirsin."

Yüzünde gerginlik belirdi ve gömleğimin yakasından tutundu. "Cole..."

"Sana göz kulak olacağım."

Koyu renkli gözleri kalktı. Çok fazla belirsizlik ve keder vardı. Yine de bana bunu göstermeye hazırdı, oysa asansörden çıktığımdan beri tam bir sert kız gibi davranıyordu.

"Hey, Cameron?" diye seslendi Josiah. "İşe yaramıyor. Bir şey sıkışmış."

"Geliyorum," diye seslendim. Başparmağımla Brynn'in yanağını okşadım. "Hemen döneceğim. Kamyoneti getirir misin? Kapıyı açtığımızda atlayıp gideceğiz."

Başını sallayarak sürücü koltuğuna oturdu ve motoru çalıştırdı.

Asfaltı geçtim. Josiah kapı kulübesinin içindeydi, eli güvenlik görevlilerinin dokunmatik ekranındaydı. Ama sert bir şekilde duruyordu. Düğmelere basmıyordu. Bana bakmıyordu bile.

Sonra onun bana Cameron dediğini fark ettim. O adı nereden biliyordu? Brynn mi öyle demişti? Yoksa...

Yaklaşmamı yavaşlattım ve kollarımdaki karabini kaldırdım. Aynı anda Josiah başını çevirdi, gözlerinde panik vardı.

Kahretsin, hayır.

Bir atış sesi duyulduğunda, dönüp çömelerek koştum.

"Clay!" diye bağırdı Ryker. "Bana Westwick'i verin, yoksa hiçbiriniz buradan canlı çıkamazsınız!"

Tüfeğimin şarjörünü kontrol ettim ve başka bir şarjörle değiştirdim. "Olmaz."

Bir el daha ateş edildi ve Ryker Josiah'ı kapıdan dışarı itti. IT elemanı asfaltta uzanmış, başı benim çömeldiğim yerden zar zor görünüyordu. *Ölmüş.*

Bir motor gürledi. Brynn'in kamyoneti sürdüğünü görmek için göz ucuyla baktım. Açık penceresinden bir silah namlusu göründü. Atışlar kapı kulübesine çarptı ve camlar yere yağmur gibi yağdı. Kahretsin, beni kurtarmaya çalışıyordu. Bu kadının böyle kötü bir alışkanlığı vardı.

Onun koruma ateşi sayesinde hücum ettim ve Ryker kapıdan kaçarken onunla çarpıştım. O belinden eğilmişti, ben de sırtına tutundum ve sağ dizimi kaldırıp yüzüne vurdum. Burnu kırıldı. Kollarını belime doladı ve ikimiz de yere düştük. Artık yakın dövüşe geçmiştik, acımasız yumruklar ve tekmeler yağmur gibi yağıyordu, ikimizin de hantal silahlarımızı nişan alacak kadar yer yoktu. Ryker, protezimin yuvasına botunun topuğuyla vurmaya çalıştı. Dişlerimi sıkarak ellerimi boğazına doladım. Sıkıştırdım.

Taktik bıçağını ele geçirmeyi başardı. Bıçağı bana saplamaya çalışırken bıçak parladı, ama ben dirseğimle kolunu sabit tutmaya devam ettim ve sıkmaya, sıkmaya devam ettim. Diğer yumruğu acımasızca yanıma indi, ama ben pes etmedim.

Bu, Luciana ve kızı içindi. Westwick ve Ryker'ın terörize ettiği masum dadı Petra içindi. Ryker'ın incittiği herkes içindi.

Brynn için.

Öfkemi haykırdım. Ellerimin altında bir şey kırıldı. Ryker benimle mücadele etmeyi bıraktı.

Brynn benim adımı haykırıyordu. Kendimi yukarı ittim, silahımı aldım ve kamyonetin açık penceresine topallayarak gittim. "Kapı,"

"Onu açmamız lazım."

Kapı kulübesinin içindeki tüm kumandalar kırılmış ve kırık camlarla kaplıydı. Ama bir tür manuel açma mekanizması olmalıydı. Brynn kamyonetten indi, motoru çalışır halde bırakarak birlikte çitlere doğru yürüdük. Açma mekanizmasını bulmayı başardık ve kapıyı açtık.

Sonra Stillwater'ın güneş enerjisi santralini arkamızda bıraktık.

OTUZUNCU BÖLÜM

Brynn

SONRAKİ BİRAZ saatler birbirine karıştı. Rastgele bir küçük kasabadaki bir otelin otoparkına varana kadar kamyoneti sürdüm, orada araçları değiştirdik ve plakaları değiştirdik.

Cole da bu fırsatı değerlendirerek River'ı aradı. İnanılmaz bir şekilde, Cole hala gizli kimliği için kullandığı telefonu elinde tutuyordu. Benim Brianna Waverley telefonum kaybolmuştu ve FBI'ın verdiği telefonun da çoktan kaybolduğunu varsayıyordum.

Dürüst olmak gerekirse, Michael Stanford'u arayıp FBI ekibinin gelip geride bıraktıklarımızı temizlemesini istemek için can atıyordum. Ama öyle bir şansım yoktu. Zaten Cole ile bu konuyu tartışacak enerjim yoktu. Henüz yoktu.

Onun burada, benimle birlikte olmasına çok seviniyordum. Hayatta olmasına. İkimiz de hayattaydık. Şu an için Cole'un yanımda olması yeterliydi. Elini tutmak ya da parmaklarının omzumda ya da uyluğumda masaj yapmasını hissetmek. Sadece onun yakınımda olduğunu bilmek.

Bir benzin istasyonunda Cole bana bir çift parmak arası terlik aldı, böylece artık çıplak ayakla dolaşmıyordum. Cole sürerken ben yolculuğun geri kalanında uyukladım. Uyandığımda güneş yeni doğmuştu ve parlak ışınları pencereden içeri giriyordu. Hedefimizin neresi olduğunu bile bilmediğimi fark ettim. River, Westwick'i götüreceğimiz güvenli evin adresini bize verecekti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum uyuklu bir sesle.

"River bana New Mexico sınırının hemen kuzeyindeki bir adres verdi. Birkaç saat içinde orada oluruz."

Su şişesini açtım ve uzun bir yudum aldım. "Ryker'ın adamlarından nasıl kaçtığını bile bilmiyorum."

Cole'un ağzının köşesi yukarı kalktı. "Manning ve O'Hanlon beni çöle götürdüler. Otel görevlisi Lance onlara yardım ediyordu. Beni senin cinayetinden suçlamak için karmaşık bir plan yapmışlardı ve bu onların hatasıydı."

"Lance. O pislik herif beni kaçırmalarına yardım etti."

"Biliyorum. Onu bacağından vurdum ve orada bıraktım. Çözülmemiş işlerden biri." Cole elimi tuttu. "Eğer hayatta kalırsa, istersen onu bulabilirim. Başka bir şey yaptı mı?"

Başımı koltuğun başlığına yaslayıp gökyüzüne baktım. "Lance bana dokunmadı. O sadece Stillwater'ın parasını alan bir pislikti ve Ryker ona başka seçenek bırakmamış olabilir." Josiah gibi. O da Stillwater'ın çevrimiçi pazarını kurmasına yardım etmişti, ama bunu kötü bir şey yapmak istediğinden çok korkudan yapmıştı. Şimdi o ölmüştü, Westwick ise hala hayattaydı. Bu adil miydi?

"Flash sürücüyü kullandım," diye ekledim.

"Kullandığını tahmin etmiştim. Aferin, B. Senin sayende, yapmaya karar verdiğimiz her şeyi başardık. Tutsağımızı güvence altına almayı da dahil. Cole parmaklarıyla gevşek, dağınık saçlarımı düzeltti. "Neredeyse bitti."

Bize bundan sonra ne olacak? Neredeyse soracaktım. Ama daha derin düşünceler aklımdan kaçtı. Kısa bir şekerleme yapmama rağmen, yorgunluktan bitkin düşmüştüm. Hiç bu kadar yorgun hissetmiş miydim? Belki de acemi birliğinde. Ya da Quantico'daki o gerçekten sadistçe eğitim sırasında. Kim bilir.

Birkaç saat ve kahvaltı için bir mola verdikten sonra, harap olmuş tek katlı bir evin garajına girdik. Colorado sınırını yeni geçmiştik. Güvenli evin verandasında ışık yanıyordu, garajda bir araba vardı. Ama bunun dışında, ev yalnız görünüyordu. Sessiz, rüzgarlı bir yolda olduğumuz için, meraklı komşulardan ve otoyol trafiğinden uzaktaydı.

Arabamızın bagajından bir gürültü geldi.

"Ben de uyuduğumu sanmıştım," dedi Cole.

"İlaçların etkisi geçmiş galiba." Gözlerimi ovuşturarak kalan enerjimi topladım. En azından burada, Westwick'in çıkardığı gürültüyü kimse umursamayacaktı.

gürültü çıkaracağı umurunda olmayacaktı. Ne kadar boka battığını birazdan anlayacaktı.

Büyük bir figür evden çıkıp verandaya adım attı ve ben kahkaha attım. Westwick *onunla* tanışmaktan hoşlanmayacaktı.

Trace Novo elini kaldırıp bize el salladı. Ben de ona el salladım. "T'nin burada olacağını bilmiyordum," dedim. Cole ve ben, Westwick dinliyor olabileceği için baş harflerimizi kullanmaya karar vermiştik. Onun isimleri bilmesine gerek yoktu. Bir daha asla özgür bir adam olamayacaktı, ama yine de bu akıllıca bir önlemdi.

"Sanırım kısa çöpü çekti," dedi Cole.

"Ya da daha çok, uzun çöpü. Birkaç arkadaşımızın Stillwater'ın başıyla yüz yüze görüşmekten heyecan duyacağını düşünüyorum." Tüm Koruyucular Westwick'in kanını istiyordu.

Cole güldü. "Evet, şimdi sen söyleyince fark ettim."

Güm, güm.

Gözlerimi devirdim. "Hadi gidip ev sahibimize merhaba diyelim. Tutsağı daha sonra, onu nerede saklayacağımızı bulduktan sonra indiririz."

Bagajdan yine güm güm sesler geldi. Westwick duymuş olmalıydı. Bana yorgun bir gülümsemeyle göz kırpan Cole arabadan indi. Bagajın yanında kısa bir süre durdu, bagajı açtı ve Westwick'in kelepçelerini kontrol etti. Adam hiçbir yere gidemezdi.

Sonra Trace ile ön kapıda buluştuk, arabadan yeterince uzakta, Westwick'in duyamayacağı bir mesafede. Ayaklarımın üzerinde duramıyordum, ama Cole'un belime koyduğu eli beni dengeledi.

"İkinizi de görmek güzel," dedi Trace. Cole'un omzuna, sonra da benim omzuma vurdu. "Charlotte sürekli bize gelişmeleri soruyordu. River, senin aradığını ona bildirmekten çok mutlu oldu."

En iyi arkadaşımdan bahsetmesi göğsümde bir özlem hissi uyandırdı. Charlotte'u ne zaman tekrar göreceğimi bilmiyordum, ama umarım yakında olurdu. "Seni de görmek güzel," dedim Trace'e. "Ama River'ı bekliyordum. Bu görevde bizim Koruyucularla irtibat görevlisi oydu."

Trace başını salladı. "Cole aradığında ben zaten River'ın dairesindeydim. Virüsü yükledin. Aferin. Riv, bilgisayarı bildirimlerle çalmaya başladığı anda beni uyandırdı ve ben de onu Hartley'de bırakıp hacker işini yapmaya gittim."

"Hepsi Brynn'in eseriymi," dedi Cole. "Bana neredeyse hiç ihtiyaç duymadı."

Gölümseyerek başımı salladım.

"Tutsağımızın durumu nasıl?" diye sordu Trace.

Cole arabaya gözlerini kısarak baktı. "Onu çoğu insan kaçakçılığı kurbanından daha iyi muamele ettik. Kanaması yok ve bildiğim kadarıyla kırık kemiği de yok. Nefes alması dışında, bu konuda söyleyecek pek bir şeyim yok."

"Burası Koruyucular'ın güvenli evi mi?" diye sordum.

"Ah, hayır." Trace sakalını büyük avucuyla ovuşturdu. "Ortak bir tanıdığımız tarafından sağlandı. İçeride seni görmek için sabırsızlıkla bekleyen biri, Brynn."

"Beni mi?" Charlotte olamazdı. Vali yardımcısı buraya gelme riskini asla almazdı.

Ama içeri girip yüzünü gördüğüm anda, bilmem gerektiğini anladım.

"*Michael*? Burada ne işin var?"

Stanford, düğmeli gömleği ve blazer ceketinin üzerine kollarını kavuşturmuş, giriş kapısında duruyordu. Sanki brifinge geç kalmışım gibi kaşlarını çatı. "Beni gördüğüne şaşırdın mı? Tehlikeli bir görev sırasında tüm iletişimi kesip sonra ne bekliyordun? Omuz silkip, ajanıma ne olduğunu öğrenmek için Koruyucuları aramayacağımı mı sandın? Arizona'ya kendim gitmediğim için şanslısın."

"İşler karmaşıklaştı."

"Hiç şüphesiz. Şimdi, öylece durup kalacak mısın, yoksa bana sarılacak mısın? Duygusal davranmak bizim tarzımız değil, biliyorum, ama senin için ölümüne korktum, Brynn." Kollarını açtı ve ben de onun bana sarılmasına izin verdim. "Biraz kişisel zaman ayırdım ve Colorado'nun güneyine sessiz bir tatile çıktım," dedi Stanford. "Partnerinin sonunda aradığını duyduğumda çok rahatladım. İyi misin?"

"Yeterince iyiyim. Üzgünüm."

Stanford sırtımı okşadı. Durum garipleşmeye başladığı anda kendimi ondan uzaklaştırdım.

Sonra Cole'un hala kapının arkasında durduğunu fark ettim. Yakışıklı yüzünde okunamayan bir ifade vardı. "*Onun*

"Ajan mı?" Cole yavaşça sordu.

Kahretsin. Cole'un bunu öğrenmesi için en kötü yol buydu. "Görüldüğü gibi değil. Ben..."

Trace o anda içeri girerek benimle Cole'un arasına girdi. "Ajan Stanford kaynaklarını teklif ettiğinde, ilk başta emin olamadık. Ama dün gece, operasyonun beklediğimizden çok daha büyük olduğu ortaya çıktı. Stanford, senin nerede olduğunu öğrenmek için zaten bu güvenli evde bekliyordu, Brynn. Mantıklıydı." "Arizona'daki Stillwater güneş enerjisi santralini öğrendiğim anda ve orada bulduklarınızı, bir operasyon ekibi kurdum," dedi Stanford. "Ekip şimdiden yola çıktı. Görünüşte, kaçırılma olayına ilişkin isimsiz bir ihbar üzerine harekete geçiyorlar. Ama aynı zamanda sizin bıraktığınız karışıklığı da temizleyecekler."

"Yanımızda getirdiğimiz mahkum ne olacak?" diye sordum, göğsümden inanılmaz bir kahkaha yükseldi. Çok yorgundum. Her şeyi güzelleştirmek için çok sinirliydim. "Cole ve ben Westwick'i FBI'ya teslim etmeye niyetimiz yok. Cole'a bunun Koruyucular'ın görevi olduğunu söyledim ve evet, sana rapor göndermem gerekiyordu, ama şimdi FBI'nın devralmasına ve Westwick'i serbest bırakmasına izin verirsem yazıklar olsun bana. O adamın yaptıklarından sonra olmaz."

Bunun üzerine Cole arkasını dönüp uzaklaştı ve evin içlerine doğru bir koridora girdi. Bir kapı hafifçe kapandı. Neredeyse onun peşinden gidecektim, ama Stanford koluma nazikçe elini koyarak beni durdurdu.

"Trace ve ben zaten bir anlaşmaya vardık," dedi Stanford. "Bu hala FBI görev gücünün yetkisi altında ve Stillwater sorunlarımızı ortadan kaldırmak için üstlerden açık çek aldım. Bana kalırsa, bu, Koruyucuların burada olan ya da olmayan herhangi bir mahkumu ele almasına izin vermeyi de içeriyor."

Onay için Trace'e baktım. "River'in üzerinde çalıştığı kısım ne olacak?" River'in virüsü, Stillwater hakkında sayısız bilgi sağlayacaktı. FBI bunu isteyecekti. *Stanford* da isteyecekti. Eski patronumu sadece bir ajan olarak değil, bana ailem gibi davranan biri olarak da takdir ediyordum. Ama bu tür bir kontrolü bir vigilante grubuna devretmek onun tarzı değildi. Stanford bizzat bana Koruyuculara güvenmememi söylemişti. Bu kadar çok şey mi değişmişti?

Trace başını salladı. "Dün geceki olaylar üzerine Michael ve ben bir anlaşmaya vardık. Cole'un federal bir kurumla çalışmaktan ne kadar mutsuz olduğunu biliyorum. River bana söyledi. Ama Riv ve ben CIA'deydik. Güven bana, FBI'yı halledebiliriz. Köpekbalıklarıyla dolu sularda ilk kez yüzmüyoruz." Eski patronuma gülümsedi. "Alınma, özel ajan."

"Hiç alınmadım." Stanford güldü. Bana döndü. "Anladığım kadarıyla görev sırasında partnerinle yakınlaştın, öyle mi? Öyle görünüyor. Belki de biraz fazla yakınlaştın."

Ona uyarıcı bir bakış attım. "Artık benim patronum değilsin. Ya da babam."

Trace öksürdü. "Brynn, Cole ve sen, rapor vermeden önce dinlenmeyi hak ettiniz. Michael ve ben, tutukluyu sakın bir yere götüreceğiz. Tanışmaya daha elverişli bir yere."

Titredim. Trace öyle sırtıttığında korkutucu oluyordu.

"Senin için sorun olur mu?" diye sordu Stanford. "Bailey ile burada kalman sorun olmaz mı?"

"Cole'un yanında olmaktan başka bir şey istemem," diye tersledim. "Geri kalan fikirlerini kendine sakla, çünkü ne yapacağımı biliyorum."

"Ben bir şey mi söyledim?"

"Çok şey söyledin." Huysuz ve sinirliydim. Babasıyla konuşan bir genç gibi. Ama başka türlü davranacak sabrım yoktu.

"Bana ihtiyacın olursa haber ver." Çıkarken koluma hafifçe vurdu. Trace kilitleyip daha sonra geri döneceklerini söyledi.

Kapı kapandıktan sonra Cole'u aramaya gittim.

Koridorda, kapılar bir banyoya ve birkaç yatak odasına açılıyordu. Cole ikinci yatak odasındaydı, yapılmış yatağın üzerinde oturuyordu. Kapıyı açtım ama orada durup kapı çerçevesine yaslandım.

"Selam," dedim. "İçeri girebilir miyim?"

Başını kaldırdı. "Tabii ki."

Bu iyiye işaretti. Odaya doğru ilerledim. "Cole, özür dilerim."

"Bana yalan söyledin," dedi sakın bir sesle. Gerçekçi bir şekilde. Ama öfkesinin olmaması beni daha da kötü hissettirdi.

Ağzımı açtım, bahaneler ve gerekçelerle hazırdım. Ama o haklıydı. "Stanford ile iletişim halinde olduğumu sana söylemeliydim. Ona haber vermek için kullanmak üzere bir kontrollü telefon almıştım ve bunu senden sakladım. Kendime, ona gerçekten hesap vermediğimi ve onun bana emir vermediğini, bu yüzden sorun olmadığını söyledim. O kontrollü telefon, Stanford'dan yardım istemekten başka çaremiz kalmazsa diye bir nevi sigorta poliçesiydi. Ama dürüst olmalıydım. Birkaç gün önce iletişimi kestim. Sen ve ben... yakınlaşmadan önce."

"Neden?"

"Çünkü bunu saklamak yanlış geliyordu. Sana güvenmek istedim. Senin partnerin olmak istedim. İkimiz hakkında söylediğimiz her şey, birlikte olmak, benim için gerçektir. Lütfen buna inan."

"Buraya gel," diye fısıldadı. "Ne? Neden?"

"Çünkü sana dokunmam gerekiyor, B," dedi yumuşak bir sesle. "Ve dokunamamak beni öldürüyor."

Boğazımdaki düğümü yuttum. "Beni de öldürüyor."

"O zaman buraya gel."

Odayı geçtim. Cole beni kucağına çekti. Üzerine oturdum. Boynum ve köprücük kemiğime öpücükler kondurdu, kolları belimi sıkıca sardı. Beni o kadar sıkı tutuyordu ki ciğerlerimi tamamen dolduramıyordum. Ama hiçbir şey için ondan uzaklaşmazdım.

"Bir hafta önce, FBI patronuna hala bilgi verdiğini duyduğumda çok kızardım," dedi. "Bunu kabul ediyorum. Senin FBI ajanı olduğunu öğrendiğimde biraz... *sinirli* olmuştum."

"*Biraz* sinirli mi?"

Yanağıma öpücük kondururken gülümsemesinin şeklini hissettim. "Ama son birkaç gündür yaşadığımız onca şeyden sonra. *Senin* yaşadıklarından sonra." Bir titreme geçti içinden. "FBI umurumda değil. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Ayrıyken neler olduğunu anlat."

Güneş enerjisi santralinde yeniden bir araya geldiğimizden beri aynı soruyu çeşitli şekillerde sormuştu. Az önce, o kadar özenle ve şefkatle söylemişti ki gözlerim yaşardı.

"Düşündüğün kadar kötü değildi."

"*Benim* ne düşündüğüm önemli değil." Cole bana hem koruyucu hem de haklı bir öfkeyle baktı. "Yemin ederim, Westwick seni esir tutarken sana zarar verdiyse ve sen bana izin verirsen, Koruyucular, FBI ya da başka hiçbir şey umurumda olmaz, sadece *sen* umurumda olur. O hayvanın bunun bedelini ödeteceğim. Sonuçları ne olursa olsun."

Parmaklarımla onun kısa saç tellerini okşadım. Benim yatıştırıcı dokunuşumla yavaş yavaş gevşedi. Elimi Cole'un yüzüne götürdüm, o da yüzünü bana çevirdi ve gözlerini kapattı.

"Westwick beni kaçırdı, böylece Eric Masterson'ı onun için gözetleyebilecektim. Diğer erkekleri de. Westwick benim onlarla yatmamı ve onların sırlarını ona aktarmamı istedi. Ama önce, onu 'etkilememi' istedi."

Cole küfretti ve gözlerini açtı. Ama ben parmaklarımla saçlarını okşamaya devam ettim.

Westwick bana yeterince yaklaştığı anda, onu boyun eğdirme pozisyonuna aldım. Onu boğazlayarak bağladım. Sonra kapının dışındaki muhafızı öldürdüm. Böylece kaçabildim. Korkmuştum. Ama her şeyden çok, seni düşünüyordum. Ryker, adamlarının seni öldürdüğünü söylemişti.

Sıcak gözyaşları yanaklarımdan akmaya başladı, bu beni şaşırttı. Cole onları öperek sildi. "Ama işte buradayım."

"Buradasın."

Bir süre başımı omzuna yasladım. İkimizin de kalbi hızla atıyordu, ama sonunda yavaşladı.

Görevlerden sonra, başarılı olanlardan bile, sık sık boşluk hissederdim. Bugün, bu his çok derindi. Ama Cole beni kucakladığı her dakika, beni hayata geri getiriyordu.

Bir süre sonra Cole, "O anki heyecanla aptalca bir şey söylememek için odadan çıktım. Eski FBI patronunu burada görmek beni pek heyecanlandırmadı, yanlış anlama, ama senin iyi olduğunu görünce duyduğum rahatlama bunun yanında sönük kalıyor" dedi.

"Ben de öyle. Senden bir şeyler sakladığım için gerçekten
üzgünüm, Cole."

"Bunu daha sonra konuşabiliriz. Gerekirse. Ama sana seninle
ilgileneceğimi söyledim. Şu anda da bunu yapacağım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Cole

BRYNN sütyen ve külotuna kadar soyundu. Tatil köyünden ayrıldığıımızda giydiği aynı iç çamaşırları. Bu yatak odasında banyo vardı. Ben kirli gömleğimi çıkarıp köşeye attığım sırada, o birkaç dakikalığına mahremiyetine çekildi.

Aynaya baktığımda yeni çizikler ve morluklar gördüm. Çoğu muhtemelen Ryker ile kavgamdan kaynaklanıyordu. Kafam hala hafifçe zonkluyordu. Ah.

Sonra banyo kapısı açıldı ve Brynn odaya göz attı. "Benimle geliyor musun?" Nefesini tutarak dışarı çıktı. "Tanrım, Cole. Yaralanmışsın."

"O kadar da kötü değil."

Nazıkçe yanıma dokundu, parmakları morlukların izlerini takip etti. "Korkunç görünüyor. Hastaneye gitmeni öneririm, ama sorular sorulur. Stanford buraya bir doktor bulabilir."

Gülümsedim, bileğini tutup elini öpmek için kaldırdım. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Öyle mi?" Brynn'in gözlerinin altında koyu halkalar vardı, ama bana baktığıında bakışları keskinleşti.

"Evet. Sana banyo hazırlayacağım. İyi olur mu?"

Banyoya girdim ve suyu açmak için diz çöktüm. Bu küvet standart boyuttaydı, ikimiz için yeterince büyük değildi. Ama sorun değildi. Şu anda benim için önemli olan Brynn'di. Su yeterince yükseldiğinde, onu küvete soktum. Çıplaktı, ama ben buna odaklanmıyordum. Ellerime sabun sürdüm ve onu cildine yedirdim, son birkaç günün izlerini yıkadım.

Uzun saçlarını parmaklarım dolanmadan yıkamak o kadar kolay değildi, bu yüzden o devraldı, ama ikimiz de gülüyorduk.

Dušta duruladıktan ve bulanık suyu boşalttıktan sonra "Sıra sende" dedi.

Taze su döküldü. Pantolonumu ve boxerımı indirdim, tüm vücudum onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordu. Küvetin kenarına oturdum ve protezimi çıkardım, o da onu yatak odasına dikkatlice koydu.

Sıcak su, ağrıyan kaslarıma sihir gibi geldi. Henüz kurulanmamış olmasına rağmen, Brynn beni yıkamak için küvetin dışında diz çöktü. Ve şimdi, çıplaklığı çok daha... uyarıcıydı.

Ağır göz kapaklarıyla, üzerime köpük sürdü. Omuzlarımı, kollarımı ve göğüs kaslarımı ovuşturdu. Kendimi tutamadım. Penisim sertleşti ve uzadı, ta ki sudan dışarı çıkacak kadar. Kaygan yumruğu penisimi kavradığında inledim. Beni okşadı.

"Yatmalıyız," dedim boğuk bir sesle. Uyumak demek istedim. Çünkü ona tamamen iyiliksever, bencil olmayan nedenlerle bakmak niyetindeydim.

"Haklısın," dedi Brynn. "Yatmalıyız."

Yine inledim. Bir erkeğin gücü sınırlıydı. O kadar yorgundum ki, düzgün düşünemiyordum. Tek bildiğim, ona sahip olmam gerektiği idi.

Banyoyu olabildiğince çabuk bitirdim. Kısa süre sonra, Brynn ve ben serin çarşafın üzerinde uzanmış, battaniyeleri ayaklarımızın ucuna itmiştik. Vücutlarımız birbirine yapışmış, çıplak tenler birbirine değmiş halde öpüşüyorduk. Dilim onun ağzına girerken, parmaklarımla meme uçlarını okşuyordum.

Brynn bacaklarını kalçalarıma doladı, ayak bileklerini çaprazladı. Ona karşı sallandım, ne kadar ıslak olduğunu hissettim. Benim için hazırды. Birbirimizi yıkamak uzun bir ön sevişme olmuştu. Ama bu sadece fiziksel bir dürtüden daha fazlasıydı. Görev sırasında yaşadıklarımızdan sonra, şimdi ona yakın olmak çok şey ifade ediyordu. Hayatta kalmıştık. Buradaydık, birlikteydik ve *kazanmıştık*.

Ama gerçek şu ki, ben daha fazlasını istiyordum.

Bir şekilde dağınık düşüncelerimi topladım. Dirseklerimin üzerine kalkarak ona baktım.

"Ne oldu?" diye sordu. "Neden beni öpmüyorsun?"

"Görev artık neredeyse bitti. Stanford ve Trace bizim elimizden aldı. Bundan sonra ne yapacağını bilmek istiyorum. FBI'ya geri mi döneceksin?"

Kaşlarını çattı. "Bunu düşündüm. Yaparsam beni suçlar mısınız?"

Onun yanına uzandım. Elimi beline koydum ve bana dönmesini bekledim. "FBI hakkındaki endişelerim abartılıydı. Artık sana tamamen güveniyorum, çünkü nasıl bir kadın olduğunu gördüm. Nasıl bir savaşçı olduğunu gördüm."

"Teşekkür ederim. Ben de sana güveniyorum. Bunu daha önce de söyledim ve içtenlikle söylüyorum."

"Ama gerçekten söylemedin. Stanford'a raporlarını bana söylememenin sebebi bu."

Suçlu görünüyordu ve ben parmağımı çenesinin altına koyup onu kaldırdım.

kaldırdım.

"Kızgın değilim," dedim. "Güvenmenin senin için kolay olmadığını anlıyorum. Ama

Sana sorum şu: Sonunda bana kalbini açabilir misin?"

Brynn'in gözleri nemlendi. Hızlıca gözlerini kırptı.

"Korkduğunu biliyorum. Bir pislik seni hak ettiğin gibi sevmedi. Ama yine de, ne kadar korkutucu olursa olsun, ne kadar cesur olduğunu defalarca kanıtladın. Sana bakmam için bana bir şans ver,

B. Gerçekten. Benimle Meksika'ya gel. Biraz vakit geçir. Bana biraz zaman ver, bakalım bu ilişki nereye varacak."

Kararsızlık yüzünde belirgin bir şekilde görünüyordu. "Bu harika bir fikir, tıpkı tatil köyünde bahsettiğin gibi. Ama ben tatil demek istediğini sanmıştım."

"Tatil olarak başlayabilir. Umarım daha fazlasına dönüşür."

"Ciddi misin? Bahsettiğin şey... Bu görev dışında birbirimizi pek tanımıyoruz."

"Aynen öyle. Birbirimizin en iyi ve en kötü yanlarını gördük.

Hikayenin geri kalanını da dolduralım."

"Çok basitmiş gibi konuşuyorsun."

"Neden olmasın?" İkimiz de yalnızdık. İkimiz de kendi benzersiz yollarımızla kalbi kırılmıştık. Ama birbirimizi bulmuştuk.

Mutlu sonlara inanmazdım. İyi niyetli davranışlar nadiren iyi sonuçlanırdı ve güven, ihanetle sonuçlanırdı. Ama... içgüdülerim bana Brynn ve benim durumumuzun farklı olabileceğini söylüyordu.

"Nasıl bu kadar mükemmel olabilirsin?" diye sordu.

"Ben mükemmel olmaktan çok uzağım. Pürüzsüz tek bir yanımla bile yok. Ama belki de sana mükemmel bir eş olabilirim." Yavaşça öpmek için öne eğildim.

Paylaştığımız fısıltılar kadar yumuşak ve yavaş bir şekilde seviştik. Yan yatıp birbirimize dönük olarak, onun bacağını kalçama yüksekçe attım ve içeri girmeye başladım. Küçük, sallantılı hareketler. Tatlı, derin öpücükler. Parmaklarım onun nemli saçlarına dolandı. Penisim onun sıkı vücuduna girip çıkıyordu. Zevk, beynimdeki yorgunlukla birleşince kendimi sarhoş gibi hissettim.

Dudaklarına karşı homurdandım. "Bana bu kadar iyi geldiğine inanamıyorum."

"Mükemmel uyum," diye mırıldandı. Göz bebekleri büyüdü, muhteşem yüzünde mutluluk dolu bir ifade belirdi.

Birlikte rahatladık. Dudaklarımız öpüşerek birleşti, kollarımız birbirimizi sardı. İkimiz de uykuya dalarken bile birbirimizi bırakmadık.

Tek istediğim bir şanstı. Onu bana bu şansı vermeye ikna edebildiğimi umuyordum.

Birkaç saat sonra uyandım, midem gurulduyordu. Brynn derin uykundaydı. Yatağından dikkatlice kalkıp, battaniyeyi üzerine örttüm. Sonra protezimi takıp giyindim ve yemek aramak için mutfığa gittim.

Ne yazık ki, Sorumlu Özel Ajan Stanford'u tezgahın üzerine bir dizi plastik poşet koyarken buldum. Sanki yeni dönmüş gibiydi.

Bana başını salladı. "Bay Bailey."

"Ajan Stanford." Uykudan dolayı sesim kısılmıştı, ama onun adını acı bir sesle söylememin asıl nedeni bu değildi.

"Trace hala misafirimizle birlikte. Bir süre daha kalacağını düşünüyorum. Walmart'a uğrayıp, yiyecek ve

kıyafet alayım. Çünkü bagajınız yok gibi görünüyordu."

Bu doğrudu, ama nedense onun bu yorumu beni sinirlendirdi. "Kaçırılmamız ve canımızı zor kurtarışımız arasında bir şekilde çantalarımız kayboldu." Belki FBI'nın özel timi eşyalarımızı bulur, ama ben pek umutlu değildim.

O, benim alaycı tavrımı fark etmemiş gibi cevap verdi. "Umarım bedenlerinizi doğru almışımıdır. Brynn'in bedeni için karım Marie'den yardım istemek zorunda kaldım. Her şeyi düşünmeye çalıştım. Dağlara dönmek için botlar ve paltolar."

"Teşekkürler. Çok teşekkür ederim."

"Sorun değil. Brynn için her şeyi yaparım."

Ah. Demek kendi bölgesini işaretliyordu. Stanford onun için çok yaşlıydı ve karısından bahsetmişti, bu yüzden bunun bir tür sahte baba-kız ilişkisi olduğunu düşündüm. Cevap vermemeyi tercih ettim. Bu adama kanıtlayacak hiçbir şeyim yoktu.

Giysi torbalarını alıp, Brynn uyandığında bulması için sessizce yatak odamıza bıraktım.

Umarım benim sorularımın cevaplarını da biliyordu. İstediğim cevapları. Ama şimdi uyuduktan ve kafam daha berrak olduktan sonra, kendime çok daha az güveniyordum. Brynn gerçekten Colorado'yu ve kolluk kuvvetlerindeki kariyerini bırakıp benimle kaçmaya razı olur muydu? Benim gibi asi bir ödül avcısı olur muydu? Ne tür bir hayal dünyasında yaşıyordum ben?

Mutfağa geri dönüp kendime bir sandviç hazırladım, malzemeler için ona tekrar teşekkür ettim ve sandviçi arka verandaya götürdüm.

Öğleden sonra geç saatlerdi. Etrafımız açık çöl ile çevriliydi. Arizona'daki gibi saguaro kaktüsleri yoktu, ama Colorado'nun bu bölgesi de aynı derecede kurak bir yerdi. Yemek yerken birkaç dakika boyunca endişeli düşüncelerimle baş başa kaldım.

Ta ki Stanford arka kapıdan içeri girip diğer sandalyeye oturana kadar. "Brynn nasıl?" diye sordu. "Az önce bana tam olarak cevap vermedi. Zayıf görünmekten hoşlanmıyor. Hiçbirimiz hoşlanmıyoruz. Ama bilmem gerekiyor."

Cevabımı düşündüm. "İyi. Dinleniyor." "İyi."

"Garon Westwick'in bir daha gün ışığını görmeyeceğini garanti edersen daha da iyi olur. Brynn'e yaptıklarından çok, neden olduğu diğer tüm zararlardan dolayı."

"Memnuniyetle. Bu konuda hepimiz hemfikiriz sanırım."

Konuşmanın bittiğini düşünerek başımı salladım. Belki de Ajan Stanford o kadar da kötü bir adam değildi.

Ama sonra konuşmaya devam ederek o anı mahvetti.

"Bailey, Brynn'i buraya sağ salim geri getirdiğin için sana minnettarlığımı ifade etmek istiyorum. Açıkçası, o da görevinizin başarısında önemli bir rol oynadı. Bunu küçümsemiyorum. Ama bu iş başladığında senin hakkında ciddi şüphelerim vardı. Sen başardın."

Yüzümde bir kaş çatma hissettim. "Bu bir iltifattan çok bir hakaret gibi geldi."

"Bu gerçektir. Başka bir şey değil." Kot pantolonundan görünmez bir tüyü silkeledi. Kotun bacaklarında, sanki ütülenmiş gibi bir kırıksıklık vardı. Ya da karısı ütülenmişti. "Brynn benim için çok önemli. Onu deniz piyadesi iken işe aldım. Ajan olarak gelişimini gördüm. Ayrıca kişisel olarak yaşadığı aksilikleri de gördüm. Bunları sana anlattığım için benden nefret ederdi."

"Eminim nefret ederdi." Tabağımı ayaklarımın yanına koydum ve uzaklara bakarak onun mesajı almasını umdum.

"Ama onu ailem gibi seven biri olarak, bunu söylemem gerekiyor. İkincinin yaşadığı zorlu süreçten sonra, senin de onun için çok önemli biri haline geldiğin izlenimini edindim."

Çenemi sıktım. "Ondan yararlanmıyorum. Eğer kastettiğin buysa."

"Sadece senin nasıl bir adam olduğunu daha iyi anlamaya çalışıyorum. Onunla bir gelecek görüyor musun?"

"Evet," diye dişlerimi sıkarak cevap verdim. "Bu seni ilgilendirmez ama."

Onun daha fazla konuşmasını bekliyordum. Her zamanki *gibi "onun kalbini kırarsan ajanlarım seni öldürür"* uyarılarını yapmasını bekliyordum. Ama bunun yerine, bacak bacak üstüne attı ve sessiz kaldı. İçeri geri dönmeyi düşündüm, ama bu adamdan geri çekilmeye niyetim yoktu. O buraya dalmadan önce temiz havanın ve manzaranın tadını çıkarıyordum.

Bir sigara. İhtiyacım olan buydu. Ama ceplerimi aradığımda hepsinin boş olduğunu gördüm.

"Ryker," diye mırıldandım. "O pislik sigaralarımı kaybetmeme neden oldu."

Stanford rüzgarlığının cebine elini attı. Ve beni şaşırtacak şekilde, bir paket Marlboro çıkardı. Bana uzattı. "Marie sigara içmemi sevmez. Bu yüzden sahada olduğum zamanlarda bazen kendimi şımartırım."

"Senin, çoğu FBI ajanı gibi, aşırı büyümüş, gergin bir izci olduğunu sanıyordum."

Kıkırdadı. "O zaman şaşırabilirsin."

Bir sigara aldım, ardından o da çakmağını uzattı. Sigara yakıp bir nefes çektikten sonra çakmağı geri verdim. "Teşekkürler."

"Sorun değil."

Sonra bir hikaye anlatmaya başladı.

"Marie, ben büyürken komşumuzun kızıydı. Benden birkaç yaş küçüktü, bu yüzden pek fazla görüşmezdik. Ama bir yaz, ben izindeyken, gece yarısı kapımızı çaldı. Askerlik beni hafif uykulu yapmıştı, bu yüzden ailem uyanmadan kapıya yetiştim. Meğer eski erkek arkadaşı onu takip ediyormuş. Ailesi şehir dışındayken evine gelmiş ve içeri girmeye çalışmış. Daha önce polisi aramıştı ama hiçbir şey yapmadıkları için bu sefer aramamıştı. Bunun yerine komşusu olan denizciyi hatırlamıştı."

Bu hikayenin nereye varacağını merak ettim. Ama bir şekilde, çoktan kendimi kaptırmıştım. Sonunu öğrenmek istiyordum. Muhtemelen onun yerinde olsaydım nasıl tepki vereceğimi tahmin edebildiğim içindi.

"Benim Marie'm, yardıma muhtaç bir kız değildi. Kurtarıcı aramıyordu. Suç ortağı arıyordu. Yaklaşık bir hafta sonra iznim bittiğinde, ona sıırıslıkam aşık olmuşum. Altı ay sonra ona evlenme teklif ettim. Bu, kırk beş yıl önceydi."

"Peki ya onu takip eden eski erkek arkadaşı ne oldu?"

Yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Onun bir daha onu rahatsız etmemesini sağladık. Demek istediğim, stresli bir durumun iki insanı nasıl birbirine bağlayabileceğini anlıyorum. Ama birbirimiz için doğru kişi olmasaydık bu olmazdı."

Ciğerlerimi dumanla doldurarak çöl manzarasına kaşlarımı çatarak baktım. "Bunu bana neden anlatıyorsun ki?"

"Çünkü Brynn bir partner bulmayı hak ediyor. Tek bir görev için bir partnerden bahsetmediğimi biliyorsun. Uzun vadede birlikte olabileceği birinden bahsediyorum. Eğer o kişi sen değilsen, onu bırak gitsin. Bir kez daha kalbi kırılmasın."

"Ya ben oysam?"

"O zaman tüm kalbimle seni desteklerim."

Sigara bitince başka bir şey söylemedik. Tam sigarayı söndürürken arka kapı açıldı ve Brynn dışarı çıktı. Yeni bir kot pantolon ve kazak giymişti.

Stanford ve ben, boş sandalye olmadığı için kalkmaya başladık, ama o yanıma yaklaşıp elini omzuma koydu. "Sorun değil. Ben seninle burada oturacağım." Brynn kucağıma oturdu ve alnıma bir öpücük kondurdu.

Eski patronuna ve akıl hocasına bir mesaj vermek istediği belliydi. Bu mesajı takdir ettim. Kolumu beline doladım ve ona sevgiyle gülümsedim.

Suç ortağı. Hayat arkadaşı. Bu ifade hoşuma gitti.

Stanford boğazını temizledi. "Brynn, gizli göreve gitmek için istifa ettiğin andan itibaren, görev bittiğinde FBI'ya dönmeni isteyecektim. Cevabının hayır olacağını tahmin ediyorum."

Brynn'in gözleri benimkilerden ayrılmamıştı. O da bana gülümsedi. "Üzgünüm efendim. Çok yakışıklı bir ödül avcısı bana daha iyi bir teklifte bulundu. Ve ben de onun teklifini kabul etmeye karar verdim."

Epilogue

Brynn

COLE kravatının düğümünü çekiştirdi. "Giyinmekten nefret ediyorum." "Ama giyindiğinde çok yakışyorsun."

Yakasını düzelttim ve düğümü ayarlayarak tam olarak doğru olduğundan emin oldum. Adamım takım elbise içinde çok seksi görünüyordu, biraz rahatsız görünse de. "Bu kıyafetler bu gece bu odanın zemininde bir yığın halinde durduğunda daha da seksi olacak."

Cole sırtıttı. "Beni seks objesi olarak gören biriyle nasıl ortak olabilirim?"

Ceketinin yakalarını okşadım. "Bilmiyorum, ama başa çıkıyor gibisin." Onu öpmek için kendime çektim. Bu benim kötü bir alışkanlığımdı. Cole yakınımıdayken, onu öpmek için karşı konulmaz bir dürtü hissediyordum.

O, ensemini avuçladı ve bana bakmak için kısa bir süre geri çekildi. Sonra ağzını benim ağzımın üzerine ciddiyetle eğdi. Öpücük birkaç saniye içinde müstehcen bir hal aldı. Ona yaslandığımda, elbisenin ipeksi kumaşı tenime yumuşak bir dokunuş yaptı.

İsteksizce, avuçlarımı göğsüne koyup kendimi ondan uzaklaştırdım. "Böyle devam edersen, makyajımı yeniden yapmak zorunda kalacağım. Ya da soyunup yatağa geri döneceğiz. Sağdıç törenini kaçırırsa büyük sorun çıkar."

Gözlerindeki kötücül parıltı, hala cazip geldiğini gösteriyordu. Ama Cole'un bu düğünü hayatta kaçırmayacağını da biliyordum. "Tamam, peki," diye homurdandı. "Aşağı inelim. Ama resepsiyon için kravatımı çıkaracağım."

"Tamam, huysuz," diye alay ettim. "Senin için çıkarırım."

Elini tutup onu koridora ve asansöre doğru sürükledim.

Arizona'daki görevimizin sona ermesinden ve güvenli evde geçirdiğimiz birkaç günden sonra, Meksika'ya seyahat etmekten bahsetmiştik. Ama önce Hartley'e uğramak için bir sapma yaptık. Trace ve River'in başka işleri olduğu için, Koruyucular Last Refuge'da bizim yardımımıza ihtiyaç duymuştu.

Ve bu ziyaret *hala* bitmemişti. Üç aydır buradaydık. Han'da bir odamız ve tavernada yemek için sürekli davetimiz vardı. Aiden Shelborne harika yemekler pişiriyordu ve nişanlısı Jessi bağımlılık yapan tatlılar yapıyordu. Korunanlar Last Refuge'ye gelip giderken, Cole ve benim yapacak çok işimiz vardı. *Özellikle* de düğün planlaması devam ederken.

En iyi adamın tesiste olması, Aiden düğün tedarikçilerinden şikayet ettiğinde veya Jessi nişanlısından bıktığında Cole'un onu dinleyip başını sallayabileceği anlamına geliyordu. Jessi'yi daha iyi tanımış ve huysuz erkeklerimiz sayesinde yakınlaşmıştık. Trace'in karısı Scarlett'in de bu konuda söyleyecek çok şeyi olduğuna emin olabilirsiniz. Çünkü ne kadar sinirimizi bozsa da, erkeklerimizi dünyaya değişmezdik.

Cole ve ben, Trace veya Michael'in bize verdiği gizli görevler için birkaç kez saha gezisine de çıkmıştık. Koruyucular ve FBI, Stillwater'ı parça parça parçalamakla meşguldü. Ama tüm işin bitmesi için hala uzun bir süre vardı.

Aşağı indiğimizde, Cole yanağıma bir öpücük kondurdu. "Damatı bulsam iyi olacak," dedi. "Yemin ederim, Solo eskiden baskı altında soğukkanlıydı."

Gülümsedim. "Büyük, kötü savaşçılar bile düğün öncesi heyecanlanmaya hakları vardır."

Dışarıya, sıralar halinde sandalyelerin kurulduğu ve konukların törene katılmak için gelmeye başladığı geniş terasa çıktım. İdeal bir dağ yaz günüydü. Mavi gökyüzü, yirmi bir derece sıcaklık,

manzarayı engelleyen fırtına bulutları ya da sis yoktu. Uzaklardaki dağlar net ve berraktı. Her yere çiçek çelenkleri asılmıştı ve Aiden'ın Kaliforniya'dan gelen büyük ailesi yakınlarda sohbet ediyordu.

Owen, kız arkadaşı Genevieve ve Hart County Şerif Departmanı'ndan yarım düzine yardımcısıyla birlikte buradaydı. Dean'le sessizce konuşan Keira'ya el salladım. Son zamanlarda ikisi arasında bir tür gerginlik vardı, ama Keira sorduğumda her zaman önemsiz bir şey gibi geçiştiriyordu.

"Bana yer ayırdın mı?"

Arkamı döndüğümde en iyi arkadaşım Charlotte'un orada gülümseyerek durduğunu gördüm. "Selam!" Onu kucakladım. "Ne zaman geldin?"

"Riv ve ben dün gece geç saatlerde Hartley'e döndük. Bir aydır ilk kez kocamı gördüm ve Hart County'ye döndüğüm için çok mutluyum. Yarın bir süreliğine kulübeye kaçacağız."

Charlotte'un kariyeri hala Denver'daydı ve Capitol Hill'de onunla aniden ögle yemeği yediğim günleri düşünmek garip geliyordu.

"Seni özledim," dedim içtenlikle.

"Evet, ben de seni özledim. Bu kadar uzakta olmak zor. Görev sürem bitene kadar burada kalacağım, ama bazen..." Diye iç geçirdi. "Zor. Dün akşam prova yemeğine katılmak istedim, ama olmadı."

Charlotte'un çilek sarısı saçları yukarıya toplanmış ve dar bir elbise giymişti. Vali yardımcısından bekleneceği gibi klasik ve zarifti. FBI ajanı olduğum günlerde cesaret edemeyeceğim kadar parlak renkler ve daha kısa bir uzunluk tercih etmiştim. Ama Cole bacaklarıma, özellikle de topuklu giydiğimde, bir ilgisi vardı. Gizli görevim sırasında saçımı boyadığım için kırık uçları kestiğimden saçlarım artık omuz hizasındaydı. Saçımı daha koyu bir tona boyamıştım ve hızla uzuyordu. Cole, yüksek at kuyruğumu tekrar görmek için sabırsızlandığını söyleyip duruyordu.

"Peki ya sen?" diye sordu Charlotte. "Dağların cazibesine boyun eğmeye karar verdin mi? Kalıcı olarak burada yaşamaya karar verdin mi? Artık resmi bir Koruyucu'sun. İnkâr etme."

Gülerek cevap verdim. "Bunu inkâr etmeye cesaret edemem."

Hükümet görevim sona ermişti. Cole ve ben artık Koruyuculardık ve bu üyeliği gururla taşıyordum. Liderimiz dışarıda olduğunda bazen operasyon şefi olarak görev yaptığım için, Koruyucular merkezindeki Trace'in koltuğuna alışmıştım.

Keira, bizim saflarımıza katılmak istediğini gizlemiyordu. Şerif Owen hâlâ çekinceleri vardı, ama ben onun becerilerini geliştirmesi için bire bir eğitim veriyordum. Bu sadece an meselesiydi.

Tanrı yardımcım olsun, Hart County'ye gerçekten aşık olmaya başlamıştım.

Ve belki de... başka şekillerde de aşık olmaya.

"Ama bunun kalıcı olduğunu söyleyemem," diye çekinceli bir cevap verdim. "Cole ve benim, işler sakinleşir sakinleşmez yapacağımız planlarımız var. Beni plaja götürmek istiyor. Kıyıda bir yeri var ve onu görmek için sabırsızlanıyorum. Tatile ihtiyacımız var."

"Hepimiz öyle değil miyiz?"

Sonrasında ne olacağını bilmiyordum. Cole'a bize bir şans vereceğime söz vermiştim ve bunu içtenlikle söylemiştim. İşler yolunda gidecek miydi? Hartley'e mi yoksa başka bir yere mi dönecektim? Bilemiyordum.

Ama geceleri gözlerimi kapatıp zihnimi geleceğe yönelttiğimde, her zaman Cole'u görüyordum.

Charlotte etrafına bakındı ve beni güvertenin sakin bir köşesine çekti. "Dün valiyle bir görüşmem vardı. FBI önümüzdeki hafta başında bazı önemli tutuklamalar yapacak."

"Eric Masterson mu?"

O da başını salladı. "O da var. Senato kampanyasıyla ilgili rüşvet suçlamasıyla. Ama Stillwater'ın yönetici çevresinden birkaç üye de haraç suçlamasıyla yargılanacak."

Nefesimi bıraktım. "Nihayet." Artık hükümet ajanı olmadığım için, olayların dışında kalmıştım. "Peki Westwick?"

"FBI bir açıklama yapacak."

Şu ana kadar FBI, Garon Westwick'in seminer verdiği Arizona tatil beldesinden kaybolduğunu doğrulamıştı. Ancak Westwick'in şüpheli suç işlerine karıştığına dair söylentiler dolaşıyordu. Aslında organize suç örgütünün paravanı olan bir güneş enerjisi santraline yatırım yaptığı ve rakip bir örgülle silahlı çatışmaya girdikten sonra ülkeden kaçtığı söyleniyordu.

ama FBI, bunun devam eden bir soruşturma olduğunu ve daha fazla yorum yapamayacaklarını ısrarla belirtmişti.

Ancak FBI, soruşturmanın devam ettiğini ve daha fazla yorum yapamayacaklarını ısrarla belirtmişti.

Stanford, Cole ve benim geride bıraktığımız karışıklığı temizlemek için özel timini grevlendireceğine dair sözünü tutmuştu. Güneş enerjisi santralindeki olay yerinin mafya grupları arasındaki bir çatışma gibi görünmesini sağlamışlardı. Stillwater'ın karanlık web karaborsasını köşeye sıkıştırma hamlesine kızan rakip bir kötü adam.

FBI, Rykker'ın beni ve Cole'u kaçırmasına yardım eden otel görevlisi Lance'i de kurtarmıştı. Lance, lde yaşadığı zorlu deneyimden zar zor kurtulmuştu ve bacağına kurşun isabet etmiş halde oraya nasıl geldiğini hatırlamadığını iddia etmeyi akıllıca seçmişti. Yangın alarmı ve yangın söndürme sistemlerinin tatil köyünde yarattığı kaos nedeniyle, konukların yarısı zaten ayrılmıştı. Bu yüzden Brianna Waverley ve Cameron Clay'e ne olduğu konusunda pek soru sorulmamıştı.

Ama teşekkür etmek istediğim bir misafir vardı. Molly. Cole, onunla nasıl yzleştiğini anlatmıştı. Ben de ona Brianna'dan bir notla birlikte bir hediye gönderdim ve Cameron'dan ayrılmaya ve sosyal medyayı bırakmaya karar verdiğimi söyledim. Tabii ki, kimsenin bunu Brynn Somerton olarak bana kadar izleyemeyeceğinden emin oldum. Ama onun küçük cesaretinin önemli olduğunu bilmesini istedim.

River'in virüsü tam da olması gerektiği gibi işe yaramıştı. Koruyucular ve FBI sadece Stillwater'ın sırlarını öğrenip tüm ye listesini tespit etmekle kalmamışlardı. Westwick ayrıca dostları ve düşmanları hakkında şantaj malzemesi de toplamıştı. Ama tüm bu bilgileri kullanmak zaman aldı. Garon Westwick'i sorgulayarak çökertmek de zaman almıştı.

Charlotte'un az önce paylaştığı bilgilere göre, gelecek hafta FBI nihayet Westwick'in Stillwater ile olan bağlantısını doğrulayacaktı. FBI'ın açıklamasının bazı kısımlarını şimdiden tahmin edebiliyordum. *Anonim kaynaklar tarafından sağlanan çok sayıda belgesel kanıta dayanan kapsamlı bir soruşturmanın sonucu.* Stillwater liderlerine yöneltilen suçlamalar adalet sistemine ulaştığında, medya, Kongre, hukuk uzmanları ve savunma avukatları tarafından birçok soru sorulacaktı.

Stanford'un gizli kimliklerimizi sağlam tutacağına güveniyordum. Küçük çevremiz dışındaki hiç kimse Koruyucuların bu işe karıştığını asla bilmeyecekti.

Tabii ki, Stillwater'ın tüm sırları kamuya açık duruşmalara veya medya açıklamalarına konu olmayacaktı. Suçlu olanların çoğu daha az resmi yollarla cezalandırılacaktı. Cole ve benim burada ve orada üstlendiğimiz görevler gibi. Ben de dahil olmak üzere Koruyucuların her birinin, askerlik günlerinden beri güvendiği arkadaşları vardı ve görevleri onlara yaptırıyorduk. Genişleyen müttefik ağıımız muhtemelen en büyük varlığımızdı.

Bunun bir parçası olmaktan gurur duyuyordum. Hayatım altı ay öncesine hiç benzemiyordu, ama tek bir pişmanlığım bile yoktu.

Charlotte'un gülümsemesi sinsî bir hal aldı. "Görünüşe göre Interpol, Westwick'in Avrupa'nın her yerinde görüldüğüne dair ihbarlar alıyor. Onu bulup adalete teslim etmek için internette başlatılan hareketi gördün mü? Adanmış bir subreddit var."

"FBI onun bir suç patronu olduğu söylentilerini doğruladıktan sonra ilgi daha da artacaktır."

Charlotte gözlerini devirdi. "Westwick'in gerçekte nerede olduğundan dikkatleri başka yöne çekecekse, ben varım. İyi olan tarafı, kurbanların seslerini duyurmaları. Stillwater ve üyelerinin zarar verdiği kişilere tazminat sağlamak için ortak bir fon oluşturulacak. Lojistik açıdan zor olacak, ama paranın hak eden kişilere ulaşmasını sağlayacağım."

Buna sevindim. Yüksek mevkilerde arkadaşların olması işe yarıyordu. " eminim yorum çünkü Stillwater geçen yıl beni hedef aldı ve ben de onlar hakkında zaten konuşmuştum," dedi Charlotte. "Genevieve ile başka bir röportaj yapmayı planlıyorum. Ne yazık ki, Hartley Gazette'deki bir makale medya yükümlülüklerimi yerine getireceğini sanmıyorum."

"Neyse ki ben o kısmın dışında kalıyorum." Gülümsedim.

"Ha, doğru. Ama tüm bunlar bir fark yaratıyor. Stillwater'ın faaliyetleri durma noktasına geldi. Üyeleri tutuklanıyor ya da gizlice ortadan kayboluyor, bir daha da haber alınamıyor. Ve çoğu kişi bunun farkında olmasa da, herkes bunun için sana ve Cole'a minnettar."

"River övgüyü hak ediyor. Eminim ona şükranlarını zaten göstermişsindir."

O sırttı. "Her fırsatta. Ama yanıyorsun. Sen ve Cole bunu gerçekleştirmek için kendinizi tehlikeye attınız. Size minnettarım. Ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz." Tekrar sarıldık, ikimiz de boğazımız düğümlendi. "Tamam, bu konuyu kapatalım. Daha mutlu şeyler hakkında konuşalım."

"Burada kutladığımız düğün gibi mi?" diye sordum.

"Ya da belki de sen ve Cole'un ilişkinizin güçlü olması. Gizli görev ortağına aşık olacağını hiç beklemiyordum. Bu sahte ilişki durumlarıdır. Her seferinde seni yakalarlar."

İkimiz de güldük.

"Cole ve ben... iyiyiz."

"Bana vereceğin tek cevap bu mu? Gerçekten mi?"

"Sadece üç ay oldu. Henüz nereye varacağını bilmiyorum." Henüz birbirimize "seni seviyorum" dememiştik, bu da beni rahatlatıyordu. Eğer söyleseydi ve sonra geri alsaydı, bu beni mahvederdi.

Ama aynı zamanda, bana ne kadar değer verdiğini hissediyordum. Öpücüklerinin tatlılığında ve ne olursa olsun gözlerini benden ayırmamasında bunu hissediyordum.

"Ama gerçekten mutlu görünüyorsun," dedi Charlotte. "Daha önce o kadar mutlu olmadığının farkına varmamı sağlayacak kadar."

Başımı salladım. "Sana hiç söylemedim, ama bir zamanlar nişanlıydım. Seninle tanışmadan önce. Kötü bitti ve bir daha böyle bir erkeğe güvenemeyeceğimi düşündüm."

"Oh, B. Üzgünüm."

"Önemli değil. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama belki de tüm bunlara değdi, çünkü Cole'un benim için ne kadar mükemmel olduğunu anladım."

Charlotte kolumu sıktı. "Cole ile aranızdaki ilişkinin nereye varacağını biliyormuşsun gibi geliyor. Kalbin biliyor. Beynin henüz anlamamış olsa bile."

"Olabilir."

Yumuşak bir müzik çalmaya başladı ve ben yüzlerce çiçekten yapılmış düğün kemerine doğru baktım. Aiden az önce gelmişti ve gergin bir şekilde hareket ediyordu. Cole onun yanında durmuş, bir şeyler fısıldıyordu ve söylediği şey Aiden'ın başını sallamasına neden oldu.

Sonra Cole benim baktığımı fark etti ve bana gülümsedi. Etrafımızda düzinelerce insan vardı, ama o gülümseme sanki sadece bana yönelik gizli bir mesaj gibiydi. Nerede olduğumuzun ya da ne yaptığımızın önemi yoktu. İkimiz, görünmez, kopmaz bir iplikle birbirimize bağlıydık. Tanıştığımız andan itibaren bizi birbirimize çeken şey buydu.

Cole'a tüm kalbimle güvenmekten daha korkutucu olan tek şey neydi? Onu bir gün bırakmak zorunda kalmak.

Cole

Scarlett, baş nedime, koridordan yürürken seyirciler sessizliğe büründü. Sonra müzik değişti ve Jessi, yere kadar uzanan dantelli bir elbiseyle ortaya çıktı. Kardeşi Trace'in kolunda ilerledi. Uzun duvağı arkasında uzanıyordu. Güneş batıyordu. Dağ yamacından hafif bir esinti esti, terasın ötesindeki kır çiçeklerini ve otları salladı.

Yanımda, Aiden sessizce küfretti. Kalabalık ve Refuge Mountain'ın muhteşem çevresine rağmen, gelin ve damat, gelin düğün kemerine doğru ilerlerken birbirlerinden gözlerini ayırmadılar. Sanki ikisi dışında hiçbir şey yokmuş gibi. Bu duyguyu anlıyordum.

Gözlerim üçüncü sırada, bir tarafında Charlotte, diğer tarafında Keira'nın yanında oturan kız arkadaşımı aradı. Brynn'e bakmak bile beni rahatsız edici, çok büyük bir duygu ile doldurdu. Sanki her şey bu kadar iyi olmamalıydı ve böyle devam etmesi imkansızdı.

Aiden benden sağdıç olmamı istediğinde şok olmuşum. Yani, *ben mi?* Ama onur duymuştum. Arkadaşımı stresinden kurtarmak için konuşmak zorunda kaldığımda bile. Aiden, gelinin mutluluğu kendi mutluluğu olduğu için bugünün her ayrıntısını mükemmel hale getirmek istemişti. Onları şimdi, yeminlerini ederken görmek? Buna değdi.

Uzun zamandır bu kadar büyük, bu kadar önemli bir şeyin parçası olmamıştım. Koruyucu olmayı seviyordum. Özellikle de

bunu Brynn ile paylaşabildiğim için.

Hayatımın büyük bir bölümünde, iyi insanlara kötü şeyler olduğunu görmüştüm. Ama şimdi, tanıdığım en iyi insanlara iyi şeyler oluyordu. Bu benim için yeni bir deneyimdi. Buna alışabileceğimi hissediyordum.

Artık neşeli bir iyimser miydim? Hayır, hiç de değil. Ama karamsar bakış açım uçurumun kenarında sallanıyordu.

Tören bittiğinde, fotoğrafçı düşün davetlilerini bir dizi fotoğraf çekmek için bir araya topladı. Brynn kenarda durup ben işimi bitirene kadar bekledi. Fotoğrafçı, gelin ve damada odaklanmak için bana ve Scarlett'e el salladığı anda, Brynn gelip kravatımı gevşetmeye başladı. Bilmiş bir gülümsemeyle kravatımı boynumdan çıkardı. Sonra gömleğimin en üst düğmesini açarken sakalım ve çenemi öptü.

"Daha iyi mi?" diye fısıldadı.

İnledim. "Çok daha iyi. Birkaç dakika kaçarsak fark ederler mi?"

"Evet, sağdıçlık görevlerin henüz bitmedi."

Kahretsin.

Scarlett omzuma dokunarak telefonu kaldırdı. "Hey, ikinizin bir fotoğrafını çekebilir miyim? Birlikte çok tatlısınız."

Brynn yanıma sokuldu, ben de kolumu onun omzuna attım. Pozlu fotoğrafları pek sevmezdim, ama yanımdaki kadının *benim* olduğunu bilmenin gururu ile yüzümdeki gülümseme giderek büyüdü.

Evlilik konusunda ikimizin de zorlu bir geçmişi olduğu için, bugün Brynn ve benim için nasıl geçeceğini bilmiyordum. Ama Scarlett bize çektiği fotoğrafı gösterdiğinde, Brynn'in gülümsemesinin benimkine benzediğini gördüm. Basit bir mutluluk. O kadar güzeldi ki, göğsüme bir yumruk indi ve birkaç saniye nefesim kesildi.

Muhtemelen Brynn'e biraz takıntılıydım. Eğer bu bir karakter kusuruysa, bunun için özür dileme niyetim yoktu.

İkimiz, Last Refuge'da birer sabit müşteri haline gelmiştik, ki bu benim planım değildi. Ama karlar eridiği ve yaz geldiği için Colorado ile başa çıkmak artık daha kolaydı. Her gün en sevdiğim zaman, Brynn ile oturup güneşin

ağaçların arkasına batışını izleyip sigara içtiğimiz zamandı. Ne kadar şanslı olduğuma hayret ederdim. Sonra, akşam yemeğinden sonra, onu odamıza götürür ve çıplak kalana kadar her şeyimizi çıkarırdık. Günümüzün nasıl geçtiğine bağlı olarak, yavaş ve şehvetli ya da sert ve hızlı sevişirdik.

Ne yazık ki, oteldeki odamızda küvet yoktu. Otelde bir jakuzi vardı ve kimse yokken birkaç kez oraya gidip ateşli sevişmeler yaşamıştık. Ama istediğim kadar mahremiyet yoktu.

Tek mükemmel olmayan şey, evimi özlememdi. Last Refuge harika bir yerdi, ama *benim* yerim değildi. İster şehirdeki dairem olsun, ister sahildeki sakın köşem olsun, geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Yanımda Brynn olduğu sürece.

Daha önce, ayrılma zamanı geldiğinde benimle geleceğini söylemişti. Ama ya fikrini değiştirirse? O son şüphelerim hala aklımdan çıkmıyordu.

Düğün yemeği ve bitmek bilmeyen kadeh kaldırmaların ardından Brynn dans etmekte ısrar etti. Elimi tutup beni dans pistine çekti. Sonra Owen ve Dean viski shotları dağıtmaya başladı. Zorunlu şampanyaya da bu eklenince, alkolün ve memnuniyetin verdiği hoş bir ağırlık hissettim.

"Cole?" diye sordu Brynn yumuşak bir sesle. Dans pistinde bir başka romantik şarkıya eşlik ederek sallanıyorduk. Ama adımı söyleme şeklinden, bana önemli bir şey söyleyeceğini anlayabiliyordum.

"Evet, B?"

"Ben..."

Ne yazık ki, Trace o anda bize doğru yürüyüp elini omzuma koymaya karar verdi. "Hey, böldüğüm için üzgünüm. İkinizin bir dakikanız var mı? Koruyucularla ilgili bir işim var."

Brynn bana kaşlarını kaldırdı. "Tabii," dedim, isteksizce ondan uzaklaşarak. Ama Koruyucuların karargahının bulunduğu binaya doğru yürürken elini tuttum.

İçeride kimse yoktu. Trace ortadaki açık alanda durdu, arkasını döndü ve kollarını kavuşturdu. "Bugün bunu yapmayacaktım, ama beklemek de doğru gelmedi. Sanırım duymak isteyeceğin bir haberim var, Cole."

Brynn parmaklarını benimkine daha sıkı tuttu.

Trace hemen konuya girdi. "Dün gece Michael Stanford ile konuştum. Birkaç hafta önce, kuzeydoğudaki FBI ajanları, kaçırılan kadınları ücretsiz işgücü olarak kullanan bir suç şebekesini çökertti. Orada Daniela Rojas adında genç bir kadın buldular. Sanırım onu arıyordun, değil mi? Annesi Luciana Rojas adına?"

"Evet." Sesim kısılmıştı. Vücudum uyuşmuştu. "Nerede? Gözaltında mı? Yoksa..."

"Şu anda koruma altında tutuluyor. FBI, kurbanları tedavi eden, onlarla görüşen ve aileleriyle yeniden bir araya getiren uzmanlara sahip. Anladığım kadarıyla Daniela'nın Meksika'da bir teyzesi var ve onunla zaten iletişime geçtiler."

Yüzümü ovuşturarak içimden küfrettim. Bugün duyacağım en son şey buydu. Ama bu hoş bir haberd. Daniela'nın annesi gibi sonsuza dek gittiğini sanıyordum.

"Yardımcı olabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu Brynn.

"Keşke olsaydı. Ama Stanford, Daniela'ya iyi bakıldığını garanti etti. Gizli görevde olduğunuz için ikinizi de FBI operasyonundan uzak tutmamız daha iyi olur." Trace önce bana, sonra Brynn'e başını salladı. "Yetkililerin o genç kadınları bulmasının tek nedeni, sizin görevinizi başarıyla tamamlamış olmanız. Bunu bilmenizi istedim."

Birkaç dakika daha konuştuktan sonra Trace, resepsiyona dönmek için izin istedi. O gider gitmez Brynn kollarımın arasına kaydı ve başını omzumun boynumla birleştiği yere yasladı. Ben sadece onu kucakladım ve Trace'in haberini sindirmeye çalıştım.

"Partiye geri dönmeliyiz," dedim. "Emin misin?"

"Evet." Başparmağımla gözlerinin arasındaki gerginlik çizgisini düzelttim. "Keşke Luciana'yı geri getirebilseydim. Ama Daniela özgür ve ailesinin yanına, evine dönecek. Uzun zamandır duyduğum en iyi haber."

Kapıya doğru dönmeye başladım, ama Brynn beni tuttu. "Bekle. Trace sözümü kesmeden önce söylemek istediğim şeyi bitirmek istiyorum. İyi haber mi, kötü haber mi?"

"Bence oldukça iyi." Bana baktı, her zamankinden daha tereddütlü görünüyordu. "Seni seviyorum. Bundan sonra ne olursa olsun, bunu birlikte yapmamızı istiyorum."

Bugün en az ikinci ya da üçüncü kez nefesim kesildi.

Onu tamamen sevdiğimi bir süredir biliyordum. Ama o hazır olmadan herhangi bir açıklama yaparak onu korkutup kaçırmak istememiştim.

Eğer bu, beklediğim an değilse, neydi o zaman?

"B, uyandığımda ilk aklıma gelen sensin. Yatmadan önce aklımdan geçen son şey de sensin. Sadece birkaç ay oldu ama şimdiden sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Gözleri kısıldı. "Yani o üç kelimeyi tekrar mı söylüyorsun? Yoksa..."

Sessiz ortamda kahkaham yüksek sesle yankılandı. "Evet, tatlım. Seni seviyorum. Seni çok seviyorum. Önümüzdeki kış gelmeden Colorado'dan ayrılabilirsek tabii." Gülümsemesini öptüm, ellerimle yüzünü kavradım. "Benimle kaçarsınız?" diye fısıldadım dudaklarına.

"Nereye olursa."

Cole ve Brynn'in sahil gezisine hazır mısınız? [Ücretsiz bonus epilogu buradan okuyun.](#)

Last Refuge Protectors serisinde daha fazla kitap olacak... Çok yakında!

A Note from Hannah

Aiden ve Jessi'nin 1. kitapta Last Refuge'u kurmasından bu yana Protectors uzun bir yol kat etti, değil mi? Artık altı üyeleri, resmi bir genel merkezleri ve FBI'da stratejik bir dostlukları var. Brynn ve Cole'un hikayesi Stillwater serisinin sonunu işaret etse de, yeni çiftlerin yer alacağı daha fazla kitap olacak!

Ama önce, 2025'te başlayacak ve yine Hart County'de geçen yepyeni bir seri var. Beklediğiniz tüm heyecan ve gerilimi, hatta daha da fazla küçük kasaba ruhunu barındıracak.

Last Refuge serisini destekleyen ve bu kitaplar için heyecanını sürdüren herkese, muhteşem ARC okuyucularım da dahil olmak üzere, çok **teşekkür ederim**. Hepinize okuduğunuz için teşekkürler!

Bir dahaki sefere
görüşmek üzere
— Hannah

Also by Hannah Shield

LAST REFUGE KORUYUCULARI

[Hard Knock Hero](#) (Aiden & Jessi) [Bent](#)

[Winged Angel](#) (Trace & Scarlett)

[Memleket Şövalyesi](#) (Owen & Genevieve)

[İkinci Şans Kurtarıcısı](#) (River & Charlotte)

[Demir İradeli Savaşçı](#) (Cole & Brynn)

- Ve daha fazlası yakında -

WEST OAKS KAHRAMANLARI

[Altı Gecelik Ateşkes](#) (Sean & Janie)

[Beş Dakikalık Hata](#) (Nash & Madison) [Dört](#)

[Günlük Aldatmaca](#) (Jake & Harper) [Üç](#)

[Haftalık Anlaşma](#) (Matteo & Angela) [Son İki](#)

[An](#) (Danny & Lark) [Sonsuza Kadar Tek](#) (Rex & Quinn)

BENNETT GÜVENLİK

[Ellerini Çek](#) (Aurora & Devon)

[Baş Önce](#) (Lana & Max)

[Kablolu](#) (Sylvie & Dominic) [Sıkı](#)

[Tutun](#) (Faith & Tanner) [Asılı](#)

[Kaldı](#) (Danica & Noah)

[Merhamet Et](#) (Ruby & Chase)

About the Author

Hannah Shield, heyecan verici, gerilim dolu romantizm, eğlenceli ve flörtöz espriler ve bolca duygu içeren kitaplar yazıyor. Ailesiyle birlikte Colorado dağlarında yaşıyor.

Web sitesini ziyaret edin: www.hannahshield.com. Bonus içerikleri ve yeni yayınları kaçırmayın: [haber bültenine üye olun](#).

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM